

**9 komentárov
ku komunistickéj
strane**

Obsah

I. komentár: Čo je komunistická strana	6
I. Spoliehanie sa na násilie a teror pre získanie a udržanie si moci	6
II. Používanie klamstiev na ospravedlnenie násilia	8
III. Neustále sa meniace princípy	9
IV. Ako povaha strany nahrádza a ničí ľudskú prirodzenosť	9
V. Zlý duch odporuje prírode a ľudskej prirodzenosti	10
VI. Niektoré črty posadnutia zlom	11
VII. Zbavenie sa posadnutia ČKS	12
II. komentár: Začiatky Čínskej komunistickej strany	13
I. ČKS rástla nepretržitým hromadením zla	14
II. Nečestný vznik ČKS	20
III. Prejav zlých črt strany	27
III. komentár: Tyrania Čínskej komunistickej strany	33
I. Pozemková reforma – odstránenie triedy veľkostatkárov	33
II. Reformy v priemysle a obchode – odstránenie kapitalistickej triedy	34
III. Tvrdý zákrok proti náboženstvám a náboženským skupinám	35
IV. Antipravicové hnutie – celonárodné vymývanie mozgov	36
V. Veľký skok vpred – vytváranie klamstiev na skúšanie lojality ľudí	37
VI. Kultúrna revolúcia – zlom posadnutá ČKS obracia svet naruby	38
VII. Éra ekonomických reforiem – násilie pokračuje	41
VIII. Vymyť celej krajine mozog a urobiť z nej „väzenie mysli“	43
IV. komentár: Čínska komunistická strana je sila namierená proti prírode	47
I. Boj s ľuďmi, odstránenie ľudskej prirodzenosti	48
II. Boj so zemou porušuje zákony prírody a prináša neustále pohromy	51
III. Boj s nebom, potláčanie viery a odmietanie viery v boha	53
V. komentár: Tajná dohoda Ťiang Ce-mina a ČKS o prenasledovaní Falun Gongu	56
I. Rovnaká história vzniku a vývoja prináša rovnaké dôsledky krízy	57
II. Ťiang Ce-min aj ČKS sa boja „pravdivosti, súcitu a znášanlivosti“	58
III. Tajná dohoda medzi Ťiang Ce-minom a ČKS	63
IV. Ako Ťiang Ce-min použil ČKS na prenasledovanie Falun Gongu	64
VI. komentár: Ako ČKS zničila tradičnú kultúru	71
I. Prečo chcela ČKS zničiť čínsku kultúru?	73

II. Ako komunistická strana ničí tradičnú kultúru.....	76
III. Kultúra strany.....	86
VII. komentár: História zabíjania Čínskej komunistickej strany.....	93
I. Hrôzostrašný masaker.....	95
II. Extrémne kruté spôsoby zabíjania.....	99
III. Krutý boj vo vnútri strany.....	103
IV. Vybávanie revolúcie, zabíjanie ľudí v zahraničí.....	104
V. Ničenie rodín.....	105
VI. Spôsoby a následky zabíjania.....	106
VIII. komentár: Prečo je Čínska komunistická strana zlý kult.....	112
I. Rysy kultu ČKS.....	112
II. Škody, ktoré spôsobil kult ČKS.....	118
III. Podstata kultu komunistickej strany.....	119
IV. Komunistická teória úplného zániku – strach o prežitie strany.....	120
V. Čarovná zbraň na prežitie komunistického kultu – brutálny boj.....	121
VI. Degenerácia zlého kultu ČKS.....	124
VII. Úvahy o vláde zlej ČKS.....	125
IX. komentár: O bezohľadnej povahe Čínskej komunistickej strany.....	129
I. Bezohľadná povaha ČKS sa nikdy nezmenila.....	129
II. ČKS obetovala ekonomický rozvoj.....	131
III. Metódy na vymývanie mozgov sa menia od „otvorených“ k „rafinovaným“.....	135
IV. Pokrytectvo v otázke ľudských práv.....	136
V. Aspekty bezohľadnej povahy ČKS.....	140
VI. ČKS prejavuje svoju zločineckú povahu pri pokuse potlačiť pravdivosť, súcit a znášanlivosť štátnym terorom.....	144
VII. Podlý socializmus s „čínskymi rysmi“.....	145

Predhovor

Toto je preklad pozoruhodnej série deviatich článkov, ktoré sa prvýkrát objavili ako úvodníky v denníku Ta-ti-jüan, ktorý v angličtine vychádza pod názvom The Epoch Times. Z dôvodov, ktoré by mali byť zrejmé po ich prečítaní, zostáva ich autorstvo anonymné. Prvý z úvodníkov bol publikovaný 19. novembra 2004. Odvtedy mali mimoriadny dopad. Deväť komentárov vyvolalo medzi Číňanmi diskusiu o skutočnej povahe Čínskej komunistickej strany (ČKS). Deväť komentárov pomohlo Číňanom dozvedieť sa, čo ČKS je a čo spravila čínskym ľuďom, krajine a životnému prostrediu. Odkedy sú informácie o ČKS prístupné verejnosti, mnoho ľudí začalo spontánne vystupovať z ČKS a stali sa tak masívnou silou pokojnej transformácie.

Počas desiatich rokov vystúpilo z ČKS a jej pridružených organizácií vyše 160 miliónov Číňanov. K počiatku tejto novej éry prispelo práve „Deväť komentárov“. Číňania sa teraz sami rozhodujú o svojej vlastnej budúcnosti.

V súčasnosti je „Deväť komentárov“ preložených do 32 jazykov. Sú k dispozícii online.

Redakcia The Epoch Times

Úvod

Desať rokov po páde bývalého Sovietskeho zväzu a komunistických režimov vo východnej Európe bolo komunistické hnutie zavrhnuté po celom svete. Zánik ČKS je len otázkou času.

Napriek tomu sa ČKS pred svojím úplným zrútením pokúša zviazať svoj osud s celým čínskym národom i s jeho päťtisícročnou históriou. To by mohlo čínskemu ľudu spôsobiť veľkú pohromu. Číňania musia čeliť aktuálnym otázkam: aké stanovisko zaujať k ČKS, kam sa ďalej uberať, keď ČKS zanikne a ako oživiť čínske tradície.

The Epoch Times teraz zverejňuje nevšednú sériu článkov „Deväť komentárov ku komunistickej strane“. Pred zatľčením posledného klinca do rakvy ČKS by sme chceli vyniesť záverečný rozsudok nad ňou, ako aj nad medzinárodným komunistickým hnutím, ktoré v posledných sto rokoch neprinieslo ľudstvu nič než skazu.

Všetko, čoho sa ČKS za osemdesiat rokov svojej vlády dotkla, bolo skazené klamstvami a podvodmi, krvavými vojnami, hladomorom, tyraniou, vraždením a terorom. Tradičné viery a hodnoty boli násilne zničené. Pôvodné morálne princípy a spoločenská štruktúra boli rozložené silou. Empatia, láska a harmónia medzi ľuďmi boli prekrútené na boj a nenávisť. Úcta k nebesiam a zemi bola nahradená arogantnou túžbou „bojovať s nebesami a zemou“.

Výsledkom je úplné zrútenie sociálnych, morálnych a ekologických systémov, ako aj hlboká kríza Číňanov a v podstate i celého ľudstva. Všetky tieto obrovské nešťastia boli zámerne naplánované, organizované a riadené ČKS.

V známej čínskej básni sa píše: „Hlboko, no márne vzdychám nad zvädnutými kvetmi“. Koniec čínskeho komunizmu sa blíži, režim už teraz bojuje iba o svoje holé prežitie. Jeho dni sú zrátané. The Epoch Times verí, že dozrel čas, aby sme sa predtým, než ČKS úplne zanikne, dôkladne pozreli späť a úplne odhalili, ako tento najväčší gangsterský režim stelesnil zlo všetkých čias.

Dúfame, že tí, ktorí sú stále ešte podvedení ČKS, jasne uvidia jej povahu, očistia svoju dušu od jej jedu a oslobodia svoju myseľ od jej zákerného ovládania a nadobro opustia všetky ilúzie, ktoré k nej prechovávajú.

Vláda ČKS je najtemnejšou a najabsurdnejšou stránkou čínskej histórie. Z nekonečného zoznamu zločinov, ktoré spáchala, je nepochybne najodpornejším prenasledovanie Falun Gongu.

Prenasledovaním princípov Falun Gongu „pravdivosti, súcitu, znášateľnosti“ zatľkol bývalý čínsky prezident Ťiang Ce-min posledný kliniec do rakvy ČKS.

The Epoch Times verí, že ak porozumieme skutočnej histórii ČKS, môžeme pomôcť predísť takýmto tragédiám, aby sa už nikdy neopakovali. Zároveň dúfame, že každý z nás sa pozrie na svoje myšlienky a preskúma, či zbabelosť a poddajnosť z neho nespravili spolupáchatel'a pri mnohých tragédiách, ktoré sa nemuseli stať.

I. komentár: Čo je komunistická strana

Úvod

Po viac ako 5000 rokov vytvárali Číňania v krajine zavlažovanej Žltou riekou a riekou Jang-c'-ťiang veľkolepú civilizáciu. Počas tohto dlhého časového obdobia dynastie prichádzali a odchádzali a čínska kultúra rástla a upadala. Na historickom javisku Číny sa odohrávali veľké a dojemné príbehy.

Rok 1840, ktorý historici bežne považujú za začiatok súčasnej čínskej éry, odštartoval v Číne cestu od tradície k modernizácii. Čínska civilizácia prešla od tej doby štyrmi etapami dejinných výziev a odozvami na ne. Prvé tri etapy zahŕňali inváziu spojeneckých anglo-francúzskych síl do Pekingu na začiatku 60. rokov 19. storočia, čínsko-japonskú vojnu v roku 1894 (tiež nazývanú „vojna Ťia-wu“) a rusko-japonskú vojnu na severovýchode Číny v roku 1906.

Na tieto tri etapy výziev odpovedala Čína postupným približovaním sa Západu, ktoré sa prejavilo predovšetkým dovozom moderných tovarov a zbraní.

Ďalej Čína odpovedala inštitucionálnymi zmenami prostredníctvom reformného hnutia v roku 1898 – pokusom o zriadenie konštitučnej vlády v závere neskorej dynastie Čching. Treťou odpoveďou bola v roku 1911 sinchajská revolúcia¹.

I napriek tomu, že z prvej svetovej vojny vyšla Čína víťazne, nebola považovaná za veľmoc. Veľa Číňanov si myslelo, že ciele prvých troch etáp neboli dosiahnuté. Hnutie 4. mája² viedlo k štvrtému pokusu riešenia existujúcich problémov v spoločnosti a vyvrcholilo úplným pozápadnením čínskej kultúry prostredníctvom komunistického hnutia a jeho revolúcie.

Tento komentár sa týka dopadu poslednej etapy, t. j. dopadu komunistického hnutia a Komunistickej strany na čínsku civilizáciu. Pozrime sa bližšie na výsledok toho, čo si Čína vybrala. Za posledných 160 rokov čínskej histórie zomrelo neprirodzenou smrťou takmer 100 miliónov ľudí a čínska tradičná kultúra a jej civilizácia boli nenávratne zničené.

I. Spoliehanie sa na násilie a teror pre získanie a udržanie si moci

„Komunisti pokladajú za nedôstojné tajiť svoje názory a úmysly. Otvorene vyhlasujú, že ich ciele sa dajú dosiahnuť len násilným zvrhnutím celého doterajšieho spoločenského zriadenia.“³

Tento citát pochádza zo záverečného odseku *Komunistického manifestu*, základného dokumentu Komunistickej strany. Násilie je hlavným a jediným prostriedkom, ktorým komunistická strana získala moc. Tento charakteristický rys bol prenášaný do všetkých ďalších podôb strany od jej vzniku.

Prvá komunistická strana na svete bola v skutočnosti založená mnoho rokov po smrti Karla Marxa. Rok po Októbrovej revolúcii v roku 1917 sa zrodila „Všeruská komunistická strana

¹ Sinchajská revolúcia (alebo čínska revolúcia I), pomenovaná podľa čínskeho roku Sin-chaj (1911), bola zvrhnutím čínskej vládnucej dynastie Čching a založením Čínskej republiky (10. októbra 1911 – 12. februára 1912).

² Hnutie štvrtého mája bolo prvým masovým hnutím v čínskych moderných dejinách, začalo 4. mája 1919.

³ Citát z Manifestu komunistickej strany.

(boľševici)“, neskôr známa ako Komunistická strana Sovietskeho zväzu. Táto strana sa rozvinula za použitia násilia proti „triednym nepriateľom“ a bola udržiavaná prostredníctvom násilia voči členom strany a bežným občanom. Behom stalinských čistiek v 30. rokoch 20. storočia zmasakrovala Komunistická strana Sovietskeho zväzu viac ako 20 miliónov takzvaných špiónov, zradcov a osôb s „odlišnými názormi“.

ČKS zahájila svoju existenciu ako pobočka Komunistickej strany Sovietskeho zväzu v rámci Tretej komunistickej internacionály. Preto prirodzene zdedila sklon k zabíjaniu. Počas prvej občianskej vojny, keď komunisti bojovali v rokoch 1927 – 1936 s Čínskou národnou stranou (Kuomintang, KMT), klesol počet obyvateľov provincie Ťiang-si z viac ako 20 miliónov na približne 10 miliónov. Aj z týchto čísiel je jasné, akú škodu spôsobuje násilie páchané ČKS.

Použitie násilia sa môže stať nevyhnutným pri pokusoch o získanie politickej moci, no doteraz sa nikdy nevyskytol režim tak dychtiaci po zabíjaní ako ČKS, zvlášť v inak pokojných obdobiach mieru. Od roku 1949, keď ČKS vyhrala vojnu proti Kuomintangu a zjednotila Čínu, presiahol počet jej obetí celkový počet mŕtvych počas všetkých vojen v rokoch 1921 až 1949.

ČKS aplikuje Darwinovu teóriu konkurencie živočíšnych druhov na ľudské vzťahy a ľudskú históriu.

Dobрым príkladom použitia násilia stranou je jej podpora Červených Kmérov v Kambodži. Červení Kméri vyvraždili štvrtinu kambodžskej populácie vrátane takmer celej čínskej menšiny v krajine. Čína dodnes bráni snahám medzinárodného spoločenstva postaviť Červených Kmérov pred súd, ako aj odhaleniu podielu ČKS na tejto genocíde.

ČKS má úzke vzťahy s niektorými z najbrutálnejších revolučných ozbrojených síl a despotických režimov. Okrem Červených Kmérov spolupracuje s komunistickými stranami v Indonézii, na Filipínach, v Malajzii, vo Vietname, v Barme, Laose a Nepále – všetky komunistické strany týchto krajín boli založené s podporou ČKS. Mnohí vedúci predstavitelia týchto komunistických strán sú Číňania a niektorí sa dodnes skrývajú v samotnej Číne.

K ďalším komunistickým stranám postaveným na maoistickom základe patrí juhoamerická Komunistická strana Peru – Svetlý chodník a japonská Červená armáda. Ich zverstvá už boli svetovým spoločenstvom odsúdené.

Jednou z teórií, ku ktorej sa komunisti obracajú, je sociálny darvinizmus. Komunistická strana aplikuje Darwinovu teóriu súťaživosti medzi živočíšnymi druhmi na ľudské vzťahy a ľudské dejiny. Tvrdí, že triedny boj je jedinou hnacou silou spoločenského pokroku. Boj sa preto stal prvotnou „vierou“ komunistickej strany, nástrojom k získaniu a udržaniu politickej kontroly. Napríklad slávny Maov citát: „S 800 miliónmi ľudí, ako by to mohlo fungovať bez boja?“ poukazuje na logiku „prežitia najsilnejšieho“.

Podľa ďalšieho známeho Maovho citátu by sa kultúrna revolúcia mala uskutočňovať „každých 7 alebo 8 rokov“⁴. Opakované použitie sily je dôležitým prostriedkom, ktorým si ČKS udržiava vládu v Číne. Cieľom použitia sily je vytvoriť teror. Každý boj a každé hnutie jej slúžilo k zdokonaleniu sa v terore, aby sa čínski ľudia triasli strachom, boli vystavení teroru a postupne tak boli zotročení pod kontrolou ČKS.

Terorizmus je dnes hlavným nepriateľom civilizovaného a slobodného sveta. Krutý terorizmus ČKS sa vďaka štátnemu aparátu odohráva vo veľkom meradle, trvá už mnoho rokov a jeho dôsledky sú oveľa ničivejšie. Ani dnes, v 21. storočí, by sme nemali zabúdať na túto vrozenú povahu komunistickej strany, lebo to, aká strana v skutočnosti je, určuje jej budúcnosť.

⁴ Z listu Mao Ce-tunga svojej žene Ťiang Čching (1966).

II. Používanie klamstiev na ospravedlnenie násilia

Úroveň kultivovanosti režimu môže byť meraná stupňom, do akého používa násilie. To, že sa komunistické režimy uchýlili k násiliu, znamenalo obrovský krok späť pre celú ľudskú civilizáciu. Niektorí ľudia bohužiaľ veria, že násilie je prostriedkom spoločenského vývoja a komunistickú stranu dokonca považujú za pokrokovú.

Toto akceptovanie násilia môžeme chápať ako výsledok šikovnej a neprekonateľnej schopnosti Komunistickej strany podvádzať a klamať, čo je jej ďalšou zdedenou črtou.

„V mladosti sme považovali USA za vysnívanú krajinu. Veríme, že je to čiastočne aj vďaka faktu, že USA nikdy neokupovali Čínu, ani nezahájili žiaden útok voči Číne. V podstate si Číňania udržiavajú o USA dobrú mienku, ktorá je založená na demokratickom a otvorenom zmýšľaní ich ľudí.“

Tento výňatok pochádza z úvodníka zverejneného 4. júla 1947 v denníku Nová Čína, oficiálnych novinách ČKS. Iba o tri roky neskôr poslala ČKS svojich vojakov, aby bojovali proti americkým vojskám v Severnej Kórei a vykreslila Američanov ako najhorších imperialistov na svete. Každý Číňan z pevninskej Číny by bol prekvapený, keby si prečítal tento úvodník napísaný pred päťdesiatimi rokmi. ČKS zakázala všetky publikácie, ktoré citovali podobné rané pasáže a publikovala prepracované verzie.

Od svojho nástupu k moci používala ČKS rovnaké ľsti, či už išlo o odstránenie kontrarevolucionárov (1950 – 53), „spoluprácu“ verejných a súkromných podnikov (1954 – 57), antipracovné hnutie (1957), kultúrnu revolúciu (1966 – 1976), Masaker na Námestí nebeského pokoja (1989) či najnovšie prenasledovanie Falun Gongu, ktoré začalo v roku 1999.

Neustále sa vyvíjajúce princípy komunistickej strany sa väčšinou navzájom popierajú.

Neslávne známym príkladom bolo prenasledovanie intelektuálov v roku 1957. ČKS vyzvala intelektuálov, aby vyjadrili svoje názory, no potom ich prenasledovala ako „pravičiarov“, pričom použila ich vlastné prejavy ako dôkaz ich „zločinov“.

Keď niektorí prenasledovaní kritizovali a označili ho za sprisahanie alebo „temný komplot“, Mao verejne prehlásil: „Nie je to temný komplot, je to otvorený podvod.“

Podvod a klamstvá hrali veľmi dôležitú úlohu pri získavaní a udržovaní nadvlády ČKS. Čína sa teší najdlhším a najúplnejším dejinám na svete a čínski intelektuáli už od dávnych čias vkladali najväčšie nádeje práve do jej histórie. Číňania používali históriu na zhodnotenie súčasnej reality a na dosiahnutie osobného duchovného pozdvihnutia.

Strana ale zneužila históriu, aby slúžila jej vlastnému režimu. ČKS praktizovala prekrúcanie a zatajovanie historických právd. Vo svojej propagande a publikáciách režimu prepísala ČKS históriu už od doby tak dávnej ako je Obdobie jari a jesene (770 – 476 pr. n. l.) či obdobie Bojujúcich štátov (475 – 221 pr. n. l.), až po nedávnu dobu, kultúrnu revolúciu.

Takéto falšovanie histórie začalo v roku 1949 a pokračovalo ďalších viac ako päťdesiat rokov a všetky snahy o uvedenie historických právd na pravú mieru ČKS nemilosrdne zablokovala a eliminovala.

Keď už násilie nestačí na udržanie moci, ČKS sa uchýľuje k podvodom a klamstvám, ktoré slúžia na ospravedlnenie a zamaskovanie vlády násilia.

Prirodzene, komunistická strana podvody a klamstvá nevynašla, sú to prastaré prejavy darebáctva, ktoré komunistická strana bez hanby využila.

ČKS sľúbila pôdu roľníkom, továrne robotníkom, slobodu a demokraciu intelektuálom a mier každému. Žiaden z týchto sľubov sa nikdy neuskutočnil. Jedna generácia Číňanov zomrela podvedená a ďalšia je naďalej podvádzaná. Toto je najväčším žiaľom čínskeho ľudu, najnešťastnejším aspektom čínskeho národa.

III. Neustále sa meniace princípy

V televíznej prezidentskej debate v USA v roku 2004 jeden prezidentský kandidát povedal, že človek môže zmeniť taktiku, ak to potrebuje, ale človek by nikdy nemal zmeniť svoje „pre-svedčenie“ alebo „základné hodnoty“, lebo potom „stráca dôveryhodnosť.“⁵ Toto vyhlásenie skutočne odráža všeobecný princíp.

Komunistická strana je typickým príkladom neustále sa meniacich hodnôt. Napríklad od svojho založenia pred viac ako osemdesiatimi rokmi uskutočnila ČKS šesťnásť národných členských zjazdov a šesťnásť krát zmenila svoje stanovky. Odkedy sa ČKS dostala k moci, spravila počas vyše piatich desaťročí päť zásadných úprav čínskej ústavy.

Ideálom komunistickej strany je sociálna rovnosť vedúca ku komunistickej spoločnosti. Dnešná, komunistami ovládaná Čína, je však krajinou s najzávažnejšími ekonomickými nerovnosťami na svete. Mnohí členovia ČKS nesmierne zbohatli, zatiaľ čo v krajine žije 800 miliónov ľudí v chudobe.

Ideologické teórie ČKS začali marxizmom-leninizmom, neskôr boli doplnené maoizmom, Tengovými myšlienkami a nedávnymi Ťiangovými „Troma reprezentantmi“. Marxizmus-leninizmus a maoizmus nie sú vôbec zlučiteľné s Tengovými teóriami a Ťiangovou ideológiou – sú vlastne protichodné. Tento mišmaš komunistických teórií používaných ČKS je v ľudských dejinách vskutku raritou.

Meniace sa princípy komunistickej strany si do značnej miery navzájom odporujú. Od myšlienky celosvetového spojenia prekračujúceho národy a štáty k dnešnému extrémnemu nacionalizmu, od zrušenia všetkého súkromného vlastníctva a všetkých vykorisťovateľských tried k dnešnej predstave o podpore kapitalistov, aby vstúpili do strany. Včerajšie princípy sú už v dnešnej politike prevrátené a ďalšie zmeny možno očakávať zajtra. Nezáleží na tom, ako často ČKS mení svoje princípy, jej ciele sú jasné: získať a udržať si moc a absolútnu kontrolu nad spoločnosťou.

V histórii ČKS sa vyskytlo viac ako tucet hnutí, bojov „na život a na smrť“. V skutočnosti sa všetky tieto boje odohrávali vždy, keď sa odohrával presun moci a dialo sa to vždy po zmenách základných princípov strany.

Každá zmena straníckych princípov vzišla z krízy, ktorej ČKS čelila, a ktorá ohrozovala jej legitimitu a prežitie. Či už išlo o spoluprácu so stranou Kuomintang, proamerickú zahraničnú politiku, ekonomickú reformu a expanziu trhu alebo podporovanie nacionalizmu – každé z týchto rozhodnutí sa objavilo v čase krízy a všetky súvisia so získaním alebo upevňovaním moci. Každý cyklus, počas ktorého určitá skupina trpela prenasledovaním, bol neskôr obrátený, prenasledovaní sa stali prenasledovateľmi, pričom to bolo spojené so zmenami základných princípov ČKS.

Západné príslovie hovorí, že pravdy sú trvalé a lži pominú. Je to múdre príslovie.

IV. Ako povaha strany nahrádza a ničí ľudskú prirodzenosť

ČKS je leninský autoritársky režim. Od svojho vzniku ustanovil tri základné línie, t. j. intelektuálnu líniu, politickú líniu a organizačnú líniu. Intelektuálna línia sa týka filozofického základu komunistickej strany, politická línia sa týka stanovovania cieľov. Organizačná línia sa stará o to, ako sú dosahované ciele v rámci formátu prísnej organizácie.

Prvou a najdôležitejšou požiadavkou na všetkých členov ČKS a na tých, ktorých ČKS ovláda, je bezpodmienečné poslúchanie jej príkazov. O to sa stará organizačná línia.

Väčšina ľudí v Číne vie o dvojakých osobnosti členov ČKS. V súkromí sú členovia ČKS

⁵ Informácia podľa <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.

obyčajnými ľudskými bytosťami s pocitmi šťastia, hnevu, smútku a radosti. Majú klady a zápory obyčajných ľudských bytostí. Môžu byť rodičmi, manželmi, manželkami alebo priateľmi. Ale nad ľudskú prirodzenosť a pocity sa stavia kultúra strany, ktorá podľa požiadaviek komunistickej strany presahuje ľudskosť. Takto sa ľudskosť stáva relatívnou a premenlivou, zatiaľ čo kultúra strany sa stáva absolútnou a nespochybniteľnou.

Počas kultúrnej revolúcie bolo úplne bežné, že sa otcovia a synovia navzájom mučili, manželka a manželky spolu zápasili, matky a dcéry sa navzájom udávali a študenti a učitelia sa k sebe správali ako nepriatelia. Kultúra strany v týchto prípadoch podporovala konflikty a nenávisť. Počas raného obdobia vlády ČKS boli mnohí vysokí úradníci ČKS bezmocní, keď boli ich rodinní príslušníci označení za triednych nepriateľov. Toto bolo opäť vedené kultúrou strany.

Moc strany nad jednotlivcom je výsledkom dlhoročnej propagandy ČKS. Tento „tréning“ začína v jasiach a materskej škole, kde sú odmeňované výhradne stranou schválené odpovede na otázky, odpovede, ktoré sa priečia bežnému ľudskému rozumu a detskej čistej povahe. Študentom sa dostáva politickej výchovy už od základnej školy, strednej školy, celou cestou až po univerzitu, kde sa učia nasledovať výhradne stranou schválené štandardné odpovede, v opačnom prípade neprejdú skúškou a nedokončia vysokú školu.

Keď člen strany hovorí na verejnosti, musí dôsledne dodržiavať stranícku líniu, bez ohľadu na to, čo si osobne myslí. Organizačná štruktúra ČKS je gigantickou pyramídou, s ústrednou mocou na vrchole, ktorá ovláda celú hierarchiu. Táto unikátna štruktúra je jedným z najdôležitejších rysov režimu ČKS, rys, ktorý pomáha budovať absolútnu poslušnosť.

Dnes ČKS úplne zdegenerovala na politický subjekt bojujúci o udržanie vlastných záujmov. Neusiluje sa už o žiaden z ušľachtilých cieľov komunizmu. Avšak organizačná štruktúra komunizmu zostáva a jej požiadavka na bezpodmienečnú poslušnosť sa nemení. Táto strana umiestňuje seba nad ľudskosť a ľudskú prirodzenosť a odstraňuje akékoľvek organizácie alebo osoby, ktoré považuje za škodlivé alebo potenciálne škodlivé pre jej vlastnú moc, či už ide o obyčajných občanov alebo o vysokých úradníkov ČKS.

V. Zlý duch odporuje prírode a ľudskej prirodzenosti

Všetko pod nebesami prechádza cyklami narodenia, zrenia, úpadku a smrti.

Na rozdiel od komunistického režimu dovoľujú nekomunistické spoločnosti (a to aj tie, ktoré trpia v područí totalitných režimov a diktatúr) aspoň nejaký stupeň samostatného rozvoja a sebaurčenia. Dávna čínska spoločnosť bola v skutočnosti riadená pomocou dvojakej štruktúry. Vo vidieckych oblastiach boli centrami nezávislej sociálnej organizácie rodinné klany, zatiaľ čo mestské oblasti boli organizované okolo cechov. Vládne právomoci neprekráčovali úroveň krajov.

Ani nacistický režim, ktorý sa v krutosti takmer vyrovnal komunistickej strane, neupieral ľuďom právo na súkromné vlastníctvo. Komunistické režimy vykorenili akékoľvek formy sociálnej organizácie nezávislej na strane. Zhora nadol ju nahradili vysoko centralizovanými mocenskými štruktúrami.

Ak bežné sociálne štruktúry umožňujú človeku alebo skupinám ľudí prirodzené sebaurčenie, potom komunistický režim ide svojou podstatou proti prirodzenosti.

Komunistická strana neuznáva všeobecné štandardy ľudskej povahy. Svojvoľne manipuluje pojmi dobrá a zlá, rovnako ako všetkými zákonmi a predpismi. Komunisti nepovoľujú vraždy, s výnimkou zabíjania tých, ktorých komunistická strana označí za nepriateľov. Úcta k rodičom je vítaná, pokiaľ rodičia neboli stranou označení za triednych nepriateľov. Zhovievavosť, spravodlivosť, slušnosť, múdrosť a vernosť sú všetko dobré vlastnosti, ale ľudia sa podľa nich nemajú riadiť, ak to strana nechce alebo jej to nevyhovuje. Komunistická strana úplne ničí všeobecné štandardy ľudskej povahy a stavia na princípoch odporujúcich ľudskej

povahe.

Nekomunistické spoločnosti všeobecne uznávajú dvojakú stránku ľudskej povahy, v ktorej je prítomné dobro i zlo a rovnováhu v spoločnosti udržiavajú ľudia, ktorí konajú podľa spoločenskej zmluvy⁶. V komunistických spoločnostiach je však odmietaný samotný pojem ľudskej povahy a neuznávajú sa ani pojmy dobra a zla. Odstránenie konceptov dobra a zla slúži podľa Marxa k úplnému zvrhnutiu filozofickej nadstavby starej spoločnosti.

Komunistická strana neverí v Boha a nerešpektuje ani prírodu. „Boj s nebesami, boj so zemou, boj proti ľudským bytostiam – v ňom nájde človek nekonečnú radosť.“ Toto bolo mottom ČKS počas kultúrnej revolúcie a prinieslo to čínskemu ľudu a krajine obrovské utrpenie.

Číňania tradične veria v jednotu nebies a ľudských bytostí. Lao-c' povedal v Tao-te-t'ing (Kniha o ceste a cnosti): „Človek nasleduje zem, zem nasleduje nebesá, nebesá nasledujú Tao a Tao nasleduje to, čo je prirodzené.“ Ľudské bytosti a príroda existujú v harmonickom vzťahu v nekonečnom vesmíre.

Komunistická strana je druh bytosti. Avšak je proti prírode, nebesiam, zemi a ľudstvu. Je to zlý duch, ktorý je proti vesmíru.

VI. Niektoré črty posadnutia zlom

Samotné orgány komunistickej strany sa nikdy nepodieľajú na výrobných alebo tvorivých činnostiach. Hneď ako sa chopia moci, pripútajú sa na ľudí, kontrolujú ich a manipulujú nimi. Rozširujú svoju moc až k najzákladnejšej jednotke spoločnosti, pretože majú strach, že stratia kontrolu. Monopolizujú si zdroje výroby a zo spoločnosti vysávajú bohatstvo.

V Číne siaha ČKS všade a ovláda všetko, ale nikto nikdy nevidel výpisy z účtov ČKS – k dispozícii sú iba výpisy z účtov štátu, miestnych vlád a podnikov.

Od ústrednej vlády po dedinské organizácie vo vidieckych oblastiach majú úradníci v mestách vždy nižšiu hodnotu ako komunistické kádre, takže najvyššie orgány mesta musia nasledovať inštrukcie výborov komunistickej strany na rovnakej úrovni. Výdavky strany hradia mestské organizácie a sú záúčtované ako výdaje mesta.

Organizácia ČKS je ako obrovský zlý posadajúci duch, ktorý je napojený na každú spoločenskú jednotku a bunku čínskej spoločnosti pevne ako tieň. ČKS preniká hlboko do každej vrstvy spoločnosti, vysáva ju a takto ju ovláda a manipuluje ňou.

Táto zvláštna forma posadnutia zlom už v ľudskej histórii v minulosti existovala, či už čiastočne, alebo prechodne. Nikdy však nemala také dlhé trvanie a nekontrolovala spoločnosť tak úplne ako za vlády Komunistickej strany.

Z tohto dôvodu čínski roľníci žijú v takej chudobe a otroctve. Nielenže musia živiť mestských úradníkov, ale ešte aj prinajmenšom rovnaký počet komunistických kádrov.

Z tohto dôvodu stratil obrovský počet čínskych robotníkov prácu. Po mnoho rokov odčerpávali všadeprítomné chápadlá ČKS peňažné prostriedky z ich tovární.

Z tohto dôvodu je podľa čínskych intelektuálov také ťažké získať slobodu myslenia. Okrem ich nadriadených má strana aj svojich agentov, ktorí sú všade a nerobia nič okrem sledovania ľudí.

Posadajúci duch musí úplne ovládnuť myseľ posadnutého, aby z neho vysal energiu kvôli svojmu prežitiu.

Podľa modernej politickej vedy pochádza moc z troch základných zdrojov: sily, bohatstva a vedomostí. Komunistická strana nikdy neváhala použiť monopol kontroly a moci na okrádanie ľudí o majetok. Navyše pripravila ľudí o ich slobodu prejavu a tlače. Zneuctila ľudskosť

⁶ Pojem z filozofie a spoločenských vied. Podľa tejto teórie sú všetky právne a mocenské vzťahy v spoločnosti dané určitou implicitnou dohodou medzi všetkými členmi danej spoločnosti.

a urobí všetko, aby si udržala absolútnu kontrolu moci. Z tohto pohľadu zlý duch ČKS kontroluje spoločnosť tak tvrdo, že to môže byť len ťažko porovnávané s akýmkoľvek iným režimom na svete.

VII. Zbavenie sa posadnutia ČKS

V „Komunistickom manifeste,“ prvom programovom dokumente Komunistickej strany, Marx vyhlásil, „Po Európe mátoží strašidlo — strašidlo komunizmu.“ O storočie neskôr je komunizmus viac ako mátožiacie strašidlo: nabralo podobu skutočného materiálneho tela. Rozšírilo sa po celom svete ako epidémia, zabilo desiatky miliónov ľudí a stovkám miliónov ľudí zobralo majetok a slobodu mysle a ducha.

Základnou dogmou komunistickej strany je zabaviť všetok súkromný majetok kvôli odstráneniu „vykorisťovateľskej triedy“. Súkromné vlastníctvo je základom všetkých spoločenských práv a často udržuje národnú kultúru. Ľudia okradnutí o súkromné vlastníctvo strácajú tiež slobodu mysle a ducha. Neskôr môžu stratiť ďalšie spoločenské a politické práva.

Keďže ČKS čelila kríze prežitia, bola v 80. rokoch 20. storočia nútená reformovať čínsku ekonomiku. Niektoré práva na súkromný majetok boli ľuďom prinavrátené. To vytvorilo diery v mohutnej mašinérii precíznej kontroly ČKS. Táto diera sa ešte zväčšila, keď si členovia strany začali hromadiť osobné majetky.

ČKS, zlý duch podporovaný násilím, podvodmi a častým „prezliekaním kabátov“, prejavuje znaky rozkladu a je znepokojený pri každom nepatrnom vyrušení. Pokúša sa prežiť tým, že hromadí väčšie bohatstvo a sprísňuje kontrolu, ale tieto opatrenia iba zintenzívňujú krízu.

Dnešná Čína vyzerá ako prosperujúca krajina, no sociálne konflikty sa dostali na úroveň nikdy predtým nevidanú. Použitím politických intríg minulosti sa môže ČKS pokúsiť o akýsi druh ústupku, prehodnotiť masaker na Námestí nebeského pokoja či prenasledovanie Falun Gongu, alebo si nájde ďalšiu skupinu, ktorú si zvolí za nepriateľa, čím si bude udržiavať svoju vládu teroru.

Na výzvy za posledných 100 rokov odpovedal čínsky národ dovozom zbraní, reformovaním svojich systémov a vykonaním extrémnych a násilných revolúcií. Bolo obetovaných veľa životov a väčšina tradičnej čínskej kultúry bola zničená.

Zdá sa, že nezostalo žiadne riešenie. Keď boli mysle Číňanov plné pochybností a úzkosti, ČKS využila príležitosť, aby vstúpila na scénu a nakoniec ovládla túto poslednú žijúcu starobylú civilizáciu na svete.

V budúcnosti si bude musieť čínsky ľud zvoliť opäť. Bez ohľadu na to, aká bude forma voľby, každý Číňan musí pochopiť, že akákoľvek nádej vkladaná do ČKS iba zhorší škodu spôsobenú čínskemu národu a dodá novú energiu zlom posadnutej ČKS.

Musíme opustiť všetky ilúzie, dôkladne preskúmať samých seba, nebyť ovplyvnení nenávisťou, chamtivosťou a túžbami. Iba potom sa môžeme zbaviť hroznej kontroly posadajúceho ducha ČKS, ktorý nás kontroluje posledných viac než 50 rokov. V mene slobodného národa môžeme obnoviť čínsku civilizáciu založenú na rešpektovaní ľudskej prirodzenosti a súcite voči všetkým.

II. komentár: Začiatky Čínskej komunistickej strany

Úvod

Podľa knihy Vysvetlenie jednoduchých a analyzovanie zložitých znakov (Šuo-wen Ťie-c'), ktorú napísal Su Šen (zomrel v roku 147 n. l. počas Východnej dynastie Chan), sa tradičný čínsky znak tang znamenajúci „strana“ alebo „gang“ skladá z dvoch radikálov, ktoré obsahovo zodpovedajú významom slov „podporovať“ alebo „obhajovať“ a „temný“ alebo „čierny“. Ak spojíme tieto dva radikály, tento znak bude znamenať „podporovať temnotu“. „Strana“ alebo „člen strany“ (čo sa dá tiež preložiť ako „banda“ alebo „člen bandy“) nesie hanlivý význam. Konfucius povedal: „Ušľachtilý človek je hrdý, ale nie agresívny, je spoločenský, ale nie je na nikoho strane.“ Poznámky v Konfuciových Hovoroch (Lun-jü) hovoria: „O ľuďoch, ktorí si navzájom pomáhajú skrývať svoje zločiny, sa hovorí ako o ľuďoch, ktorí vytvárajú gang (stranu)“. V čínskej histórii sa politické kliky často nazývali pen tang (tajné spolky). V tradičnej čínskej kultúre je to synonymum pre „bandu darebákov“ a používa sa na označenie niekoho, kto sa spája pre sebecké účely.

Prečo sa komunistická strana objavila, rástla a nakoniec sa chopila moci v súčasnej Číne? Čínska komunistická strana nepretržite vstúpuje do mysli čínskych ľudí, že história si vybrala ČKS, že ľudia si zvolili ČKS a že „bez ČKS by neexistovala nová Čína“.

Zvolil si čínsky ľud komunistickú stranu? Alebo sa komunistická strana sama postavila do vedenia a prinútila čínsky ľud akceptovať ju? Odpovede musíme hľadať v histórii.

Od neskorej dynastie Čching (1644 – 1911) po prvé roky obdobia republiky (1911 – 1949) zažila Čína obrovské vonkajšie otrasy a rozsiahle pokusy o vnútornú reformu. Čínska spoločnosť sa nachádzala v strastiplnom zmätku. Veľa intelektuálov a ľudí so vznešenými ideálmi chcelo zachrániť krajinu a jej ľud. No uprostred národnej krízy a chaosu rástol ich pocit úzkosti, čo viedlo najprv k sklamaniu a potom k úplnému zúfalstvu. Podobne ako ľudia, ktorí sa počas choroby obrátia na každého dostupného lekára, hľadali riešenia mimo Číny. Keď britské a francúzske metódy zlyhali, prešli k ruskému štýlu. Neváhali predpísať najextrémnejší liek na chorobu v nádeji, že sa Čína rýchlo stane silnou.

Hnutie 4. mája v roku 1919 bolo jasným odzrkadlením tohto zúfalstva. Niektorí ľudia obhajovali anarchizmus, iní navrhovali zvrhnúť Konfuciove doktríny a ešte iní navrhovali priniesť do Číny cudziu kultúru. Stručne povedané – odmietli tradičnú čínsku kultúru a postavili sa proti Konfuciovmu učeniu strednej cesty. Nedočkavo chceli ísť skratkou a obhajovali ničenie všetkého tradičného. Na jednej strane nemali radikálni členovia hnutia spôsob ako slúžiť krajine a na druhej strane pevne verili vo svoje vlastné ideály a predstavy. Mali pocit, že svet je v slepej uličke a verili, že iba oni našli správny prístup k budúcemu rozvoju Číny. Zanietene preto verili v revolúciu a násilie.

Rôzne skúsenosti tých či oných skupín viedli k rozmanitým teóriám, princípom a cestám. Nakoniec sa jedna taká skupina stretla so zástupcami Komunistickej strany Sovietskeho zväzu. Myšlienka použiť násilnú revolúciu k uchopeniu politickej moci vzišla z teórie marxizmu-leninizmu. Nepokojné mysle týchto ľudí ju považovali za prítiažlivú a zodpovedalo to predstavám týchto ľudí o záchrane krajiny a jej obyvateľov. Ihneď vytvorili medzi sebou spojenectvo. Takto priniesli do Číny komunizmus, úplne cudzí koncept. Prvého „zjazdu“ ČKS sa dokopy zúčastnilo 13 zástupcov. Neskôr niektorí z nich zomreli, niektorí ušli, niektorí podviedli ČKS a niektorí zradili Čínu a pripojili sa k okupačným japonským vojskám. Niektorí tiež vystúpili z ČKS a vstúpili do Kuomintangu (Národná strana, neskôr Kuomintang). V roku 1949, keď sa ČKS dostala v Číne k moci, zostali z pôvodných 13 členov strany iba Mao Ce-

tung a Tung Pi-wu. Nie je jasné, či si zakladatelia strany boli vtedy vedomí, že ono „božstvo“ (marxizmu-leninizmu), ktoré priviedli zo Sovietskeho zväzu, bolo v skutočnosti iba zlým duchom, a že liek, ktorí hľadali pre posilnenie národa, bol v skutočnosti smrteľným jedom.

Ruská komunistická strana (bolševikov), neskôr známa ako Komunistická strana Sovietskeho zväzu, ktorá práve vyhrala svoju revolúciu, bola posadnutá túžbou po Číne. V roku 1920 zriadil Sovietsky zväz Úrad pre Ďaleký východ, pobočku Tretej komunistickej internacionály (Kominternu). Úrad bol zodpovedný za ustanovenie komunistickej strany v Číne a v ďalších krajinách. Na čele úradu bol Sumiltskij a zástupcom riaditeľa bol Grigorij Vojtinskij. Spolu s Čchen Tu-siaom a ďalšími začali pripravovať založenie ČKS. Návrh na zriadenie čínskej pobočky Kominterny, ktorý predložili Úradu pre Ďaleký východ v júni 1921 ukazuje, že ČKS bola pobočkou, ktorú viedla Kominternu. ČKS oficiálne vznikla 23. 7. 1921 s pomocou dvoch príslušníkov Úradu pre Ďaleký východ Nikolského a Maringa.

V Číne potom zaviedli komunistické hnutie ako experiment a ČKS sa povýšila nad všetko ostatné, podrobujúc si všetko, čo jej stálo v ceste. To spôsobilo Číne nesmiernu katastrofu.

I. ČKS rástla nepretržitým hromadením zla

Nie je jednoduchou úlohou zaviesť do Číny, krajiny s 5000 ročnou civilizáciou, cudzieho a zlého ducha, akým bola komunistická strana, ktorá je úplne v rozpore s čínskou tradíciou.

ČKS podviedla ľud a vlastenecky zmýšľajúcich intelektuálov, ktorí chceli slúžiť krajine, svojím príslubom „komunistickej utópie“. ČKS ešte viac pozmenila teóriu komunizmu, ktorú už aj tak významne pozmenil Lenin, aby získala teoretickú základňu pre zničenie všetkej tradičnej mravnosti a zásad. Pozmenená teória komunizmu ČKS bola navyše použitá na zničenie všetkého, čo nebolo výhodné pre jej vládnutie a na odstránenie všetkých spoločenských tried a ľudí, ktorí by mohli predstavovať hrozbu pre jej vládnutie. Strana prijala za svoju priemyselnú revolúciu, ktorá zničila vieru, ako aj kompletnejší ateistický komunizmus. ČKS z komunizmu zdedila popieranie súkromného vlastníctva a importovala Leninovu teóriu násilnej revolúcie. Zároveň zdedila a ďalej posilnila najhoršie aspekty predchádzajúceho monarchistického zriadenia.

História ČKS je procesom postupného hromadenia každého možného zla, domáceho aj zahraničného. ČKS priviedla k dokonalosti a dala „čínske charakteristiky“ svojim deviatim zdedeným rysom, ktoré sú: zlo, klamstvo, provokácie, využívanie spodiny spoločnosti k rozduchavaniu násilia, špionáž, lúpež, bojovanie, odstraňovanie a ovládanie. Pokračujúce spoločenské krízy jej umožnili tieto zlovoľné charakteristiky naplno rozvinúť.

Prvý zdedený rys: zlo – prevzatie formy zla – marxizmu-leninizmu

Marxizmus pôvodne priťahoval čínskych komunistov vyhlásením o „použití násilnej revolúcie k zničeniu starého štátneho aparátu a k nastoleniu diktatúry proletariátu“. Toto je presne koreň zla v marxizme-leninizme.

Marxistický materializmus je založený na obmedzenom ekonomickom koncepte výrobných síl, výrobných vzťahov a nadhodnoty. Počas skorých rozvojových fáz kapitalizmu spravil Marx krátkozrakú predpoveď, že kapitalizmus zanikne a proletariát vyhrá. História a realita však túto predpoveď vyvrátili. Marxisticko-leninská násilná revolúcia a diktatúra proletariátu presadzuje mocenskú politiku a nadvládu proletariátu. Komunistický manifest spájal historickú a filozofickú základňu komunistickej strany s triednym konfliktom a bojom. Proletariát sa kvôli uchopeniu moci odpútal od tradičných mravov a spoločenských vzťahov. Odvtedy ako sa komunistické doktríny prvýkrát objavili, sú v protiklade ku všetkým tradíciám.

Násilie sa ľudskej povahe vo všeobecnosti protiví. Násilie robí ľuďmi krutými a tyranskými. Ľudstvo vo svete teda vždy a všade zásadne odmietalo východiskové body teórie násilia komunistickej strany, teórie, ktorá nemá predchodcu v žiadnom z predošlých systémov myslenia, filozofie alebo tradície. Komunistický systém teroru dopadol na zem akoby odnikiaľ.

Zlá ideológia ČKS je postavená na predpoklade, že ľudia si môžu podrobiť prírodu a pretvoriť svet. Komunistická strana prilákala na svoje ideály „oslobodenia celého ľudstva“ a „svetovej jednoty“ veľa ľudí. ČKS podviedla mnohých a najmä tých, ktorí boli rozčarovaní podmienkami, v ktorých žili a dychtivo chceli zanechať v spoločnosti svoju vlastnú stopu. Títo ľudia zabudli, že nad nimi sú nebesá. Inšpirovaní krásnou, ale klamlivou predstavou „vytvorenia raja na zemi“ opovrhovali tradíciami a na životy druhých sa pozerali zhora, čím ponížili samých seba. Urobili to všetko v snahe poskytnúť ČKS službu a získať uznanie.

Komunistická strana predstavila fantazijnú predstavu „komunistického raja“ ako pravdu a vyburcovala entuziazmus ľudí, aby za ňu bojovali: „Už nášho hnevu sopka žiari, to bude výbuch posledný.“⁷ Použitím takejto úplne absurdnej myšlienky prerušila ČKS spojenie medzi ľudstvom a nebesami a odstrihla životne dôležité puto, ktoré Číňanov spája s ich predkami a národnými tradíciami. Tým, že vyzýva ľudí, aby obetovali svoje životy za myšlienky komunizmu, posilnila ČKS svoju schopnosť páchať zlo.

Druhý zdedený rys: klamstvo – zlo musí klamať, aby vyzeralo, že je spravodlivé

Zlo musí klamať. Aby ČKS využila pracujúcu triedu, označovala ju titulmi ako „najpokrokovjšia trieda“, „nesebecká trieda“, „vedúca trieda“ a „priekopníci proletárskej revolúcie“. Keď komunistická strana potrebovala roľníkov, sľúbila im pôdu. Mao tľieskal roľníkom so slovami: „Bez chudobných roľníkov by nebola žiadna revolúcia; odmietat' ich rolu znamená odmietat' revolúciu“⁸. Keď komunistická strana potrebovala pomoc kapitalistickej triedy, nazvala ich „spolucestujúcimi v proletárskej revolúcii“ a sľúbila im „demokratický republikanizmus“. Keď bola komunistická strana takmer vyhladená Kuomintangom, nahlas kričala „Číňania nebojú s Číňanmi“ a sľúbila sa podvoliť vedeniu Kuomintangu. Hneď ako sa vojna s Japonskom (1937 – 1945) skončila, ČKS sa obrátila plnou silou proti Kuomintangu a jeho vládu zvrhla. Podobne ČKS odstránila kapitalistickú triedu krátko potom ako prevzala kontrolu nad Čínou a nakoniec premenila roľníkov a robotníkov na vskutku chudobný proletariát.

Myšlienka jednotného frontu je typickým príkladom klamstiev ČKS. Aby vyhrala občiansku vojnu proti Kuomintangu, ČKS sa odklonila od svojich bežných taktík zabíjania všetkých členov rodín vlastníkov pozemkov a bohatých roľníkov a prijala „politiku dočasného zjednotenia“ s triednymi nepriateľmi ako boli vlastníci pozemkov a bohatí roľníci. 20. júla 1947 Mao Ce-Tung oznámil, že „s výnimkou niekoľkých reakcionárskych živlov by sme mali prijať uvoľnenejší postoj voči triede vlastníkov pozemkov, aby sme zredukovali nepriateľské elementy“. No keď ČKS získala moc, vlastníci pozemkov a bohatí roľníci neunikli genocíde.

Hovoriť jedno a robiť druhé je pre komunistickú stranu bežná vec. Keď ČKS potrebovala použiť demokratické strany, presviedčala všetky strany, aby „sa usilovali o dlhodobé spolužitie, navzájom na seba dohliadali, boli k sebe navzájom úprimné a zdieľali s ostatnými prejavy uznania alebo nemilosti“. Každý, kto nesúhlasil alebo sa odmietol prispôsobiť konceptom, slovám, činom alebo organizácii strany, bol odstránený. Marx, Lenin a vodcovia ČKS, tí všetci povedali, že politická moc komunistickej strany nebude zdieľaná so žiadnymi inými jed-

⁷ Internacionála (pieseň)

⁸ Z Maovej „Správy o vyšetrovaní roľníckeho hnutia v Chu-nane“ (1927)

notlivcami alebo skupinami. Komunizmus v sebe od samého začiatku jasne niesol gén diktátorstva. ČKS je despotická a vylučuje vládu iných. Nikdy úprimne spoločne neexistovala so žiadnou inou politickou stranou alebo skupinou, či už vtedy, keď sa pokúšala o získanie moci, alebo vtedy, keď ju získala. Dokonca aj počas takzvaného „voľnejšieho“ obdobia bolo spoložitie ČKS s ostatnými nanajvyš zinscenovaným predstavením.

História nám hovorí, aby sme nikdy neverili žiadnym sľubom, ktoré ČKS spraví, a aby sme ani neverili tomu, že ČKS splní niektorý zo svojich záväzkov. Ak veríme slovám komunistickej strany v akejkol'vek otázke, je to problém, ktorý môže človeka stáť život.

Tretí zdedený rys: provokácie – šikovné podnecovanie nenávisti a vyprovokovanie boja medzi masami

Klamstvo slúži k podnecovaniu nenávisti. Bez nenávisti nie je boj. Kde nenávisť nie je, tam môže byť vytvorená.

Hlboko zakorenený patriarchálny rodový systém klanov na čínskom vidieku bol hlavnou prekážkou pre to, aby si komunistická strana mohla ustanoviť svoju politickú moc. Vidiecka spoločnosť bola spočiatku harmonická a vzťah medzi vlastními pôdy a nájomcami nebol vôbec konfrontačný. Vlastníci pôdy ponúkli roľníkom prostriedky k životu a roľníci na oplátku podporovali vlastníkov pôdy.

Tento do určitej miery vzájomne závislý vzťah prekrútila ČKS do vyhroteného triedneho nepriateľstva a triedneho vykorisťovania. Harmónia sa zmenila v nepriateľstvo, nenávisť a boj. Z rozumného sa stalo nerozumné, poriadok nahradil chaos a z republikánstva sa stala krutovláda. Komunistická strana podporovala vyvlastňovanie, lúpežné vraždy a masakre veľkostatkárov, bohatých roľníkov, ich rodín a klanov. Veľa roľníkov si nechcelo privlastniť cudzí majetok. Niektorí cez noc veľkostatkárom vrátili majetok, ktorý im vzali počas dňa, no pracovné brigády ČKS vo vidieckych oblastiach ich následne kritizovali za „nízke triedne povedomie.“

Aby podnietila triednu nenávisť, oklieštila ČKS tradičné čínske divadlo na nástroj propagandy. „Bielovlasé dievča“⁹, dobre známy príbeh triedneho útlaku, bol pôvodne o nesmrteľnej bytosti a nemal nič spoločného s triednymi konfliktami. Avšak pod perami armádných pisateľov sa premenil na „modernú“ drámu, operu a balet používanú na podnecovanie triednej nenávisti. Keď Japonsko napadlo Čínu počas 2. svetovej vojny, ČKS nebojovala proti japonským vojskám. Namiesto toho napadla vládu Kuomintangu obvinením, že Kuomintang zradil krajinu tým, že nebojoval proti Japonsku. Aj v najkritickejšom okamihu národnej pohromy podnecovala ľudí, aby boli proti vláde Kuomintangu.

Podnecovanie nás, aby proti sebe bojovali, je klasický trik ČKS. Strana vytvorila pravidlo triedneho zaradenia 95:5. 95 % populácie sa zaradí do rôznych tried, ktoré si vie ČKS získať na svoju stranu, zatiaľ čo zvyšných 5 % sa označí za triednych nepriateľov. Ľudia v rámci 95 % boli v bezpečí, ale voči zvyšným 5 % sa „bojovalo“. Zo strachu a aby sa ochránili, sa ľudia snažili byť súčasťou 95 %. To viedlo k mnohým prípadom, keď ľudia spôsobovali škodu druhým tým, že im nadávali a zraňovali ich. ČKS vo svojich mnohých politických kampaniach dovedla túto techniku provokácie do dokonalosti.

⁹ Bielovlasé dievča, čínska ľudová legenda, je príbehom božskej bytosti, ktorá žila v jaskyni a mala nadprirodzené schopnosti, ktorými odmeňovala cnosť a trestala zlo, podporovala spravodlivé a obmedzovala zlé. Avšak v čínskej „modernej“ dráme, opere a baletе bola vykreslená ako dievča, ktoré muselo utiecť do jaskyne, potom ako jej otca ubili na smrť, pretože ju odmietol vydať za starého vlastníka pozemku. Vlasy jej obeleli kvôli podvýžive. Tento príbeh sa stal najznámejšou „modernou“ divadelnou hrou v Číne a mal podnecovať k triednej nenávisti voči vlastníkom pozemkov.

Štvrtý zdedený rys: voľnosť pre spoločenskú spodinu – chuligáni a spoločenská spodina tvoria rady ČKS

Voľnosť pre spodinu spoločnosti vedie ku zlu a zlo musí využívať spodinu spoločnosti. Komunistické revolúcie často využívali vzbury chuligánov a spoločenskej spodiny. Napríklad počas Parížskej komúny sa diali vraždy, podpaľačstvo a násilnosti vedené spoločenskou spodinou. Dokonca aj Marx sa na tento „lumpenproletariát“¹⁰ pozeral zhora. V komunistickom manifeste Marx povedal: „Nebezpečná trieda, spoločenská spodina, tá pasívna hnijúca masa vyvrhnutá najnižšími vrstvami starej spoločnosti, môže tu a tam byť použitá ako hnutie proletárskou revolúciou, avšak jej životné podmienky ju predurčujú skôr ako úplatný nástroj reakcionárskych intríg.“ Na druhej strane, kvôli ich roztrieštenosti a nevedomosti boli roľníci Marxom a Engelsom považovaní za príliš nekvalifikovaných na to, aby sa mohli stať nejakou spoločenskou triedou.

ČKS rozvinula túto temnú stránku Marxovej teórie ďalej. Mao Ce-tung povedal: „Spoločenská spodina a chuligáni boli vždy spoločnosťou odmietaní, ale oni sú v skutočnosti najodvážnejší, najdôkladnejší a najpevnejší v revolúcii vo vidieckych oblastiach.“ Lumpenproletariát rozšíril násilnícku povahu ČKS a ustanovil skorú politickú moc komunistickej strany vo vidieckych oblastiach. Slovo „revolúcia“ v čínštine doslova znamená „vzatie životov“, čo všetkým dobrým ľuďom znie hrozne a katastroficky. Avšak strane sa podarilo dať „revolúcii“ pozitívny význam. Podobne, pri diskusii o pojme „lumpenproletariát“ v období kultúrnej revolúcie ČKS cítila, že „lumpen“ neznie dobre, a tak ho skrátila na „proletariát“.

Ďalšie správanie typické pre spodinu spoločnosti je, že hrá úlohu darebáka. Keď boli stranícki úradníci kritizovaní za to, že sa správajú ako tyrani, ukázali sklony k šikanovaniu a bez hanby vyslovili niečo v zmysle: „Máte pravdu, to je presne to, čo robíme. Skúsenosť Číny z posledných niekoľkých desaťročí vyžaduje, aby sme uplatnili túto silu demokratického diktátu. Je to demokratický diktát ľudu.“

Piaty zdedený rys: špionáž – infiltrovať sa, zasiahť nezhody, rozložiť a nahradiť

Okrem podvádzania, podnecovania k násiliu a využívania spodiny spoločnosti boli používané aj techniky špionáže a zasievania nezhôd. ČKS bola zručná v infiltrácii. Pred niekoľkými desaťročiami pracovali traja „najvýznamnejší“ tajní agenti ČKS, Čchien Čuang-fej, Li Kche-nung a Chu Pej-feng, v skutočnosti pre Čchen Kenga, riaditeľa špionážnej pobočky číslo 2 Ústredného výboru ČKS. Keď Čchien Čuang-fej pracoval ako dôverný tajomník Su En-cenga, riaditeľa Úradu pre vyšetrovanie Ústredného výboru Kuomintangu, napísal tajné informácie o prvom a druhom strategickom pláne KMT o obkľúčení vojsk ČKS v provincii Ťiang-si do listu s oficiálnym hlavičkovým papierom organizačného oddelenia Ústredného výboru KMT. Li Kche-nung potom osobne doručil správu Čou En-lajovi¹¹. V apríli 1930 bola v severovýchodnej oblasti Číny založená špeciálna organizácia dvojitéch agentov financovaná Ústrednou pobočkou strany Kuomintang pre vyšetrovanie. Oficiálne podliehala Kuomintangu a bola riadená Čchien Čuang-fejom, ale v zákulisí bola ovládaná ČKS a vedená Čchen Kengom.

Li Kche-nung sa tiež pripojil k armádnemu veliteľstvu Kuomintangu ako lúštitel' šifier. Li

¹⁰ Lumpenproletariát, tento termín označuje triedu vyvrhel'ov všetkých tried spoločnosti. Termín bol prvýkrát použitý Marxom v knihe „Triedne boje vo Francúzsku“, 1848 – 1850.

¹¹ Čou En-laj (5. marec 1898 – 8. január 1976) bol druhým najdôležitejším mužom po Maovi v histórii ČKS. Bol vedúcou postavou ČKS a premiérom Čínskej ľudovej republiky od roku 1949 až do svojej smrti.

bol tým, kto rozlúštil naliehavú správu vzťahujúcu sa k zatknutiu a vzbure riaditeľa Úradu bezpečnosti ČKS Ku Šun-čanga¹². Čchien Čuang-fej okamžite poslal dešifrovanú správu Čou En-lajovi, čím zabránil, aby bola do siete chytená celá skupina špiónov.

Jang Teng-ťing bol osobitným prokomunistickým zástupcom Ústredného vyšetrovacieho úradu KMT v Šanghaji. ČKS mu nariadila, aby zatkol a popravil tých členov strany, ktorých ČKS považovala za nespoľahlivých. Starší úradník z provincie Che-nan raz urazil vysoko postaveného funkcionára strany a jeho vlastní ľudia zaťahali za nitky a dostali ho na niekoľko rokov do väzenia Kuomintangu.

Počas čínskej občianskej vojny¹³ mala ČKS svojho tajného agenta v človeku, ktorého si Čankajšek¹⁴ držal v tesnej blízkosti. Liou Pchej generálporučík a námestník ministra obrany mal na starosti vysielanie armády KMT do boja. Liou bol v skutočnosti špión pracujúci pre ČKS. Ešte predtým, než sa armáda KMT dozvedela o svojej ďalšej úlohe, informácie o pláne na jej rozmiestnenie už prišli do Jen-anu, sídla ČKS. Komunistická strana podľa toho pripravila plán obrany. Siung Siang-chuej, tajomník a dôverný podriadený Chu Cung-nana¹⁵, vyzradil Čou En-lajovi Chuov plán vtrhnúť do Jen-anu. Takže keď Chu Cung-nan a jeho jednotky k Jen-anu dorazili, bol už opustený. Čou En-laj raz povedal: „Predseda Mao poznal Čankajškove vojenské rozkazy dávno predtým, než sa dostali k jeho vlastným vojenským veliteľom.“

Šiesty zdedený rys: lúpež – násilné drancovanie sa stáva „novým poriadkom“

Všetko, čo ČKS má, získala lúpežou. Keď dala dokopy Červenú armádu, aby zaviedla svoje vládnutie pomocou vojenskej sily, potrebovala peniaze na zbrane a strelivo, jedlo a oblečenie. ČKS získala finančné prostriedky tak, že utláčala miestnych boháčov a lúpila banky, čím sa správala rovnako ako bandíti. Pri misii vedenej Li Sien-nienom¹⁶, jedným zo starších vodcov ČKS, uniesla Červená armáda najbohatšie rodiny z usadlostí v oblasti západnej provincie Chu-pej. Neuniesli však iba jednu jedinou osobu, ale jedného človeka z každej bohatej rodiny v klane. Unesení boli ponechaní nažive, aby ČKS mohla žiadať od ich rodín výkupné, ktoré slúžilo ako stála finančná podpora armády. Únosy a vyberanie výkupného trvali dovtedy, kým nebola Červená armáda uspokojená, alebo pokiaľ neboli zdroje rodín unesených úplne vydrancované; až potom boli rukojemníci poslaní domov, mnohí na pokraji smrti. Niektorí boli terorizovaní alebo mučení tak kruto, že zomreli skôr, než sa mohli vrátiť.

Prostredníctvom „rázneho zakročenia proti miestnym tyranom a zabavenia ich pôdy“, rozšírila ČKS svoje klamstvá a násilné drancovanie na celú spoločnosť a nahradila tradíciu „novým poriadkom“. Komunistická strana spáchala všetky druhy zlých skutkov, veľkých aj ma-

¹² Ku Šun-Čang bol pôvodne jedným z vedúcich predstaviteľov systému špeciálnych agentov ČKS. V roku 1931 bol Kuomintangom zatknutý a pomáhal im pri odhaľovaní mnohých tajných agentov ČKS. Všetkých osem členov Kuovej rodiny bolo neskôr zavraždených uskrtením a boli pochovaní na francúzskom koncesnom území v Šanghaji. Vid' „História atentátov ČKS“ (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

¹³ Vojna medzi ČKS a Kuomintangom v júni 1946. Vojnu poznamenali tri po sebe nasledujúce bitky: Liao-si – Šen-ťiang, Chuaj – Čaj a Pej-pching – Tchien-ťin, po ktorých ČKS zvrhla vládu Kuomintangu, čo viedlo 1. októbra 1949 k založeniu Čínskej ľudovej republiky.

¹⁴ Čankajšek bol vodcom Kuomintangu a neskôr v exile sa stal prezidentom Tchaj-wanu.

¹⁵ Chu Cung-nan (1896 – 1962), pochádzal z okresu Siao-feng (v súčasnosti časťou okresu An-ťi), provincie Če-ťiang vykonával postupne tieto funkcie: zástupca veliteľa, výkonný veliteľ, náčelník štábu juhozápadných vojenských a administratívnych veliteľstiev Kuomintangu.

¹⁶ Li Sien-nien (1909 – 1992), jeden zo starších najvyšších vodcov ČKS. Bol prezidentom Číny v roku 1983. Hral dôležitú úlohu pri pomoci Teng Siao-pchingovi znovu získať moc v októbri 1976 na konci kultúrnej revolúcie.

lých, avšak dobrého nespravila nič. Ponúka drobné výhody, aby potom ľudí vyprovokovala k boju proti ostatným. Výsledkom je, že súciti a cnosť úplne vymizli a nahradili ich spory a zabíjanie. „Komunistická utópia“ je v skutočnosti zjemnený výraz pre násilné drancovanie.

Siedmy zdedený rys: boj – ničenie národného systému, tradičnej hierarchie a poriadku

Klamstvo, provokácie, použitie spoločenskej spodiny a špionáž, to všetko slúži na podnieťenie kradnutia a boja. Komunistická filozofia boj podporuje. Komunistická revolúcia vôbec nebola iba nejakým neorganizovaným bitím, rozbíjaním či kradnutím. Mao povedal: „Hlavnými cieľmi útoku roľníkov sú miestni tyrani, zlé panstvo a veľkostatkári, ale neskôr tiež zasiahnu proti všetkým prejavom patriarchálnych myšlienok a inštitúcií, proti skorumpovaným funkcionárom v mestách a proti zlým praktikám a zvykom vo vidieckych oblastiach.“ Mao dal jasný pokyn zničiť celý tradičný systém a zvyky vidieka.

Súčasťou komunistického boja sú tiež ozbrojené sily a ozbrojený boj. „Revolúcia nie je nejakým večierkom, písaním eseje, kreslením obrázkov či vyšívaním; nemôže to byť také kultivované, také pokojné a jemné, také mierne, láskavé, zdvorilé, zdržanlivé a veľkodušné. Revolúcia je vzburá, akt násilia, ktorým jedna trieda zvrháva druhú.“ ČKS použila boj, keď sa pokúšala uchopiť štátnu moc násilím. O niekoľko desaťročí neskôr použila ČKS rovnaké praktiky boja, aby počas kultúrnej revolúcie „vychovala“ ďalšiu generáciu.

Ôsmy zdedený rys: odstránenie – ustanovuje rozsiahlu ideológiu genocídy

Komunizmus urobil veľa vecí s absolútnou krutosťou. ČKS sľúbila intelektuálom „nebo na zemi“. Neskôr ich označila za „pravičiarov“ a zaradila ich do smutne známej deviatej kategórie prenasledovaných ľudí, spolu s veľkostatkármi a špiónmi. Potom, čo sa ČKS dostala v roku 1949 k moci, zbavila veľkostatkárov a kapitalistov majetku, vyhladila triedu veľkostatkárov a bohatých roľníkov, zničila hierarchiu a poriadok na vidieku, zobrala autoritu miestnym osobnostiam, unášala bohatých a od ich rodín požadovala výkupné, vymývala mozgy vojnovým zajatcom, „prevychovala“ priemyselníkov a kapitalistov, prenikla do Kuomintangu a spôsobila jeho rozpad, odtrhla sa od Komunistickej internacionály a zradila ju, pričom odstránila všetkých disidentov prostredníctvom politických hnutí a na svojich vlastných členov vyvíjala nátlak. Všetko, čo spravila, viedlo k neslobode. Všetky vyššie zmienené udalosti boli založené na teórii genocídy. Každé politické hnutie ČKS v minulosti bolo kampaňou teroru, s úmyslom spáchať genocídu. ČKS začala budovať teoretický systém genocídy vo svojej ranej fáze ako kombináciu svojich teórií tried, revolúcie, boja, násilia, diktatúry, hnutí a politických strán. To zahŕňa všetky skúsenosti, ktoré získala a nazbierala prostredníctvom svojich rôznych genocídnych praktík.

Základným prejavom genocídy ČKS je vymazanie svedomia a nezávislého myslenia. Týmto spôsobom slúži „vláda teroru“ základným záujmom ČKS. ČKS nielenže odstráni každého, kto je proti nej, ale môže vás zničiť, dokonca i keď ste na jej strane. Odstráni každého, kto podľa nej má byť odstránený. V dôsledku toho žije každý v tieni teroru a bojí sa ČKS.

Deviaty zdedený rys: ovládanie – povaha strany ovláda celú stranu a následne zvyšok spoločnosti

Všetky zdedené charakteristiky smerujú k dosiahnutiu jediného cieľa: ovládať ľudí pro-

stredníctvom teroru. Komunistická strana svojimi zločinmi ukázala, že je prirodzeným nepriateľom všetkých existujúcich spoločenských síl. Od svojho počiatku sa prebýjala jednou krízou za druhou a kríza o prežitie bola tou najkritickejšou. ČKS existuje v stave neustáleho strachu o svoje prežitie. Jej jediným cieľom je zachovať svoju vlastnú existenciu a moc, to je jej najvyššia meta. Aby zachovala svoju upadajúcu moc, je v pravidelných intervaloch nútená uchýliť sa k ešte diabolskejším praktikám. Záujem strany nie je záujmom žiadneho jej jednotlivého člena a ani súhrnom záujmov jednotlivých členov. Je to skôr záujem strany ako kolektívnej entity, ktorý je povýšený nad záujem jednotlivca.

„Povaha strany“ je najdiabolskejšou črtou tohto zlého ducha. Povaha strany sa zmočňuje ľudskej povahy natoľko, že Číňania stratili svoju ľudskosť. Napríklad Čou En-laj a Sun Ping-wen boli kamaráti. Keď Sun Ping-wen zomrel, Čou En-laj si adoptoval jeho dcéru Sun Wej-š'. Počas kultúrnej revolúcie bola Sun Wej-š' pokarhaná. Neskôr zomrela vo väzbe, keď jej do hlavy vrazili dlhý klinec. Príkaz k jej zatknutiu podpísal jej nevlastný otec, Čou En-laj.

Jedným z raných vodcov ČKS bol Žen Pi-š', ktorý mal počas vojny s Japonskom na starosti predaj ópia. Ópium bolo v tej dobe symbolom invázie cudzincov, keďže Briti využili dovoz ópia do Číny, aby vyčerpali čínsku ekonomiku a spravili Číňanov závislými na ópiu. Žen sa odvážil vysadiť ópium rozľahlú oblasť, kvôli jeho „zmyslu pre stranické cítenie“, čím riskoval všeobecné odsúdenie. Kvôli citlivej a ilegálnej povahe obchodovania s ópiom používala ČKS slovo „mydlo“ ako krycie meno pre ópium. ČKS použila príjmy z nedovoleného obchodovania s drogami so susednými krajinami na financovanie svojej existencie. Pri príležitosti stého výročia Ženovho narodenia jeden z čínskych vodcov novej generácie vo svojom prejave vysoko chválil Ženov „stranícky talent“ alebo jeho zmysel pre stranické cítenie, vyhlasujúc, že „Žen mal vynikajúci charakter a bol príkladným členom strany. Mal tiež pevnú vieru v komunizmus a neobmedzenú oddanosť stranickým záležitostiam.“

Ďalším príkladom stranického talentu bol Čang S'-te. Strana tvrdila, že zomrel v dôsledku náhleho zrútenia pece, ale iní tvrdili, že zomrel, keď pražil ópium. Keďže Čang S'-te bol tichým človekom, ktorý slúžil v Ústrednej strážnej divízii a nikdy nepožiadal o povýšenie, hovorilo sa, že „jeho smrť má väčšiu váhu ako hora Tchaj-šan“, čo znamenalo, že jeho život mal veľký význam.

Ďalší príkladný člen strany, Lej Feng, bol tiež veľmi známy ako „klinec, ktorý nikdy nehrdzavie a dobre slúži stroju revolúcie“. Po dlhú dobu boli Lej a Čang dávaní ostatným za vzor, ich príklad mal vychovávať Číňanov k vernosti strane. Mao Ce-tung povedal: „Sila príkladu je bezmedzná.“ Veľa umelo vytvorených „hrdinov“ slúžilo strane ako príklad „železnej vôle a princípov ducha strany“.

Po získaní moci spustila ČKS agresívnu kampaň kontroly mysle na vytváranie mnohých nových „nástrojov“ a „klinec“ z nasledujúcich generácií. Strana vytvorila súbor „vhodných myšlienok“ a rozmedzie stereotypného správania. Tieto ustanovené pravidlá boli pôvodne uplatňované vnútri strany, rýchle sa ale rozšírili na celú verejnosť. Tieto myšlienky a opatrenia slúžili „v mene národa“ k vymývaniu mozgov ľudí, aby vyhovovali skazenému mechanizmu ČKS.

II. Nečestný vznik ČKS

ČKS hovorí o svojej skvelej histórii, v ktorej prechádzala od víťazstva k víťazstvu. Ide však iba o pokus prikrášliť a vychváliť obraz ČKS v očiach verejnosti. V skutočnosti ČKS nemá vôbec nič, čím by sa mohla chváliť. Svoju moc dokázala založiť a udržovať si iba pomocou deviatich zlých zdedených rysov.

ČKS vyrastala na hrudi Sovietskeho zväzu

„S výstrelom prvého dela počas Októbrovej revolúcie k nám dorazil marxizmus a leninizmus.“ Takto strana vykresľovala ľudom samú seba. Keď však bola strana prvýkrát založená, bola len ázijskou pobočkou Sovietskeho zväzu. Strana bola od začiatku podvodnícka.

Počas zakladajúceho obdobia nemala strana žiadne peniaze, žiadnu ideológiu, ani žiadne skúsenosti. Nemala žiaden základ, na ktorom mohla stavať. ČKS sa pripojila ku Kominterne, aby mohla spojiť svoj osud s existujúcou násilnou revolúciou. Násilná revolúcia ČKS bola iba potomkom Marxovej a Leninovej revolúcie. Kominterná bola globálnou centrárou slúžiacou k zvrhnutiu politických mocí po celom svete a ČKS bola jednoducho východnou vetvou sovietskeho komunizmu, nástrojom imperializmu ruskej Červenej armády. Komunistická strana Sovietskeho zväzu potajme riadila násilné politické prevraty a ČKS nasledovala jej inštrukcie vo svojej politickej, intelektuálnej a organizačnej línii. ČKS od nej odkopírovala tajné a podvrtné spôsoby, pomocou ktorých môže cudzia ilegálna organizácia prežiť, prevzatím extrémneho dozoru a kontrolných opatrení. Sovietsky zväz bol oporou a patrónom ČKS.

Ústava ČKS, schválená Prvým kongresom ČKS, bola formulovaná Kominternou na základe marxizmu-leninizmu, teórií triedneho boja, diktatúry proletariátu a organizačnej štruktúry strany. Základy poskytla ústava Komunistickej strany Sovietskeho zväzu. Duch ČKS pochádza z ideológie dovezenej zo Sovietskeho zväzu. Čchen Tu-siou, jeden z najvyšších funkcionárov ČKS, mal odlišné názory od Maringa, predstaviteľa Kominterny. Maring napísal Čchenovi niekoľko poznámok, v ktorých prehlásil, že ak sa Čchen považuje za skutočného člena komunistickej strany, musí sa riadiť rozkazmi Kominterny. Napriek tomu, že Čchen Tu-siou bol jedným zo zakladateľov ČKS, nemohol robiť nič iné ako poslúchať rozkazy. V skutočnosti bol on i strana obvyčajnými podriadenými Sovietskeho zväzu.

Čchen Tu-siou počas Tretieho národného kongresu ČKS v roku 1923 verejne priznal, že strana bola financovaná takmer výlučne z príspevkov sovietskej Kominterny. Kominterná prispela ČKS viac ako 200 000 jüanov, no s neuspokojivými výsledkami. Kominterná obvinila ČKS, že nie je dost' usilovná vo svojich snahách.

Podľa neúplných štatistík z odtajnených dokumentov strany prijala ČKS od októbra 1921 do júna 1922 celkom 16 655 čínskych jüanov. V roku 1924 dostala 1 500 USD a 31 927,17 jüanov, v roku 1927 dostala 187 674 jüanov. Mesačný príspevok Kominterny bol v priemere okolo 20 000 jüanov. Už vtedy sa používali taktiky, ktoré ČKS používa dodnes, ako lobovanie, metóda zadných dverí, ponúkание úplatkov a vyhrážanie sa. Kominterná obvinila ČKS z neustáleho lobovania za finančné príspevky.

„Využívajú rôzne zdroje financovania (napr. Medzinárodný komunikačný úrad, predstavitel'ov Kominterny a vojenských organizácii atď.), aby si zabezpečili finančné prostriedky, pretože jedna organizácia nevie, že iná organizácia im už pridělila finančné prostriedky... Zaujímavé je, že rozumejú psychológii našich sovietskych súdruhov. Čo je najdôležitejšie, vedia ako zaobchádzať odlišne s rôznymi súdruhmi, ktorí majú na starosti rozdeľovanie finančných prostriedkov. Keď tušia, že ich nebudú môcť dostať normálnymi prostriedkami, posúvajú stretnutia. Nakoniec použijú najhrubšie prostriedky vydierania, ako napríklad šírenie klebiet, že niektorí radoví funkcionári majú konflikty so Sovietmi, a že peniaze sú poskytované vojenským diktátorom a nie ČKS.“¹⁷

¹⁷ Jang Kchuej-sung: „Prehľad finančných podpôr, ktoré Moskva poskytla ČKS v rokoch 1920 až 1940 (1)“, č. 27, webová edícia 21. storočia (30. 6. 2004). Web: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (čínsky).

Prvá aliancia Kuomintangu a ČKS – parazit preniká do jadra a sabotuje Severný pochod¹⁸

ČKS vždy učila ľudí, že Čankajšek zradil Národné revolučné hnutie¹⁹ a donútil ČKS, aby povstala v ozbrojenej vzbure.

V skutočnosti je ČKS parazit a posadajúci duch. Spolupracovala s Kuomintangom v prvej aliancii Kuomintangu s ČKS kvôli zväčšeniu svojho vplyvu a zneužila k tomu Národnú revolúciu. Navyše sa ČKS usilovala spustiť Sovietmi podporovanú revolúciu a uchopiť moc. V skutočnosti jej túžba po moci zničila a zradila Národné revolučné hnutie.

Na druhom Národnom zjazde ČKS v júli 1922 dominovali tí, ktorí boli proti spojenectvu s Kuomintangom, pretože členovia strany sa nevedeli dočkať, kedy sa chopia moci. Avšak Kominterneta vetovala rezolúciu prijatú na zjazde a nariadila ČKS, aby sa pripojila ku Kuomintangom.

Počas prvej aliancie s Kuomintangom usporiadala ČKS v januári 1925 Štvrtý národný zjazd v Šanghaji, na ktorom bola vznesená otázka vodcovstva v Číne. Stalo sa to predtým, než Sunjatsen²⁰ 12. marca 1925 zomrel. Ak by nezomrel, terčom ČKS usilujúcej sa o získanie moci by sa stal namiesto Čankajška on.

S podporou Sovietskeho zväzu sa ČKS bezohľadne chopila politickej moci vo vnútri Kuomintangu počas jeho aliancie s ČKS. Tchang Pching-šan (1886 – 1956, jeden z prvých vodcov ČKS v provincii Kuang-tung) sa stal ministrom Ústredného personálneho oddelenia Kuomintangu. Tajomníkovi ministerstva práce Feng Ťu-pchovi (1899 – 1954, jeden z prvých vodcov ČKS v provincii Kuang-tung) bola zverená plná moc pri jednaní ohľadom všetkých záležitostí súvisiacich s prácou. Lin Cu-chan (alebo Lin Po-čchü, 1886 – 1960, jeden z prvých členov ČKS) sa stal ministrom pre záležitosti vidieka, zatiaľ čo Pcheng Pchaj (1896 – 1929, jeden z vodcov ČKS), bol tajomníkom na tomto ministerstve. Mao Ce-tung nastúpil do funkcie ministra propagandy na ministerstve propagandy Kuomintangu. Vojenské školy a vedenie armády boli vždy stredobodom pozornosti ČKS: Čou En-laj zastával pozíciu riaditeľa politického oddelenia Chuang-pchuskej vojenskej akadémie a Čang Šen-fu (alebo Čang Song-nian, 1893 – 1986, jeden zo zakladateľov ČKS, ktorý priviedol Čou En-laja do ČKS) bol jeho spoluriaditeľom. Čou En-laj sa stal tiež riaditeľom oddelenia, ktoré malo na starosti sudcov a advokátov. On dosadil na rôzne miesta viacero ruských vojenských poradcov. Veľa komunistov zastávalo na vojenských školách Kuomintangu funkcie politických inštruktorov a členov učiteľského zboru. Členovia ČKS slúžili tiež ako predstavitelia strany Kuomintang na rôznych úrovniach Národnej revolučnej armády.²¹ Bolo tiež stanovené, že bez podpisu predstaviteľov ČKS sa žiaden príkaz nepovažoval za platný. V dôsledku tohto parazitného pripútania sa komunistov k Národnému revolučnému hnutiu sa počet členov ČKS drasticky zvýšil z menej ako 1 000 v roku 1925 na 30 000 v roku 1928.

Vo februári 1926 sa začal tzv. Severný pochod. Od októbra 1926 do marca 1927 zahájila ČKS tri ozbrojené povstania v Šanghaji. Neskôr napadla vojenské veliteľstvá Severného pochodu, no bez úspechu. V provincii Kuang-tung sa skupinky demonštrantov každý deň stretávali v násilných konfliktoch s políciou. Takéto násilnosti spôsobili čistku v ČKS vedenú Ku-

¹⁸ Severný pochod bol vojenskou kampaňou vedenou Čankajškom v roku 1927, ktorá bola zamýšľaná na zjednotenie Číny pod vládu Kuomintangu a ukončenie vlády lokálnych vojenských veliteľov. Čo sa týka týchto cieľov, kampaň bola veľmi úspešná. Počas severného pochodu uzavrela ČKS s Kuomintangom spojenectvo.

¹⁹ Revolučné hnutie počas spojenectva ČKS a Kuomintangom, poznačené Severným pochodom.

²⁰ Sunjatsen (1866 – 1925), zakladateľ modernej Číny.

²¹ Národná revolučná armáda riadená Kuomintangom bola národnou armádou Čínskej republiky. Počas obdobia spojenectva ČKS a Kuomintangu do nej patrili aj členovia ČKS.

omintangom 12. apríla 1927.²²

V auguste 1927 zahájili členovia ČKS vo vnútri revolučnej armády Kuomintangu Nan-čchangské povstanie, ktoré bolo rýchlo potlačené. V septembri ČKS zahájila Povstanie jesennej úrody, aby zaútočila na Čang-šan, no útok bol taktiež potlačený. ČKS si začala vytvárať v armáde systém kontroly, pričom sa „pobočky strany dostali na úroveň rôl v armáde“ a súčasne utiekla do horskej oblasti Ťing-kang-šanu, v provincii Ťiang-si²³, kde získala vládu nad roľníkmi.

Povstanie roľníkov v Chu-nane – podnecovanie spodiny spoločnosti k vzbuře

Počas tzv. Severného pochodu, keď bola Národná revolučná armáda vo vojne s vojenskými veliteľmi, podnecovala ČKS povstania vo vidieckych oblastiach v snahe uchopiť moc.

Povstanie roľníkov v Chu-nane v roku 1927 bolo vzburou zberby, spoločenskej spodiny, rovnako ako dobre známa Parížska komúna v roku 1871 – prvé komunistické povstanie. Francúzi a cudzinci, ktorí boli toho času v Paríži, boli svedkami toho, že Parížska komúna bola iba skupinou pustošiacich potulných banditov bez vízie. Bývali v nádherných budovách a rozľahlých vilách, jedli extravagantné a luxusné jedlá, ich jediným záujmom bolo užiť si chvíľkové šťastie a neznepokojovali sa budúcnosťou. Počas povstania Parížskej komúny cenzurovali tlač. Ako rukojemníka si vzali kráľovho kazateľa, parížskeho arcibiskupa Georgesa Darboye, ktorého neskôr zastrelili. Pre osobné potešenie kruto zabili 64 duchovných, zapalovali paláce a ničili vládne kancelárie, súkromné rezidencie, pamiatky a pamätne stĺpy. Bohatstvom a krásou sa hlavnému mestu Francúzska predtým nevyrovnalo žiadne mesto v Európe. Avšak počas povstania Parížskej komúny zostal z budov popol a z ľudí kostry. V histórii iba zriedkakedy dochádzalo k takýmto zverstvám a krutostiam.

Mao Ce-tung priznal: „Je pravda, že vidiecki roľníci sú v určitom zmysle nedisciplinovaní. Roľnícke združenie zo svojej pozície najvyššej autority nedovolí vlastníkom pozemkov do ničoho hovoriť. Utláčajú vlastníka pozemku a snažia sa ho v takejto pozícii udržať. Roľníci sa vyhrážajú: ‚Dáme vaše mená na zoznam (reakcionárov)!‘ Trestajú miestnych tyranov a zlú vidiecku šľachtu, požadujú od nich príspevky a rozbíjajú nosidlá, v ktorých sa prepravujú. Ľudia zaplavujú domy tyranov, vidieckej šľachty a tých, čo sú proti združeniu roľníkov, zabíjajú ich dobytok a konzumujú ich obilie. Dokonca sa povalujú na slonovinou vykladaných posteliach, ktoré patria mladým dámam v domácnostiach miestnych tyranov a vidieckej šľachty. Pri najmenšej provokácii ich zatýkajú. Zatknutým nasadzujú vysoké papierové čapice a vedú ich cez dedinu, kričiac: ‚Vy špinaví vlastníci pozemkov, teraz viete, kto sme!‘ Tým, že si robia, čo chcú, obrátili všetko hore nohami a vytvorili na vidieku teror.“

Ale Mao tieto „nedisciplinované“ aktivity vo svojom prehlásení plne podporil so slovami: „Povedať to bez príkras, je nutné, aby sa na nejakú dobu v každej vidieckej oblasti zaviedol teror, v opačnom prípade by nebolo možné potlačiť aktivity kontrarevolucionárov alebo zvrhnúť moc šľachty. Musia sa prekročiť stanovené hranice, aby sa nesprávne mohlo označiť za správne, inak nesprávne nemôže byť správnym... Mnoho ich činov v období revolúcie, pri ktorých sa zdalo, že zachádzajú príliš ďaleko, boli v skutočnosti práve tým, čo revolúcia vyžadovala.“

²² 12. apríla 1927 inicioval Kuomintang, vedený Čankajškom, vojenskú operáciu proti ČKS v Šanghaji a niekoľkých ďalších mestách. Od 12. apríla 1927 až do konca roka 1927 bolo v Šanghaji viac ako 5000 členov ČKS zajatých a mnoho z nich bolo zabitých.

²³ Ťing-kang-šanská horská oblasť je považovaná za prvú vidiecku revolučnú základňu ČKS a je nazývaná „kolískou Červenej armády“.

Komunistická revolúcia vytvára systém teroru.

„Protijaponská“ operácia na severe – útek porazených

ČKS označila „Dlhý pochod“ za protijaponskú operáciu na severnej hranici. „Dlhý pochod“ podávala ako čínsku revolučnú rozprávku a tvrdila, že to bol „manifest“, „propagandistický tím“ a „rozsievací stroj“, ktorý skončil víťazstvom ČKS a porážkou jej nepriateľov.

ČKS vymýšľala takéto zjavné klamstvá o pochode na sever a boji proti Japoncom, aby zakryla svoje zlyhania. Od októbra 1933 do januára 1934 utrpela komunistická strana totálnu porážku. Počas piatej operácie vedenej Kuomintangom, ktorá mala za cieľ obklúčiť a zničiť ČKS, strácala strana jednu vidiecku pozíciu za druhou. Ako sa jej základne neustále zmenšovali, Červená armáda musela utiecť. Takto v skutočnosti vznikol „Dlhý pochod“.

„Dlhý pochod“ bol v skutočnosti zameraný na prerazenie si cesty z obklúčenia a útek do Vonkajšieho Mongolska a Sovietskeho Ruska po oblúku, ktorý viedol najprv na západ a potom na sever. Takto by mohla ČKS v prípade porážky uniknúť do Sovietskeho zväzu. Keďže tento oblúk viedol popri Vonkajšom Mongolsku, Kuomintang nemohol napadnúť ČKS z oboch strán. Keď tam prišli, mohla ČKS v prípade porážky uniknúť do Sovietskeho zväzu. Rozhodli sa vydať sa cez Šan-si a Suej-juan. Tým, že pochodovali cez tieto severné provincie, mohli na jednej strane tvrdiť, že sú „proti-japonskí“ a získať si tak srdcia ľudí. Na druhej strane, tieto oblasti boli bezpečné, keďže žiadne japonské vojská tam neboli rozmiestnené. Oblasť okupovaná japonskou armádou bola pozdĺž Veľkého čínskeho múra. O rok neskôr, keď ČKS konečne dorazila do Šan-pej (severnej časti provincie Šan-si), klesol počet vojakov v Červenej armáde z 80 000 na 6 000.

Si-anský incident – ČKS úspešne zasiala nezhody a druhýkrát sa zavesila na Kuomintang

V decembri 1936 uniesli Čang Süe-liang a Jang Chu-čcheng, dvaja generáli Kuomintangu, Čankajška v Si-ane. Tejto udalosti sa odvtedy hovorí Si-anský incident.

Podľa učebníc ČKS bol Si-anský incident „vojenským pučom“, ktorý iniciovali Čang a Jang a dali tým Čankajškovi ultimátum: „Život alebo smrť“. Bol donútený zaujať stanovisko proti japonským okupantom. Čou En-laj bol údajne pozvaný do Si-anu ako zástupca ČKS, aby pomohol vyjednať mierové riešenie. Vyjednávania rôznych skupín v Číne viedlo k tomu, že incident sa skončil zmierom a tak ukončil desať rokov trvajúcu občiansku vojnu a viedol k začiatku jednotnej národnej aliancie proti Japoncom. V dejepisných učebniciach ČKS sa uvádza, že tento incident bol rozhodujúcim obratom pre Čínu, ktorá sa otriasala v kríze. ČKS popisuje samu seba ako vlasteneckú stranu, ktorá berie do úvahy záujmy celého národa.

Čoraz viac dokumentov však odhaľuje, že okolo Jang Chu-čchenga a Čang Süe-lianga sa predtým, ako k Si-anskému incidentu došlo, točilo mnoho špiónov ČKS. Príkladom je tajný člen ČKS, Liou Ting, ktorého predstavila Čang Süe-liangovi pani Sung Čching-ling, manželka Sun Yat-sena, sestra pani Chiang. Liou Ting hral v Si-anskom incidente takú významnú rolu, že po incidente ho Mao Ce-tung chválil: „Liou Ting vykonal v Si-anskom incidente záslužnú prácu.“ Medzi tými, ktorí pracovali po boku Jang Chu-čchenga, bola i jeho vlastná žena Sie Pao-čen (členka ČKS), ktorá pracovala v Jangovom politickom oddelení armády. Sie sa za Jang Chu-čchenga vydala so súhlasom ČKS v januári 1928. Váženým hosťom v Jangovom dome bol v tej dobe iný člen strany, Wang Ping-nan, ktorý sa neskôr stal námestníkom ministra zahraničných vecí ČKS. Boli to títo členovia ČKS okolo Janga a Čanga, ktorí priamo iniciovali puč.

Na začiatku incidentu chceli vodcovia ČKS Čankajška zabiť, aby sa pomstili za jeho predchádzajúce utlačanie ČKS. V tom čase mala ČKS v severnej provincii Ša-an-si veľmi slabú základňu a hrozilo jej nebezpečenstvo, že by v jedinej bitke bola úplne odstránená. ČKS využila všetky svoje nadobudnuté podvodné zručnosti a podnietila Čanga a Janga k únosu. Aby bolo možné zastaviť Japoncov a zabrániť im v útoku na Sovietsky zväz, Stalin osobne napísal Ústrednému výboru ČKS a nariadil, aby nezabíjali Čankajška, ale aby s ním znova spolupracovali. Mao Ce-tung a Čou En-laj si uvedomili, že s obmedzenou silou ČKS nemôžu Kuomintang zničiť; keby Čankajška zabili, boli by porazení a dokonca odstránení, pretože armáda Kuomintangu by sa za smrť svojho vodcu pomstila. Za týchto okolností ČKS zmenila taktiku. ČKS po druhýkrát donútila Čankajška akceptovať spoluprácu, v mene jednotného odporu proti Japoncom.

ČKS najskôr zinscenovala puč a namierila na Čankajška zbraň. Potom obrátila svoj postoj a prinútila ho, aby ČKS znovu prijal. Tým ČKS nielen unikla hrozbe úplného rozpadu, ale využila príležitosť a druhýkrát sa zavesila na vládu Kuomintangu. Červená armáda sa potom rýchlo premenila v Ôsmy zbor armády a stala sa väčšou a mocnejšou ako predtým. Ako je vidieť, podvodnícke zručnosti ČKS sú neprekonateľné.

Vojna s Japonskom – ČKS zabíja požičanými zbraňami a rastie

Keď v roku 1937 vypukla vojna proti Japonsku, Kuomintang mal viac ako 1,7 miliónov ozbrojených vojakov, lode o celkovom výtlaku 110 000 ton a asi 600 bojových lietadiel rôznych druhov. Celková veľkosť armády ČKS, vrátane novej štvrtej armády, ktorá bola nanovo zoskupená v novembri 1937, nepresiahla 70 000 ľudí. Jej sila bola oslabená vnútornými nezhodami medzi frakciami a mohla byť odstránená v jedinej bitke. ČKS si uvedomila, že ak by mala čeliť Japoncom v boji, nebola by schopná poraziť ani jedinú divíziu japonských vojsk. V očiach ČKS bolo dôležitejšie udržať si moc, než zaistiť prežitie národa, preto tak zdôrazňovala tzv. „národnú jednotu“. Preto počas spolupráce s Kuomintangom uplatnila ČKS tichú vnútornú politiku, v ktorej dávala prednosť boju o politickú moc.

Potom, čo 18. septembra 1931 Japonci obsadili mesto Šen-jang a rozšírili tak svoju kontrolu nad veľkými oblasťami na severovýchode Číny, ČKS prakticky bojovala bok po boku s japonskými okupantmi, aby porazila Kuomintang. Vo vyhlásení napísanom ako reakcia na japonskú okupáciu ČKS nabádala ľudí v oblastiach kontrolovaných Kuomintangom, aby sa búrili, vyzývajúc „robotníkov k štrajku, roľníkov k rebélii, študentov k bojkotu ich tried, chudobných k tomu, aby prestali pracovať a vojakov k vzbure“, len aby tak mohla zvrhnúť vládu nacionalistov.

ČKS niesla transparent vyzývajúci k odporu voči Japoncom, ale k dispozícii mala iba miestne armádne zložky a partizánske skupiny v táboroch ďaleko od prvých línií. Okrem niekoľkých bitiek, vrátane jednej pri Pching-singskom priesmyku, ČKS k vojne proti Japoncom príliš neprispela. Namiesto toho svoju energiu vložila do rozšírenia svojej vlastnej základne. Keď sa Japonci vzdávali, ČKS včlenila vojakov, ktorí sa vzdali, do svojej armády a tvrdila, že sa rozšírila na viac ako 900 000 vojakov a 2 milióny členov ľudových milícií. Keď ČKS bojovala proti Japoncom, armáda Kuomintangu bola v predných líniách v podstate sama a vo vojne stratila viac ako 200 maršalov. Veliaci dôstojníci na strane ČKS neutrpeli takmer žiadne straty. ČKS však v učebniciach dodnes tvrdí, že Kuomintang Japoncom neodporoval, a že to bola ČKS, kto priniesol veľké víťazstvo vo vojne proti Japoncom.

Náprava v Jen-ane – vytvorenie najhroznejších metód prenasledovania

V mene boja proti Japoncom pritiahla ČKS do Jen-anu nespočítateľne mnoho mladých

vlastencov, no následne boli tisíce z nich počas nápravného hnutia v Jen-ane prenasledovaní. Odvtedy ako ČKS získala kontrolu nad Čínou, vykresľovala Jen-an ako revolučnú „svätú zem“, nikdy však nespomenula zločiny, ktoré spáchala počas nápravy.

Nápravné hnutie v Jen-ane bolo najväčšou, najtemnejšou a najdivokejšou hrou moci, ktorá sa kedy v ľudskom svete uskutočnila. V mene očistenia od buržoázných jedov zbavila strana spoločnosť morálky, nezávislého myslenia, slobody konania, tolerancie a dôstojnosti. Prvým krokom k náprave bolo vytvoriť pre každého človeka osobný záznam, ktorý zahŕňal: 1) osobné vyhlásenie; 2) históriu politického života; 3) rodinné zázemie a spoločenské väzby; 4) životopis a popis ideologickej premeny; 5) hodnotenie podľa straníckych zásad.

V osobnom zázname musel človek uviesť všetkých svojich známych od narodenia, všetky dôležité udalosti a čas a miesto, kde sa stali. Ľudia boli vyzývaní, aby si opakovane písali záznamy a akékoľvek opomenutia boli vnímané ako známky nečistoty. Človek musel popísať všetky spoločenské aktivity, ktorých sa kedy zúčastnil, hlavne tie, ktoré sa vzťahovali k vstúpeniu do strany. Dôraz bol kladený na osobné myšlienkové pochody počas týchto spoločenských aktivít. Hodnotenie podľa straníckych zásad bolo ešte dôležitejšie a človek musel priznať akékoľvek protistranícke myšlienky alebo správanie, ktoré sa odrazilo v jeho vedomí, reči, pracovných postojoch, každodennom živote alebo spoločenských aktivitách. Napríklad, pri hodnotení vlastného svedomia mal človek pozorne preskúmať, či niekedy po vstupe do strany alebo do armády uprednostnil osobný záujem, či stranícku prácu použil na osobné obohatenie, či zakolísal vo viere v revolučnú budúcnosť, či sa bál smrti počas bojov alebo či mu chýbajú rodinní príslušníci a manželka. Neboli žiadne objektívne štandardy, takže takmer u každého sa našiel problém.

Používal sa nátlak, aby sa získali „priznania“ od kádrov, ktorí prechádzali inšpekčnými kontrolami, aby sa odstránili „skrytí zradcovia“. Viedlo to k veľkému počtu falošných a krivých obvinení a k prenasledovaniu veľkého počtu kádrov. Počas nápravy bol Jen-an nazývaný „miestom očisty ľudskej povahy“. Jeden pracovný tím vstúpil na Univerzitu vojenských záležitostí a politiky, aby preskúmal osobnú históriu kádrov, čo malo za následok dvojmesačný červený teror. Na získanie priznania boli použité rôzne metódy. Ľuďom prikázali, aby sa priznali a ukázali im, ako sa majú priznať. Existovali „skupinové presvedčovania“, „päťminútové presvedčovania“, osobné rady, priznania a identifikácia „red'kvičiek“ (t. j., ľudí červených na povrchu, ale bielych vo vnútri). Tiež bola použitá metóda „fotografovania“, keď všetkých postavili na pódiu do radu a robili výsluch. Tí, ktorí znervózneli, boli označení za podozrivých a stali sa terčom vyšetrovania.

Dokonca i zástupcovia Kominterny upustili neskôr od metód používaných počas nápravy, hovoriac, že situácia v Jen-ane bola deprimujúca. Ľudia sa jeden s druhým neodvážili komunikovať. Každý človek mal obavy a všetci boli nervózni a báli sa. Nikto sa neodvážil povedať pravdu alebo zastať sa priateľov, s ktorými sa zle zaobchádzalo, pretože každý sa snažil zachrániť si svoj vlastný život. Skazení ľudia – tí, ktorí pochlebovali, klamali a urážali ostatných – boli povýšení. Ponižovanie sa v Jen-ane stalo bežnou vecou – buď ponižiť blízkych priateľov alebo ponižiť seba. Ľudia boli privedení na pokraj šílenstva, boli prinútení opustiť dôstojnosť, zmysel pre česť, hanbu a vzájomnú lásku, aby si tak zachránili svoje vlastné životy a prácu. Prestali vyjadrovať svoje vlastné názory a miesto nich recitovali články straníckych vodcov.

Odkedy sa ČKS chopila moci v Číne, rovnaký systém útlaku bol použitý vo všetkých jej politických aktivitách.

Tri roky občianskej vojny – zrada vlasti kvôli moci

Ruská buržoázna revolúcia vo februári 1917 bola relatívne miernym povstaním. Cár dal záujem krajiny na prvé miesto a namiesto odporu sa vzdal trónu. Lenin sa rýchlo vrátil

z Nemecka do Ruska, zinscenoval ďalší prevrat a v mene komunistickej revolúcie zavraždil revolucionárov kapitalistickej triedy, ktorí zvrhli cára a potlačil tak ruskú buržoáznú revolúciu. ČKS, podobne ako Lenin, zožala plody nacionalistickej revolúcie. Keď skončila vojna s Japonskom, zahájila ČKS tzv. „Čínsku občiansku vojnu“ (1946 – 1949) na zvrhnutie vlády Kuomintangu, čo Číne prinieslo ďalšiu vojnovú pohromu.

ČKS je známa svojou „stratégiou mäs“, obetuje obrovský počet ľudí, aby vyhrala bitku. V niekoľkých bojoch s Kuomintangom, vrátane bojov v Liao-si – Šen-jang, Peking – Tchien-ťin a Chuaj – Chaj²⁴, použila ČKS tie najprimitívnejšie, barbarské a neľudské taktiky, v ktorých obetovala obrovské množstvo svojich vlastných ľudí. Keď obliehala mesto Čchang-čchun v provincii Ťi-lin na severovýchode Číny, Ľudová oslobodenecká armáda (ĽOA) zakázala ľuďom opustiť mesto, aby sa vyčerpali zásoby potravín. Počas dvojmesačného obliehania Čchang-čchunu zomrelo od hladu a mrazu takmer 200 000 ľudí. No ĽOA nedovolila ľuďom odísť. Keď sa boje skončili, ČKS bez pocitu hanby tvrdila, že „oslobodila Čchang-čchun bez jediného výstrelu“.

V rokoch 1947 a 1948 podpísala ČKS so Sovietskym zväzom „Char-pinskú dohodu“ a „Moskovskú dohodu“, vzdala sa národného majetku a darovala nerastné suroviny na severovýchode Sovietskemu zväzu výmenou za plnú podporu v zahraničných vzťahoch a vojenských záležitostiach. Podľa týchto dohôd mal Sovietsky zväz dodať ČKS 50 lietadiel. ČKS mala v dvoch dodávkach dostať zbrane, ktoré zostali po porazených Japoncoch a dostala možnosť kúpiť za nízku cenu muníciu a vojenské zásoby, ktoré kontroloval Sovietsky zväz na severovýchode Číny. Ak by Kuomintang zaútočil na severovýchode po zemi a zo vzduchu, Sovietsky zväz by tajne podporil armádu ČKS. Sovietsky zväz mal tiež pomôcť ČKS získať kontrolu nad Sin-ťiangom na severozápade Číny; ČKS a Sovietsky zväz mali vytvoriť spojenecké vojenské letectvo a Sovietsky zväz mal pomôcť vyzbrojiť 11 divízií armády ČKS a dopraviť jednu tretinu zbraní dodaných Američanmi (v hodnote 13 miliárd USD) na severovýchod Číny.

Kvôli získaniu podpory Sovietov sľúbila ČKS Sovietskemu zväzu zvláštne prepravné výsady na severovýchode a to na zemi aj vo vzduchu. Ďalej ponúkla Sovietskemu zväzu informácie o krokoch vlády KMT a americkej armády; poskytla Sovietskemu zväzu plodiny zo severovýchodu (bavlnu a sójové bôby) a vojenské zásoby výmenou za moderné zbrane; udelila Sovietskemu zväzu prednostné ťažobné práva v Číne; dovolila Sovietskemu zväzu rozmiesť vojenské jednotky na severovýchode krajiny a v Sin-ťiangy a dovolila Sovietom zriadiť v Číne Spravodajský úrad Ďalekého východu. Ak by v Európe vypukla vojna, ČKS by poslala na podporu Sovietskeho zväzu expedičnú armádu so 100 000 ľuďmi a dvoma miliónmi členov pomocných síl. Navyše ČKS sľúbila v prípade potreby odstúpiť niektoré špeciálne regióny v provincii Liao-ning v prospech Severnej Kórey.

III. Prejav zlých črt strany

Históriou strany prestupuje večný strach

Najvýznamnejšou vlastnosťou ČKS je jej večný strach. Prežitie bolo jej najväčším záujmom už od jej vzniku. Tento jej záujem je väčší ako strach, ktorý je skrytý pod jej neustále sa meniacou fasádou. ČKS je ako rakovinová bunka, ktorá sa rozšíri a prenikne do každej časti

²⁴ Liao-si – Šen-jang, Peking – Tchien-ťin a Chuaj – Chaj boli tri hlavné bitky medzi ČKS a Kuomintangom od septembra 1948 do januára 1949, počas ktorých bolo zničených mnoho elitných jednotiek Kuomintangu. V týchto troch bitkách prišli o život milióny ľudí.

tela, zabije okolité zdravé bunky a nekontrolovateľne zhubne rastie. V našom cykle histórie nebola spoločnosť schopná takýto zmutovaný element, akým je ČKS, rozpustiť a nemá inú možnosť, ako ju nechať rozrastať sa. Tento zmutovaný element je taký mocný, že ho nič v rámci úrovne a rozsahu jeho rozrastania nedokáže zastaviť. Väčšina spoločnosti sa stala znečistenou a čoraz väčšie oblasti sú zaplavené komunizmom alebo jeho prvkami. Tieto prvky sú naďalej zosilňované a ČKS ich využíva, aby zásadne degradovali morálku a ľudskú spoločnosť.

ČKS neverí v žiaden všeobecne uznávaný princíp morálky a spravodlivosti. Všetky princípy používa výhradne pre svoje vlastné záujmy. Je od základu sebecká a neexistujú žiadne princípy, ktoré by mohli obmedziť a kontrolovať jej túžby. Kvôli svojim egoistickým princípom sa strana musí na povrchu ustavične premieňať a nasadzovať si nové masky. Počas raného obdobia, keď jej išlo o prežitie, sa ČKS pripojila ku komunistickej strane Sovietskeho zväzu, ku Kuomintangu, k jeho vládnucemu orgánu a k Národnej revolúcii. Keď sa chopila moci, používala ČKS rôzne formy oportunistu a využívala názory a emócie ľudí. Navyše svojvoľne používala mechanizmy a prostriedky v spoločnosti. Využila každú krízu ako príležitosť na nahromadenie si väčšej moci a posilnenie svojich prostriedkov kontroly.

Neustále zlo je „kúzelnou zbraňou“ ČKS

ČKS tvrdí, že revolučné víťazstvo závisí na troch „kúzelných zbraniach“: budovaní strany, ozbrojenom boji a jednotnej línii. Skúsenosť s Kuomintangom priniesla ČKS ďalšie dve „zbrane“: propagandu a špionáž. Rôzne stranícke „kuzelné zbrane“ sú preplnené jej deviatimi zdedenými rysmi: zlom, klamstvom, provokáciami, voľnosťou pre spodinu spoločnosti, špionážou, lúpežou, bojom, odstránením a ovládaním.

Marxizmus-leninizmus je vo svojej podstate zlý. Iróniou je, že čínski komunisti naozaj nerozumejú marxizmu-leninizmu. Lin Piao²⁵ povedal, že iba málo členov ČKS skutočne prečítalo diela Marxa a Lenina. Verejnosť považovala Čchü Čchiou-paja za ideológa²⁶, ale on sám priznal, že čítal z marxizmu a leninizmu veľmi málo. Ideológia Mao Ce-tunga je vidieckou verziou marxizmu-leninizmu pre rebelujúcich roľníkov. Teória Teng Siao-pchinga o prvotnej fáze socializmu je silne poznačená „kapitalizmom“. „Traja reprezentanti“²⁷ Ťiang Ce-mina nemajú základ v ničom. ČKS nikdy skutočne neporozumela, čo marxizmus-leninizmus je, no prevzala od neho zlé stránky, ku ktorým potom pridala svoje, ešte ohavnejšie.

Jednotná línia ČKS je spojením podvodu a krátkodobých výhod. Cieľom jednotnej línie bolo posilniť jej moc a pomôcť jej v tom, aby vyrástla z osamoteného hráča na obrovský klan, čím sa zmenil pomerný počet jej odporcov. Jednotná línia vyžadovala rozlíšiť a identifikovať, kto sú nepriatelia a kto priatelia; kto sú ľavicári, kto je v strede a kto napravo; s kým sa spriatelíť a kedy, kto by mal byť napadnutý a kedy. ČKS ľahko zmenila bývalých nepriateľov na priateľov a potom zasa späť na nepriateľov. Napríklad počas obdobia demokratickej revolúcie sa strana spojila s kapitalistami; počas socialistickej revolúcie kapitalistov odstránila. Ďalší

²⁵ Lin Piao (1907 – 1971), jeden zo starších vodcov ČKS, slúžil pod Mao Ce-tungom ako člen čínskeho politbyra, ako podpredseda strany (1958) a minister obrany (1959). Lin je považovaný za stroju čínskej kultúrnej revolúcie. Lin bol v roku 1966 určený ako Maov nástupca, ale v roku 1970 upadol do nemilosti. Keď tušil svoj pád, údajne sa zapojil do pokusu o štátny prevrat, ktorý však bol odhalený a on sa následne pokúsil sa utiecť do ZSSR. Pri pokuse o útek pred trestným stíhaním sa jeho lietadlo v Mongolsku zrútilo a Lin zahynul.

²⁶ Čchü Čchiou-paj (1899 – 1935) je jedným z raných vodcov ČKS a slávnych ľavicových spisovateľov. Bol zajatý Kuomintangom 23. februára 1935 a zomrel 18. júna toho istého roku.

²⁷ O „Troch reprezentantoch“ sa Ťiang Ce-min prvýkrát zmienil vo svojom prejave vo februári v roku 2000. Podľa tejto doktríny musí strana vždy stelesňovať vývojový trend čínskych pokrokových výrobných síl, orientáciu čínskej pokrokovej kultúry a základné záujmy prevažnej väčšiny čínskeho ľudu.

príklad: vedúci predstavitelia iných demokratických strán, ako Čang Po-t'un²⁸ a Luo Lung-t'i²⁹, spoluzakladatelia „Čínskej demokratickej ligy“, boli využití ako stúpenci ČKS v dobe počas obdobia chopenia sa štátnej moci, no neskôr boli prenasledovaní ako „pravičiar“.

Komunistická strana je rafinovaný profesionálny gang

Komunistická strana používa dvojstranné stratégie, jedna je mierna a flexibilná a druhá je tvrdá a drsná. Miernejšie stratégie zahŕňajú propagandu, jednotný front, špionáž, rozsievanie nezhôd, podnecovanie k nepokojom, faloš, úsilie vniknúť do myslí ľudí, vymývanie mozgov, klamstvá a podvody, zakrývanie pravdy, psychologické zneužívanie a vytváranie atmosféry teroru. Tým, že ČKS vykonáva tieto veci, vytvára v srdciach ľudí syndróm strachu, čo ľudí vedie k tomu, že ľahko zabudnú na zločiny spáchané stranou. Tieto metódy ničia ľudskú povahu a podporujú nenávisť v ľuďoch. Tvrdé taktiky ČKS zahŕňajú násilie, ozbrojený boj, prenasledovanie, politické hnutia, vraždenie svedkov, únosy, potláčanie odlišných názorov, ozbrojené útoky, pravidelné zásahy proti ľuďom, atď. Tieto agresívne metódy vytvárajú a udržiavajú teror.

ČKS súčasne používa mierne ako aj tvrdé metódy. V niektorých prípadoch sú použité mierne metódy, zatiaľ čo v iných tvrdé, alebo používajú metódy, ktoré sú navonok mierne, ale vo vnútorných záležitostiach tvrdé. V uvoľnenej atmosfére ČKS povzbudzovala ľudí, aby vyjadrili svoje názory a „vylákali tak hady z jamy“. Tí, ktorí prehovorili, boli prenasledovaní v nasledujúcom období tvrdej kontroly. ČKS často používala demokraciu, aby spochybnila Kuomintang, no keď intelektuáli v oblastiach ovládaných ČKS nesúhlasili so stranou, boli mučení alebo dokonca popravení. Ako príklad nám môže slúžiť neslávne známy prípad „incidentu divokých ľalií“, v ktorom intelektuál Wang Ši-wej (1906 – 1947), autor eseje „Divoké ľalie“, v ktorej vyjadril svoj ideál rovnosti, demokracie a humanizmu, bol počas „nápravného hnutia v Jen-ane“ v roku 1947 „očistený“ a popravený sekerou ČKS.

Jeden bývalý funkcionár, ktorý pretrpel počas „nápravy v Jen-ane“ veľa múk, si spomenul, že keď bol pod intenzívnym nátlakom nútený k priznaniu, jedinou vec, ktorú mohol urobiť, bolo zradiť svoje vlastné svedomie a uchýliť sa ku klamstvu. Mal strašný pocit, že vykonštruoval falošné obvinenia na svojich priateľov a znenávidel sám seba natoľko, že chcel ukončiť svoj život. Zhodou okolností ležala na stole zbraň. Chytil ju, priložil si ju k hlave a stlačil spúšť. Zbraň však nebola nabitá! Človek, ktorý toho muža vyšetroval, vstúpil dovnútra a povedal: „Je dobré, že si uznal, že to, čo si urobil, bolo nesprávne. Strana je zhovievavá. Komunistická strana bude vedieť, že si dosiahol svoje hranice, bude vedieť, že si bol k strane „lojálny“, takže si prešiel skúškou.“ ČKS vždy najprv nastraží smrtiacu pascu a potom sa teší z každej bolesti a poníženia človeka. Keď človek dosiahne dno a želá si zomrieť, strana „láskavo“ vystúpi, aby ukázala cestu, ako žiť. Hovorí sa „lepší živý zbabelec ako mŕtvy hrdina.“ Človek je potom vďačný strane, že ho zachránila. O mnoho rokov neskôr sa tento úradník dozvedel o Falun Gongu, čchi-kungu a kultivačnej praxi, ktorá sa v Číne objavila. Cítil, že táto prax je dobrá. Keď ale začalo prenasledovanie Falun Gongu v roku 1999, jeho bolestné spomienky z minulosti sa znova objavili a už si netrúfal povedať, že Falun Gong je dobrý.

Skúsenosť posledného čínskeho cisára Pchu-ia³⁰ bola podobná ako skúsenosť tohto úrad-

²⁸ Čang Po-t'un (1895 – 1969) bol jedným zo zakladateľov „Čínskej demokratickej ligy“, demokratickej strany v Číne. V roku 1957 bol Mao Ce-tungom označený za pravičiar číslo 1 a bol jedným z mála „pravičiarov“, ktorí neboli rehabilitovaní po kultúrnej revolúcii.

²⁹ Luo Lung-t'i (1898 – 1965) bol jedným zo zakladateľov „Čínskej demokratickej ligy“. V roku 1958 bol Mao Ce-tungom označený ako „pravičiar“ a bol jedným z mála „pravičiarov“, ktorí neboli rehabilitovaní po kultúrnej revolúcii.

³⁰ Pchu-i, po mandžusky Aisin Gioro (1906 – 1967), posledný cisár (1908 – 1912) Číny, vládol pod menom Hsuan T'ung. Po jeho abdikácii mu nová republikánska vláda udelila vysoký vládny dôchodok a dovolila mu žiť v Zakázanom meste

níka. Keď bol uväznený v celách ČKS a videl ľudí zabíjaných jedného po druhom, myslel si, že už čoskoro zomrie. Aby prežil, nechal sa ideologicky transformovať a spolupracoval s väzenskými dozorcami. Neskôr napísal autobiografiu s názvom „Prvá polovica môjho života“, ktorú ČKS použila ako úspešný príklad ideologickej premeny.

Podľa moderných lekárskejších štúdií mnoho obetí podľahne pod intenzívnym nátlakom v izolácii abnormálnemu pocitu závislosti na svojich únoscoch – známemu ako „štokholmský syndróm“. Náklady obetí – ich šťastie alebo hnev, radosť alebo smútok sú diktované ich únoscami. Aj najmenšia náklonnosť k obetiam je prijímaná s hlbokou vďačnosťou. Existujú prípady, keď sa obeť do svojich únoscov zamilovali. Tento psychologický fenomén pozná ČKS už dlho a úspešne ho používa proti svojim nepriateľom a na ovládanie a pretvorenie mysli svojich občanov.

Strana je najskazenejšia

Väčšina generálnych tajomníkov ČKS bola označená za antikomunistov. Je očividné, že ČKS má svoj vlastný život a svoje nezávisle fungujúce telo. Nie je to tak, že ľudia vedúci ČKS môžu určiť smerovanie a osud strany, je to skôr naopak. Keď bola ČKS obkľúčená armádou Kuomintangu v „sovietskych oblastiach“ provincie Ťiang-si, bola skutočne vo vážnom ohrození, ale aj tak vykonávala vnútorné čistky v mene zakročenia proti „anti-boľševickým jednotkám“. ČKS v noci popravovala vlastných vojakov, alebo ich zabila ukameňovaním, aby ušetrili náboje. V severnej provincii Ša-an-si, keď bola ČKS vtlačená medzi Japoncov a Kuomintang, zahájila masové čistky, tzv. Jen-anské nápravné hnutie, v ktorom zabila mnoho ľudí. Tento druh opakovaného a rozsiahleho masakru nezabránil ČKS v rozšírení jej moci, až kým nakoniec nevládla celej Číne. ČKS rozšírila tento vzorec vnútorného súperenia a vzájomného zabíjania z malých sovietskych oblastí na celý národ.

ČKS je ako zhubný nádor: pri jeho rapídnom rozširovaní stred nádoru už zomrel, no nádor pokračuje v šírení sa do zdravých organizmov na vonkajších okrajoch. Keď sú organizmy a časti telá infiltrované, vyrastú nové nádory. Bez ohľadu na to, aký dobrý alebo zlý je človek na začiatku, po vstupe do ČKS sa stane súčasťou jej deštruktívnej sily. Čím viac úprimný človek je, tým deštruktívnejším sa stane. Tento nádor ČKS bude nepochybne ďalej rásť, až kým už nezostane nič, čím by sa mohol živiť. Potom tento nádor iste zanikne.

Zakladateľ ČKS, Čchen Tu-siou, bol intelektuálom a vodcom študentského hnutia 4. mája. Sám nebol prívržencom násilia a varoval členov ČKS, že ak sa pokúsia obrátiť Kuomintang na komunistickú ideológiu alebo sa budú príliš zaujímať o moc, isto to povedie k napätým vzťahom. Čchen, jeden z najaktívnejších mužov generácie 4. mája, bol zároveň tolerantný. Avšak ako prvého ho označili za „pravícoveho oportunistu“.

Ďalší vodca ČKS, Čchü Čchiou-paj, veril, že členovia ČKS by sa mali zapojiť do bitiek a bojov, organizovať povstania, zvrhávať úradníkov a používať extrémne prostriedky, aby vrátili čínsku spoločnosť k jej normálnemu fungovaniu. Avšak pred svojou smrťou sa priznal: „Nechcem zomrieť ako revolucionár. Vaše hnutie som už dávno opustil. Vlastne ma história podviedla, doviedla mňa – intelektuála – na politickú revolučnú scénu a držala ma tam po mnoho rokov. Ani tak som sa však nedokázal vzdať svojich ušľachtilých myšlienok. Nemôžem sa predsa stať bojovníkom triedy proletariátu.“³¹

v Pekingu do roku 1924. Po roku 1925 žil v Tchien-t'ine, toho času v japonskej koncesnej správe. V roku 1934 vládol pod menom K'ang Te a stal sa cisárom japonského bábkového štátu Mandžuska. V roku 1945 ho zajali Rusi a držali ho ako zajatca. V roku 1946 Pchu-i vypovedal počas tokijského súdneho procesu ohľadom vojnových zločinov, že bol nedobrovoľným nástrojom japonských militaristov a nie ako tvrdili, nástrojom mandžuského sebaurčenia. V roku 1950 bol odovzdaný čínskym komunistom, ktorí ho väznili v Šen-jangu až do roku 1959, kedy mu Mao Ce-tung udelil amnestiu.

³¹ Od Čchü Čchiou-paja, „Pár ďalších slov“ z 23. mája 1935, pred jeho smrťou 18. júna 1935.

Vodca ČKS, Wang Ming, zastával vo vojne proti Japoncom na radu Kominterny jednotu s Kuomintangom, namiesto rozširovania základne ČKS. Na schôdzach ČKS Mao Ce-tung a Čang Wen-tchien³² nemohli presvedčiť tohto súdruha a odhaliť mu pravdu o ich skutočnej situácii: kvôli obmedzenej vojenskej sile Červenej armády by sami neboli schopní zadržať ani jedinú japonskú divíziu. Ak by sa proti zdravému rozumu ČKS rozhodla bojovať, potom by dejiny Číny boli určite odlišné. Mao Ce-tung bol na schôdzach nútený zostať ticho. Neskôr bol vypudený i Wan Ming, najskôr kvôli odklonu „na ľavé krídlo“, neskôr bol označený za oportunistu pravicovo orientovanej ideológie.

Chu Jao-pang, ďalší tajomník strany, ktorý bol v januári 1987 prinútený odstúpiť, vydobyl pre ČKS späť podporu čínskych ľudí tým, že priniesol spravodlivosť mnohým nevinným obetiam, ktoré boli kriminalizované počas kultúrnej revolúcie. Aj tak ho však nakoniec z ČKS vyhodili.

Čao C'-jang³³, posledný odvolaný tajomník, chcel ČKS pomôcť v pokračujúcej reforme, ale jeho činy mu priniesli hroznú následky.

Takže čo mohli vodcovia ČKS dosiahnuť? Skutočne ČKS reformovať by znamenalo jej smrť. Reformátori rýchlo zistili, že moc, ktorú im ČKS dala, im zase vzala. Existujú hranice toho, čo členovia ČKS môžu urobiť pre transformáciu jej systému. Takže pre ČKS nie je žiadna šanca, aby v reforme uspela.

Ak by sa stranícki vodcovia všetci stali „zlými ľuďmi“, ako by mohla ČKS rozšíriť svoju revolúciu? V mnohých prípadoch, keď bola ČKS na vrchole a bola najdiabolskejšia, jej najvyšší úradníci boli odvolaní zo svojich pozícií. Bolo to preto, že stupeň ich zla nenaplňal vysoký štandard strany, ktorá zas a znova vyberala len tých najhorších. Mnohí vodcovia strany skončili svoju politickú kariéru tragicky, pričom ČKS prežila. Vodcovia ČKS, ktorí zostali na svojich pozíciách, neboli z tých, ktorí by mohli ovplyvniť stranu, ale tí, ktorí pochopili a nasledovali úmysly skazenej strany. Posilnili schopnosť ČKS prežiť v období kríz a úplne sa strane oddali. Niet divu, že členovia strany boli schopní súperiť s nebesami a zemou a bojovať proti iným ľuďom. Ale nikdy nemohli byť proti strane. Sú poslušnými nástrojmi strany alebo sú v čo najväčšej symbióze so stranou.

Nehanebnosť sa stala typickou vlastnosťou dnešnej ČKS. Podľa strany spravili všetky chyby jej jednotliví vodcovia, napr. Čang Kuo-tchao³⁴ alebo Gang štyroch³⁵. Strana vyhlásila, že Mao Ce-tung z 30 % chyboval a v 70 % bol úspešný, zatiaľ čo Teng Siao-pching sa sám ohodnotil na 40 % chýb a 60 % úspechu, ale strana samotná sa nikdy nemýlila. Dokonca i keď spravila chybu, tvrdila, že sa sama dokáže napraviť. Preto svojim členom hovorí, aby sa „pozerali dopredu“ a „nezamotávali sa do minulých záležitostí“. Mnoho vecí sa môže zmeniť: Komunistický raj sa môže zmeniť na skromný cieľ socialistického jedla a prístrešku pre všetkých; marxizmus-leninizmus môže byť nahradený „Tromi reprezentantmi.“ Ľudia by nemali byť prekvapení, keď uvidia, ako ČKS propaguje demokraciu, zavádza slobodu vyznania, zo dňa na deň sa zbavuje Ťiang Ce-mina alebo obnovuje meno Falun Gongu, ak to považuje za potrebné, aby si udržala kontrolu. Je tu jedna vec, ktorá sa v súvislosti s ČKS nikdy nezmení:

³² Čang Wen-tchien (1900 – 1976), významný vodca ČKS od 30. rokov 20. storočia. Bol námestníkom ministra zahraničných vecí Číny od roku 1954 do roku 1960. Počas kultúrnej revolúcie bol v roku 1976 prenasledovaný na smrť. Jeho prípad bol rehabilitovaný v auguste 1979.

³³ Posledný z desiatich generálnych tajomníkov ČKS, ktorý bol odvolaný kvôli tomu, že nesúhlasil s použitím sily na ukončenie študentských demonštrácií na Námestí nebeského pokoja v roku 1989.

³⁴ Čang Kuo-tchao (1897 – 1979), jeden zo zakladateľov ČKS. V apríli 1938 bol vylúčený z ČKS. V novembri 1948 odišiel na Tchaj-wan, potom v roku 1949 do Hongkongu. V roku 1968 emigroval do Kanady.

³⁵ „Gang štyroch“ tvorili Mao Ce-tungova manželka Ťiang Čching (1913 – 1991), úradník šanghajského oddelenia propagandy Čang Čchun-čchiao (1917 – 1991), literárny kritik Jao Wen-jüan (1931) a šanghajský bezpečnostný strážca Wang Chung-wen (1935 – 1992). K moci sa dostali počas kultúrnej revolúcie (1966 – 1976) a ovládli čínsku politiku na začiatku 70. rokov 20. storočia.

Základná snaha o dosiahnutie cieľov strany – prežitie a udržanie si moci a kontroly.

Teoretická základňa ČKS je postavená na násilí, terore a obrovskom útlaku. Z nej sa potom vyvinula povaha strany, najvyššie princípy strany, povaha jej vodcov, celý mechanizmus fungovania strany a štandardy konania pre všetkých členov ČKS. Komunistická strana je tvrdá ako oceľ, má oceľovú disciplínu, úmysly všetkých členov musia byť jednotné a ich činy musia byť úplne v súlade s politickým programom strany.

Záver

Prečo si dejiny vybrali Komunistickú stranu a nie inú politickú silu v Číne? Ako všetci vieme, v tomto svete existujú dve sily, dve možnosti. Jedna je stará a zlovoľná, jej cieľom je robiť zlo a voliť si negatívne veci. Druhá je spravodlivá a dobrá, a volí si to správne a láskavé. ČKS bola vybraná starými silami. Dôvodom takéhoto výberu je práve to, že ČKS zhromaždila všetko zlo sveta, čínske alebo zahraničné, minulé alebo súčasné. Je typickým predstaviteľom zlých síl. ČKS najväčšmi zneužila ľudskú vrodenu nevinnosť a zhovievavosť, aby podvádzala ľudí a krok za krokom si získala svoju súčasnú schopnosť ničieť.

Čo mala strana na mysli, keď tvrdila, že bez komunistickej strany by nebola nová Čína? Dôkazy z čias od založenia ČKS v roku 1921 až po získanie politickej moci v roku 1949 jasne ukazujú, že bez podvodu a násilia by ČKS nebola pri moci. ČKS sa líši od všetkých ostatných typov organizácií tým, že nasleduje pokrivenú ideológiu marxizmu-leninizmu a robí, čo sa jej zachce. Vznesenými teóriami môže vysvetliť všetko, čo robí, umne ich použiť na určité skupiny obyvateľstva a tým ospravedlniť svoje činy. Každý deň vysiela propagandu, svoje stratégie zaobaluje do rôznych zásad a teórií a dokazuje si svoju večnú neomylnosť.

Vývoj ČKS je procesom hromadenia zla, nie je tam vôbec nič veľkolepé. História ČKS vypovedá presne o jej nelegitímnosti. Čínsky ľud si nezvolil ČKS. Namiesto toho ČKS Číňanom vnútila komunizmus, toho cudzieho zlého ducha tým, že použila zlé rysy, ktoré zdedila z pôvodnej komunistickej strany – zlo, klamstvo, podnecovanie, využívanie spodiny spoločnosti k rozduchavaniu násilia, špionáž, lúpež, bojovanie, odstraňovanie a ovládanie ľudí.

III. komentár: Tyrania Čínskej komunistickej strany

Úvod

Keď hovoríme o tyránii, väčšina Číňanov si spomenie na Čchin Š'-chuanga, prvého cisára dynastie Čchin. Za jeho tyranskej vlády sa pálili filozofické knihy a zaživa sa pochovávali konfuciánski učenci. Čchin Š'-chuangovo kruté zaobchádzanie s ľuďmi vychádzalo z politiky „podporiť svoju vládu všetkými možnými prostriedkami pod nebesami“³⁶. Takáto politika zahŕňala štyri hlavné stránky: neprimerane vysoké dane; plytvanie ľudskou pracovnou silou na megalomanské projekty (ktoré ho mali presláviť); brutálne mučenie podľa krutých zákonov a trestanie dokonca aj členov rodín a susedov páchatel'ov; ovládanie ľudských myslí a blokovanie všetkých možností slobodného myslenia a prejavu, pričom dochádzalo k páleniu kníh a pochovávaniu učencov zaživa. Za Čchin Š'-chuangovej vlády mala Čína asi desať miliónov obyvateľov, pričom na cisárov príkaz bolo vyše dvoch miliónov ľudí odvedených na nútené práce. Čchin Š'-chuang preniesol svoje kruté zákony do intelektuálnej sféry a zakázal slobodu myslenia v obrovskom rozsahu. Počas jeho vlády boli tisíce konfuciánskych učencov a úradníkov zabitých za kritizovanie vlády.

Násilie a ukrutnosti ČKS dnes sú ešte tvrdsie ako za čias despotickej dynastie Čchin. Filozofiou ČKS je filozofia boja a jej vládnutie bolo založené na množstve „triednych bojov“, „líniových bojov“ a „ideologických bojov“, či už v Číne alebo smerom k iným krajinám. Mao Ce-tung, prvý vodca ČKS od ustanovenia Čínskej ľudovej republiky (ČĽR), to prehlásil veľmi jasne: „Čím sa už len môže cisár Čchin Š'-chuang chváliť? Zabil iba 460 konfuciánskych učencov, ale my sme zabili 46 000 intelektuálov. Sú ľudia, ktorí nás obviňujú, že praktizujeme diktatúru ako cisár Čchin Š'-chuang a my to všetko priznávame. Je to tak. Škoda, že nás za to nikto nepochválil, takže sme to museli spraviť sami.“³⁷

Podme sa pozrieť na 55 ťažkých rokov pod nadvládou ČKS. Keďže zakladajúcou filozofiou ČKS je filozofia „triedneho boja“, od chvíle, keď prevzala moc, urobila všetko možné, aby mohla páchať genocídu na celých spoločenských triedach, a aby pomocou prostriedkov násilnej revolúcie dosiahla svoju vládu teroru. Zabíjanie a vymývanie mozgov sa použilo na potlačenie akýchkoľvek presvedčení odlišujúcich sa od komunistickej teórie. ČKS organizovala jedno politické hnutie za druhým, aby samu seba vykreslila ako neomylnú, takmer ako božstvo. Nasledujúc svoju teóriu triedneho boja a násilnej revolúcie páchala politické čistky na disidentoch a spoločenských triedach, ktoré jej oponovali. Pritom používala násilie a podvody, aby prinútila všetkých Číňanov stať sa poslušnými sluhami jej despotickej vlády.

I. Pozemková reforma – odstránenie triedy veľkostatkárov

Sotva tri mesiace po založení komunistickej Číny vyhlásila ČKS, ako jeden z bodov svojho celonárodného programu pozemkovej reformy, úmysel odstrániť triedu veľkostatkárov. Stranícky slogan „pôdu roľníkom“ podporoval sebeckú stránku roľníkov, ktorí nevlastnili pôdu a povzbudzoval ich, aby všetkými možnými prostriedkami bojovali proti vlastníkom pôdy, a aby si nevšimli morálne dôsledky svojich činov. Kampaň pozemkovej reformy priamo vy-

³⁶ Z „Kroniky jedál a komodít“ v História skoršej dynastie Chan (Chan Šu). „Všetko pod nebesami“ sa vzťahuje na Čínu za vlády cisárov.

³⁷ Čchien Po-čcheng, Orientálna kultúra, štvrté vydanie (2000).

žadovala odstránenie triedy veľkostkárov a zaradila vidiecke obyvateľstvo do rôznych spoločenských tried. Dvadsať miliónov vidiečanov po celej krajine bolo označených za „veľkostkárov, bohatých roľníkov, reakcionárov alebo za kriminálne živly“. Títo noví „vyvrheli“ čelili diskriminácii, ponižovaniu a strate všetkých občianskych práv. Spolu s tým, ako sa program pozemkovej reformy rozširoval do vzdialenejších oblastí a dedín s etnickými menšinami, rozširovala sa rýchlo aj organizácia ČKS. Stranícke výbory v mestách a stranícke pobočky na vidieku sa rozšírili po celej Číne. Stali sa „hlásnou trúbou“ inštrukcií Ústredného výboru ČKS a stáli v prvej línii triedneho boja, keď podnecovali roľníkov, aby povstali proti svojim veľkostkárom. Počas tohto hnutia zomrelo takmer 100 000 veľkostkárov. V niektorých oblastiach pozabíjali roľníci spolu s ČKS celé rodiny veľkostkárov, bez ohľadu na pohlavie či vek. Bol to ich spôsob úplného vyhladenia triedy veľkostkárov.

ČKS medzitým spustila prvú vlnu propagandy, vyhlasujúc, že „predseda Mao je veľký spasiteľ ľudu“, a že „iba ČKS môže zachrániť Čínu.“ Vďaka politike ČKS dostali roľníci bez pôdy počas pozemkovej reformy to, čo chceli – žali výsledky bez predošlej práce a lúpili bez akýchkoľvek obmedzení. Chudobní roľníci pripisovali ČKS zásluhu za zlepšenie svojich životných podmienok, a preto akceptovali propagandu ČKS, že strana pracuje v záujme ľudu.

Pre majiteľov novozískanej pôdy nemali dobré časy „pôdy roľníkom“ dlhé trvanie. V priebehu dvoch rokov prinútila ČKS roľníkov zúčastniť sa mnohých hnutí, ako napr. „skupiny vzájomnej pomoci“, „základné družstvá“, „pokročilé družstvá“ a „ľudové komúny“. ČKS použila slogan kritizujúci „ženy so zaviazanými nohami“ – teda tých s pomalším tempom – a poháňala roľníkov, aby sa ponáhľali v ústrety socializmu. Obilie, vlna a olej boli začlenené do jednotného celonárodného systému obstarávania, čím boli hlavné poľnohospodárske produkty vyňaté z obchodovania na trhu. Navyše ČKS zaviedla registračný systém obyvateľstva, ktorý roľníkom zakazoval odísť do mesta za prácou alebo bývaním. Tí, ktorí mali svoje bydlisko registrované na vidieku, nemali dovolené kupovať obilie v štátnych obchodoch a ich deti mali zákaz vzdelávať sa v mestách. Deti roľníkov sa mohli stať iba roľníkmi, a tak sa z 360 miliónov vidieckych obyvateľov na začiatku 60. rokov 20. storočia stali druhoradi občania.

Od roku 1978 sa kolektívny systém zmenil na systém zodpovednosti domácností, čím sa pre niektorých z 900 miliónov roľníkov v priebehu prvých piatich rokov situácia zlepšila. Ich príjem sa trochu zvýšil a o niečo sa zlepšilo aj ich spoločenské postavenie. Tento skromný prínos sa však čoskoro vytratil kvôli cenotvorbe, ktorá uprednostňovala priemyselné výrobky pred poľnohospodárskymi. To uvrhlo roľníkov späť do chudoby. Rozdiel v príjmoch medzi mestským a vidieckym obyvateľstvom sa drasticky zväčšil a ekonomická nerovnosť ďalej narastala. Vo vidieckych oblastiach sa vynorili noví veľkostkári a bohatí roľníci. Údaje tlačovej agentúry Nová Čína, hlasnej trúby ČKS, hovoria, že od roku 1997 sa výnosy z hlavných obilných oblastí a príjmy väčšiny vidieckych domácností úplne zastavili, či v niektorých prípadoch dokonca poklesli. Inými slovami, zisk roľníkov z poľnohospodárskej produkcie sa v skutočnosti nezvýšil. Pomer medzi príjmami v meste a na vidieku sa zvýšil z 1,8:1 v polovici 90. rokov 20. storočia na 3,1:1 v súčasnosti.

II. Reformy v priemysle a obchode – odstránenie kapitalistickej triedy

Ďalšou triedou, ktorú chcela ČKS odstrániť, bola národná buržoázna trieda, ktorá v mestách a obciach vlastnila kapitál. Kým ČKS reformovala priemysel a obchod, tvrdila, že kapitalistická a robotnícka trieda sú povahovo odlišné: prvá z nich je vykorisťovateľskou triedou, zatiaľ čo druhá nie je vykorisťovateľskou triedou a je proti vykorisťovaniu. Podľa tejto logiky bola kapitalistická trieda zrodená, aby vykorisťovala a svoje správanie nezmení, pokiaľ

sa nerozpadne. Možno ju len odstrániť, nedá sa reformovať. Na základe takýchto predpokladov ČKS použila zabíjanie a vymývanie mozgov, aby „transformovala“ kapitalistov a obchodníkov. ČKS použila overenú metódu podpory tých, ktorí boli poslušní a odstránenia tých, ktorí nesúhlasili. Ak sa niekto vzdal svojho majetku v prospech štátu a podporil ČKS, bol považovaný len za menší problém. Ak však človek nesúhlasil alebo sa sťažoval na politiku ČKS, označili ho za reakcionára a stal sa terčom krutej diktatúry ČKS.

Počas obdobia teroru, ktorý zavládol po zavedení týchto reforiem odovzdali všetci kapitalisti a podnikatelia svoj majetok. Mnohí z nich nedokázali zniesť ponižovanie, ktorému čelili a spáchali samovraždu. Čchen I, starosta Šanghaja, sa každý deň pýtal: „Koľko sme dnes mali parašutistov?“ a myslel tým kapitalistov, ktorí spáchali samovraždu skokom zo striech budov. V priebehu niekoľkých rokov sa podarilo ČKS úplne odstrániť súkromné vlastníctvo v Číne.

Keď ČKS vykonávala program pozemkovej a priemyselnej reformy, spustila mnohé rozsiahle kampane na prenasledovanie čínskeho ľudu. Patrili medzi ne: kampaň na potlačenie „kontrarevolucionárov“, myšlienková reforma, čistka antikomunistickej skupiny vedenej Kao Kangom a Žao Šu-š'-im a vyšetrowanie „kontrarevolučnej“ skupiny Chu Fenga³⁸. V roku 1951 a 1952 spustila ČKS Tri antikampane a Päť antikampaní s deklarovávaným cieľom „vykoreniť“ korupciu, plytvanie a byrokráciu vo vnútri strany, vlády, armády a štátnych organizácií. ČKS v skutočnosti použila tieto kampane na to, aby sa zamerala na brutálne prenasledovanie nespočetného množstva nevinných ľudí. V každom politickom hnutí plne využila to, že ovládala vládne zdroje aj stranícke výbory, oddelenia a pobočky oddelení. Spravidla traja členovia strany vytvorili malý bojový tím, ktorý sa infiltroval do všetkých dedín a štvrtí. Tieto bojové tímy boli všadeprítomné a po ich vyčíňaní nezostal kameň na kameni. Táto hlboko zakorenená stranícka sieť kontroly sa vyvinula už v čase vojny proti Japonsku a Kuomintangu a hrala kľúčovú úlohu vo všetkých neskorších politických hnutiach.

III. Tvrdý zákrok proti náboženstvám a náboženským skupinám

ČKS spáchala ďalšie ukrutnosti, keď po založení Čínskej ľudovej republiky brutálne potlačila náboženstvá a úplne zakázala všetky náboženské skupiny. V roku 1950 dala ČKS svojim miestnym vládam pokyn, aby zakázali všetky neoficiálne náboženské viery a tajné spoločnosti. ČKS prehlásila, že tieto „feudálne“ ilegálne skupiny sú iba nástrojmi v rukách veľkostatkárov, bohatých roľníkov, reakcionárov a tajných agentov Kuomintangu. Pri celoštátnom zákroku vláda zmobilizovala triedy, ktorým dôverovala, aby označili a prenasledovali členov náboženských skupín. Rôzne úrovne vlády boli priamo zapojené do rozpustenia takých „poverčivých skupín“ ako komunit kresťanov, katolíkov, taoistov (hlavne veriacich v I-khuan Tchaoa) a budhistov. Všetkým členom cirkví, chrámov a náboženských spoločností bolo nariadené, aby sa zaregistrovali do vládnych organizácií a vyjadrili ľútosť nad svojím zapojením sa do „poverčivých skupín“. Odmietnutie znamenalo prísny trest. V roku 1951 vláda formálne schválila nariadenie, ktoré hrozilo doživotným väzením alebo trestom smrti všetkým, ktorí pokračovali vo svojich aktivitách v neoficiálnych náboženských skupinách.

V tomto hnutí proti náboženským skupinám bolo prenasledovaných mnoho dobrých ľudí, ktorí verili v Boha a dodržiavali zákony. Neúplné štatistiky ukazujú, že ČKS v šesťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia prenasledovala prinajmenšom tri milióny náboženských veriacich a členov „ilegálnych“ skupín, pričom niektorých z nich zabila. ČKS prehládala takmer každú

³⁸ Kao Kang a Žao Šu-š' boli členmi Ústredného výboru. Po neúspešnom zápase o moc v roku 1954 boli obvinení, že chceli rozdeliť stranu a následne boli vylúčení zo strany. Chu Feng, vzdelanec a literárny kritik, sa staval proti politike sterilnej literatúry ČKS. Bol vylúčený zo strany v roku 1955 a uväznený na 14 rokov.

domácnosť v celej krajine. Podrobila výsluchu členov rodín a rozbíjala dokonca sošky boha rodiny a krbu, ktorého čínski roľníci tradične uctievali. Popravy posilnili posolstvo ČKS, že komunistická ideológia je jedinou zákonnou ideológiou a jedinou zákonnou vierou. Zakrátko sa objavil koncept „vlasteneckých“ veriacich. Ústava štátu chránila len „vlasteneckých“ veriacich. Skutočnosť bola taká, že človek mohol veriť v akékoľvek náboženstvo, no musel splniť jedno kritérium: nasledovať inštrukcie ČKS a uznať, že ČKS je nad všetkými náboženstvami. Ak ste boli kresťanom, ČKS bola Bohom kresťanského Boha. Ak ste boli budhistom, ČKS bola najvyšším Budhom, Budhom najvyššieho Budhu. Medzi moslimami bola ČKS Alahom všetkých Alahov. Keď prišlo na určenie žijúceho Budhu v tibetskom budhizme, ČKS zasiahla a sama zvolila, kto bude žijúcim Budhom. ČKS vám nedala žiadnu inú možnosť, iba hovoriť a robiť to, čo vyžadovala ona, aby ste hovorili a robili. Všetci veriaci boli prinútení podporovať ciele ČKS a svojej viery sa držať iba formálne. Ak to tak nerobili, stali sa ihneď terčom prenasledovania a diktatúry ČKS.

Podľa správy časopisu *Ludstvo a ľudské práva (Humanity and Human Rights)* z 22. 2. 2002 urobilo 20 000 kresťanov prieskum medzi 560 000 kresťanmi domácej cirkvi v 207 mestách z 22 provincií v Číne. Prieskumom sa zistilo, že medzi veriacimi domácej cirkvi bolo 130 000 ľudí pod vládny dohľadom. V knihe „*Ako čínska komunistická strana prenasledovala kresťanov*“ sa uvádza, že do roku 1957 zabila ČKS viac ako 11 000 kresťanov a mnoho viac ich svojvoľne zatkla alebo od nich vydierala peniaze.

Odstránením triedy veľkostatkárov a kapitalistickej triedy, ako aj prenasledovaním veľkého počtu veriacich ľudí, ktorí dodržiavali zákony, uvoľnila ČKS cestu pre komunizmus. Ten sa tak mohol stať všezahŕňajúcim „náboženstvom“ Číny.

IV. Antipravicové hnutie – celonárodné vymývanie mozgov

V roku 1956 vytvorila skupina maďarských intelektuálov *Petőfiho krúžok*, ktorý viedol diskusnú fóru a debaty kritizujúce maďarskú vládu. Skupina podnietila v Maďarsku celonárodnú revolúciu, ktorá však bola sovietskymi vojakmi tvrdo potlačená. Mao Ce-tung si z tejto maďarskej udalosti vzal „ponaučenie“. V roku 1957 vyzval čínskych intelektuálov a ďalších ľudí, aby „pomohli ČKS napraviť samu seba“. Toto hnutie, známe pod názvom „Hnutie sto kvetov“, nasledovalo slogan: „Nech sto kvetov rozkvitne a sto myšlienkových škôl zápasí“. Maovým cieľom bolo vylákať „proti-komunistické elementy spomedzi ľudí“. V liste provinčným straníckym šéfom z roku 1957 hovoril Mao o svojom zámere „vylákať hadov z dier“ tým, že ich nechá voľne šíriť názory v mene slobody myslenia a nápravy ČKS.

Vtedajšie slogany povzbudzovali ľudí, aby verejne prehovorili a zároveň im sľubovali, že za to nebudú postihovaní – strana nebude nikoho „biť palicami, nebude nasadzovať čapice, ani si dodatočne vyrovnávať účty. Čoskoro však ČKS spustila „antipravicové“ hnutie a 540 000 ľudí, ktorí sa odvážili prehovoriť, označila za „pravičiarov“. 270 000 z nich stratilo prácu a 230 000 bolo označených za „miernych pravičiarov“ alebo za „antikomunistické a antisocialistické živly“. Niektorí neskôr zhrnuli politický trik prenasledovania čínskou komunistickou stranou do štyroch bodov: vylákatie hadov z dier; umelé vykonštruovanie zločinov; potrestanie bez odsúdenia v súdnom procese; tvrdenie, že ide o ochranu ľudí, pričom ľudia sú v skutočnosti svojvoľne napádaní; donútenie k sebakritike a používanie najdrsnejších označení.

Aké teda boli tie „reakcionárske prejavy“, ktoré toľkým pravičiarom a antikomunistom priniesli takmer tridsaťročný exil v ďalekých končinách krajiny? „Tri hlavné reakcionárske teórie“, ktoré boli v tej dobe cieľom všeobecných a intenzívnych útokov, pozostávali z niekoľkých prejavov Luo Lung-tího, Čang Po-tíuna a Čchu An-pchinga. Bližší pohľad na to, čo hovorili a navrhovali, ukazuje, že mali dobré úmysly.

Luo navrhol vytvorenie spoločnej komisie z ČKS a rôznych „demokratických“ strán, aby

vyšetřili odchýlky v „Troch antikampaniach“, „Piaticich antikampaniach“, a v hnutiach, ktoré mali za cieľ zbaviť sa reakcionárov. Štátna rada často predkladala témy na preskúmanie a vyjadrenie sa Politickému poradnému výboru a Ľudovému kongresu. Čang navrhoval, aby boli aj tieto inštitúcie zahrnuté do rozhodovacieho procesu.

Chu navrhoval, že keďže aj nečlenovia ČKS majú takisto dobré nápady, sebaúctu a zmysel pre zodpovednosť, nie je nutné, aby boli členovia ČKS dosadzovaní po celej krajine na miesta vedúcich každej pracovnej jednotky, veľkej či malej, alebo do pracovných tímov, ktoré spadali pod pracovnú jednotku. Nebolo tiež nutné, aby sa všetko, veľké či malé, muselo spraviť podľa toho, ako navrhovali členovia ČKS. Všetci traja vyjadrili svoju ochotu nasledovať ČKS a žiaden z ich návrhov neprekročil hranice vymedzené slávnymi slovami spisovateľa a kritika Lu Süna³⁹, „Môj majster, vaše rúcho sa pošpinilo. Prosím, vyzlečte si ho a ja vám ho vyčistím.“ Podobne ako Lu Sün, títo „pravičiarovia“ vyjadrili poslušnosť, poddajnosť a úctu.

Žiaden z odsúdených „pravičiarov“ nenavrhoval, aby bola ČKS zvrhnutá; ponúkali iba konštruktívnu kritiku a návrhy. Avšak práve kvôli týmto návrhom stratili desiatky tisíc ľudí slobodu a milióny rodín trpeli. Nasledovali ďalšie hnutia, ako napríklad „odovzdanie sa ČKS“, odhaľovanie zástancov tvrdej línie, nové hnutie „Troch antikampaní“, ktoré odsunulo intelektuálov na vidiek, kde boli nútení tvrdo manuálne pracovať či zatýkanie pravičiarov, ktorí unikli v prvom kole. Každý, kto nesúhlasil s vedúcim na pracovisku, najmä s tajomníkom strany, bol označený za antikomunistu. ČKS takýchto ľudí podrobovala neustálej kritike alebo ich posielala do pracovných táborov na nútenú prevýchovu. Niekedy strana presídlila celé rodiny na vidiek a zakázala ich deťom ísť na vysokú školu alebo vstúpiť do armády. Taktiež nemohli požiadať o prácu vo veľkých alebo malých mestách. Rodiny stratili istotu práce a výhody lekárskej starostlivosti. Stali sa z nich nižší členovia roľníckej triedy, dokonca vyvrheli medzi druhoradými občanmi.

Kvôli prenasledovaniu intelektuálov si niektorí učitelia vyvinuli osobnosť dvoch tvárí. Tesne nasledovali „Červené slnko“ a stali sa „dvornými intelektuálmi“ ČKS, ktorí urobili alebo povedali čokoľvek, o čo ich ČKS požiadala. Iní sa stali odmeranými a dištancovali sa od politických záležitostí. Čínski intelektuáli, ktorí mali tradične silný pocit zodpovednosti k národu, boli odvtedy umlčaní.

V. Veľký skok vpred – vytváranie klamstiev na skúšanie lojality ľudí

Po antipravicovom hnutí sa Čína začala báť pravdy. Každý bol zapojený do počúvania klamstiev, rozprávania a vymýšľania falošných príbehov a zakrývania pravdy pomocou klebiet a klamstiev. Veľký skok vpred bol celonárodným kolektívnym cvičením v klamaní. Ľudia po celej krajine pod vedením zlého ducha ČKS spravili veľa absurdných vecí. Podvedení boli jednak klamári, ako aj tí, ktorým sa klamalo. V tejto kampani klamstiev a nezmyselných činov zasadila ČKS svoju násilnú a zlú energiu do mysli čínskych ľudí. V tej dobe mnoho ľudí spievalo piesne propagujúce Veľký skok vpred: „Som Žltý cisár, som Dračí kráľ. Nariaďujem trom horám a piatim roklinám, aby ustúpili, už prichádzam.“⁴⁰ Rok čo rok boli vyhlásené plány ako „dosiahnutie produkcie obilia 75 000 kg na hektár“, „zdvojnásobenie produkcie ocele“ a „prekonanie Veľkej Británie za 10 rokov a USA za 15 rokov“. Tieto plány viedli k celonárodnému hladomoru, pri ktorom prišli o život milióny ľudí.

³⁹ Lu Sün (25. september 1881 – 19. október 1936) je často považovaný za zakladateľa modernej literatúry v hovorovej čínštine (Paj-chua). Bol tiež známym prekladateľom.

⁴⁰ Nefritový cisár i Dračí kráľ sú čínske mytologické postavy. Nefritový cisár je vládcom nebies a jedným z najdôležitejších čínskych taoistických božstiev. Dračí kráľ je božským vládcom štyroch morí. Každé more zodpovedá jednej zo svetových strán a je ovládané jedným Dračím kráľom.

Kto z prítomných účastníkov ôsmeho plenárneho zasadania ôsmeho zjazdu Ústredného Výboru ČKS v Lu-šane v roku 1959 by nesúhlasil s názorom generála Pcheng Te-chuaja⁴¹, že Veľký skok vpred iniciovaný Mao Ce-tungom bol nerozumný? No to, či ste podporili Maovu politiku alebo nie, bolo deliacou čiarou medzi lojálnosťou a zradou, či medzi životom a smrťou. V jednom príbehu z čínskej histórie chcel Čao Kao⁴² ovládať verejnú mienku, umlčať diskusie a rozšíriť svoju vlastnú moc, a tak začal tvrdiť, že jeleň je kôň. Poznal rozdiel medzi jeleňom a koňom, ale zámerne nazýval jeleňa koňom. Výsledkom plenárneho zasadania v Lu-šane bolo to, že aj Pcheng Te-chuaj bol prinútený podpísať uznesenie, v ktorom prijal vinu a vylúčenie z ústrednej vlády. Podobne v neskorších rokoch kultúrnej revolúcie bol Teng Siao-pching prinútený sľúbiť, že sa nikdy nepostaví proti rozhodnutiu vlády, ak sa ho ona sama rozhodne z jeho postu odvolať.

Spoločnosť sa vo všeobecnosti spolieha na skúsenosti z minulosti, aby porozumela svetu a rozšírila si obzory. ČKS na druhej strane odňala ľuďom všetky príležitosti, aby sa poučili z historických chýb a skúseností. Oficiálna cenzúra médií spôsobila len ďalšie zhoršenie schopnosti ľudí rozoznať dobro od zla. Po každom politickom hnutí sa k mladšej generácii dostali len správy ospevujúce stranu, no ľudia boli ukrátení o rôzne analýzy, ideály a skúsenosti múdrych ľudí staršej generácie. Vo výsledku mali ľudia iba obmedzené informácie, na základe ktorých chápali históriu a posudzovali nové udalosti. Mysleli si, že majú pravdu, pričom boli od pravdy na míle vzdialení. Takto ČKS udržiavala ľudí pomocou cenzúry v nevedomosti.

VI. Kultúrna revolúcia – zlom posadnutá ČKS obracia svet naruby

O diktatúre ČKS sa nedá písať bez toho, aby nebola spomenutá kultúrna revolúcia. V roku 1966 sa na Čínu privalila nová vlna násilia, červený teror, ktorý sa vymkol spod kontroly a dosiahol každý kút krajiny. Spisovateľ Čchin Mu opísal kultúrnu revolúciu pochmúrnymi slovami:

„Bola to skutočne pohroma, ktorá nemala obdobu: [ČKS] uväznila milióny ľudí len kvôli ich príbuzenskému vzťahu s nejakým členom rodiny (ktorý bol stranou prenasledovaný a označený za cieľ). Zabila milióny ľudí, rozbila rodiny, z detí urobila chuligánov a darebákov, páčila knihy, búrala starodávne budovy, ničila hroby dávnych mudrcov a v mene revolúcie páchala všetky možné druhy zločinov.“

Konzervatívne odhady uvádzajú, že počas kultúrnej revolúcie prišlo v Číne o život neprirodzenou smrťou približne 7,73 miliónov ľudí.

Ľudia sa často mylne domnievajú, že násilie a zabíjanie počas kultúrnej revolúcie sa dialo prevažne počas hnutí rebelov, a že to boli Červené gardy a rebeli, ktorí zabíjali. Tisíce oficiálne zverejnených oblastných ročeníek ale naznačujú, že počet neprirodzených úmrtí počas kultúrnej revolúcie nebol najvyšší v roku 1966, keď väčšinu vládných organizácií ovládali Čer-

⁴¹ Pcheng Te-chuaj (1898 – 1974) bol čínsky komunistický generál a politický vodca. Pcheng bol náčelníkom v Kórejskej vojne, vicepremiérom Štátnej rady, členom politbyra a ministrom obrany v rokoch 1954 – 1959. Bol zosadený z oficiálnych postov potom, čo na straníckom pléne v Lushane v roku 1959 nesúhlasil s Maovými ľavicovými prístupmi.

⁴² Čao Kao (dátum narodenia neznámy – 210 pr. n. l.) bol hlavný eunuch počas dynastie Čchin. V roku 210 pr. n. l. po smrti cisára Čchin Š'-chuanga a sľušovali Čao Kao, premiér Li S' a cisárov druhý syn Chu Chaj poslednú vôľu cisára v dvoch bodoch. Spravili Chu Chaj-a novým cisárom a prikázali korunnému princovi Fu Suovi, aby spáchal samovraždu. Neskôr sa konflikty medzi Čao Kao a Chu Chaj-om vyostrieli. Čao priviedol na kráľovský dvor jeleňa a povedal, že je to kôň. Iba zopár úradníkov sa odvážilo nesúhlasiť a povedalo, že je to jeleň. Čao Kao veril tomu, že úradníci, ktorí nazvali zviera jeleňom, sú proti nemu, a preto ich odstránil z ich pozícií na cisárskom dvore.

vené gardy, ani v roku 1967, keď v rôznych ozbrojených skupinách bojovali rebeli, ale v roku 1968, keď Mao získal kontrolu nad celou krajinou cez „revolučné výbory“. V týchto neslávne známych prípadoch boli vrahmi často vojenský dôstojníci, vojaci, ozbrojení milicionári a členovia ČKS na všetkých úrovniach vlády.

Nasledujúce príklady ilustrujú, že násilie počas kultúrnej revolúcie bolo politikou ČKS a vlády, nie extrémne správanie Červených gard. ČKS zakrývala svoju účasť na priamom podnecovaní a násilí prostredníctvom straníckych lídrov a vládnych úradníkov.

V auguste 1966 vykázali Červené gardy z Pekingu všetkých obyvateľov, ktorí boli v predchádzajúcich hnutiach zaradení medzi „veľkostatkárov, bohatých roľníkov, reakcionárov, zlé elementy a pravičiarov“ – boli donútení ísť na vidiek. Neúplné oficiálne štatistiky ukázali, že prehľadaných bolo 33 695 domov a že 85 196 obyvateľov Pekingu bolo vykázaných z mesta a poslaných späť tam, odkiaľ pôvodne pochádzali ich rodičia. Červené gardy uplatňovali tento postup v celej krajine a vykázali na vidiek viac ako 400 000 obyvateľov miest. Dokonca i vysoko postavení úradníci, ktorých rodičia boli veľkostatkármi, museli odísť do exilu na vidiek.

V skutočnosti ČKS plánovala túto kampaň odsunov ešte predtým, ako kultúrna revolúcia začala. Bývalý starosta Pekingu Pcheng Čen vyhlásil, že obyvatelia mesta Peking by mali byť ideologicky takí čistí ako „sklo a krištál“. To v praxi znamenalo, že všetci občania so zlým triednym pôvodom budú z mesta vyhnaní. V máji 1966 prikázal Mao svojim podriadeným, aby „chránili hlavné mesto“. Bola zriadená pracovná skupina pre prácu s hlavným mestom, ktorú viedli Jie Ťien-jing, Jang Čcheng-wu a Sie Fu-č'. Jednou z úloh tejto skupiny bolo vykázat' z Pekingu za pomoci polície obyvateľov so „zlým“ triednym pôvodom.

Pohľad do pozadia udalostí nám ukazuje, prečo vláda a policajné oddiely nezasiahli proti Červeným gardám, naopak, ešte ich podporovali v prehľadávaní domov a vyhánaní viac ako dvoch percent obyvateľov Pekingu z mesta. Minister verejnej bezpečnosti Sie Fu-č' vyžadoval, aby polícia nezasahovala do akcií Červených gard, ale aby im poskytovala rady a informácie. Červené gardy boli jednoducho použité stranou, aby uskutočnili naplánovanú akciu, a potom sa na konci roka 1966 ČKS týchto Červených gard zbavila. Mnohí boli označení za kontrarevolucionárov a uväznení, iní boli poslaní na vidiek spolu s ďalšími mladými ľuďmi z miest, aby sa tam „reformovali prácou“. Organizácia Červených gard, ktorá riadila vyhánanie obyvateľov z mesta, bola založená na priamy pokyn vodcov ČKS. Príkaz na obviňovanie Červených gard bol vydaný tiež až potom, čo generálny tajomník Štátnej rady veci „prehodnotil“. Po odsune pekinských obyvateľov so zlým triednym pôvodom sa vo vidieckych oblastiach začalo ďalšie kolo prenasledovania zlých triednych elementov. 26. augusta 1966 predniesol Sie Fu-č' svoj prejav počas pracovného stretnutia policajného úradu v Ta-singu (časť Pekingu). Sie nariadil polícii, aby pomáhala Červeným gardám pri prehľadávaní domov „piatich čiernych tried“ (veľkostatkári, bohatí roľníci, reakcionári, zlé elementy a pravičiar) tým, že im poskytnú rady a informácie a pomôžu im v raziách.

K smutne známemu masakru v Ta-sine⁴³ došlo v dôsledku priameho rozkazu policajného oddelenia. Organizátormi boli riaditeľ a stranícky tajomník policajného oddelenia, spolu s vrahmi – väčšinou milicionármi, ktorí neušetrili ani deti.

Mnoho ľudí bolo za svoje „vzorné správanie“ počas podobných vraždení prijatých do ČKS. Na základe neúplných štatistík provincie Kuang-si sa zabíjania zúčastnilo asi 50 000 členov ČKS. Viac ako 9 000 z nich bolo prijatých do strany krátko potom, ako niekoho zabili. Po prijatí do strany ich viac ako 20 000 zabíjalo a vyše 19 000 ďalších členov strany sa na

⁴³ Masaker v Ta-sine sa odohral v auguste 1966 počas výmeny straníckych vodcov v Pekingu. V tom čase minister verejnej bezpečnosti Sie Fu-č' spravil prejav na stretnutí s Úradom verejnej bezpečnosti Pekingu, týkajúci sa nezasahovania do útokov Červených gard proti „piatim čiernym triedam“. Tento prejav bol čoskoro odovzdaný ďalej na stretnutí Stálej komisie úradu verejnej bezpečnosti v Ta-sine. Po stretnutí Úrad verejnej bezpečnosti v Ta-sine okamžite zareagoval a vytvoril plán na podnietenie más v Ta-sine ku zabíjaniu „piatich temných tried“.

zabíjaní nejakým spôsobom podieľalo.

Počas kultúrnej revolúcie bola teória tried použitá i pri bití. Zlí si to zaslúžili, ak boli bití dobrými. Ak zlý človek zbil dobrého človeka, pre dobrého človeka to bola česť. Pokiaľ dobrý človek zbil iného dobrého človeka, išlo o nedorozumenie. Takáto teória, s ktorou prišiel Mao, bola široko rozšírená v povstaleckých hnutiach. Násilie a vraždenie sa rozšírilo ako výsledok zmýšľania, že nepriatelia triedneho boja si zaslúžia akékoľvek násilie.

Od 13. augusta do 7. októbra 1967 povraždili milicionári z oblasti Tao provincie Chu-nan členov organizácie „Siang-t'iangského vetra a hromu“ a tiež ľudí, ktorí patrili do „piatich čiernych tried“. Vraždenie trvalo 66 dní; zabitých bolo viac ako 4 519 ľudí v 2 778 domácnostiach v 468 vidieckych administratívnych jednotkách z 36 komún v 10 mestských obvodoch. V celej prefektúre pozostávajúcej z 10 okresov bolo spolu zabitých 9 093 ľudí, z ktorých 38 % boli príslušníci „piatich čiernych tried“ a 44 % tvorili ich deti. Najstaršia obeť mala 78 rokov, najmladšia 10 dní. Toto je iba popis jedného prípadu násilia, ktorý sa odohral počas kultúrnej revolúcie v jednej malej oblasti. Po ustanovení „revolučného výboru“ vo Vnútorom Mongolsku začiatkom roku 1968 bolo v rámci čistiek triednych činiteľov a očistenia umelo vytvorenej „Ľudovej revolučnej strany Vnútorého Mongolska“ zabitých viac ako 350 000 ľudí. V roku 1968 sa desaťtisíce ľudí v provincii Kuang-si zúčastnili masového vraždenia členov „organizácie 422“, pri ktorom bolo zabitých viac ako 110 000 ľudí.

Tieto prípady poukazujú na to, že tieto zločiny násilného zabíjania sa počas kultúrnej revolúcie odohrávali na priamy príkaz a z vôle vodcov ČKS, ktorí schvaľovali a využívali násilie na prenasledovanie a zabíjanie občanov. Toto vraždenie priamo vykonávala prevažne armáda, polícia, ozbrojené milície a kľúčoví členovia strany a zväzu mládeže.

Ak počas pozemkovej reformy použila ČKS roľníkov, aby zvrhli veľkostatkárov a získali tak pôdu, počas priemyselnej a obchodnej reformy použila robotnícku triedu, aby zvrhla kapitalistov a získala pre stranu majetok a počas antipravícového hnutia zasa odstránila všetkých intelektuálov, ktorí mali opačné názory. Takže aký bol zmysel všetkého tohto zabíjania počas kultúrnej revolúcie? ČKS využila jednu skupinu, aby vraždila inú a žiadnej triede nedôverovala. Dokonca aj keď ste boli robotníkom alebo roľníkom a pochádzali ste z jednej z dvoch tried, na ktoré sa strana v minulosti spoliehala, ak sa váš názor líšil od názoru strany, váš život bol okamžite v nebezpečenstve. Takže o čo nakoniec vlastne išlo?

Cieľom bolo ustanoviť komunizmus ako jediné „náboženstvo“ dominujúce celej krajine, ovládajúce nielen štát, ale aj myseľ každého jednotlivca.

Kultúrna revolúcia vyniesla kult osobnosti Mao Ce-tunga a ČKS až na vrchol. Maova teória vládla všetkému a vízia jediného človeka bola implantovaná do mysli desiatok miliónov ľudí. Kultúrna revolúcia, ktorá v istom zmysle nemá obdobu, zámerné ľudom bližšie nešpecifikovala, čo by sa nemalo robiť. Namiesto toho strana zdôrazňovala, čo a ako sa môže robiť. Čokoľvek mimo týchto hraníc sa robiť nesmelo, nebolo dovolené o tom ani uvažovať.

Počas kultúrnej revolúcie všetci vykonávali určitý náboženský rituál: Ráno žiadali stranu o inštrukcie a večer jej skladali účty zo svojich skutkov. Niekoľkokrát denne pozdravili predsedu Maa a popriali mu nekonečnú dlhovekosť, pričom každé ráno a večer recitovali politické modlitby. Takmer každý gramotný človek zažil písanie sebakritických prehlásení a „myšlienkových správ“. Často recitované boli Maove citáty, napr.: „Zúrivo bojovať proti každej sebeckej myšlienke“, „Vykonávaj príkazy bez ohľadu na to, či si im rozumel alebo nie. Pochopíš ich neskôr v priebehu ich vykonávania.“

Mohol byť uctievaný len jeden „Boh“ (Mao), mohol sa študovať len jeden druh písma (Maovo učenie). Neskôr sa „zbožšťovanie“ Maa rozvinulo do takého stupňa, že ľudia si v jedálni nemohli kúpiť jedlo, ak nezarecitovali Maov citát alebo mu neposlali pozdrav. Pri nákupe, cestovaní autobusom či telefonovaní musel človek zarecitovať jeden z citátov Maa, dokonca i keď nesúvisel s danou situáciou. Pri týchto rituáloch uctievania sa ľudia chovali buď fanaticky alebo cynicky a každý bol pod kontrolou zlého ducha komunizmu. Vytváranie

klamstiev, tolerovanie klamstiev a spoliehanie sa na klamstvá sa stalo životným štýlom Číňanov.

VII. Éra ekonomických reforiem – násilie pokračuje

Kultúrna revolúcia bola obdobím plným krviprelievania, zabíjania, krívd, straty svedomia, prekrútenia toho, čo je správne a čo nesprávne. Po kultúrnej revolúcii, keď sa počas dvadsiatich rokov šesťkrát zmenilo vedenie ČKS, vláda podobne často menila štátne transparenty. Do Číny sa vrátilo súkromné vlastníctvo, rozdiely v životnej úrovni medzi mestami a vidieckymi oblasťami sa rozšírili, rýchlo sa zväčšila oblasť púšte, rieky vysychali a zvýšila sa prostitúcia a užívanie drog. Všetky „zločiny“, proti ktorým ČKS bojovala, sú teraz opäť povolené.

Neľútostné srdce ČKS, jej nevyspytateľná povaha, diabolské činy a schopnosť priniesť skazu do krajiny zosilneli. Pri masakri na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 strana zmobilizovala armádu a tanky, aby povraždila protestujúcich študentov. Kruté prenasledovanie namierené proti praktizujúcim Falun Gongu je ešte horšie. V októbri 2004 zmobilizovalo mesto Jü-lin v provincii Ša-an-si viac ako 1 600 policajtov, aby zobrali pôdu roľníkom. Viac ako 50 roľníkov bolo zatknutých, mnohí boli zabití alebo zranení. Politická moc čínskej vlády sa naďalej spolieha na filozofiu ČKS, filozofiu boja a násilia. Jediný rozdiel oproti minulosti je v tom, že strana ešte viac klame.

Tvorba zákonov

ČKS nikdy neprestala vytvárať konflikty medzi ľuďmi. Prenasledovala veľký počet občanov iba preto, že niesli nálepku „reakcionárov, antisocialistov, zlých elementov a členov zlých kultov“. ČKS je so svojou totalitnou povahou v rozpore so všetkými ostatnými občianskymi skupinami a organizáciami. V mene „udržovania spoločenského poriadku a stability“ menila strana ústavu, zákony a predpisy a prenasledovala ako reakcionára každého, kto nesúhlasil s vládou.

V júli 1999 spravil Ťiang Ce-min proti vôli väčšiny členov politbyra osobné rozhodnutie, že do troch mesiacov odstráni Falun Gong. Ohováranie a klamstvá rýchlo pokryli celú krajinu. Keď Ťiang Ce-min v rozhovore pre francúzske noviny Le Figaro označil Falun Gong za „zlý kult“, čínska oficiálna propaganda to nasledovala a rýchlo vydala články, ktorými vyvíjala nátlak na všetkých ľuďoch v krajine, aby sa obrátili proti Falun Gongu. Národný ľudový kongres bol donútený k schváleniu presne nedefinovateľného „rozhodnutia“ o zlých kultoch; krátko na to Najvyšší ľudový súd a Najvyššia ľudová prokuratúra spoločne vydali „vysvetlenie“ k „rozhodnutiu“.

22. júla 1999 publikovala tlačová agentúra Nová Čína príhovory vodcov Organizačného oddelenia a Oddelenia propagandy ČKS, ktorí verejne podporili Ťiangovo prenasledovanie Falun Gongu. Číňania boli do prenasledovania vtiahnutí jednoducho preto, lebo tak rozhodla strana. Smú iba poslúchať príkazy a neodvážia sa vzniesť žiadne námietky.

V priebehu posledných piatich rokov použila vláda štvrtinu finančných zdrojov krajiny na prenasledovanie Falun Gongu. Každý človek v krajine musel prejsť skúškou. Ľudia, ktorí priznali, že praktizujú Falun Gong, ako aj tí, čo sa praxe odmietli vzdať, väčšinou stratili zamestnanie a niektorí z nich boli odsúdení na nútené práce. Praktizujúci Falun Gongu neporušili žiadne zákony, ani nezradili krajinu, ani sa nestavali proti vláde, iba verili v „Pravdivosť, Súcit, Znášanlivosť“. Napriek tomu boli stovky tisíc z nich uväznených. Aj napriek prísnemu blokovaniu informácií zo strany ČKS viac ako 3 918 rodín potvrdilo, že ich príbuzní boli umučení. Skutočný počet úmrtí je však oveľa vyšší.

Spravodajstvo

15. októbra 2004 oznámili hongkongske noviny Wen-wej-pcho, že 20. čínsky satelit spadol pri návrate na Zem na dom Chuo Ťi-jüa v mestskom okrese Pcheng-laj, oblasť Ta-jin v provincii S'-čchuan. Správa citovala vedúceho vládneho úradu oblasti Ta-jin, Aj Jü-čchinga, ktorý bol zástupcom riaditeľa projektu sledujúceho na mieste návratu satelitu a oznámil: „Máme potvrdené, že ‚čierna hromada‘ je satelit.“ Ale keď o rovnakej udalosti informovala agentúra Nová Čína, oznámila iba čas návratu satelitu zdôrazňujúc, že išlo o 20. vedecko-technický experimentálny satelit, ktorý sa vrátil do Číny a nespomenula, že satelit zničil dom. Toto je typický príklad praktík čínskych médií – povedia iba dobrú časť správy a (v súlade s inštrukciami strany) tú zlú časť zataja.

Klamstvá a ohováranie publikované v novinách a odvysielané v televízii výrazným spôsobom pomohli ČKS pri vykonávaní jej politiky vo všetkých jej minulých politických hnutiach. Príkaz strany bol okamžite vykonaný prostredníctvom médií v krajine. Keď strana chcela začať antipravdicové hnutie, médiá po celej Číne jednohlasne písali o zločinoch pravičiarov. Keď chcela založiť ľudové komúny, všetky noviny v krajine začali vychvaľovať kvality ľudových komún. Počas prvého mesiaca prenasledovania Falun Gongu všetky televízie a rádiá v hlavnom vysielacom čase opakovane ohovárali Falun Gong, aby ľuďom vymyli mozog. Odvtedy Ťiang znovu a znovu využíval všetky médiá, aby šírili o Falun Gongu vymyslené klamstvá a očierňovali ho. To zahŕňalo podnecovanie celonárodnej nenávisti proti Falun Gongu rozširovaním falošných správ o tom, ako praktizujúci Falun Gongu zabíjali a páchali samovraždy. Príkladom takýchto falošných správ je zinscenovaný incident „sebaupálenia“ na Námestí nebeského pokoja, ktorý bol mimovládnu organizáciou Inštitút medzinárodného vzdelávania kritizovaný ako vládou zinscenovaná akcia na oklamanie ľudí. V uplynulých piatich rokoch žiadne čínske noviny ani žiadna televízna stanica v pevninskej Číne neinformovali o Falun Gongu pravdivo.

Číňania sú zvyknutí na falošné spravodajstvo. Starší reportér tlačovej agentúry Nová Čína raz povedal: „Ako môžete veriť správam Novej Číny?“ Ľudia dokonca označili čínske tlačové agentúry ako psa strany. Ľudová pieseň to popisuje takto: „Je to pes vychovaný stranou, ktorý stráži jej bránu. Uhryzne každého, koho strana chce, aby uhryzol a uhryzne toľkokrát, koľkokrát to strana bude chcieť“.

Školstvo

V Číne sa školstvo stalo ďalším nástrojom na ovládanie ľudí. Pôvodným účelom vzdelávania bola výchova intelektuálov, ktorí majú vedomosti a správny úsudok. Vedomosti sa vzťahujú ku chápaniu informácií, údajov a historických udalostí; úsudok sa vzťahuje k procesu skúmania a schopnosti analyzovať, kriticky hodnotiť a ďalej reprodukovať takéto vedomosti, čo je proces duchovného rozvoja. Tí, ktorí majú vedomosti bez riadneho úsudku, sú označovaní za knihomoľov a nie sú to skutoční intelektuáli so sociálnym svedomím. Preto boli v čínskej histórii vysoko rešpektovaní intelektuáli so spravodlivým úsudkom a nie tí, ktorí mali iba poznatky. Ale pod nadvládou ČKS je Čína plná intelektuálov s vedomosťami, ale bez úsudku, alebo takých, ktorí sa neodvážujú svoj úsudok vyjadriť. Vzdelávanie na školách sa zameralo na učenie študentov, aby nerobili veci, ktoré strana nechce, aby robili. V posledných rokoch začali všetky školy vyučovať politiku a históriu ČKS podľa jednotných učebníc. Učitelia neveria obsahu učebníc, ale sú prinútení straníckou „disciplínou“ vyučovať podľa nich proti svojej vôli. Študenti neveria učebniciam ani svojim učiteľom, ale musia si pamätať všetko, čo sa učili v učebniciach, aby prešli skúškami. Nedávno boli do vstupných pohovorov na univerzity a stredné školy zahrnuté i otázky o Falun Gongu. Študenti, ktorí neuvedú „štandardné“ odpovede, nezískajú také vysoké hodnotenie, takže sa nemôžu dostať na dobré stred-

né alebo vysoké školy. Ak sa študent odváži povedať pravdu, je okamžite vylúčený zo školy a stratí akúkoľvek šancu na formálne vzdelanie.

Vo verejnom vzdelávacom systéme sa vplyvom novín a vládnych dokumentov mnoho sloganov a fráz šíri ako pravda, napr. Maov citát „Mali by sme podporiť všetko, proti čomu je náš nepriateľ a byť proti všetkému, čo náš nepriateľ podporuje“. Negatívny dopad tohto vplyvu je možné vidieť všade: otrávené srdcia ľudí, potlačenie tolerancie a zničenie morálnych princípov pre život v mieri a harmónii.

Čínske informačné centrum analyzovalo v roku 2004 prieskum vykonaný na čínskych internetových stránkach Sina Net. Výsledky prieskumu ukázali, že 82,6 % čínskej mládeže súhlasilo s tým, že človek môže počas vojny týrať ženy, deti a zajatcov. Tento výsledok je šokujúci. Odráža však spôsob myslenia Číňanov, hlavne mladšej generácie, ktorej chýba základné pochopenie tradičného kultúrneho konceptu láskavej vlády ako aj predstava univerzálneho princípu ľudskosti.

11. septembra 2004 zranil v meste Su-čou jeden fanatický muž nožom 28 detí. 20. septembra toho istého roku muž v provincii Šan-tung pobodal nožom 25 žiakov základnej školy. Niektorí učitelia základných škôl nútili žiakov ručne vyrábať petardy, aby získali finančné prostriedky pre školu. To viedlo k výbuchom, pri ktorých prišli viacerí žiaci o život.

Realizácia vládnych nariadení

Vedenie ČKS často používa hrozby a donucovanie, aby si zaistilo realizáciu svojich nariadení. Jedným z takýchto prostriedkov sú politické slogany. Po dlhú dobu ČKS používala množstvo vyvesených sloganov ako kritérium na ohodnotenie „politického prínosu človeka“. Počas kultúrnej revolúcie zalialo Peking za jednu noc „červené more“ plagátov s nadpismi „Preč s vládnucimi kapitalistami v strane!“. Na vidieku ich ľudia ironicky skrátili na „Preč s vládnucou stranou!“.

Nedávno kvôli propagácii lesného zákona nariadili úrady Štátnemu lesníckemu úradu a všetkým jeho pobočkám a úradom, aby vyvesili určitý počet sloganov. Nedosiahnutie požadovaného množstva by sa bralo ako nesplnenie úlohy.

Miestne vládne úrady v dôsledku toho vyvesili veľké množstvo sloganov, napr.: „Ktokoľvek zapáli les, pôjde do väzenia!“ V rámci projektov kontroly pôrodnosti sa v nedávnej dobe použili ešte desivejšie slogany, napr.: „Ak poruší zákon jeden človek, celá dedina bude sterilizovaná“, „Radšej ďalší hrob ako ďalšie dieťa“ alebo „Ak sa muž nenechá sterilizovať, zbúrame mu dom; ak žena nepôjde na potrat, skonfiškujeme jej kravy a ryžové polia“. Boli aj slogany, ktoré odporovali ľudským právam a ústave, ako napr.: „Ak nezaplatíš dane dnes, zajtra budeš spať vo väzení“.

Slogan je v podstate spôsobom reklamy, svojím spôsobom priamejším a opakovanejším. Preto ho čínska vláda často používa ako spôsob propagácie politických názorov, presvedčení a postojov. Na politické slogany sa tiež môžeme pozerat' ako na slová, ktorými vláda hovorí k svojim ľuďom. Avšak v politických sloganoch propagujúcich politiku ČKS nie je ťažké vycítiť sklon k násiliu a krutosti.

VIII. Vymyt' celej krajine mozog a urobiť z nej „väzenie mysli“

Najúčinnejšou zbraňou, ktorú ČKS používa na udržanie svojej tyranskej moci, je jej systém ovládania ľudí. Dobre organizovaným spôsobom vnucuje každému svojmu občanovi mentalitu poslušnosti. Pokiaľ sa dokáže postarať o to, aby ľudia nemohli uplatniť svoje základné ľudské práva, nezáleží na tom, či sama sebe protirečí alebo neustále mení svoje nariadenia. Vládne chápadlá sú všadeprítomné. Či už je to vo vidieckych alebo mestských oblas-

tiach, občania sú pod správou príslušných miestnych výborov strany. Svadba alebo rozvod, súhlas, či môžu mať dieťa alebo nie – to všetko ešte donedávna vyžadovalo povolenie od týchto výborov. Stranícka ideológia, spôsob myslenia, organizácie, sociálna infraštruktúra, mechanizmy propagandy a jej administratívne systémy – všetko to slúži iba jej diktátorským zámerom. Strana sa snaží prostredníctvom vládnych systémov ovládať myšlienky a činy každého jednotlivca.

To, ako brutálne ČKS ovláda ľud, sa neobmedzuje iba na fyzické mučenie. Strana tiež spôsobuje, že ľudia stratia schopnosť nezávisle myslieť. Spraví z nich bojzlivých zbabelcov, ktorí sa z obavy o vlastnú bezpečnosť neodvážia povedať, čo si myslia. Cieľom vlády ČKS je vymyť mozog každému občanovi, takže bude rozmýšľať a hovoriť ako ČKS a robiť to, čo ČKS propaguje.

Existuje príslovie: „Nariadenia strany sú ako mesiac – menia sa každých 15 dní.“ Bez ohľadu na to, ako často strana mení svoje nariadenia, všetci v celej krajine ich musia pevne dodržiavať. Ak vás strana použije, aby prostredníctvom vás ublížila druhým, musíte strane poďakovať, že ocenila vaše prednosti; ak vám bolo ublížené, mali by ste byť strane vďačný, že vám „dala lekciu“; keď ste neprávom znevýhodňovaný a neskôr vás strana odškodní, musíte jej poďakovať za jej veľkorysosť, otvorenosť a schopnosť napraviť svoje chyby. ČKS vykonáva tyranie v nepretržitých cykloch prenasledovaní a následných odškodňovaní.

Po 55 rokoch tyranie strana uväznila myseľ národa a uzavrela ho do priestoru, ktorý povolila ČKS. Myslieť mimo týchto hraníc sa považuje za zločin. Po opakovaných bojoch sa hlúpost' prehlasuje za múdrosť a bytie zbabelcom je spôsobom, ako prežiť. V modernej spoločnosti, kde hlavným médiom pre výmenu informácií je internet, strana dokonca žiada svojich občanov, aby sa cvičili v sebadisciplíne a nečítali správy zvonku, a aby neklikali na webové stránky s kľúčovými slovami ako „ľudské práva“ a „demokracia“.

Kampaň ČKS na vymývanie mozgov ľuďom je absurdná, brutálna a odpudzujúca, no napriek tomu všadeprítomná. Prekrútila morálne hodnoty a princípy čínskej spoločnosti a úplne zmenila štandardy správania a spôsob života čínskeho národa. Neustále psychické a fyzické mučenie jej slúži na to, aby posilnila nárok na svoju absolútnu moc v Číne. ČKS je vlastne všezahrňajúce „náboženstvo“.

Záver

Prečo musí ČKS neustále bojovať, aby si udržala svoju moc? Prečo verí tomu, že pokiaľ život existuje, boj nikdy neskončí? Aby strana dosiahla svoj cieľ, neváha vraždiť či ničiť ekologický systém a nedbá na to, že väčšina farmárov a mnohí obyvatelia miest žijú v chudobe.

Je to kvôli komunistickej ideológii, že strana prechádza nekonečnými bojmi? Odpoveď je nie. Jedným z princípov komunistickej strany je odstránenie súkromného vlastníctva; o to sa pokúšala, keď sa dostala k moci. Vtedy verila, že súkromné vlastníctvo je hlavnou príčinou všetkého zla. Avšak po ekonomickej reforme v 80. rokoch 20. storočia bolo v Číne súkromné vlastníctvo opäť povolené a je chránené ústavou. Keď ľudia rozpoznavajú jej klamstvá, uvedomia si, že strana v priebehu päťdesiatpäťročného vládnutia iba zinscenovala hru prerozdelenia majetku. Po niekoľkých kolách takéhoto prerozdelenia jednoducho premenila kapitál druhých na svoj vlastný majetok.

ČKS samu seba vyhlasuje za „predvoj robotníckej triedy“. Jej úlohou je odstrániť kapitalistickú triedu. Nové interné nariadenia strany však kapitalistom vstup do strany jednoznačne povoľujú. Samotní jej členovia už viac strane a ani komunizmu neveria. Existencia strany sa nedá ospravedlniť. Z komunistickej strany zostala iba prázdna škrupina bez jej domnelého obsahu.

Zvádzali sa dlhodobé stranícke boje kvôli tomu, aby členovia strany boli bez korupcie?

Nie. Po 55 rokoch, odkedy je strana pri moci, je medzi komunistickými úradníkmi po celej krajine stále rozšírená korupcia, sprenevera, nezákonné správanie a činy, ktoré poškodzujú národ a ľudí. V posledných rokoch bolo z celkového počtu zhruba 20 miliónov stranických úradníkov v Číne osem miliónov súdených a potrestaných za zločiny súvisiace s korupciou. Každý rok asi jeden milión ľudí oficiálne podáva na vyšších úradoch sťažnosť na skorumpovaných úradníkov, ktorí doteraz neboli vyšetrovaní. Od januára do septembra 2004 vyšetroval Čínsky úrad pre zahraničný obchod ilegálne presuny peňazí v 35 bankách a 41 podnikoch a zistil nelegálne devízové transakcie v objeme 120 miliónov amerických dolárov. Podľa štatistík z posledných rokov ušlo viac ako 4 000 stranických úradníkov so spreneverenými peniazmi z Číny a suma nimi ukradnutých peňazí zo štátnych fondov dosahuje desiatky miliárd amerických dolárov.

Boli stranické boje zamerané na zlepšenie vzdelanosti, povedomia ľudí a na vzbudenie ich záujmu o národné záležitosti? Odpoveď je ďalšie jasné nie. V dnešnej Číne je neustála honba za materiálnymi statkami na dennom poriadku. Navyše ľudia strácajú tradičnú cnosť – česťnosť. Pre ľudí sa stalo bežným klamať svojim príbuzným a podvádzať priateľov. O mnohé dôležité otázky, ako sú ľudské práva alebo prenasledovanie Falun Gongu, sa veľa Číňanov buď nezaujíma alebo o nich odmietajú hovoriť. Nechávať si svoje myšlienky pre seba a nehovoriť pravdu sa stalo základnou zručnosťou k prežitiu v Číne. Medzitým ČKS pri vhodných príležitostiach opakovane podnecovala sentiment vlastenectva. ČKS napríklad organizovala Číňanov, aby hádzali kamene na veľvyslanectvo USA a pálili americké vlajky. S Číňanmi sa zachádzalo ako s poslušnou masou alebo násilným gangom, ale nikdy nie ako s občanmi, ktorí majú zaručené svoje ľudské práva. Kultúrny rozvoj je základom pre pozdvihnutie občianskeho uvedomenia ľudí. Morálne princípy Konfucia a Mencia ustanovovali po tisíce rokov morálne štandardy a normy. „Ak by boli morálne normy opustené, potom by ľudia nemali zákony, ktoré by nasledovali a neboli by schopní rozlíšiť dobro a zlo. Stratili by svoj smer... Tao by bolo zničené.“⁴⁴

Cieľom triednych bojov ČKS je nepretržite vytvárať chaos, prostredníctvom ktorého sa môže pevne etablovať ako jediná vládnuca strana a náboženstvo v Číne – používa stranickú ideológiu na ovládanie čínskeho ľudu. Vládne inštitúcie, armáda a spravodajské médiá sú všetko nástroje používané stranou na vykonávanie jej násilnej diktatúry. ČKS, ktorá priniesla do Číny nevyliciteľné choroby, je sama na pokraji zániku a jej zrušenie je nevyhnutné.

Niektorí ľudia sa obávajú, že keď sa ČKS rozpadne, krajina upadne do chaosu. Kto nahradí vládnucu úlohu ČKS v Číne? V päťtisícročnej histórii Číny je 55 rokov vládnutia ČKS takých krátkych ako prchavý mrak na oblohe. Nanešťastie počas tohto krátkeho obdobia 55 rokov ČKS vážne narušila tradičné názory a normy, zničila tradičné morálne princípy a sociálne štruktúry, zamenila starostlivosť a lásku medzi ľudskými bytosťami za boj a nenávisť, nahradila úctu k nebesiam, zemi a prírode aroganciou „ľudí podmaňujúcich si prírodu“. Jej deštruktívne činy spustošili sociálne, morálne a ekologické systémy a zanechali čínsky národ v hlbokkej kríze.

V čínskej histórii považoval každý dobrý vládca lásku k ľuďom, ich obživu a vzdelávanie za povinnosť vlády. Ľudská povaha je láskavá a úlohou vlády je podporovať túto vrodenu ľudskú vlastnosť. Mencius povedal: „Toto je cesta ľudí: tí, ktorí budú pevne podporovaní, budú mať pevné srdcia, zatiaľ čo tí, ktorí nebudú pevne podporovaní, pevné srdcia mať nebudú.“⁴⁵ Vzdelávanie bez prosperity nebolo účinné; tyranskými vodcami, ktorí nemilovali svoj ľud a zabíjali nevinných, Číňania vždy opovrhovali.

V päťtisícročnej čínskej histórii bolo mnoho zhovievavých panovníkov, ako napr. cisár Jao

⁴⁴ Autor Kchang Jou-wej, „Zbierka politických spisov“, 1981. Čung-chua Ču-t'ü. Kchang Jou-wej (1858 – 1927) bol významným reformným mysliteľom z obdobia neskorého Čchingu.

⁴⁵ Od Mencia.

a cisár Šun v staroveku, cisár Wen a cisár Wu v dynastii Čou, cisár Wen a cisár Ťing v dynastii Chan, cisár Tchang Tchaj-cung v dynastii Tchang a cisár Kchang-si a cisár Čchienlung v dynastii Čching. Prosperita, ktorej sa tieto dynastie tešili, bola výsledkom toho, že vládcovia praktizovali nebeské Tao, nasledovali náuku o strede a usilovali sa o mier a stabilitu. Medzi charakteristiky láskavého vládcu patrí obklopovanie sa cnostnými a schopnými ľuďmi, otvorenosť voči rôznym názorom, presadzovanie spravodlivosti a mieru a dávanie ľuďom to, čo potrebujú. Takto potom budú občania dodržiavať zákony, udržiavať si zmysel pre slušnosť, žiť šťastne a pracovať efektívne.

Keď sa pozeráme na svetové záležitosti, často sa pýtame, kto určuje, či bude štát prosperovať alebo zanikne, hoci vieme, že vzostup a pád krajiny má svoje príčiny. Keď ČKS bude preč, môžeme očakávať, že mier a harmónia sa do Číny vrátia. Ľudia budú opäť pravdiví, zhovievaví, skromní a tolerantní, štát sa bude opäť starať o základné potreby ľudí a všetky profesie budú prosperovať.

IV. komentár: Čínska komunistická strana je sila namierená proti prírode

Úvod

Číňania si veľmi vážia „Tao“, alebo Cestu. V dávnych dobách bol krutý cisár nazývaný „hlúpym vládcom, ktorý nenasleduje Tao“. O správaní, ktoré sa neriadilo štandardom morálky, ktorý sa v čínštine vyjadruje dvoma znakmi „Tao“ a „morálka“, sa hovorilo, že „nenasleduje princíp Tao“. Aj búriaci sa farmári mali transparenty, ktoré hlásali: „Dosiahnúť Cestu (Tao) na príkaz nebies.“ Lao-c'⁴⁶ povedal:

*Existuje niečo tajomné a všezahrňujúce,
čo existovalo už pred nebom a zemou.
Tiché, bez formy, úplné a nikdy sa nemeniace.
Žije večne a všade, v dokonalosti,
je matkou všetkých vecí.
Nepoznám jeho meno;
nazývam to Tao*

Toto napovedá, že svet vznikol z „Tao“.

V posledných sto rokoch vytvoril náhly vpád komunistického ducha silu proti prírode a ľudskosti, ktorá spôsobila bezmedznú agóniu a tragédiu. Ľudská civilizácia sa dostala na pokraj zničenia. Boli spáchané všetky možné druhy zverstiev, ktoré sa odkláňajú od Tao a odporujú nebesiam a zemi. Komunizmus sa stal mimoriadne zlou silou, ktorá sa stavia proti vesmíru.

„Človek nasleduje zem, zem nasleduje nebesá. Nebesá nasledujú Tao a Tao nasleduje to, čo je prirodzené.“⁴⁷ V dávnej Číne ľudia verili na harmóniu, vzájomnú podporu a súžitie s nebom a zemou. Ľudstvo je prepojené s nebom a zemou a závisí na nich. Tao vesmíru sa nemení. Vesmír sa riadi podľa Tao. Zem nasleduje zmeny neba, preto má štyri odlišné ročné obdobia. Keď bude ľudstvo rešpektovať nebo a zem, bude sa tešiť z harmonického života plného vďačnosti a požehnania. To je vyjadrené vo výraze „priaznivé nebeské načasovanie, vhodné pozemské podmienky a harmónia medzi ľuďmi“. Astronómia, zemepis, kalendárny systém, medicína, literatúra, a dokonca i spoločenské usporiadanie – to všetko nasleduje podľa Číňanov toto chápanie.

Ale komunistická strana propaguje myšlienky ako „človek nad prírodou“ a „filozofiu boja s nebom, zemou i prírodou“. Mao Ce-tung povedal: „Boj s nebesami je nekonečné šťastie, boj so zemou je nekonečné šťastie a boj s ľuďmi je nekonečné šťastie.“ Komunistická strana si tieto boje možno skutočne vychutnáva, ale ľudia za ne zaplatili ohromne bolestivú daň.

⁴⁶ Lao-c' (tiež známy ako Lao Tzu, Li Er či Li Dan), čínsky filozof, ktorý žil v 6. storočí pred n. l. Je autorom Tao Te-ťingu (Dao De Jingu), základnej knihy taoizmu.

⁴⁷ Tao Te-ťing, kapitola 25.

I. Boj s ľud'mi, odstránenie ľudskej prirodzenosti

Prevrátenie dobra a zla, odstránenie ľudskosti

Ľudská bytosť je v prvom rade bytosť prirodzená a potom bytosť spoločenská. „Ľudia sú pri narodení prirodzene dobrí“⁴⁸ a „všetci ľudia majú súcitné srdce“⁴⁹. Existujú základné vodítka, ktoré si ľudia so sebou pri narodení prinášajú, vodítka umožňujúce rozoznať dobré od zlého. ĆKS naopak verí, že ľudske bytosti sú zvieratá, alebo dokonca stroje. Podľa ĆKS sú buržoázia a proletariát iba materiálnym silami.

Zámerom ĆKS je ovládať ľudí a postupne ich premeniť na rebelantských a revolucionárskych darebákov. Marx povedal: „Materiálne sily môžu byť zvrhnuté jedine materiálnymi silami“. „Teória sa tiež stáva materiálnou silou – v momente, keď ovládne masy ľudí.“⁵⁰ Veril, že celá ľudská história nie je ničím iným, než nepretržitým vývojom ľudskej prirodzenosti, a že ľudská prirodzenosť je v skutočnosti prirodzenosťou triedy, do ktorej človek patrí. Marx sa nazdával, že neexistuje nič prirodzené a vrodené, všetko je len produktom prostredia. Tvrdil, že ľudská bytosť je predovšetkým „tvor spoločenský“ a nesúhlasil s konceptom „prirodzeného človeka“, ktorý predložil Feuerbach. Lenin veril, že marxizmus nemôže medzi proletariátom vzniknúť prirodzene, ale že mu musí byť vštepený zvonka. Lenin sa snažil, ako vedel, ale nedokázal robotníkov prinútiť, aby vymenili ekonomické boje za boj o politickú moc. Vložil teda svoje nádeje do „teórie podmieneného reflexu“, ktorú predložil držiteľ Nobelovej ceny Ivan Petrovič Pavlov. Lenin prehlásil, že táto teória „má dôležitý význam pre proletariát na celom svete“. Trockij⁵¹ dokonca dúfal, že podmienený reflex človeka zmení nielen psychologicky, ale aj fyzicky. Rovnakým spôsobom ako zmení psa, ktorý začne slintať, keď začuje zvonček ohlasujúci čas obeda, Trockij očakával, že aj vojaci vyrazia odvážne vpred, keď začujú výstrely a položia svoje životy za komunistickú stranu.

Od pradávnych dôb ľudia verili, že odmena prichádza po veľkom úsilí a námahe. Za tvrdú prácu je človek odmenený blahobytom. Ľudia opovrhovali záhaľčivosťou a verili, že žatie zisku bez odvedenej práce je nemorálne. Avšak potom, čo sa komunizmus rozšíril po celej Číne ako mor, povzbudzoval spodinu a povalčačov k tomu, aby si delili pôdu, rozkrádali súkromné majetky a tyranizovali mužov i ženy. Toto sa odohrávalo verejne a pod záštitou zákona.

Každý vie, že je dobré mať v úcte svojich rodičov a starať sa o mladých. Je zlé nebrať ohľad na starších a na učiteľov. Starobylé Konfuciovo vzdelávanie sa skladalo z dvoch častí: Siao Süe (základy) a Ta Süe (vyššie vedenie). Siao Süe človek získaval pred pätnástym rokom života a zameriavalo sa predovšetkým na správanie sa ohľadom čistoty, spoločenskej komunikácie a etikety (napríklad vzdelávanie o hygiene, spoločenskom správaní, reči atď.). Ta Süe zdôrazňovalo cnosť a získanie Taa⁵². Počas kampaní na očiernenie Lin Piao a Konfucia a na osočovanie učiteľov vymazala ĆKS z mysli mladej generácie všetky morálne zásady.

Starobylé čínske príslovie hovorí: „Jeden deň bol mojím učiteľom, a mal by som ho reš-

⁴⁸ Verše troch (San C' Ťing), tradičný čínsky text pre základné vzdelanie.

⁴⁹ Mencius, Kniha 6.

⁵⁰ Karl Marx, „Príspevok ku kritike Hegelovej filozofie pravdy.“

⁵¹ Lev Trockij (1879 – 1940), ruský teoretik komunizmu, historik, vojenský vodca, zakladateľ ruskej Červenej armády. Zavraždený Stalinovými agentmi v Mexico City 22. augusta 1940.

⁵² Podľa Ču Si alebo Chu Hsi (1130 – 1200), tiež známeho ako Ču C' alebo Chu-tzu, neokonfuciánskeho učenca z dynastie Song, sa Malé učenie venuje dobrému správaniu, zatiaľ čo Veľké učenie je rozšírené o hlbšie princípy takého správania. Zdroj: Zozbierané rozhovory s Majstrom Ču, 7. zväzok (Učenie 1).

pektovať ako svojho otca po celý život.“

Pien Čung-jün, učiteľka Pekinskej dievčenskej strednej školy patriacej pod Pekinskú pedagogickú univerzitu, bola 5. augusta 1966 donútená svojimi študentkami ísť po ulici s dlhou špicatou čapicou na hlave a v šatách zamazaných od čierneho atramentu. Na krku mala zavesenú čiernu ceduľu s urážkami a študentky okolo nej bubnovali na smetné koše. Nakoniec ju donútili pokľaknúť na zem, bili ju drevenou palicou s nabitými klincami a polievali ju vriacou vodou. Bola umučená na smrť.

Riaditeľku rovnakej školy študentky donútili tlčiť na rozbité umývadlo a kričať: „Som zlý element.“ Ostrihali jej vlasy, aby ju ponížili. Udierali ju do hlavy, až kým jej netiekla krv, pričom ju nútili plaziť sa po zemi.

Každý si myslí, že byť čistý je dobré a byť špinavý je zlé. Ale ČKS propaguje „mať blato po celom tele a mať ruky pokryté mozolmi“ a tvrdí, že je dobré, ak sú vaše „ruky špinavé a chodidlá zamazané od kravského hnoja“⁵³. Takíto ľudia sú považovaní za najrevolučnejších a môžu chodiť na univerzitu, stať sa členmi strany, byť povýšení a nakoniec sa stať vodcami strany.

Ľudstvo napreduje hromadením si vedomostí, ale ČKS považuje nadobúdanie vedomostí za zlé. Intelektuáli boli označení (na stupnici od jedna po deväť) za smradľavú deviatu kategóriu. Mali sa učiť od negramotných a museli byť prevychovaní chudobnými roľníkmi, ak mali začať nový život. V priebehu prevýchovy intelektuálov boli profesori z Univerzity v Tsinghua vykázaní na Kaprí ostrov v Nan-čchangu, provincia Ťiang-si. V tejto oblasti bola všeobecne rozšírená schistosomóza⁵⁴ a dokonca aj miestny pracovný tábor musel byť z tejto oblasti presťahovaný preč. Profesori boli infikovaní hneď, ako prišli do styku s vodou v rieke a rozvinula sa u nich cirhóza pečene, následkom čoho už neboli schopní práce a života.

Na podnet bývalého čínskeho predsedu vlády Čou En-laja uskutočnila v Kambodži tunajšia komunistická strana (Červení Kméri) jedno z najkrutejších prenasledovaní intelektuálov. Tí, o ktorých sa predpokladalo, že si udržiavali nezávislé myslenie, mali byť duševne aj fyzicky vyhladení. Od roku 1975 do roku 1978 bola vyvraždená jedna štvrtina kambodžskej populácie. Niektorí ľudia boli zabití kvôli tomu, že mali na tvárach stopy po nosení okuliarov.

Po víťazstve komunizmu v Kambodži v roku 1975 začal Pol Pot zavádzať socializmus – „nebo v ľudskej spoločnosti“ – ktorý nemal triedne rozdiely, mestské a vidiecke odlišnosti, peňažnú menu a komerčné obchody. Nakoniec bola rozbitá aj štruktúra rodiny a vznikli mužské a ženské pracovné tímy. Všetci museli pracovať a jesť pohromade a nosiť rovnaké čierne revolucionárske alebo vojenské uniformy. Manželia sa mohli stretnúť len raz za týždeň, aj to len so súhlasom štátu.

Komunistická strana prehlasuje, že sa nebojí nebies ani zeme, naopak, snaží sa ich reformovať. Úplne opovrhuje spravodlivými elementami a silami vo vesmíre. Mao Ce-tung počas štúdií v Chunane napísal:

„V každom storočí uskutočnili národy veľké revolúcie. Staré bolo zmyté a objavili sa nové farby; nastali veľké zmeny, ktoré zahŕňali život a smrť, úspech a skazu. Deštrukcia nie je určite finálna deštrukcia a deštrukcia na jednej strane bude bezpochyby znamenať zrodenie na druhej. Všetci sa podieláme na tejto deštrukcii, pretože zničením starého vesmíru dostaneme nový vesmír. A nebude snáď nový vesmír lepší, než ten starý?!“

Náklonnosť je prirodzený ľudský cit. Náklonnosť medzi manželmi, deťmi, rodičmi, priateľmi a všeobecne v spoločnosti je normálna. ČKS zmenila prostredníctvom nepretržitých politických kampaní ľudí na vlkov, alebo skôr na zvieratá, ktoré sú ešte krutejšie a zúrivejšie

⁵³ Maove „Hovory na Yan'anskom fóre o literatúre a umení“ (1942).

⁵⁴ Schistosomóza je choroba spôsobená parazitickými červami. Infekcia sa objavuje po styku s kontaminovanou vodou. Sprievodné znaky choroby sú horúčka, zimnica, kašeľ a bolesť svalov. Vo vážnejších prípadoch choroba spôsobuje poškodenie pečene, čriev, pľúc a močového mechúra, v ojedinelých prípadoch záchvaty, ochrnutia alebo zápal miechy.

ako vlk. Ani najdivokejšie tigre nejedia svoje mláďatá. Za vlády ČKS sa však donášanie medzi rodičmi a deťmi alebo medzi manželmi a manželkami stalo veľmi bežným javom, všetci sa navzájom udávali. Ľudia sa často zriekali rodinných vzťahov.

V polovici šesťdesiatych rokov dala jedna učiteľka na základnej škole v Pekingu v teste pre študentov nechtiac dohromady slová „pád“ a „socializmus“, keď ich učila čínske písmo. Študenti ju udali. Potom bola dennodenne kritizovaná a chlapci a mladí muži ju každý deň fackovali. Jej dcéra sa jej zriekla. Kedykoľvek sa triedny boj v škole priostril, jej dcéra počas politických schôdzí poukazovala na matkine údajné „nové triedne potýčky“. Niekoľko rokov po tejto nešťastnej náhode bolo učiteľkinou jedinou prácou každodenné upratovanie školy, vrátane školských záchodov.

Ľudia, ktorí zažili kultúrnu revolúciu, by nikdy nemali zabudnúť na Čang Č'-sin, ktorá bola poslaná do väzenia, pretože otvorene kritizovala Maa za jeho zlyhanie vo Veľkom skoku vpred. Väzenská polícia jej často vyzliekala šaty, spútalala jej ruky za chrbtom a vhadzovala ju do mužských ciel, kde ju väzni hromadne znásilňovali. Nakoniec z toho zošalela. Keď nadišiel deň jej popravy, väzenskí dozorcovia mali obavy, že by pri poprave mohla na protest kričať nejaké slogany. Pritlačili jej teda hlavu na jednu tehlu a podrezali jej hrdlo bez akejkoľvek anestézie.

V posledných rokoch pri prenasledovaní Falun Gongu ČKS pokračuje v používaní tých istých starých prostriedkov na podnecovanie nenávisti a násilia.

Komunistická strana potláča cnostnú ľudskú povahu a podnecuje a využíva zlé stránky ľudí, aby posilnila svoju vládu. V jednej kampani za druhou sú ľudia so svedomím donútení mlčať zo strachu pred násilím. Komunistická strana systematicky ničí univerzálne morálne štandardy a rúca koncepty dobrého a zlého, cti a hanby, ktoré si ľudstvo udržovalo po tisíce rokov.

Zlo, ktoré presahuje zákon vzájomného vytvárania a vzájomného zabraňovania

Lao-c' povedal:

*„Všetci, ktorí sú pod nebesami, môžu vidieť krásne iba preto, že existuje škaredé.
Všetci môžu poznať dobro iba preto, že existuje zlo.
Z toho dôvodu mať a nemať vzniká súčasne.
Náročné a ľahké sa navzájom dopĺňa.
Dlhé a krátke stoja v protiklade.
Vysoké a nízke na sebe spočívajú.
Hlas a zvuk spolu ladia.
Predná strana a zadná strana po sebe nasleduje.“⁵⁵*

Jednoducho povedané, v ľudskom svete existuje princíp vzájomného vytvárania a zabraňovania. Nielenže sa ľudia delia na dobrých a zlých, ale dobro a zlo existuje aj vo vnútri každého jednotlivého človeka.

Tao Či, idol banditov v starovekej Číne, povedal svojim stúpencom: „Banditi by mali tak tiež nasledovať Tao (Cestu).“ Odvodil z toho, že byť banditom tiež znamená byť „čestný, odvážny, spravodlivý, múdry a dobrotivý“. Myslel tým, že ani bandita nemôže robiť čokoľvek, čo ho uspokojuje, musí nasledovať určité pravidlá.

O histórii ČKS môžeme povedať, že je plná podvodov a zrád, bez akýchkoľvek zábran. No napríklad ešte aj banditi si cenili „spravodlivosť“. Dokonca aj miesto, kde si delili lup, nazývali „sieň spravodlivosti na delenie koristi“. Ale vždy, keď sa medzi súdruhmi v ČKS objaví

⁵⁵ Tao Te-ťing, kapitola 2.

kríza, začnú donášať jeden na druhého a navzájom sa obviňovať. Dokonca vyrábajú falošné dôkazy, aby mohli jeden druhého podraziť.

Veźmíme si ako príklad generála Pcheng Te-chuaja. Mao Ce-tung, ktorý pochádzal z roľníckeho prostredia, vedel samozrejme, že je nemožné vyprodukovať 130 tisíc *t'in* zrna z každého *mu*⁵⁶ a že to, čo povedal Pcheng, bola pravda. Tiež vedel, že Pcheng nemá zámer vziať mu moc, ani nehovoriac o tom, že mu Pcheng niekoľkokrát zachránil život, keď bojoval proti 200 tisícovému vojsku Chu Chung-nana s iba 20 tisíc vojakmi počas vojny ČKS proti Kuomintangu. Napriek tomu, hneď ako Pcheng vyjadril svoj nesúhlas s Maom, Mao okamžite vybuchol hnevom a hodil do smetí oslavnú báseň, ktorú o Pchengovi napísal: „Kto tryskom cvála na koni a pritom zvierá meč – jedine náš generál Pcheng!“ Mao bol odhodlaný nechať Pchenga zabiť, napriek Pchengovej ušľachtilosti a tomu, že Maovi niekoľkokrát zachránil život.

ČKS radšej brutálne zabíja, než aby panovala s politikou dobra; prenasleduje vlastných členov a nectí si priateľstvo a osobnú lojalitu; predáva pod cenu čínske územia a koná zbabeľo; spravila zo seba nepriateľa spravodlivej viery, ktorému chýba múdrosť; organizuje masové hnutia, čím porušuje spôsob, akým by múdry človek vládol národu. Celkovo zašla ČKS tak ďaleko, že upustila dokonca aj zo základnej požiadavky, že „aj bandíti by mali nasledovať Cestu“. Jej zlo ďaleko prekračuje zákony vzájomného vytvárania a zabraňovania vo vesmíre. ČKS úplne odporuje prírode a ľudskosti s cieľom, aby zničila kritériá dobra a zla a prekrútila zákony vesmíru. Jej neskrotná arogancia dosahuje vrchol, a preto je odsúdená k úplnému zrúteniu.

II. Boj so zemou porušuje zákony prírody a prináša neustále pohromy

Do triednych bojov bola zatahnutá aj príroda

Ťin Sun-chua ukončil v roku 1968 štúdium na šanghajskej strednej škole a bol členom stáleho výboru stredoškolskej Červenej gardy v Šanghaji. V marci 1969 ho poslali na vidiek do provincie Chej-lung-ťiang. 15. augusta 1969 sa z horských oblastí privalili divoké povodne a rýchlo zaplavili oblasti v okolí rieky Šuang. Ťin skočil do dravých prúdov v snahe zachrániť dva elektrické stožiare pre svoje výrobné družstvo a utopil sa.

Nasledujú dva záznamy z Ťinovho denníka napísané predtým, než zomrel.

4. júla

Začnám pociťovať intenzitu a napätosť triednych bojov na vidieku. Ako člen Červenej gardy predsedu Maa stojím plne pripravený otvorene bojovať proti spiatočnickým silám s nepremožiteľnými myšlienkami Mao Ce-tunga ako svojou zbraňou. Som k tomu odhodlaný, aj keby to znamenalo, že budem musieť obetovať svoj život. Budem bojovať, bojovať a bojovať zo všetkých síl, aby som upevnil diktatúru proletariátu.

19. júla

Triedni nepriatelia v tejto pracovnej brigáde sú stále arogantní. Vzdelaná mládež prišla na vidiek práve preto, aby sa zapojila do troch hlavných revolučných hnutí

⁵⁶ *t'in* je čínska jednotka váhy. 1 *t'in* = 0,5 kg; *mu* je čínska jednotka plošnej miery. 1 *mu* = 0,165 akru.

na vidieku. Predovšetkým do triedneho boja. Mali by sme sa spoľahnúť na triedu chudoby a na nižšiu strednú vrstvu roľníkov, mobilizovať masy a potlačiť aroganciu nepriateľov. My, vzdelaná mládež, by sme mali vždy držať veľké transparenty s Mao Ce-tungovými myšlienkami, nikdy nezabudnúť na triedny boj a nikdy nezabudnúť na diktatúru proletariátu.

Ťin šiel na vidiek s predstavou, že bude bojovať proti nebu a zemi a pretvorí ľudskosť. Jeho zápisky odhaľujú, že jeho myseľ bola plná „bojov“. Rozšíril myšlienku „zápasu s ľuďmi“ na zápas s nebom a zemou, a nakoniec za ňu položil život. Ťin je typickým príkladom filozofie boja a zároveň sa bezpochyby stal jej obeťou.

Engels raz povedal, že sloboda je poznanie nevyhnutnosti. Mao Ce-tung išiel ďalej a dodal: „a pretvorenie sveta“. Tento posledný dodatok úplne odhalil pohľad ČKS na prírodu – ČKS ju vnímala ako niečo, čo treba meniť. „Nevyhnutnosť“, ako ju chápu komunisti, je vecou mimo ich zorného poľa a „zákonitosťou“, ktorej pôvod je mimo ich výkladu. Oni veria, že príroda a ľudstvo môžu byť „podrobené“ zmobilizovaním subjektívneho ľudského vedomia na pochopenie objektívnych zákonov. V snahe zmeniť prírodu spôsobili komunisti chaos v Rusku a Číne, svojich dvoch pokusných oblastiach.

Ľudové piesne z doby Veľkého skoku vpred ukazujú aroganciu a hlúposť ČKS: „Nech sa hory sklonia a rieky ustúpia stranou“; „Na nebi nie je Žltý cisár a na zemi nie je Dračí kráľ. Som Žltý cisár, som Dračí kráľ. Nariadujem trom horám a piatim roklinám, aby ustúpili, už prichádzam.“

Komunistická strana prišla! S ňou ruka v ruke prišlo aj ničenie rovnováhy v prírode a pôvodne harmonického sveta.

Ničenie prírody spôsobuje, že ČKS žne, čo zasiala

Z dôvodu poľnohospodárskej politiky udržiavania obilia ako kľúčového produktu ČKS bez akýchkoľvek zábran premenila na poľnohospodársku pôdu rozľahlé oblasti horských svahov a pastvín, ktoré sa nehodili na poľnohospodárstvo a z rovnakého dôvodu zasypala mnoho čínskych riek a jazier, aby vytvorila ornú pôdu. Aký bol výsledok? ČKS tvrdila, že produkcia obilia v roku 1952 presiahla produkciu za vlády Národnej strany; ČKS však nepovedala, že až do roku 1972 celková produkcia obilia nepresiahla úroveň, ktorú Čína dosahovala za mierumilovnej vlády Čchien-lunga z dynastie Čching. Dokonca až do dnešného dňa je produkcia obilia na obyvateľa stále pod úrovňou v čase dynastie Čching a je sotva tretinová v porovnaní s dynastiou Sung, keď bola poľnohospodárska produkcia v čínskej histórii na svojom vrchole.

Bezohľadné rúbanie stromov a zasypávanie riek a jazier vyústilo v Číne v drastické zničenie životného prostredia. Dnes je čínsky ekosystém na pokraji zrútenia. Vysušenie rieky Chaj a Žltej rieky a znečistenie rieky Chuaj a Jang-c' ničia životne dôležitú líniu, na ktorej od nepamäti záviselo prežitie čínskeho národa. Spolu s miznutím pastvín v oblastiach Kan-su, Čching-chaj, Vnútorného Mongolska a Sin-t'iang si do centrálnych rovín v Číne nachádzajú cestu piesočné búrky.

V päťdesiatych rokoch 20. storočia postavila ČKS pod vedením sovietskych expertov na Žltej rieke vodnú elektrárňu San-men-sia. Táto elektrárňu dodnes dosahuje výrobnú kapacitu len na úrovni stredne veľkej rieky, napriek tomu, že Žltá rieka je druhou najväčšou riekou Číny. Čo je ešte horšie, tento projekt spôsobil, že na hornom toku rieky sa hromadí bahno a piesok, čo zodvihlo výšku riečišťa. Kvôli tomu spôsobí aj mierna záplava obrovské straty na životoch a majetku na oboch brehoch rieky. V roku 2003 došlo k záplavám na rieke Wei, maximálny prietok vtedy dosiahol 3700 m³/s, čo je hodnota, ktorú môže dosahovať raz za tri až päť rokov. Avšak ten prietok tentoraz spôsobil katastrofu, ktorá nemá obdoby za posledných päťdesiat rokov.

V kraji Ču-ma-dian v provincii Che-nan je veľké množstvo rozsiahlych priehrad. Hrádze týchto priehrad sa však v roku 1975 jedna za druhou zrútili. Behom krátkej doby dvoch hodín sa utopilo 60 000 ľudí. Celkový počet obetí dosiahol 200 000.

ČKS pokračuje v nezmyselných činoch ničenia čínskej krajiny. Priehrada Troch roklín na rieke Jang-c' a projekt vedenia južných vôd na sever sú všetko pokusy ČKS zmeniť prirodzené ekosystémy investíciami stoviek miliárd dolárov. A to neberieme do úvahy malé a stredne veľké projekty na „boj so zemou“. Okrem toho ČKS raz navrhla použiť atómovú bombu, aby sa nárazom otvoril priesmyk na Čchingchajsko-tibetskej plošine. Chcela tak zmeniť prirodzené prostredie v západnej Číne. Aj keď arogancia a neúcta ČKS ku vlastnej krajine šokuje svet, neprišla neočakávane.

V hexagramoch (Pa Kua) Knihy premien považovali čínski predkovia nebo (Čchien) za tvorivé a uctievali nebeské Tao. Zem (Kchun) považovali za prijímajúcu a vážili si jej vlastnosti prijímania.

Kchun, hexagram, ktorý nasleduje po Čchien, je v Knihe premien vysvetlený takto: „V hexagrame Kchun sa zem bude rozprestierať a reagovať. V súlade s tým ju budú osvietené bytosti štedro a múdro spravovať a udržiavať ju.“

Konfuciove komentáre ku Knihe premien hovoria: „Veľkosť Kchun je dokonalá, poskytuje zrodienie všetkým bytostiam.“

O povahe Kchun Konfucius ďalej vraví: „Kchun je najjemnejšia, avšak v pohybe je pevná. Je najpokojnejšia, avšak vo svojej povahe súvislá. Svojho pána získava tým, že ho nasleduje, avšak nestráca svoju prirodzenosť, a tak pretrváva. Obsahuje všetky veci a je brilantná v premieňaní sa. Taká je cesta Kchun – je poddajná, nesúc nebesá a plynúca s časom...“

Je zrejmé, že iba v zemských materinských prijímacích vlastnostiach mäkkosti, pokoja a vo vytrvalom nasledovaní neba môžu všetky veci na zemi trvať a prekvitať. Kniha premien nás učí správne postoj k nebeskému Tao a pozemským cnostiam: nasledovať nebo, zostať verný zemi a rešpektovať prírodu.

Avšak ČKS nedbá na princípy Čchien a Kchun a povzbudzuje k „boju s nebom a boju so zemou“. Svojoľne plieni prírodné zdroje zeme. Nakoniec bude nevyhnutne potrestaná nebom, zemou a zákonom prírody.

III. Boj s nebom, potláčanie viery a odmietanie viery v boha

Ako môže obmedzený život pochopiť neobmedzený časopriestor?

Einsteinov syn, Edward, sa raz svojho otca opýtal, prečo je taký slávny. Einstein ukázal na chrobáka na koženej lopte a odpovedal, že chrobák nevie, že cesta, po ktorej lezie, je zakrivená, ale „Einstein to vie“. Einsteinova odpoveď mala skutočne hlboký zmysel. Jedno čínske príslovie vyjadruje podobnú myšlienku: „Nevieš, ako skutočne vyzerá hora Lu, pretože si v hore.“ Aby človek porozumel systému, musí z neho vystúpiť a pozorovať ho zvonku. Keď ľudstvo používa svoje obmedzené predstavy na pozorovanie neobmedzeného časopriestoru vesmíru, nebude nikdy schopné pochopiť jeho úplnú podstatu, a tak vesmír zostane navždy pre ľudstvo záhadou.

Sféra neschodná pre vedu patrí do duchovna, metafyziky či ideológie, ktoré prirodzene spadajú do oblasti „viery“.

Viera, duševná aktivita, ktorá zahŕňa skúsenosť a pochopenie života, časopriestoru a vesmíru, leží za hranicami toho, čo môže riadiť politická strana. „Dávajte cisárovi, čo je

cisárovo a Bohu, čo je Božie.“⁵⁷ Avšak ČKS, ktorá sa opiera o svoje žalostné a absurdné pochopenie vesmíru a života, nazýva všetko mimo svojich vlastných teórií „povery“ a núti ľudí veriacich v Boha, aby podstúpili vymývanie mozgu a vzdali sa svojej viery. Tí, ktorí odmietajú zmeniť svoju vieru, sú napádaní, alebo dokonca zabíjaní.

Skutoční vedci majú veľmi široký pohľad na vesmír a nikdy by nepopierali obrovské „neznámo“ svojimi osobnými obmedzenými predstavami. Newton vo svojej knihe Princípy matematiky, vydanej v roku 1678, detailne vysvetlil zákony mechaniky, zákonitosti prílivu a odlivu, pohybu planét a vypočítal pohyby solárneho systému. Newton, ktorý bol veľmi úspešný a vážený, opakovane prehlásil, že jeho kniha ponúka iba popis povrchných javov, a že sa vôbec neodváža hovoriť o skutočnom úmysle najvyššieho Boha pri stvorení vesmíru. V druhom vydaní Princípov matematiky vyjadril svoju vieru Newton takto: „Tento mimoriadne pekný systém Slnka, planét a komét môže fungovať iba zo zámeru a pod vládou inteligentnej a mocnej Bytosti... Tak, ako slepý muž nemá predstavu o farbách, tak ani my nemáme žiadnu predstavu o spôsobe, akým vševedúci Boh vníma a chápe všetky veci.“

Nechajme teraz bokom otázky, či existujú nebeské kráľovstvá, ktoré prekračujú tento časopriestor a či sa tí, ktorí hľadajú Cestu, môžu vrátiť späť k svojmu božskému pôvodu a pravému ja. Na jednej veci sa všetci zhodneme: nasledovníci spravodlivej viery veria, že dobro bude odmenené dobrom a zlo bude potrestané. Spravodlivé viery hrajú na určitej úrovni veľmi dôležitú rolu v udržiavaní ľudskej morálky. Od Aristotela až po Einsteina, mnohí ľudia verili v existenciu zákona, ktorý vládne vo vesmíre. Ľudstvo nikdy neprestalo rozličnými prostriedkami pátrať po pravde vesmíru. Prečo nemôžu byť okrem vedeckého výskumu prijaté aj náboženstvo, viera a kultivácia ako ďalšie prístupy, prostredníctvom ktorých možno objaviť univerzálnu pravdu?

ČKS ničí spravodlivú vieru ľudí

Všetky národy historicky veria v Boha. Práve vďaka viere v Boha a v princíp odplaty dobra dobrom a zla zlom ľudstvo krotilo samo seba a udržiavalo si v spoločnosti morálny štandard. Vo všetkých dobách a naprieč celým svetom učia tradičné náboženstvá na západe a konfucianizmus, budhizmus a taoizmus na východe, že skutočné šťastie pochádza z viery v Boha, uctievania nebies, zo súcitu k ľuďom, z váženía si toho, čo človek má, z vďačnosti za požehnanie, ktorého sa človeku dostáva a z oplácania láskavosti od druhých svojou láskavosťou.

Vodiacim predpokladom komunizmu je ateizmus – presvedčenie, že neexistuje žiaden Budha, Tao, minulé životy, že nie je budúci život, žiadna odplata. A tak všetci komunisti v rôznych krajinách rozprávajú chudobným a lumpenproletariátu, že nemusia veriť v Boha, že nebudú musieť platiť za to, čo robia, že nemusia dodržiavať zákony a správať sa slušne. Nao-pak, mali by používať lešť a násilie, aby získali bohatstvo.

Cisári v starovekej Číne, ktorí boli považovaní za najvznešenejších, stále ešte umiestňovali samých seba pod nebesá, nazývajú sa „synmi nebies“. Vedení a obmedzovaní „vôľou nebies“ čas od času vydali cisársky edikt, v ktorom priznali svoju vinu a kajali sa pred nebom. Komunisti tvrdia, že oni reprezentujú vôľu nebies. Robia, čo chcú, bez obmedzení zákonov a nebies. V dôsledku toho vytvárajú na zemi jedno peklo za druhým.

Marx, zakladateľ komunizmu, veril, že náboženstvo je pre ľudí duchovným opiom. Báľ sa, že ľudia budú veriť v teológiu a v Boha a odmietnu prijať jeho komunizmus. Hneď prvá kapitola Engelsovej Dialektiky prírody obsahuje kritiku Mendelejeva a jeho štúdia mystiky.

Engels uviedol, že všetko v priebehu stredoveku či pred ním, musí opodstatniť svoju existenciu pred súdom ľudskej racionality. Vo svojej poznámke považoval seba a Marxa za sud-

⁵⁷ Biblia, Matúš, 22:21.

cov na takom súde. Michail Bakunin, anarchista a Marxov priateľ, komentoval Marxa takto: „Javil sa akoby bol Bohom medzi ľuďmi. Netoleroval nikoho iného ako Boha okrem seba samého. Chcel, aby ho ľudia uctievali tak, ako uctievali Boha a vzdávali mu hold ako modle. V opačnom prípade ich slovne napádal a prenasledoval.“

Tradičná ortodoxná viera vytvára prirodzené prekážky komunistickej arogancii.

ČKS stratila všetku súdnosť pri zúrivom prenasledovaní náboženstiev. Počas kultúrnej revolúcie bolo zborených mnoho chrámov a mešít a mnísi potupne pochodovali v sprievodoch ulicami. V Tibete bolo poškodených 90 % chrámov. Dokonca i dnes pokračuje ČKS v prenasledovaní nábožensky založených ľudí a zatýka desiatky tisíc kresťanov domácej cirkvi. Kung Pchin-mei, šanghajský katolícky kňaz, bol uväznený ČKS na viac než 30 rokov. V osemdesiatych rokoch prišiel do Spojených štátov. Pred svojou smrťou (umrel vo veku 90 rokov) zanechal za sebou závet, v ktorom stálo: „Keď ČKS nebude riadiť Čínu, presuňte môj hrob späť do Šanghaja.“ Počas viac ako tridsiatich rokov väznenia na samotke kvôli jeho presvedčeniu naň ČKS mnohokrát tlačila, aby sa zriekol svojej viery a uznal vedúce postavenie ČKS – „Vlasteneckého výboru Trojakej sebestačnosti“ ako výmenu za svoje prepustenie.

ČKS v posledných rokoch tvrdo prenasleduje praktizujúcich Falun Gongu, ktorí zastávajú princípy pravdivosti, súcitu a znášateľnosti. Toto prenasledovanie je rozšírením straníckej doktríny „zápasu s nebom“, ako aj nevyhnutným výsledkom pokusu ČKS prinútiť ľudí robiť niečo proti svojej vôli.

Ateistickí komunisti sa pokúšajú smerovať a ovládať vieru ľudí v Boha. Majú potešenie zo zápasenia s nebesami. Ich absurdita sa nedá popísať slovami; pojmy ako arogancia, či trúfalosť popisujú len malý zlomok z toho.

Záver

Komunizmus na celom svete v praxi zlyháva. Ťiang Ce-min, bývalý vodca posledného veľkého komunistického režimu na svete, povedal v marci 2001 spravodajcovi Washington Post: „Keď som bol mladý, veril som, že komunizmus čoskoro zvíťazí, ale teraz to už tak necítim.“⁵⁸ V súčasnosti je počet tých, ktorí skutočne veria v komunizmus veľmi malý.

Komunistické hnutie je predurčené k zániku, pretože odporuje zákonom vesmíru a ide v protiklade k nebesám. Takáto sila proti celému vesmíru bude bezpochyby potrestaná vôľou neba a božskými bytosťami.

Aj keď ČKS opätovne prežila krízy tým, že opakovane mení tvár a pridrižiava sa svojich posledných zúfalých úskokov, jej nevyhnutný koniec je celému svetu zrejmý. ČKS jednu za druhou odhadzuje svoje pekné masky a odkrýva svoju pravú podstatu plnú chamtivosti, krutosti, necudnosti, hanebnosti a odporu k vesmíru. Pokračuje však v ovládaní mysli ľudí, kriví ľudskú etiku, a tak pustoší ľudskú morálku, mier a pokrok.

Rozľahlý vesmír so sebou nesie nezvratnú vôľu nebies, ktorá môže byť tiež nazvaná vôľou bohov alebo zákonom a silou prírody. Ľudstvo bude mať budúcnosť iba ak bude rešpektovať vôľu nebies, nasledovať chod prírody, dodržiavať zákon vesmíru a prejavovať lásku všetkým bytosťam pod nebesami.

⁵⁸ John Pomfret: „Ťiang varuje USA – čínsky vodca hovorí, že dohoda [USA] s tchajwanskou armádou by podnietila vojenské zbrojenie [v Číne].“ Wahington Post, 24. marec 2001

V. komentár: Tajná dohoda Ťiang Ce-mina a ČKS o prenasledovaní Falun Gongu

Úvod

38-ročná pani Čang Fu-čen bola zamestnankyňou parku Sian-che v meste Pching-tu, provincia Šan-tung. V novembri roku 2000 odišla do Pekingu apelovať za Falun Gong. Následne ju uniesla štátna polícia. Podľa ľudí s informáciami o tomto prípade ju polícia mučila a ponižovala, vyzliekli ju donaha a oholili jej hlavu. Pripúťali ju k posteli s rozťahnutými štyrmi končatinami a takto bola donútená vykonávať i základné ľudské potreby do postele. Potom jej policajti vstreli neznámu toxickú látku. Po injekcii sa u nej prejavili také obrovské bolesti, že pani Čang takmer zošalela. V bolestiach sa skrúcala v posteli, až dokiaľ im nepodľahla. Celý čas ju sledovali zástupcovia miestneho Úradu 610. (Správa z 23. júla 2004, publikovaná na stránkach minghui.org, ktoré zhromažďujú informácie o prenasledovaní Falun Gongu.)⁵⁹

34-ročná pani Jang Li-žung z mesta Ting-čou, provincia Che-pej, bola praktizujúcou Falun Gongu. Kvôli tomu bola jej rodina často sužovaná a zastrašovaná policiou. Manžel pani Jang, vodič v ústave pre štandardy a metrológiu, bol po policajnej razii, ktorá sa odohrala v noci 8. februára 2002, v traume a bál sa, že stratí svoju prácu. Nevydržal obrovský psychický tlak, ktorý naňho polícia vyvíjala. Na druhý deň v skorých ranných hodinách využil príležitosť, keď ich rodičia odišli z domu, a svoju ženu uskrtil. Jang Li-žung tragicky zahynula a zanechala po sebe desaťročného syna. Jej muž krátko na to incident ohlásil na policii. Polícia prišla v krátkom čase, aby vykonali pitvu jej stále ešte teplého tela. Vybrali z tela pani Jang mnoho orgánov, ktoré ešte boli teplé a krvácali. Zamestnanec Úradu verejnej bezpečnosti v Ting-čou situáciu komentoval slovami: „To nebola pitva mŕtveho tela, ale živého!“ (Správa z 25. septembra 2004, Minghui)⁶⁰

V tábore nútených prác Wan-ťia, provincia Chej-lung-ťiang, bola žena v siedmom mesiaci tehotenstva zavesená na drevený trám. Obe ruky mala zviazané hrubým povrazom, ktorý bol prevlečený cez kladku pripevnenú k trámu. Stoličku, ktorá ju podopierala, odstránili a žena visela vo vzduchu. Trám bol tri až štyri metre nad zemou. Lano prechádzalo kladkou a jeden koniec držali dozorcovia väznice. Keď dozorcovia lano potiahli, zostala visieť vo vzduchu. Keď lano pustili, spadla na zem. Týmto spôsobom tehotnú ženu bolestivo mučili, kým nepotratila. Ešte krutejšie bolo, že jej muža donútili, aby toto mučenie sledoval. (Spísané podľa rozhovoru s pani Wang Jü-č', ktorá bola mučená viac než sto dní v pracovnom tábore Wan-ťia – správa z 15. novembra z internetovej stránky Minghui.)⁶¹

⁵⁹ Viac informácií o tomto prípade: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/7/23/50560p.html>, <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/6/7/48981p.html>

⁶⁰ Viac informácií o tomto prípade: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/25/52796.html>

⁶¹ Súvisiace informácie sú tiež dostupné na: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/7/9/79007.html> (v čínštine)

Tieto hrozné tragédie sa odohrali v dnešnej modernej Číne. Stali sa praktizujúcim Falun Gongu, ktorí boli brutálne prenasledovaní, a je to len niekoľko z nespočetného množstva prípadov mučenia, ktoré sa za posledných päť rokov brutálneho prenasledovania Falun Gongu odohrali.

Od 70. rokov, keď Čína zahájila svoje ekonomické reformy, sa ČKS snažila vybudovať si pred medzinárodným spoločenstvom pozitívny a liberálny imidž. Avšak krvavé, iracionálne, celoplošné, prudké a brutálne prenasledovanie Falun Gongu umožnilo svetovej verejnosti počas posledných piatich rokov opäť uvidieť jej pravú tvár a zároveň je najväčšou hanbou z porušovania ľudských práv, ktorých sa ČKS dopustila. Čínska verejnosť si pod vplyvom sebaklamu, že ČKS sa zlepšuje a robí pokroky, postupne zvykla zvaľovať vinu za zverstvá páchané čínskym právnym systémom a súdnictvom na nízku morálku policajtov. Avšak brutálne a systematické prenasledovanie Falun Gongu je prítomné všade a v každej vrstve čínskej spoločnosti a úplne rozbilo ilúziu zlepšenia v oblasti ľudských práv. Mnoho ľudí teraz uvažuje, ako vôbec mohlo k takémuto krvavému a krutému prenasledovaniu v Číne dôjsť. Po chaotic-kom období kultúrnej revolúcie sa spoločenský poriadok krajiny pred dvadsiatimi rokmi stabilizoval. Prečo teda Čína vstupuje do ďalšieho podobného cyklu desivých udalostí? Prečo je Falun Gong, ktorý zastáva princípy „Pravdivosti, Súcitú a Znášanlivosti“, a ktorý je rozšírený vo viac než 60 krajinách sveta, prenasledovaný iba v Číne a nikde inde na svete? Aký je v tomto prenasledovaní vzťah medzi Ťiang Ce-minom a ČKS?

Ťiang Ce-minovi chýbajú nielen schopnosti, ale aj morálna bezúhonnosť. Bez precízne vyladeného a klamstvami poháňaného vražedného stroja, akým je ČKS, by nebol schopný spustiť túto genocídu – genocídu, ktorá je rozšírená po celej Číne, a dokonca preniká aj do zámoria. Podobne, samotná ČKS by sa len tak nevydala proti prúdu histórie, proti smeru nedávno zavedených ekonomických zmien a snáh nadviazať kontakt so svetom; iba tvrdohlavý diktátor ako Ťiang Ce-min, ktorý trval na tom, že bude robiť veci po svojom, to mohol spôsobiť. Tajná dohoda a súzvuk medzi Ťiang Ce-minom a zlým duchom ČKS zosilnili zverstvá prenasledovania do nevídaných rozmerov. Podobá sa to na situáciu, keď rezonancia medzi zvukom horolezeckej výstroje a nahromadeným snehom môže spustiť lavínu a priniesť katastrofálne následky.

I. Rovnaká história vzniku a vývoja prináša rovnaké dôsledky krízy

Ťiang Ce-min sa narodil v nepokojnom roku 1926. Presne ako ČKS utajuje svoju krvavú históriu, tak i Ťiang Ce-min skrýva pred stranou a čínskym ľuďom, že je zradca Číny.

V dobe, keď mal Ťiang Ce-min 17 rokov, bola celosvetová vojna proti fašizmu v plnom prúde. Keď mladí vlastenci jeden po druhom odchádzali na front bojovať proti Japonsku za záchranu Číny, Ťiang Ce-min sa rozhodol študovať na univerzite. Od roku 1942 navštevoval Centrálnu univerzitu v Nan-ťingu, ktorá bola založená bábkovým režimom Wang Ťin-weja v Nan-ťingu a bola pod kontrolu Japonska. Vyšetovania z rôznych zdrojov naznačujú, že skutočným dôvodom jeho štúdia bolo, že Ťiang Ce-minov biologický otec – Ťiang Š'-ťün – bol v dobe japonskej okupácie čínskej provincie Ťiang-su vysokým hodnostárom oddelenia protičínskej propagandy v japonskej armáde. Ťiang Š'-ťün bol skutočným zradcom Číny.

Z hľadiska zrady a falošnosti sú Ťiang Ce-min a ČKS rovnakí: sú natoľko zbavení citov a náklonnosti k čínskemu ľudu, že sa odvažujú bezohľadne vraždiť nevinných.

Keď ČKS vyhrala občiansku vojnu, Ťiang sa chcel dostať do ČKS, aby získal postavenie a bohatstvo. Vymyslel si teda, že bol adoptovaný a vychovaný svojím strýkom Ťiang Šang-čingom, ktorý vstúpil do strany už ako mladík a neskôr ho zastrelili banditi. Vďaka svojej sfalšovanej rodinnej historke mohol byť povýšený z funkcie nízkeho úradníka na námestníka

ministra elektronického priemyslu už počas niekoľkých rokov. Toto povýšenie sa neudialo kvôli jeho schopnostiam, ale vďaka tomu, že využíval pochlebovanie a osobné kontakty. Ťiang Ce-min sa počas svojho funkčného obdobia ako tajomníka ČKS v Šang-haji podlizoval stranickým hodnostárom ČKS ako Li Sien-nienovi a Čchen Jünovi, ktorí sem každoročne prichádzali na Jarný festival. Ako tajomník strany pre Šanghaj raz dokonca stál a čakal niekoľko hodín v hlbokých snehových závejoch, len aby mohol Li Sien-nienovi osobne venovať narodeninovú tortu.

Masaker na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 v Pekingu bol ďalším zlomom v živote Ťiang Ce-mina. Stal sa generálnym tajomníkom ČKS a to tak, že nechal zrušiť liberálne noviny *Rozhľad svetovej ekonomiky*, uvrhol do domáceho väzenia predsedu Ľudového kongresu Wan Liho a podporoval masaker. Krátko pred začiatkom masakru poslal Ťiang Ce-min tajný list Teng Siao-pchingovi, v ktorom žiadal, aby sa proti študentom použili „rôzne opatrenia“, pretože inak „bude národ zotročený a strana bude potlačená“. V uplynulých 15 rokoch Ťiang spustil v mene „stability ako prvoradej priority“ bezohľadné represie a zabíjanie všetkých disidentov a skupín obyvateľstva, ktorí si držia nezávislé presvedčenie.

Keď Rusko a Čína začali v roku 1991 vymeriavať spoločnú hranicu, Ťiang Ce-min plne uznal výsledky vpádu cárskeho Ruska a bývalého Sovietskeho zväzu do Číny a úplne prijal všetky nerovné zmluvy medzi Ruskom a Čínou od Aigunskej zmluvy. Čínske územie v rozsahu vyše milióna kilometrov štvorcových takto vďaka nemu navždy prepadlo Rusku.

Ťiang Ce-min sfalšoval svoju osobnú minulosť a predstieral, že je sirotou po mučeníkovi ČKS, pričom v skutočnosti bol najstarším synom zradcu Číny. Osobne tak nasledoval príklad podvodného jednanía ČKS. Neskôr Ťiang podporil masaker „4. júna“ a potlačil demokratické hnutia a náboženské vierovyznania, čím prijal stranícke praktiky zabíjania za svoje. Teraz, akoby ČKS bola východnou vetvou Komunistickej internacionály, ktorá je pod velením Sovietskeho zväzu, rozdáva Ťiang zadarmo územie a pokračuje v zrade, čo je veľmi charakteristické pre ČKS.

Ťiang Ce-min a ČKS zdieľajú rovnaký hanebný pôvod a históriu. Kvôli tomu majú aj rovnaký akútny pocit neistoty a strachu o svoju moc.

II. Ťiang Ce-min aj ČKS sa boja „pravdivosti, súcitu a znášanlivosti“

História komunistických hnutí vo svete bola písaná krvou miliónov ľudí. Takmer každá komunistická krajina prešla podobným procesom ako bolo potlačenie kontrarevolúcie Stalinom v Sovietskom zväze. Boli vyvraždené milióny či desiatky miliónov nevinných ľudí. V deväťdesiatych rokoch 20. storočia sa Sovietsky zväz rozpadol a východná Európa prešla obrovskými zmenami. Komunistický blok tak náhle stratil viac než polovicu svojho územia. ČKS sa z tejto lekcie poučila a uvedomila si, že prestať s útlakom a umožniť slobodu slova znamená kopat' si vlastný hrob. Ak by ľuďom bola dovolená sloboda prejavu, ako by potom mohla ČKS ukrývať svoje krvavé zverstvá? Ako by mohla zdôvodniť svoju klamnú ideológiu? Pokiaľ by útlak skončil a ľudia by prestali byť zastrašovaní, neodvážili by sa vybrať si iný spôsob života a presvedčenia než komunizmus? Ako by si potom mohla ČKS udržať sociálnu základňu nevyhnutnú pre svoje prežitie?

Bez ohľadu na to, aké zmeny robí ČKS na povrchu, vo svojej podstate zostáva stále rovnaká. Po masakri „4. júna“ nariadil Ťiang Ce-min „zlikvidovať všetky faktory nestability v ich zárodočnej fáze“. Extrémne vystrašený sa rozhodol, že nikdy neprestane klamať verejnosť a že bude pokračovať v utlačaní ľudí, až kým nebudú úplne paralyzovaní.

Počas tohto obdobia bol v Číne predstavený Falun Gong. Spočiatku ho mnohí považovali

za druh čchi-kungu⁶² s výnimočne mocným účinkom na udržanie ľudského zdravia a dobrej kondície. Neskôr si ľudia postupne uvedomili, že podstata Falun Gongu nie je len v piatich jednoduchých cvičeniach. Podstatou Falun Gongu je učiť ľudí, aby sa stávali lepšími a riadili sa princípmi „pravdivosti, súcitu a znášanlivosti“.

Falun Gong učí „pravdivosť, súcit a znášanlivosť“ komunistická strana šíri „lož, zlo a boj“

Falun Gong učí „pravdivosť“. Znamená to hovoriť iba pravdu a konať úprimne a čestne. ČKS sa spolieha na lži, ktorými vymýva ľudom mozog. Ak by každý začal hovoriť pravdu, verejnosť by pochopila, že ČKS sa dostala k moci vďaka votretiu sa do priazne Sovietskemu zväzu, vďaka vraždám, únosom, pestovaniu ópia, manipulácii s informáciami v dobe vojny proti Japonsku atď. ČKS kedysi tvrdila: „Bez lží sa nedá dosiahnuť nič významné.“ Keď sa ČKS chopila moci, iniciovala nepretržité politické hnutia a vytvorila si nespočetné množstvo krvavých dlhov. Podporovanie pravdivosti by preto pre ČKS znamenalo zaručenú skazu.

Falun Gong podporuje „súcit“, čo znamená brať ohľad v prvom rade na druhých a byť za každých okolností láskavý k ostatným. ČKS vždy obhajovala „brutálny zápas a neľútostný útlak“. Vzorový hrdina ČKS Lej Feng svojho času povedal: „K našim nepriateľom by sme mali byť neúprosní a bezcitní ako krutý mráz.“ V skutočnosti ČKS nezaobchádzala takýmto spôsobom len so svojimi nepriateľmi, o nič lepšie sa nechovala ani k vlastným členom. Či už šlo o samotných zakladateľov ČKS, veliteľov armády, maršalov či dokonca o prezidenta krajiny, všetci boli vlastnou stranou nemilosrdne vypočúvaní, brutálne bití a mučení. Tieto čistky takzvaných „triednych nepriateľov“ boli natoľko ukrutné, až sa z toho človeku ježia vlasy. Ak by v spoločnosti vládol „súcit“, k žiadnym takýmto udalostiam založeným na „zle“, ktoré vyvolala ČKS, by nikdy nedošlo.

V *Komunistickom manifeste* sa uvádza: „Dejiny všetkých doterajších spoločností sú dejinami triednych bojov“. Toto reprezentuje koncept dejín a sveta podľa komunistickej strany. Falun Gong učí, že ak dôjde k nejakému sporu, mal by sa človek najskôr pozrieť do seba a hľadať nedostatky v sebe. Táto introspekcia a sebaovládanie úplne odporuje filozofii ČKS boja a útokov.

Boj je pre komunistickú stranu vždy hlavným prostriedkom k získaniu politickej moci a prežitiu. Aby „oživila svojho revolučného ducha“, komunistická strana pravidelne vyvoláva politické hnutia na potlačenie určitých skupín ľudí. Tento proces násillia a klamstiev sa neustále opakuje, aby posilnil a obnovil strach v ľuďoch a upevnil moc ČKS.

Z ideologického hľadiska je filozofia, o ktorú sa opiera Komunistická strana, úplným protikladom toho, čo učí Falun Gong.

Ľudia so spravodlivou vierou sú nebojácni, ČKS sa spolieha na ľudský strach, aby si udržala svoju politickú moc

Ľudia, ktorí pochopili pravdu, nemajú strach. Kresťanstvo bolo prenasledované po takmer tristo rokov. Mnohých kresťanov popravili, upálili, utopili alebo ich hodili ako potravu levom, no oni sa svojej viery nevzdali. Keď budhizmus prechádzal v histórii podobnými ťažkosťami, budhisti podobne zostali plní viery.

Zámerom ateistickej propagandy je dosiahnuť, aby ľudia neverili v existenciu neba, pekla a karmickej odplaty, takže ľudia už viac nebudú umierňovaní svojím svedomím. Namiesto

⁶² Čchi-kung je všeobecné pomenovanie pre energetické cvičenia v Číne. Existuje mnoho škôl čchi-kungu, väčšina je založená na tradičných duchovných presvedčeniach. Falun Gong je jednou z foriem čchi-kungu.

toho sa budú zameriavať len na majetok a vlastné pohodlie, akoby to bola realita tohto sveta. Potom môžu byť manipulované slabosti ľudskej povahy a zastrašovanie a pokušenia môžu byť použité na získanie úplnej kontroly nad ľuďmi. Napriek tomu sú ľudia so silnou vierou schopní opustiť život a smrť. Ilúzia svetského sveta nimi nepohne. Berú pokušenia a hrozby pozemského sveta zľahka, čím zlyhávajú všetky pokusy komunistického strany ovládať ich.

Vysoké morálne princípy Falun Gongu zahanbujú ČKS

Ideológia ČKS po masakri „4. júna“ 1989 celkom upadla. V auguste 1991 sa zrútila komunistická strana bývalého Sovietskeho zväzu, čo prinieslo veľké zmeny vo východnej Európe. To nahnalo ČKS obrovský strach a súčasne bola pod veľkým tlakom. Keďže čelila krízam doma aj v zahraničí, legitimita jej vlády a vyhliadky na jej prežitie stáli zoči-voči výzve, ktorá nemala v jej histórii obdoby. V tom čase ČKS už nebola schopná spájať svojich členov pôvodnými doktrínami marxizmu, leninizmu a maoizmu. Namiesto toho si začala kupovať vernosť členov strany pomocou korupcie. Inými slovami, každý, kto nasledoval stranu, mal povolené získavať osobné výhody prostredníctvom korupcie a sprenevery, čo bolo nemožné pre nečlenov strany. Predovšetkým po Teng Siao-pchingovej ceste južnou Čínou v roku 1992⁶³ sa bujne rozrástla korupcia a profitovanie vládnych úradníkov v oblasti nehnuteľností a na trhu cenných papierov. Prostitúcia a čierne obchodovanie sú rozšírené všade. Pornografia, hazardné hry a drogy sa hojne rozšírili po celej Číne. Aj keď nemožno povedať, že všetci členovia strany sú zlí, obyvatelia už dávno stratili dôveru vo vládne antikorupčné snahy a vedia, že viac ako polovica štátnych úradníkov na stredných a vysokých pozíciách je skorumpovaná.

V rovnakom čase zarezoval v srdciach verejnosti vysoký morálny štandard demonštrovaný praktizujúcimi Falun Gongu, ktorý sa riadia podľa „Pravdivosti, Súcitú a Znášateľnosť“. Viac než sto miliónov ľudí Falun Gong oslovil a oni ho začali praktizovať. Falun Gong je ako zrkadlo, ktoré svojou povahou odráža nečestnosť ČKS.

ČKS veľmi závidela spôsobu, ako sa Falun Gong rozšíril a organizoval

Falun Gong sa odovzdáva jedinečným spôsobom – od človeka k človeku a od srdca k srdcu. Má voľnú riadiacu štruktúru, každý môže slobodne prísť a odísť, ako si praje. Je to odlišné od prísnej organizácie ČKS. Napriek prísnej organizácii ČKS sú jej politické štúdiá a skupinové aktivity, uskutočňované týždenne alebo aj častejšie, iba formalitou. Len málo členov súhlasí s ideológiu strany. V protiklade k tomu praktizujúci Falun Gongu svedomito nasledujú princípy „pravdivosti, súcitú a znášateľnosť“. Vďaka blahodarnému vplyvu Falun Gongu na zlepšenie psychického i fyzického zdravia vzrastal počet ľudí praktizujúcich Falun Gong exponenciálnou rýchlosťou. Praktizujúci dobrovoľne študovali knihy pána Li Chung-č'ho a propagovali Falun Gong na vlastné náklady. V krátkom období siedmich rokov sa zvýšil počet praktizujúcich Falun Gongu z 0 na 100 miliónov. Keď ráno ľudia cvičili Falun Gong, hudbu k cvičeniam bolo možné počuť takmer v každom parku v Číne.

Komunistická strana prehlásila, že Falun Gong s ňou „súperi“ o masy ľudí, a že ide o „náboženstvo“. V skutočnosti Falun Gong ľuďom prináša kultúru a spôsob života. Je to kultúra predkov s koreňmi v čínskej tradícii, ktorú Číňania dávno stratili. Ťiang Ce-min a ČKS sa Falun Gongu báli, pretože vedeli, že ak by boli tieto tradičné mravné zásady verejnosťou prijaté, nič by nemohlo zabrániť ich rýchlemu rozšíreniu sa. Komunistická strana de-

⁶³ V roku 1992 išiel Teng Siao-pching, ktorý v tom čase už oficiálne nemal moc, ale stále zostával najmocnejším mužom v Číne, do mesta Šen-čen v južnej Číne blízko Hong Kongu, aby tam v svojich prejavoch propagoval socialistickú trhovú ekonomiku v Číne. Tengovo turné je považované za veľmi významné, keďže po kríze po masakri na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 opäť obnovilo čínsku ekonomickú reformu.

siatky rokov zakazovala a prekrúcala tradičné čínske viery. Návrat k tradícii by bola voľba histórie. Bola by to cesta návratu, ktorú by si veľká väčšina ľudí vybrala po rokoch utrpenia a biedy. Ak by dostali takú možnosť, ľudia by nepochybne rozlíšili správne od nesprávneho a pravdepodobne by zanechali zlo. To by určite znamenalo vzdanie sa a opustenie toho najzákladnejšieho, čo šíri ČKS. Bolo by to ako zaútočiť na smrteľnú slabinu ČKS. Keď počet ľudí cvičiacich Falun Gong prekročil počet členov strany, dokážete si predstaviť hlboký strach a závisť ČKS.

V Číne má strana plnú kontrolu nad každou časťou spoločnosti. Na vidieku sú zložky ČKS v každej jednej dedine. V mestách nájdeme zložky ČKS na každom úrade v mestskej časti. V armáde, vláde a podnikoch siahajú zložky ČKS až k úplným koreňom. Absolútny monopol a výhradná manipulácia sú základnými opatreniami ČKS na udržanie režimu. V čínskej ústave je tento fenomén eufemisticky označený ako „udržanie vedúceho postavenia strany“. Praktizujúci Falun Gongu však samozrejme viac inklinovali k svojim princípom „pravdivosti, súcitu a tolerancii“. ČKS v tom videla takmer popretie vedúcej pozície strany, čo bolo pre ňu absolútne neprijateľné.

ČKS považuje teizmus Falun Gongu za hrozbu pre legitimitu komunistického režimu

Skutočná náboženská viera je pre ČKS prirodzene závažným problémom. Keďže komunistický režim bol založený na takzvanom „dialektickom materializme“ a na prianí vybudovať „nebo na zemi“, ľudia mali byť odkázaní na vedúce postavenie „prvej línie“, teda Komunistickej strany. Ateizmus medzitým umožnil Komunistickej strane voľne interpretovať, čo je cnostné, čo je dobré a čo zlé. Následkom toho tam v skutočnosti nemohlo byť ani reči o morálke alebo o rozlíšení medzi dobrom a zlom. Jediné, čo si ľudia majú pamätať je, že strana je vždy „úžasná, slávna a správna“.

Teizmus dáva človeku nemenný štandard pre dobro a zlo. Praktizujúci Falun Gongu hodnotia dobro a zlo na základe „pravdivosti, súcitu a znášateľnosti“. Tým narušajú nepretržité snahy ČKS o „zjednotenie ľudského myslenia“.

Ak by sme pokračovali v tejto analýze, našli by sme ešte veľa ďalších dôvodov. Avšak akýkoľvek z piatich vyššie spomenutých je pre ČKS osudný. V skutočnosti aj Ťiang Ce-min potláča Falun Gong z rovnakých dôvodov. On sám odštartoval svoju kariéru klamstvami o vlastnej minulosti, a tak sa samozrejme bojí „pravdy“. Pomocou potláčania ľudí sa stal rýchlo úspešným a mocným, a tak má samozrejme odpor k súcitu. Svoju moc si udržal prostredníctvom politických zápasov vo vnútri strany, a tak má samozrejme odpor k „znášateľnosti“.

Na nasledujúcej malej príhode môžeme vidieť Ťiang Ce-minovu nesmiernu malichernosť a závisť. Múzeum kultúrnych pozostatkov Che-mu-tu⁶⁴ v meste Jü-jao, provincia Če-ťiang, je významnou chránenou historickou a kultúrnou pamiatkou. Čchiao Š'⁶⁵ tam pôvodne nechal umiestniť ním podpísanú pamätnú dosku. Keď Ťiang Ce-min v septembri 1992 zbadal pri návšteve múzea nápis od Čchiao Š', jeho tvár stemnela. Personál, ktorý Ťianga sprevádzal, znervóznel. Všetci vedeli, že Ťiang Ce-min neznáša Čchiao Š'-ho a vedeli tiež, ako sa rád predvádza – Ťiang po sebe zanechal pamätnú dosku s podpisom všade, kam prišiel – dokonca aj keď navštívil úrad okresnej dopravnej polície v Ťi-nane a Asociáciu inžinierov na dôchodku v meste Čeng-čou. Nikto v múzeu si nedovolil spraviť nič, čo by sa Ťiang Ce-minovi ne-

⁶⁴ Zrúcaniny Che-mu-tu boli objavené v roku 1973. Sú 7000 rokov staré. Ide o významný pozostatok dediny z čínskej mladšej doby kamennej.

⁶⁵ Bývalý predseda čínskeho Národného ľudového kongresu.

páčilo. Takže v máji 1993 bola pamätná doska Čchiao Š' v múzeu pod zámienkou renovácie vymenená za Ťiangovu.

Mao Ce-tung vraj napísal „štyri zväzky hlbokých a dôležitých spisov“, zatiaľ čo Vybrané spisy Teng Siao-pchinga zahŕňajú „teóriu o mačke“⁶⁶, ktorá má pragmatický podtón. Ťiang Ce-min si lámal hlavu, ako to len šlo, no vyprodukoval iba tri vety, avšak tvrdil, že napísal „Troch reprezentantov“. Jeho dielo vyšlo v podobe knihy a bolo distribuované do všetkých vrstiev vládnych organizácií. Kniha sa ale predávala len preto, že ľudia boli nútení si ju kúpiť. Rešpekt členov strany si ale Ťiang nikdy ani trochu nezískal. Šírili sa reči o jeho afére so speváčkou, o jeho trápnom výstupe, keď na zahraničnej ceste spieval „O Sole Mio“, alebo o tom, ako si česal vlasy v prítomnosti španielskeho kráľa. Keď zakladateľ Falun Gongu, pán Li Chung-č', ktorý sa narodil ako bežný občan, dával svoje prednášky, prednášková miestnosť bola zaplnená profesormi, expertmi a čínskymi študentmi študujúcimi v zahraničí. Ľudia s doktorátmi a akademickými titulmi cestovali tisíce kilometrov, aby si jeho prednášky vypočuli. Keď pán Li výrečne prednášal na pódiu aj niekoľko hodín, robil to bez akýchkoľvek poznámok. Neskôr mohla byť prednáška spísaná a vydaná vo forme knihy. Všetko toto nemohol márnivý, závistlivý a malicherný Ťiang Ce-min zničiť.

Ťiang Ce-min žije mimoriadne mánotratným, chlipným a skazeným životom. Utratil 900 miliónov jüanov (asi 100 miliónov EUR) na kúpu luxusného lietadla pre vlastné potreby. Často čerpal peniaze z verejných fondov, vo výške desiatok miliárd jüanov, na podnikateľské aktivity svojho syna. Pomocou svojich vzťahov pomáhal príbuzným a päťolizáčom dostať sa do vysokých funkcií až na vládnej úrovni. Uchyľoval sa k zúfalým a extrémnym opatreniam, aby zakryl zločiny a skorumpovanosť svojich starých priateľov. Toto sú dôvody, prečo sa Ťiang bojí morálnej sily Falun Gongu a ešte viac sa obáva, že nebo a peklo sú skutočné, a že princípy dobra a zla budú adekvátne odmenené tak, ako hlása Falun Gong.

Hoci Ťiang sústredil najväčšiu moc ČKS do svojich rúk, často sa obával, že bude prinútený odstúpiť pod tlakom bezohľadných bojov o moc vo vnútri ČKS, keďže mu chýbali politické úspechy a talent. Bol veľmi citlivý na svoj status ako „jadro“ moci. Aby odstránil oponentov, potajomky zosnoval plány na odstránenie svojich politických nepriateľov, Jang Šang-kchuna a jeho brata Jang Paj-pchinga. V roku 1997 na 15. zasadnutí zjazdu a v roku 2002 na 16. zasadnutí zjazdu Výboru komunistickej strany Ťiang prinútil svojich oponentov, aby sa vzdali svojich postov. On sám však ignoroval platné predpisy a svojej funkcie sa naďalej držal ako kliešť.

Ako nový generálny tajomník ČKS usporiadal Ťiang v roku 1989 tlačovú konferenciu pre domácich i zahraničných novinárov. Francúzsky novinár sa spýtal na príbeh vysokoškolskej študentky, ktorá bola kvôli svojej účasti na študentskom hnutí 4. júna na Námestí nebeského pokoja presunutá do provincie S'-čchuan, kde musela prenášať tehly z jedného miesta na druhé. Miestni roľníci ju opakovane znásilnili. Ťiang odpovedal: „Neviem, či to, čo vravíte, je pravda alebo nie, ale tá žena je násilníčka výtržníčka. Aj keby to bola pravda, zaslúži si to.“ Počas kultúrnej revolúcie bola Čang Č'-sin podrobená skupinovému znásilneniu a keď ju držali vo väzení, podrezali jej hrdlo, aby nevyzradila pravdu. Ťiang Ce-min by si asi tiež myslel, že si to zaslúžila. Ľahko môžeme vidieť Ťiang Ce-minovu ničomnú a deviantnú mentalitu a neľudskosť.

Celkovo povedané, Ťiang Ce-minov hlad po diktátorskej moci, krutosť a strach z „pravdivosti, súcitu a znášateľnosti“, sú príčinami jeho iracionálneho spustenia kampane na potlačenie Falun Gongu. Toto je úplne v súlade so spôsobmi ČKS.

⁶⁶ Teng raz povedal: „Či je mačka čierna alebo biela, je dobrá, pokiaľ chytá myši.“ Znamenalo to, že účelom ekonomických reforiem je priniesť prosperitu ľuďom a nie je dôležité, či budú mať socialistickú alebo kapitalistickú formu.

III. Tajná dohoda medzi Ťiang Ce-minom a ČKS

Ťiang Ce-min je známy svojím predvádzaním sa a využívaním politických podvodov. Rovnako známa je aj jeho neschopnosť a ignorancia. Aj keď si kvôli osobnej nenávisti z celého srdca prial „vyhladiť“ Falun Gong, nebol toho schopný veľa spraviť, pretože Falun Gong je hlboko zakorenený v tradičnej čínskej kultúre a stal sa takým populárnym, že si získal širokú spoločenskú základňu. Avšak mechanizmy tyranie ČKS, zdokonaľované počas početných politických hnutí, bežali naplno a ČKS zamýšľala Falun Gong vykoreniť. Ťiang Ce-min využil svoju pozíciu generálneho tajomníka ČKS a osobne zahájil tvrdé prenasledovanie Falun Gongu. Efekt tajnej dohody a rezonancie medzi Ťiang Ce-minom a ČKS pôsobili ako lavína, ktorú spustil krik horolezca.

Predtým, než Ťiang oficiálne vydal rozkaz, aby sa spustilo prenasledovanie Falun Gongu, ČKS už začala s represiami, monitorovaním, vyšetrovaním a konštruovaním „vierohodných“ obvinení proti Falun Gongu. Zlý príznak ČKS sa inštinktívne cítil ohrozený „pravdivosťou, súcitom a znášateľnosťou“, nehovoriac o nevidane rýchlom vzostupe Falun Gongu. Tajní agenti Verejnej bezpečnosti ČKS sa infiltrovali medzi praktizujúcich Falun Gongu už v roku 1994, ale nepodarilo sa im zistiť žiadne priestupky a niektorí dokonca začali vážne praktizovať Falun Gong. V roku 1996 denník Guangming porušil „tri obmedzenia“, štátnej politiky týkajúcej sa čchi-kungu (t. j. že štát „nepodporuje, nezasahuje, ani neodsudzuje“ čchi-kungové aktivity) tým, že publikoval článok odsudzujúci ideológiu Falun Gongu. Od tej doby politici spojení s Verejnou bezpečnosťou alebo s titulom „vedci“, neustále obťažovali Falun Gong. Na začiatku roku 1997 Luo Kan, tajomník Politického a súdneho výboru Ústredného výboru ČKS, využil svoju moc a nariadil ústrediu Verejnej bezpečnosti, aby vykonalo celostátne vyšetrovanie Falun Gongu so zámerom nájsť dôkazy na oprávnenie jeho zákazu. Keď prišli správy z celej krajiny o tom, že žiadne dôkazy neboli doposiaľ nájdené, Luo Kan vydal prostredníctvom prvého úradu Ministerstva verejnej bezpečnosti (tiež známeho ako Úrad politickej bezpečnosti) obežník č. 555 – „Upozornenie na zahájenie vyšetrovania Falun Gongu“. Prvýkrát označil Falun Gong za „zlý kult“ a dal rozkaz policajným oddeleniam po celej krajine, aby systematicky vyšetrili pôsobenie Falun Gongu, pričom nasadil tajných agentov na zhromažďovanie dôkazov. Vyšetrovanie neprinieslo žiadne dôkazy potvrdzujúce jeho obvinenie.

Predtým, než ČKS, organizácia zlého ducha, mohla začať s tvrdým prenasledovaním Falun Gongu, potrebovala nájsť správnu osobu na spustenie mechanizmov útlaku. Bolo rozhodujúce, ako sa k tejto otázke postaví vodca ČKS. Vodca ČKS ako osoba mohol niest' dobré aj zlé vlastnosti – dva protikladné aspekty ľudskej povahy. Ak by sa rozhodol nasledovať svoju dobrú stránku, mohol dočasne obmedziť výbuch zlej povahy strany; inak by sa zlá povaha ČKS naplno prejavila.

Počas študentských prodemokratických aktivít v roku 1989 nemal Čao C'-jang, generálny tajomník Ústredného výboru ČKS, v úmysle študentov potlačiť. Boli to ôsmi starší členovia strany ovládajúci ČKS, ktorí trvali na potlačení študentov. Teng Siao-pching vtedy povedal: „Radšej zabijeme 200 000 ľudí výmenou za 20 rokov stability.“ Tých „20 rokov stability“ vlastne znamenalo ďalších 20 rokov nadvlády ČKS. Táto myšlienka vyhovovala konečnému cieľu diktátorskej autokracie, takže ČKS ju prijala.

V prípade Falun Gongu bol Ťiang Ce-min jediným zo siedmich členov Stáleho výboru politbyra Ústredného výboru ČKS, ktorý trval na potlačení. Svoj postoj odôvodnil tým, že je to nevyhnutné pre „prežitie strany i krajiny“. To sa dotklo najcitlivejšej oblasti ČKS a prebudilo to jej sklon k boju. Snaha Ťiang Ce-mina o udržanie si osobnej moci a snaha ČKS udržať si svoj diktát jedinej strany sa v tomto bode značne zhodovali.

Večer 19. júla 1999 Ťiang Ce-min predsedal zasadnutiu najvyššie postavených štátnych úradníkov. Povýšil svoju politickú moc nad zákon, osobne „zjednotil“ porozumenia všetkých

prítomných členov a osobne rozhodol o zahájení rozsiahleho a tvrdého prenasledovania Falun Gongu. Zakázal Falun Gong v mene čínskej vlády a oklamal verejnosť. ČKS, čínska vláda a násilné mechanizmy ČKS boli použité v plnom rozsahu na zdrvivúce potlačenie miliónov nevinných praktizujúcich Falun Gongu.

Keby bol generálnym tajomníkom ČKS v tej dobe niekto iný než Ťiang Ce-min, možno by sa potlačenie Falun Gongu neuskutočnilo. V tomto ohľade môžeme povedať, že ČKS využila Ťiang Ce-mina.

Na druhej strane, keby si ČKS nebola vytvorila mnohé krvavé dlhy svojou zlou, nemorálnou a brutálnou povahou, nepovažovala by Falun Gong za hrozbu. Bez úplnej a všadeprítomnej kontroly každej vrstvy spoločnosti by Ťiang Ce-minov úmysel potlačiť Falun Gong nezískal organizačné, finančné a propagandistické zázemie, podporu diplomatov, personál a vybavenie, podporu väznic, polície, Oddelenia verejnej bezpečnosti, vojska, ani takzvanú „podporu“ z náboženských, vedeckých a technologických kruhov, demokratických strán, robotníckych organizácií, zväzových výborov, zväzov žien atď. Z tohoto pohľadu môžeme teda povedať, že Ťiang Ce-min využil ČKS.

IV. Ako Ťiang Ce-min použil ČKS na prenasledovanie Falun Gongu

Ťiang Ce-min zneužil organizačnú zásadu ČKS, že „všetci členovia strany sú podriadení Ústrednému výboru“ a využil na prenasledovanie Falun Gongu štátnu mašinériu. V aparáte ovládanom ČKS sú vojsko, médiá, oddelenie Verejnej bezpečnosti, polícia, polovojenská polícia, štátne bezpečnostné ozbrojené sily, súdny systém, Ľudový kongres, diplomatický zbor, ako aj pseudo-náboženské skupiny. Vojsko, ako aj polovojenská polícia riadená ČKS, sa priamo zúčastňujú únosov a zatýkania praktizujúcich Falun Gongu. Čínske médiá pomáhajú Ťiang Ce-minovmu režimu v rozširovaní klamstiev a osočovaní Falun Gongu. Štátny bezpečnostný systém je využívaný osobne Ťiang Ce-minom na zhromažďovanie a šírenie informácií, vymýšľanie lži a falšovanie informácií. Ľudový kongres a súdny systém si nasadili „právny“ vzhlľad a obliekajú si odev „právnych princípov“, aby ospravedlnili zločiny spáchané Ťiang Ce-minom a ČKS a účinne podvádzajú ľudí z každej vrstvy spoločnosti. Menia sa na nástroj, ktorý Ťiang Ce-minovi slúži a chráni ho. Diplomatický systém zároveň rozširuje lži pred medzinárodnou verejnosťou a láka zahraničné vlády, ich najvyšších činiteľov i medzinárodné médiá politickými a ekonomickými stimulmi, aby ostali ticho pri posudzovaní otázky prenasledovania Falun Gongu.

V priebehu pracovnej konferencie Ústredného výboru, na ktorej bolo nariadené prenasledovanie Falun Gongu, Ťiang Ce-min povedal: „Jednoducho neverím, že ČKS nedokáže poraziť Falun Gong.“ Pri plánovaní stratégie potlačenia Falun Gongu predložil tri zásady: „Zničiť ich povest', zruinovať ich finančne a vyhladiť ich fyzicky.“ Kampaň na potlačenie Falun Gongu bola následne spustená v maximálnom rozsahu.

Využívanie médií na blokovanie toku informácií

Stratégia „zničenia povesti praktizujúcich Falun Gongu“ sa uskutočňuje prostredníctvom médií, ktoré sú pod absolútnou kontrolou ČKS. Od 22. júla 1999, čo bol tretí deň po odštartovaní kampane na zatknutie praktizujúcich Falun Gongu po celej krajine, spustili spravodajské médiá kontrolované ČKS prudký a rozsiahly propagandistický útok proti Falun Gongu. Vezmime si ako príklad Centrálnu čínsku televíziu (CCTV) v Pekingu. V zostávajúcich mesiacoch roku 1999 CCTV vysielala 7 hodín denne vopred pripravené programy, ktoré šíрили lži o Falun Gongu. Producenti týchto programov začali s prekrúcaním a falšovaním slov pána Li

Chung-č'-ho, zakladateľa Falun Gongu, potom sa vrhli na prípady takzvaných samovrážd, vrážd a smrtí spôsobených odmietnutím lekárskeho vyšetrenia. Spravili všetko, čo mohli, aby pošpinili a falošne obvinili Falun Gong a jeho zakladateľa.

Najpublikovanejší prípad sa týkal vyňatia slova „ne-“ z toho, čo pán Li Chung-č' raz povedal na verejnosti: „Udalosť takzvanej explózie Zeme neexistuje.“ Program CCTV obrátil toto prehlásenie na: „Udalosť takzvanej explózie Zeme existuje“ a tvrdil, že Falun Gong rozširuje teórie o konci sveta. Prekrúcanie faktov sa používalo s účelom zmiast' verejnosť, napríklad i tým, že zločiny bežných kriminálnikov sa pripisovali praktizujúcim Falun Gongu. Vražda spáchaná duševne chorým človekom Fu I-pinom v Pekingu a smrteľná otrava žobráka v provincii Če-ťiang, boli obe zvalené na Falun Gong. ČKS potom používala médiá na podnecovanie nenávisťi medzi oklamanou verejnosťou, aby tak oprávnila a získala podporu pre nepopulárne krvavé prenasledovanie.

Viac než 2000 novín, 1000 časopisov a stovky miestnych televíznych a rozhlasových staníc pod úplnou kontrolou ČKS boli presýtené mohutnou propagandou za účelom pošpinenia Falun Gongu. Propagandistické programy boli ďalej šírené do všetkých krajín mimo Číny prostredníctvom oficiálnej tlačovej agentúry Nová Čína, Čínskej spravodajskej agentúry, Čínskej spravodajskej agentúry v Hongkongu a ostatnými zahraničnými médiami pod kontrolou ČKS. Podľa neúplných štatistík bolo v období šiestich mesiacov uverejnených a odvysielaných viac než 300 000 spravodajských článkov a programov očierňujúcich Falun Gong, aby tak otrávil mysle nespočetnému množstvu ľudí.

Na čínskych veľvyslanectvách v zahraničí bolo vystavené obrovské množstvo albumov, CD-čok a publikácií kritizujúcich Falun Gong a predstierajúcich jeho „odhalenie“. Na webovej stránke Ministerstva zahraničných vecí bolo uverejnených množstvo mimoriadnych článkov, ktoré kritizovali a „odhaľovali“ Falun Gong.

To však nie je všetko. Koncom roka 1999, počas konferencie Ázijsko-pacifického hospodárskeho spoločenstva (APEC) na Novom Zélande, rozdal Ťiang Ce-min letáky ohovárajúce Falun Gong všetkým vodcom viac ako desiatich štátov zúčastnených na konferencii. Vo Francúzsku Ťiang Ce-min porušil pravidlá čínskej ústavy, keď označil Falun Gong za „kult zla“. Snažil sa tak „zničiť povest' praktizujúcich Falun Gongu“ pred zahraničnými médiami.

Temný mrak útlaku zahalujúci celú krajinu naznačoval, že opäť začína drastické obdobie, v mnohom podobné kultúrnej revolúcii.

Najohavnejší bol takzvaný incident „sebaupálenia“, zrežírovaný v januári 2001, ktorý sa rýchlo rozšíril do celého sveta cez tlačovú agentúru Nová Čína, aby tak vytvoril zlý obraz o Falun Gongu. Odvtedy bol incident kritizovaný mnohými medzinárodnými organizáciami vrátane Agentúry pre medzinárodnú výchovu a rozvoj pri OSN v Ženeve, ako vládou zinscenovaná akcia s cieľom podviesť verejnosť. V rozhovore jeden člen televízneho štábu priznal, že niektoré zábery odvysielané na CCTV boli v skutočnosti dotočené neskôr. Darebácka povaha prenasledovateľov je očividná. Ako by mohli títo „žiaci Falun Gongu“, ktorí tak neohrozene čelili smrti, tak dobre spolupracovať s orgánmi ČKS, že sa nechajú pri sebaupaľovaní znova natáčať?

Lož má krátke nohy. Kým ČKS šíri fámy a vymýšľa lži, robí taktiež všetko, čo je v jej silách, aby blokovala tok informácií. Vytrvalo potláča akékoľvek zahraničné správy o aktivitách Falun Gongu, ako spravodlivú obhajobu praktizujúcich. Všetky knihy a ostatné materiály Falun Gongu sú bez výnimky ničené. Prijali sa rázne opatrenia proti pokusom zahraničných médií spraviť rozhovory s čínskymi praktizujúcimi Falun Gongu, vrátane vyhostenia novinárov z Číny, vyvíjania tlaku na zahraničné médiá a vyhrážok, že ak nebudú mlčať, bude dané médium v Číne zakázané.

Čínski praktizujúci Falun Gongu, ktorí sa snažili rozšíriť do zahraničia fakty o Falun Gongu a materiály dokumentujúce neľudské prenasledovanie, boli taktiež radikálne potlačeniami krutými spôsobmi ČKS. Li Jen-chua, pani okolo šesťdesiatky, bola z mesta Ta-s'-čchien, provin-

cia Lien-ning. 1. februára 2001 bola Li unesená políciou, keď roznášala materiály s informáciami o prenasledovaní Falun Gongu, a polícia ju ubila na smrť. Aby zakryli svoj zločin, polícia povedala, že žena zomrela, pretože bola „očarená“ Falun Gongom.

Kvôli šíreniu materiálov o Falun Gongu bolo poslaných na dlhý čas do väzenia vyše desať učiteľov a študentov z renomovanej Univerzity Tsinghua. Sedem praktizujúcich Falun Gongu z mesta Čchung-čching bolo obvinených a následne uväznených na dlhú dobu kvôli tomu, že odhalili fakty o znásilnení pani Wen Sing-jen vo väzení (Wen bola praktizujúca Falun Gongu a absolventka Čchung-čchingskej univerzity).

Uvalovanie pokút a plienenie domov bez súdneho procesu

Celý štátny aparát čínskej komunistckej strany sa zapojil do politiky „finančne zruinovať praktizujúcich Falun Gongu“. Od začiatku prenasledovania boli stovky tisíc praktizujúcich Falun Gongu pokutovaní čiastkami od tisíc po desiatky tisíc jüanov v snahe zastrašiť ich a spôsobiť im ťažké finančné straty. Miestna štátna správa, pracovné jednotky, policajné stanice a oddelenia Verejnej bezpečnosti svojvoľne uvalujú tieto pokuty, pričom na to nemajú žiadne legálne oprávnenie. Tým, ktorí boli nútení zaplatiť pokuty, neboli vydané žiadne potvrdenia a tiež neboli uvedené zákony, ktoré údajne porušili. Všetko to prebieha bez zákonného procesu.

Ďalšia forma okrádania a zastrašovania praktizujúcich Falun Gongu je plienenie ich domov. Tí, ktorí zostávajú pevní vo svojej viere, musia čeliť neoprávneným prehliadkam, spojených s drancovaním ich obydlí políciou v akomkoľvek momente. Hotovosť a iné cennosti sú konfiškované bez oprávnenia. Na vidieku nebolo ušetrené dokonca ani uskladnené obilie či ďalšie potravinové výrobky. Žiadne z vecí zabavených praktizujúcim Falun Gongu nie sú zdokumentované, nevydávajú sa ani žiadne potvrdenia. Tí, ktorí majetok praktizujúcich konfiškujú, si ho obvykle nechajú pre seba.

Praktizujúci Falun Gongu zároveň čelia trestu výpovede zo zamestnania. Na vidieku sa praktizujúcim vyhrádzajú úrady konfiškáciou ich pozemkov. ČKS pritom neberie ohľad ani na starších praktizujúcich na dôchodku. Zastavujú im vyplácanie penzie a vláda ich vyháňa z ich domovov. Praktizujúcim, ktorí podnikajú, je zabavený majetok a ich bankové účty sú zmrazené.

Pri uskutočňovaní svojich plánov zaviedla ČKS tzv. vinu z dôvodu vzťahu. To znamená, že ak by sa v niektorej pracovnej jednotke alebo štátnom podniku zistilo, že sú tam praktizujúci Falun Gongu, vedúci a zamestnanci týchto zariadení nedostanú prémie a nebudú ani povýšení. Cieľom je podnieť v spoločnosti nenávisť proti praktizujúcim Falun Gongu. Členovia rodín a príbuzní praktizujúcich Falun Gongu taktiež čelia vyhrážkam o prepustení z práce, vylúčení detí zo škôl a vystáňovaní z obydľia. Všetky tieto opatrenia slúžia rovnakému účelu: odrezáť praktizujúcich Falun Gongu od každého možného zdroja príjmu a tak ich prinútiť, aby sa vzdali svojej viery.

Kruté spôsoby mučenia a svojvoľné zabíjanie

Krutá politika „fyzicky vyhladiť praktizujúcich Falun Gongu“ je primárne vykonávaná políciou, prokurátormi a čínskym súdnym systémom. Na základe štatistík zozbieraných na webovej stránke Minghui umrelo následkom prenasledovania za posledných päť rokov najmenej 1 143 praktizujúcich Falun Gongu. Úmrtia sa vyskytli vo viac než 30 provinciách, autonómnych regiónoch a priamo spravovaných mestách. K 1. októbru 2004 bola provincia s najvyšším počtom úmrtí Chej-lung-t'iang, nasledovali provincie Ťilin, Liao-ning, Che-pej, Šan-tung, S'-čchuan a Chu-pej. Najmladšia obeť mala iba 10 mesiacov, najstaršia 82 rokov.

Ženy tvorili 51,3 % obetí. Ľudí nad 50 rokov bolo 38,8 %. Funkcionári ČKS v súkromí priznali, že skutočný počet praktizujúcich Falun Gongu, ktorí zahynuli pri prenasledovaní je oveľa vyšší.

Na praktizujúcich sú používané početné a rôzne spôsoby brutálneho mučenia. Bitie, bičovanie, mučenie elektrickými šokmi, vystavovanie teplotám pod bodom mrazu, zväzovanie povrazmi, spútavanie rúk či nôh do pút na dlhú dobu, pálenie ohňom, cigaretami, alebo rozžeraveným železom, nútenie stáť alebo kľačať po dlhú dobu, prepichovanie tela bambusovými paličkami alebo oceľovým drôtom, sexuálne zneužívanie a znásilňovanie atď. V októbri 2000 dozorcovia v tábore nútených prác Ma-san-t'ia v provincii Liao-ning strhli všetky šaty z osemnástich žien praktizujúcich Falun Gong a vhodili ich do mužských väzenských ciel, aby ich zločinci svojvoľne znásilnili a zneužili. Všetky tieto zločiny sú plne zdokumentované a sú príliš početné na to, aby sa dali vymenovať.

Ďalšou spomedzi mnohých bežných foriem neľudského mučenia je protiprávne použitie „psychiatrického liečenia“. Normálni, duševne úplne zdraví praktizujúci Falun Gongu sú protizákonne zatváraní do psychiatrických zariadení, kde sú im vstrekované neznáme drogy poškodzujúce centrálny nervový systém človeka. Následkom toho trpia niektorí praktizujúci čiastočným alebo úplným ochrnutím. Niektorí oslepli na obe oči, alebo ohluchli na obe uši. Niektorým zlyhávajú svaly alebo vnútorné orgány. Niektorí čiastočne alebo úplne stratili pamäť a stali sa mentálne retardovanými. Niektorí praktizujúci trpia vážnym poškodením vnútorných orgánov. Niektorí sa úplne duševne zrútili. Niektorí dokonca krátko po injekcii s drogami zomreli.

Štatistiky naznačujú, že prípady praktizujúcich Falun Gongu prenasledovaných „psychiatrickým liečením“ sa rozšírili do 23 z 33 čínskych provincií, autonómnych oblastí a priamo spravovaných miest v Číne. Do prenasledovania je zapojených najmenej 100 psychiatrických zariadení na provinčnej, okresnej, mestskej a obvodnej úrovni. Na základe počtu a rozloženia týchto prípadov je jasné, že zneužívanie látok poškodzujúcich nervový systém na praktizujúcich Falun Gongu je dobre naplánovanou a systematickou politikou. Najmenej 1000 duševne zdravých praktizujúcich Falun Gongu bolo poslaných do psychiatrických zariadení alebo do drogových rehabilitačných centier proti svojej vôli. Mnohým z nich boli násilne vpichneté alebo násilne podané drogy, ktoré poškodzujú centrálny nervový systém. Praktizujúci Falun Gongu boli taktiež spútaní povrazmi a mučení elektrošokmi. Prinajmenšom 15 z nich týmto spôsobom prišlo o život.

Úrad 610 roztáhuje svoje chápadlá nad rámec zákona

7. júna 1999 Ťiang Ce-min neopodstatnene očiernil Falun Gong na politickom zjazde ČKS. Klasifikoval otázku Falun Gongu ako „triedny boj“ a praktizujúcich Falun Gongu označil za politických nepriateľov ČKS. Vyprovokoval do boja celú ČKS a vydal rozkaz zriadiť „Úrad pre vyriešenie otázky Falun Gongu“ v Centrálnom výbore. Keďže bol založený 10. júna, nazýva sa „Úrad 610“. Úrady 610 boli potom založené po celej krajine na všetkých úrovniach štátnej správy, od najvyššej po najnižšiu, aby boli zodpovedné výslovne za záležitosti týkajúce sa prenasledovania Falun Gongu. Politické a súdne komisie, médiá, orgány Verejnej bezpečnosti, prokurátori, ľudové sudy a národné bezpečnostné orgány podriadené výboru ČKS slúžia Úradu 610 ako banditi a najomní vrahovia. Úrad 610 podlieha po formálnej stránke Štátnej rade, ale v skutočnosti ide o stranícku organizáciu, ktorá má povolené existovať mimo zavedený systém štátu a čínskej vlády. Úrad 610 preto nie je obmedzovaný žiadnymi zákonnými obmedzeniami a štátnymi nariadeniami. Ide o všemocnú organizáciu veľmi podobnú Gestapu v nacistickom Nemecku s právomocami prevyšujúcimi právny a súdny systém. Využíva zdroje celej krajiny podľa vlastného uváženia. 22. júla 1999, potom ako Ťiang Ce-min nariadil prenasledovanie Falun Gongu, uverejnila tlačová agentúra Nová Čína prejavy funkci-

onárov Organizačného oddelenia ČKS a Ústredného ministerstva propagandy ČKS, v ktorých vodcovia týchto organizácií otvorene vyjadrili svoju podporu prenasledovaniu Falun Gongu, ktoré spustil Ťiang Ce-min. Všetky tieto subjekty navzájom spolupracovali v rámci organizačného systému ČKS a uskutočňovali Ťiang Ce-minov nenávistný plán.

Mnohé prípady potvrdzujú, že nielen oddelenie Verejnej bezpečnosti, ale ani prokurátori či ľudové súdy nemajú právo spraviť svoje vlastné rozhodnutia pri prípadoch súvisiacich s Falun Gongom. Musia dodržiavať príkazy Úradu 610. Keď členovia rodín praktizujúcich Falun Gongu, ktorí boli zatknutí, zadržávaní a umučení na smrť, chceli podať sťažnosť na Verejnú bezpečnosť, prokuratúru a ľudové súdy, bolo im povedané, že všetky rozhodnutia robí Úrad 610.

Existencia Úradu 610 však nemá žiadny právny základ. Keď úrad vydával rozkazy všetkým orgánom v systéme ČKS, neboli to zvyčajne písomné príkazy ani oznámenia, iba ústna komunikácia. Okrem toho bolo nariadené, že každý, kto počúval rozkazy, mal zakázané robiť zvukové alebo video nahrávky a neboli dovolené dokonca ani písomné poznámky.

Použitie tohto typu prechodného nástroja diktatúry je taktika, ktorú strana už často použila, úplne ignorujúc zákon. V priebehu všetkých predchádzajúcich politických čistiek strana vždy použila podvodnú taktiku a zriadila protiprávne dočasné orgány, ako napríklad Ústredný tím kultúrnej revolúcie, aby viedli a šírili tyranii ČKS po celej krajine.

Počas svojej dlhodobej vlády teroru strana systematicky vytvorila pomocou násilia, lži a informačnej blokády, najmocnejší a najhorší systém štátneho teroru na svete. V oblasti brutality a klamstva sa dostala na svetový vrchol. Miera a rozsah kampaní prenasledovania nemá v histórii obdobu. Vo všetkých predchádzajúcich politických hnutiach strana nazhromaždila systematické a efektívne metódy a skúsenosti na trestanie, prenasledovanie a zabíjanie ľudí najkrutejšími a najšrivejšími spôsobmi, aké si len vieme predstaviť. V jednom vyššie zmieňovanom prípade nedokázal manžel vydržať vyhrážky a obťažovanie od polície a zabil svoju dobrosrdečnú ženu. Toto je ovocie zla štátneho teroru ČKS, ktoré zahŕňa klamanie cez médiá, politický útlak, vyhrážky a falošné obvinenia, za účelom zdeformovania ľudskej povahy a podnecovania nenávisti.

Použitie armády a štátnych finančných zdrojov na vykonávanie prenasledovania

Strana ovláda všetky štátne ozbrojené sily, čo jej dovoľuje svojvoľne a bezohľadne utláčať ľudí. Ťiang Ce-min pri prenasledovaní Falun Gongu nevyužil len ozbrojenú políciu a bezpečnostné zložky, ale počas júla a augusta 1999 okamžite nasadil armádu. Keď stovky tisíc, či dokonca milióny pokojných ľudí z celej krajiny zamýšľalo ísť s holými rukami do Pekingu apelovať za Falun Gong, do Pekingu boli povolaní vojaci, aby strážili vybrané miesta. Na všetkých hlavných cestách do Pekingu bolo vidieť vojakov s nabitými zbraňami. V spolupráci s políciou zastavovali a zatýkali praktizujúcich Falun Gongu, ktorí išli apelovať. Ťiang Ce-min povolal ozbrojené sily ČKS, aby dláždili cestu ku krvavému prenasledovaniu.

Strana kontroluje štátne financie, čo poskytlo finančnú podporu pre Ťiang Ce-mina a pre prenasledovanie Falun Gongu. Vysoko postavený úradník justičného oddelenia v provincii Liao-ning raz na zhromaždení v tábore nútených prác Ma-san-t'ia, provincia Liao-ning, povedal: „Finančné zdroje použité na boj s Falun Gongom už presiahli výdavky na vojnu.“

Hoci zatiaľ nie je jasné, koľko štátnych ekonomických zdrojov a príjmov z namáhavej práce občanov použila ČKS na prenasledovanie Falun Gongu, je jasné, že sú to astronomické čísla. Podľa interných informácií z oddelenia Verejnej bezpečnosti ČKS z roku 2001 iba na Námestí nebeského pokoja dosiahli výdavky na zatýkanie praktizujúcich Falun Gongu 1,7 až 2,5 miliónov jüanov za deň, čo je 620 až 910 miliónov jüanov za rok. Ťiang Ce-min použil na prenasledovanie Falun Gongu niekoľko miliónov ľudí, od polície na policajných stanicach

a oddeleniach Verejnej bezpečnosti, až k zamestnancom všetkých úrovní „Úradu 610“. Títo ľudia sa nachádzali vo všetkých častiach krajiny, od miest až k odľahlým vidieckym oblastiam. Náklady na mzdy samotné mohli presiahnuť sto miliárd jüanov za rok. To však nie je všetko. Ťiang Ce-min ďalej minul obrovské čiastky na rozširovanie táborov nútených prác, aby mali praktizujúcich Falun Gongu kde zadržiavať a postavil centrá a tábory na vymývanie mozgov. Napríklad v decembri 2001 minul Ťiang jednorazovo 4,2 miliardy jüanov, aby sa vybudovali centrá a základne na „transformáciu“ praktizujúcich Falun Gongu. Ťiang Ce-min tiež používal finančné stimuly, aby podnietil väčšie množstvo ľudí k zapojeniu sa do prenasledovania Falun Gongu. V mnohých oblastiach bola odmena za zatknutie praktizujúceho Falun Gongu niekoľko tisíc alebo dokonca desať tisíc jüanov. Tábor nútených prác Ma-san-ťia v provincii Liao-ning bol jedným z najhorších miest na útlak praktizujúcich Falun Gongu. Strana raz odmenila riaditeľku tábora pani Su 50 tisíc jüanmi a jej zástupkyňu Shao 30 tisíc jüanmi.

Ťiang Ce-min, bývalý generálny tajomník ČKS, je osobou, ktorá spustila prenasledovanie Falun Gongu a osobou, ktorá ho pripravila a riadila. Na spustenie prenasledovania Falun Gongu zužitkoval mechanizmy ČKS. Za tento historický zločin nesie nevyhnutnú zodpovednosť. Avšak ak by nebolo ČKS s jej mechanizmami násilia sformovanými počas mnohých politických kampaní, Ťiang Ce-min by nemal toto hrozné prenasledovanie ako spustiť a uskutočniť.

Ťiang Ce-min a ČKS využívajú jeden druhého. Riskujú všeobecné odsúdenie, len aby ďalej odporovali „pravdivosti, súcitu a znášateľnosti“. Ich nekalá spolupráca je skutočným dôvodom, prečo sa takýto tragický a absurdný zločin mohol vôbec stať.

Ťiang Ce-min rozkladá ČKS zvnútra

Ťiang Ce-min, motivovaný svojimi osobnými záujmami, využil zlo vlastné ČKS, aby zahájil rozsiahle prenasledovanie zamerané na nevinných ľudí, ktorí nasledujú „pravdivosť, súcitu a znášateľnosť“. Začal boj proti spoločenskej sile, ktorá bola vysoko prospešná krajine aj spoločnosti a nikomu neškodila. Toto prenasledovanie nielenže vtiahlo celú krajinu a ľudí do zločinov a katastrof, ale taktiež zničilo stranu v jej samotných základoch.

Ťiang Ce-min využil stranu, aby zapojila všetky druhy zlých prostriedkov z histórie na skoncovanie s Falun Gongom. Právo, morálka a ľudskosť utrpeli veľkú ujmu, čím sa od zkladu podlomila všetka dôveryhodnosť režimu nutná pre zachovanie jeho moci.

Ťiangov režim použil všetky dostupné finančné, materiálne a ľudské zdroje na potlačenie Falun Gongu, čo prinieslo obrovské zaťaženie celej krajiny a spoločnosti a obrovský tlak na finančný systém. Strana už nedokáže udržovať prenasledovanie po dlhšie časové obdobie. Aby ho udržala, môže už použiť len úspory radových občanov, vydávať štátne dlhopisy a lákať zahraničných investorov.

Strana a Ťiang Ce-min použili počas prenasledovania všetky druhy falošných, krutých a podvodných postupov, používajúc celý svoj repertoár klamstiev a zločinu na prenasledovanie Falun Gongu.

Strana a Ťiang Ce-min použili každý známy prostriedok propagandy na vytváranie fám, očíerňovanie Falun Gongu a vymýšľanie ospravedlnení pre útlak a prenasledovanie. Avšak žiadna lož netrvá večne. Keď budú klamstvá napokon odhalené a keď v dôsledku zlyhania prenasledovania vyjde najavo pravá tvár všetkého tohto zla, metódy propagandy ČKS už nebudú schopné klamať. Potom strana úplne stratí dôveru a ľudské srdcia.

Na začiatku prenasledovania Falun Gongu v roku 1999 mal Ťiang Ce-min v úmysle vyriešiť záležitosť Falun Gongu do „troch mesiacov“. Lenže strana podcenila silu Falun Gongu a silu tradície a viery.

Od dávnych čias zlo nikdy nedokázalo zvíťaziť nad spravodlivosťou. Zlo nedokáže vyko-

reniť dobrotu z ľudských sŕdc. Päť rokov uplynulo a Falun Gong je stále Falun Gongom. Navyše, Falun Gong sa rozšíril do celého sveta. V tomto boji medzi dobrom a zlom utrpeli Ťiang Ce-min a strana tvrdú porážku. Ich nízka, krutá a zlá povaha sa plne odhaľuje. Neslávne známy Ťiang Ce-min sa dostal do problémov doma i v zahraničí. Stojí zoči-voči mnohým súdnym procesom a žalobám, ktoré žiadajú jeho postavenie pred súd.

Strana pôvodne zamýšľala použiť útlak na upevnenie svojej tyranie. Avšak výsledkom je, že nielenže „neobnovila“ svoju vlastnú energiu, ale ešte si svoju energiu vyčerpala. Momentálne strana už nie je zachrániteľná. Je ako spráchnivený a vysušený strom, zrutí sa sama od seba pri závane vetra. Všetky pokusy o udržanie ČKS pri živote idú proti prúdu dejín. Nielenže sú úplne jalové, ale ničia aj budúcnosť tých, ktorí sa na nich podieľajú.

Záver

Bývalý generálny tajomník ČKS Ťiang Ce-min je tým kto spustil, naplánoval a riadil toto kruté prenasledovanie. Ťiang Ce-min plne využil moc ČKS, jej postavenie, jej trestné opatrenia a mechanizmy jej politických kampaní, aby začal toto prenasledovanie proti Falun Gongu. Nesie nevyhnutnú zodpovednosť za tento historický zločin. Na druhej strane, ak by nebolo ČKS, Ťiang Ce-min by nebol schopný spustiť a riadiť toto kruté prenasledovanie. Odo dňa svojho vzniku sa ČKS stavala proti spravodlivosti a добрute. Tým, že si vybrala útlak za nástroj moci a prenasledovanie za svoju špeciálnu schopnosť, založila ČKS svoju vládu na prísnej kontrole mysli, ktoré majú nasledovať jedinú, centrálnu stranu. Kvôli svojej vlastnej povahe sa strana obáva „pravdivosti, súcitu a znášateľnosti“ a považuje Falun Gong za nepriateľa. Z toho dôvodu bol útlak a prenasledovanie Falun Gongu nevyhnutný. Kým Ťiang Ce-min a ČKS útočili na „pravdivosť, súcit a znášateľnosť“, dali príležitosť na šírenie klamstva, zla, násilia, jedu, skazenosti a korupcie. To, čo nasledovalo na území Číny, bol rozsiahly morálny úpadok, ktorý ovplyvnil každého.

ČKS a Ťiang Ce-min sa navzájom využívajú, čo viedlo k tomu, že ich osudy sú previazané. Falun Gong teraz žaluje Ťiang Ce-mina. V deň, keď bude Ťiang postavený pred súd, bude osud ČKS jasný.

Nebeské princípy nebudú tolerovať tých, ktorí vedú neľudské prenasledovanie proti skupine dobrých ľudí nasledujúcich „pravdivosť, súcit a znášateľnosť“. Zlé skutky Ťiang Ce-mina a ČKS sa taktiež stanú trvalým a hlbokým ponaučením pre ľudstvo.

VI. komentár: Ako ČKS zničila tradičnú kultúru

Úvod

Kultúra je dušou národa. Tento duchovný faktor je pre ľudstvo rovnako dôležitý ako faktory hmotné, ako národ či územie.

Kultúrny vývoj určuje históriu národa a civilizácie. Úplné zničenie národnej kultúry vedie k zániku národa. Prastaré národy, ktoré vytvorili úchvatné civilizácie, sa považovali za zaniknuté vo chvíli, keď zmizla ich kultúra, hoci tí ľudia mohli žiť naďalej. Čína je jedinou krajinou na svete, v ktorej sa po viac než 5000 rokov nepretržite odovzdávala tradičná kultúra. Zničenie jej tradičnej kultúry je neodpušiteľným zločinom.

Čínska kultúra, o ktorej sa verí, že bola vytvorená bohmi, sa začala povestami o Pchan-kuovom stvorení neba a zeme⁶⁷, o stvorení ľudstva bohyňou Nü-wa⁶⁸, o Šeng-nungovi, ktorý kategorizoval stovky liečivých rastlín⁶⁹ a o Cchang-t'ieovi, ktorý vytvoril čínske znaky⁷⁰. „Človek nasleduje zem, zem nasleduje nebo, nebo nasleduje Tao a Tao nasleduje to, čo je prirodzené.“⁷¹ Taoistická múdrosť o jednote neba a ľudstva prúdi žilami čínskej kultúry. „Veľké učenie napomáha zušľacht'ovaniu cnosti.“⁷² Konfucius pred vyše 2000 rokmi založil školu pre svojich žiakov a odovzdal spoločnosti konfuciánske ideály reprezentované piatimi základnými cnosťami dobroty, spravodlivosti, slušnosti, múdrosti a vernosti. V prvom storočí sa rozšíril na východ od Číny Šákjamuniho budhizmus so svojím dôrazom na súcit a spásu všetkých bytostí. Čínska kultúra sa stala rozmanitejšou a hlbšou. Preto sa konfucianizmus, budhizmus a taoizmus stali vierami, ktoré se v čínskej spoločnosti navzájom dopĺňajú. Dynastiu Tchang (618 – 907 n. l.) tak vyniesli až na vrchol jej slávy a prosperity, čo je každému vo svete známe.

Aj keď čínsky národ zažíval v priebehu dejín mnohé invázie a útoky, čínska kultúra preukazovala svoju odolnosť a životnú silu, takže jej podstata sa odovzdávala nepretržite. Jednota neba a ľudstva predstavuje kozmológiu (náuku o vesmíre) našich predkov. Všeobecne sa uznáva, že dobrota bude odmenená a zlo potrestané. Základným princípom je nerobiť druhým to, čo by človek nechcel, aby sa robilo jemu. Spoločenský štandard bol určený vernosťou, úctou k rodičom, dôstojnosťou a spravodlivosťou a Konfuciových päť základných cností dobroty, spravodlivosti, slušnosti, múdrosti a vernosti položilo základ pre morálku jednotlivca i celej spoločnosti. S týmito princípmi stelesňovala čínska kultúra čestnosť, dobrotu, harmóniu a toleranciu. Pomníky bežných Číňanov preukazujú úctu „nebu, zemi, panovníkovi, rodičom a učiteľovi“. To je kultúrne vyjadrenie hlboko zakorenených čínskych tradícií zahŕňajúce úctu k Bohu (nebu a zemi), vernosť svojej vlasti (panovníkovi), váženie si rodinných hodnôt (rodičov) a rešpekt k učiteľom. Tradičná čínska kultúra hľadala súlad medzi človekom

⁶⁷ Pchan-ku bol prvou žijúcou bytosťou a tvorcom všetkého v čínskej mytológii.

⁶⁸ V čínskej mytológii je Nü-wa matka bohyňa, ktorá vytvorila ľudstvo.

⁶⁹ Šen-nung (doslova „nebeský pestovateľ“) je legendárnou postavou čínskej mytológie, o ktorom sa verí, že žil pred 5000 rokmi. Naučil dávnych ľudí základom poľnohospodárstva. Tiež sa mu pripisuje, že riskoval svoj život, aby identifikoval stovky lekárskech (aj jedovatých) bylín a rôznych rastlín, čo bolo rozhodujúce pre rozvoj tradičného čínskeho lekárstva.

⁷⁰ Cchang-t'ie alebo Cchang Ťie je bájnou a legendárnou postavou z dávnej Číny, považuje sa za oficiálneho dejepisca Žltého cisára a tvorcu čínskych znakov. Je po ňom pomenovaná metóda zadávania znakov do počítača Cchang-t'ie.

⁷¹ Tao-te Ťing (Dao De Jing): Jeden z najdôležitejších taoistických textov, ktorý napísal Lao-c'.

⁷² Úvodné poznámky z Konfuciovho diela „Veľké učenie“.

a vesmírom a zdôrazňovala etiku a morálku jednotlivca. Bola založená na viere kultivačných praxí konfucianizmu, budhizmu a taoizmu. Poskytovala čínskym ľuďom znášanlivosť ako aj sociálny pokrok, pričom ochraňovala ľudskú morálku a spravodlivú vieru.

Na rozdiel od zákona, ktorý predpisuje tvrdé pravidlá, má kultúra účinok jemných obmedzení. Zákon presadzuje trest, keď človek spácha zločin, pričom kultúra dáva dôraz na pestovanie morálky, čím zabraňuje tomu, aby sa zločiny vôbec diali. Morálne hodnoty spoločnosti sú často odrazené v jej kultúre.

V čínskej histórii dosiahla tradičná kultúra svoj vrchol v období rozkvetu dynastie Tchang. Toto obdobie sa zároveň prekrýva aj s vrcholom moci čínskeho národa. Veda bola taktiež pokročilá a tešila sa výnimočnej reputácii medzi všetkými národmi. Do hlavného mesta dynastie Tchang, Čchang-anu, prichádzali študovať učitelia z Európy, stredného východu i z Japonska. Krajiny, ktoré susedili s Čínou, vnímali Čínu ako im nadradený štát. „Mnohé krajiny prišli vzdať Číne hold, i keď ich reč musela byť viacnásobne prekladaná a museli sa pri tom vysvetliť aj ich zvyky a tradície.“⁷³

Po skončení obdobia dynastie Čchin (221 – 207 pr. n. l.) bola Čína často obsadzovaná okolitými menšinami. Toto sa dialo predovšetkým počas dynastií Suej (581 – 618 n. l.), Tchang (618 – 907 n. l.), Ťüan (1271 – 1361 n. l.) a Čching (1644 – 1911 n. l.) a niekoľkokrát aj v iných obdobiach, keď si menšiny založili svoje vlastné vlády. Takmer všetky etnické skupiny sa však prispôbili čínskym obyčajom. To ukazuje obrovskú integračnú silu tradičnej čínskej kultúry. Ako povedal Konfucius: „Aj keď títo ľudia zďaleka nie sú s nami v súlade, zmeňte ich tým, že im vstúpíte našu kultúru a cnosť.“⁷⁴

Odvtedy ako v roku 1949 ČKS získala v Číne moc, použila zdroje celej krajiny na zničenie čínskej tradičnej kultúry. Tento chorý zámer nepochádzal zo snahy ČKS o industrializáciu, ani z pochabého nasledovania západnej civilizácie. Vzišiel skôr z ideologickej opozície ČKS voči tradičnej čínskej kultúre. Ničenie čínskej kultúry, ktoré robila ČKS, bolo teda plánované, dobre organizované a systematické, pričom štát to podporoval pomocou násilia. ČKS od svojho založenia nikdy neprestala „revolucionarizovať“ čínsku kultúru v snahe úplne zničiť jej ducha.

Ešte ohavnejšie ako ničenie tradičnej kultúry je vedomé zneužívanie a tiché modifikovanie tradičnej kultúry. ČKS zvýrazňuje zlé časti čínskej histórie. Tie veci sa diali vždy vtedy, keď sa ľudia odchyľovali od tradičných hodnôt a dochádzalo napríklad k zápasu o moc vo vnútri kráľovskej rodiny, používaniu sprisahání a presadzovaniu diktátorstva a despotizmu. ČKS používa tieto historické príklady, aby si pomohla pri vytvorení vlastnej série morálnych štandardov, spôsobov myslenia a spôsobu reči. ČKS pritom vytvára falošný dojem, že „kultúra strany“ je v skutočnosti pokračovaním tradičnej čínskej kultúry. ČKS dokonca zneužíva averziu niektorých ľudí voči „kultúre strany“, aby vyvolala ďalšie odsúdenie autentickej čínskej kultúry.

Ničenie tradičnej kultúry prináša Číne katastrofálne následky. Ľudia nielenže stratili svoje morálne postoje, ale boli aj naočkovaní zlými teóriami ČKS.

⁷³ Zo „Zápisov historika“ tiež prekladaných ako „Zápisky veľkého historika“ od S'-ma Čchien (145 – 85 pr. n. l.), ktorý bol prvým významným čínskym historikom. Dokumentuje históriu Číny a jej susedných krajín od pradávnych dob až po jej súčasnosť. Model historiografickej práce S'-ma Čchien bol jedinečný a slúžil ako vzor pre ďalšie oficiálne štandardizované historické práce cisárskych dynastií počas nasledujúcich 2000 rokov.

⁷⁴ Z Hovorov od Konfucia

I. Prečo chcela ČKS zničiť čínsku kultúru?

Dlhá tradícia čínskej kultúry je založená na viere a vážení si cnosti

Pravá kultúra čínskeho národa začala približne pred 5000 rokmi legendárnym cisárom Chuangom, ktorý je považovaný za najskoršieho predchodcu čínskej civilizácie. V skutočnosti sa cisárovi Chuangovi prisudzuje aj založenie taoizmu, tiež nazývaného škola myslenia Chuang-Lao (Chuang-ti a Lao-c'). Hlboký vplyv taoizmu na konfucianizmus je doložený v Konfuciových výrokoch: „Usilujte o Tao, riad'te sa cnosťou, držte sa dobroty a ponorte sa do umenia“ a „ak ráno človek počuje Tao, večer môže zomrieť a nebude to ľutovať“. Kniha premien (I-Ťing), ktorá popisuje nebo a zem, jin a jang, kozmické zmeny, spoločenský vzostup a úpadok a zákony ľudského života, bola nasledovníkmi Konfucia považovaná za „najdôležitejšiu knihu spomedzi všetkých čínskych klasických diel“. Prorocká moc knihy ďaleko prekonáva to, čo súčasná veda dokáže pochopiť. Jemný, ale hlboký vplyv mal na čínskych intelektuálov okrem taoizmu a konfucianizmu aj budhizmus, hlavne zen-budhizmus.

Konfucianizmus je časťou tradičnej čínskej kultúry, ktorá je zameraná na „svetský život“. Zdôrazňovala etiku založenú na rodinných hodnotách, v ktorej hrala mimoriadne dôležitú úlohu úcta k rodičom. Ľudia sa učili, že „všetka dobrota začína úctou k rodičom.“ Konfucius obhajoval „dobrotu, spravodlivosť, slušnosť, múdrosť a vernosť“. Tiež povedal: „Nie je úcta k rodičom a bratská láska koreňom dobroty?“

Morálka v rodine sa môže prirodzene preniesť do morálky v celej spoločnosti. Úcta k rodičom môže byť rozšírená na lojalitu poddaných voči panovníkovi. Hovorí sa: „Iba zriedka sa stane, že človek, ktorý má v úcte rodičov a súrodencov, bude mať sklon urážať tých nad sebou.“ Bratská láska je vzťah medzi bratmi a môže byť ďalej rozšírená na spravodlivosť a čestnosť medzi priateľmi. Konfuciáni učia, že v rodine by mal byť otec láskavý, syn úctivý, starší brat priateľský a mladší brat úctivý. Táto otcovská láskavosť môže byť ďalej rozšírená na dobrotu panovníka k svojim poddaným. Pokiaľ sa zachovávajú tradície rodiny, možno prirodzene udržiavať morálku v spoločnosti. „Kultivuj sa, usmerňuj rodinu, správne panuj štátu a sprav celé kráľovstvo pokojné a šťastné.“⁷⁵

Budhizmus a taoizmus sú časťou čínskej kultúry, ktorá sa zameriava na „opustenie svetského života“. Vplyv budhizmu a taoizmu preniká aj do všetkých aspektov života bežných ľudí. Praxe, ktoré sú hlboko zakorenené v taoizme, zahŕňajú čínsku medicínu, čchi-kung, geomantiu (feng šuej) a veštenie. Tieto praxe, ako aj budhistické koncepty nebeského kráľovstva a pekla, karmickej odmeny za dobro a odplaty za zlo, vytvorili spoločne s konfuciánskou etikou jadro tradičnej čínskej kultúry.

Viera v konfucianizmus, budhizmus a taoizmus ponúkala Číňanom veľmi stabilný morálny systém, nezmenený „dokiaľ trvá nebo“⁷⁶. Tento etický systém ponúkal základy pre udržateľnosť, mier a harmóniu v spoločnosti.

Keďže morálka patrí do duchovnej sféry, často je abstraktná. Kultúra vyjadruje abstraktný systém morálky jazykom, ktorý je pre všetkých pochopiteľný.

Vezmime si ako príklad „štyri klasické čínske diela“, štyri najslávnejšie romány v čínskej kultúre. *Cesta na západ*⁷⁷ je mystickým príbehom. *Sen o červenom pavilóne*⁷⁸ začína dialó-

⁷⁵ Konfucius povedal vo „Veľkom učení“: „Keď sa kultivovali ľudia, ich rodiny boli zharmonizované. Keď boli rodiny zharmonizované, štáty boli správne riadené. Keď boli štáty správne riadené, celé kráľovstvo sa stalo pokojné a šťastné.“

⁷⁶ Tung Čung-šu (ca. 179 – 104 pr. n. l.), konfuciánsky mysliteľ počas dynastie Chan, povedal v rozprave Tri cesty na zharmonizovanie ľudí s nebom: „Ak pretrvávajú nebesá, Tao sa nemení.“

⁷⁷ *Cesta na západ*, známa aj ako *Opičí kráľ*, napísaná Wu Čcheng'enom (1506? – 1582?) je jedným zo slávnych čínskych románov. Je založený na skutočnom príbehu známeho čínskeho mnícha z dynastie Tchang, Süan Canga (602 – 664), ktorý sa

gom medzi živým kameňom, Božstvom bezmedzného priestoru a Taom nekonečného času na okraji Bezodného útesu na veľkej Hore márnosti – tento dialóg poskytuje námety k dráme, ktorá sa odvíja v románe. Kniha *Príbeh jazerného brehu*⁷⁹ začína rozprávaním o maršalovi Chungovi, ktorý prevzal vedenie nad vojenskými záležitosťami a vypustil nechtiac 108 démonov. Táto legenda vysvetľuje pôvod „108 statočných bojovníkov.“ *Tri kráľovstvá*⁸⁰ začínajú nebeským varovaním pred nešťastím a končia nevyhnutným naplnením Božej vôle: „Záležitosť sveta bežia ako nekonečná rieka; osud, určený nebom, siaha do nekonečna a ovláda všetko.“ Aj iné známe príbehy, ako napr. *Príbeh štátov východného Čou*⁸¹ a *Úplný príbeh Jüe Feja*⁸², všetky začínajú podobnými legendami.

Románopisci nepoužívajú v týchto dielach mýty náhodou, sú odrazom základnej filozofie čínskych intelektuálov ohľadom prírody a ľudstva. Tieto romány mali hlboký vplyv na čínske myslenie. Keď je reč o „spravodlivosti“, ľudia si spomenú skôr na Kuan Jü (160 – 219 n. l.) z *Troch kráľovstiev*, než na samotný význam slova. Pripomenú si Jüov zmysel pre spravodlivosť vo vzťahu k priateľom, ktorý prevýšil oblohu a siahal až do nebies; to, ako si svojou neochvejnou vernosťou voči svojmu nadriadenému a voči (nevlastnému) bratovi Liou Pejovi získal rešpekt dokonca aj u svojich nepriateľov; ako nestratil ani v najťažších situáciách svoju statočnosť v boji a jeho konečnú porážku v bitke pri meste Mai a tiež to, ako bol Kuan Jü spolu so svojím synom prehlásený za svätého. Keď hovoríme o „vernosti“, čínski ľudia prirodzene pomýšľajú na Jüe Feja (1103 – 1141 n. l.), generála z dynastie Song, ktorý slúžil svojej krajine s bezvýhradnou poctivosťou a lojalitou a na Ču-ke Lianga (181 – 234 n. l.), najvyššieho úradníka štátu Šu z obdobia Troch kráľovstiev, ktorý „dával zo seba všetko, až kým mu srdce neprestalo biť.“

Autori v týchto pestrých príbehoch popisujú dôležitosť princípov vernosti a spravodlivosti v tradičnej čínskej kultúre. Abstraktné morálne princípy, ktoré obhajujú, boli tak zhmotnené a stelesnené v kultúrnom vyjadrení.

vydal pešo do dnešnej Indie, kolísky budhizmu, aby našiel sútry. V románe sa Opičí kráľ, prasiatko a Piesočný mních dohodnú s Budhom, že sa stanú Süan Cangovými žiakmi a budú ho sprevádzať na západ k sútram. Prejdú 81 nebezpečenstvami, kým konečne dorazia na západ a dosiahnu pravé ovocie.

⁷⁸ *Sen o Červenom pavilóne* napísal Cchao Süe-čchin (1715? – 1763) počas dynastie Čing. Ide o príbeh tragickej lásky odohrávajúcej sa na pozadí úpadku jednej aristokratickej rodiny. V hlavnej téme román predostiera širokú a premenlivú panorámu histórie spoločnosti. Autor vykresľuje hlavné postavy nezabudnuteľne a oslnivo, celý román je veľmi obsiahly a detailne štruktúrovaný s veľkou literárnou hodnotou a vycibreným jazykom, čo autora radí medzi hlavných predstaviteľov klasického románu v Číne.

⁷⁹ *Príbeh jazerného brehu* je jedným z klasických čínskych románov 14. storočia napísaný Š' Naj-anom. Stoosem mužov a žien v ňom vytvorí skupinu zločincov z močiara. Tradičný rozprávač v ňom vykresľuje intrigy, dobrodružstvo, vraždu, vojnu a romantické príbehy.

⁸⁰ *Tri kráľovstvá*, jeden z najznámejších čínskych románov, napísal Luo Kuan-čung (1330? – 1400?). Román sa odohráva v období Troch kráľovstiev (220 – 280 n. l.). Opisuje komplikovaný a napätý zápas o trón medzi tromi politickými silami: Liou Pej, Cchao Cchao, Sun Čchüan a sústreďuje sa na veľké vojenské talenty a odvážne vojenské stratégie počas tohto obdobia.

⁸¹ *Príbeh štátov východného Čou* pôvodne napísal Jü Šao-jü v dynastii Ming, potom ho koncom rovnakej dynastie zrevidoval a prepísal Feng Meng-lung a neskôr ho počas dynastie Čching zrevidoval Cchaj Jüan-fang. Román pokrýva 500 rokov počas Obdobia jari a jesene (770 – 476 pr. n. l.) a Obdobia bojujúcich štátov (475 – 221 pr. n. l.).

⁸² *Úplný príbeh Jüe Feja* napísal Čchien Cchaj v dynastii Čching. Opisuje život Jüe Feja (1103 – 1142) z dynastie Južný Song, jedného z najslávnejších generálov a národných hrdinov čínskej histórie. Generál Jüe Fej sa vyznamenal v bitkách proti nájazdom zo severu od národa Ťin. V dôsledku falošných obvinení od skorumpovaného ministra Čchin Chueja bol poslaný do väzenia a popravený. Jüe Fej bol neskôr zbavený neodôvodnených obvinení a na jeho pamiatku bola postavená svätyňa, pri ktorej sú štyri liatinové sochy. S odhalenými hruďami a rukami zviazanými za chrbtami kľacia pred hrobkou a reprezentujú ľudí, ktorí boli zodpovední za zavraždenie Jüe Feja. Jüe Fej sa v čínskej kultúre stal vzorom pre lojalitu k vlasti.

Taoizmus zdôrazňuje pravdivosť, budhizmus zdôrazňuje súcit a konfucianizmus si váži lojalitu, toleranciu, dobrotu a spravodlivosť. „Hoci sa ich formy odlišujú, ich účel je rovnaký... ..všetky inšpirujú ľudí k tomu, aby sa navrátili k добрôte.“⁸³ To sú najcennejšie aspekty tradičnej čínskej kultúry založenej na viere v konfucianizmus, budhizmus a taoizmus.

Tradičná čínska kultúra je naplnená konceptmi a princípmi ako nebo, Tao, Boh, Budha, osud, predurčenosť, dobrotu, spravodlivosť, slušnosť, múdrosť, vernosť, úprimnosť, hanba, lojalita, úcta k rodičom, česť atď. Mnoho Číňanov je možno negramotných, predsa však poznajú tradičné divadelné hry a opery. Tieto kultúrne formy sú pre bežných ľudí dôležité pre pochopenie tradičnej morálky. Preto keď ČKS ničí čínsku tradičnú kultúru, je to priamy útok na čínsku morálku a podkopáva to základy pre mier a harmóniu v spoločnosti.

Zhubná komunistická teória odporuje tradičnej kultúre

„Filozofia“ komunistickej strany je úplným opakom pôvodnej tradičnej čínskej kultúry. Tradičná kultúra rešpektuje mandát neba. Ako raz povedal Konfucius: „Život a smrť sú predurčené a bohatstvo a postavenie sú vopred dané nebom.“ Budhizmus i taoizmus sú formy teizmu a veria v reinkarnačný cyklus života a smrti a v odmenenie dobra a potrestanie zla. Komunistická strana naproti tomu nielenže verí v ateizmus, ale ešte aj divoko bojuje s Tao a napáda nebeské princípy. Konfucianizmus si váži rodinu, ale *Komunistický manifest* jasne ohlasuje zrušenie rodiny. Tradičná kultúra odlišuje čínske od cudzieho, *Komunistický manifest* obhajuje zrušenie národností. Kultúra konfucianizmu podporuje láskavosť voči ostatným, Komunistická strana vyzýva k triednemu boju. Konfucianizmus podporuje vernosť panovníkovi a lásku k národu, *Komunistický manifest* propaguje odstránenie národov.

Aby si Komunistická strana v Číne získala a udržala moc, musela najprv zasadiť svoje nemorálne myšlienky do čínskej pôdy. Mao Ce-tung vyhlásil: „Ak chceme zvrhnúť moc, potrebujeme najprv propagandu a musíme pracovať v ideologickej oblasti.“⁸⁴ ČKS si uvedomila, že násilná komunistická teória, ktorá je udržiavaná zbraňami, je ideologickým odpadom západu a nemôže sa postaviť hlbokkej 5000 ročnej čínskej kultúrnej histórii. ČKS tak musela úplne zničiť tradičnú čínsku kultúru, aby na politické javisko Číny mohol nastúpiť marxizmus a leninizmus.

Tradičná kultúra je prekážkou pre diktátorstvo ČKS

Mao Ce-tung raz výstižne povedal, že nenasleduje ani Tao, ani nebo⁸⁵. Tradičná čínska kultúra bola bezpochyby veľkou prekážkou pre ČKS, ktorá chcela vzdorovať Tau a zápasit s nebom.

Vernosť v tradičnej čínskej kultúre neznamenaá slepú oddanosť. V očiach ľudí je cisár „synom neba“, ktoré je nad ním. Cisár nemôže byť neomylný. Preto boli potrební pozorovatelia, ktorí po celý čas poukazovali na cisárove chyby. Historici zaznamenávali v čínskych kronikách všetky cisárove slová a činy. Vzdelaní úradníci sa mohli stať učiteľmi múdrych kráľov a správanie cisára sa posudzovalo podľa konfuciánskych vzorov. Ak bol cisár nemorálny – neosvietený k Tao, ľudia mohli povstať, aby ho zvrhli, ako napríklad, keď Čcheng-tchang povstal proti vládcovi Ťie, alebo keď kráľ Wu odstránil cisára Čou⁸⁶. Tieto povstania sa podľa

⁸³ Toto je citát z Abstraktu zo zozbieraných taoistických spisov (Tao Cchang Ťi Jao) z dynastie Čching.

⁸⁴ Z Maovho prejavu na 8. zasadaní 10. plenárnej schôdze ČKS.

⁸⁵ Originálne Maove slová v čínštine obsahujú slovnú hračku: „Som ako mních držiaci dáždňik – nie Tao (alebo Fa, slovná hračka pre „vlasý“) ani nebo (slovná hračka pre „oblohu“).

⁸⁶ Ťie je meno posledného vládcu dynastie Sia (asi 21 – 16 pr. n. l.) a Čou je meno posledného vládcu v dynastii Šang (asi

tradičnej kultúry nepovažovali za porušenie vernosti alebo Tao. Namiesto toho sa vnímali ako presadenie Tao v mene neba. Keď bol zajatý Wen Tchien-siang⁸⁷ (1236 – 1283 n. l.), známy vojenský vodca dynastie Sung, odmietol sa vzdať mongolským vojskám i napriek tomu, že sa ho cisár snažil presvedčiť, aby sa vzdal. Bolo to preto, lebo ako nasledovník Konfucia veril, že: „Ľudia majú najvyššiu dôležitosť; ďalší je národ; posledný je vládca.“⁸⁸

Diktátorská ČKS by toto tradičné presvedčenie nemohla v žiadnom prípade prijať. ČKS chcela kanonizovať svojich vlastných vodcov a šíriť kult osobnosti. Nemohla dovoliť, aby jej tieto dlho udržiavané koncepty ako sú nebo, Tao a Boh vládli zhora. ČKS si bola vedomá, že to, čo robila, sa podľa meradiel tradičnej kultúry považovalo za najhorší a najväčší zločin proti nebu a Tao. Boli si vedomí, že pokiaľ by existovala tradičná kultúra, ľudia by nikdy nevelebili ČKS ako „veľkú, slávnú a správnu“. Učenci by pokračovali v tradícii „riskovať životy, aby napomínali panovníkov“, „udržiavať spravodlivosť za cenu vlastných životov“⁸⁹ a umiestňovali by ľudí nad vládcov. Takto by sa ľudia nikdy nestali bábkami v rukách ČKS a tá by nemohla „zjednotiť myslenie nás“.

Rešpekt tradičnej kultúry k nebu, zemi a prírode sa stal prekážkou pre „boj s prírodou“, o ktorý sa ČKS pokúšala v snahe „premeniť nebo a zem“. Tradičná kultúra si váži ľudské životy a učí, že „s akoukoľvek záležitosťou týkajúcou sa ľudského života sa musí zachádzať s najväčšou starostlivosťou.“ Takéto vnímanie bolo prekážkou pre masové vraždenie vykonávané ČKS a pre jej vládu teroru. Tradičná kultúra a najvyššie štandardy „nebeského Tao“ zasahovali do ČKS pri jej manipulácii morálnymi princípmi. V snahe zosilniť svoju vlastnú kontrolu tak ČKS spravila z tradičnej kultúry svojho nepriateľa.

Tradičná kultúra spochybňuje oprávnenosť vlády ČKS

Tradičná čínska kultúra verí v Boha a v mandát neba. Prijatie nebeského mandátu znamená, že vládcovia musia byť múdri, nasledovať Tao a byť odovzdaní osudu. Prijatie viery v Boha znamená aj prijatie faktu, že moc nad ľuďmi zostáva v rukách nebies.

Princíp vládnutia ČKS sa dá zhrnúť takto:

*Rozboríme sveta starý základ
Otroci, hor sa k víťazstvám!
Zabráňme minulosti návrat
Ľud bude vládnuť navždy sám.⁹⁰*

ČKS podporuje materializmus a tvrdí, že komunizmus je pozemský raj a cestu k nemu dláždia pionieri proletariátu, inými slovami komunistická strana. Viera v Boha teda priamo spochybňuje legitimitu vlády ČKS.

II. Ako komunistická strana ničí tradičnú kultúru

Všetko, čo ČKS robí, slúži na politický účel. Aby získala, udržala a upevnila svoju tyranu,

16 – 11 pr. n. l.). Obaja sú známi ako tyrani.

⁸⁷ Wen Tchien-siang (1236 – 1283) bol vojenský veliteľ bojujúci proti Mongolom, aby ochránil integritu dynastie Južný Song. Bol zabitý 9. januára 1283, potom ako skončil v mongolskom zajatí a odmietol sa vzdať.

⁸⁸ Od Mencia.

⁸⁹ Z veľmi známej Menciovej reči: „Život, moja túžba; spravodlivosť, moja túžba tiež. Ak nemôžem mať obe v rovnaký čas, budem brániť spravodlivosť na úkor svojho života.“

⁹⁰ Z hymny komunistickej internacionály. Čínsky preklad doslova znamená: „Nikdy neexistoval spasiteľ a nespoľiehame sa ani na Boha; ľudské šťastie dosiahneme svojimi silami sami.“

musí ČKS nahradiť ľudskú povahu nedobrou povahou strany a čínsku tradičnú kultúru kultúrou jej strany, kultúrou „lži, skazenosti a boja“. Toto ničenie a nahradzovanie sa netýka len hmotných kultúrnych pozostatkov, historických pamätihodností a starodávnych kníh, ale aj nehmotných vecí, ako napríklad tradičného postoja k morálke, životu a svetu. To zahŕňa všetky aspekty života ľudí, vrátane ich činov, myšlienok a spôsobu života. ČKS zároveň pokladá bezvýznamné a povrchné prejavy za „podstatu“, uchováva ich, a potom vystavuje túto „podstatu“ ako fasádu. Strana udržuje ilúziu tradície, pričom skutočnú tradíciu nahrádza kultúrou strany. To potom podvádza ľudí a medzinárodné spoločenstvo pod fasádou „napredovania a rozvíjania“ tradičnej čínskej kultúry.

Súbežné ničenie troch náboženstiev

Keďže tradičná kultúra je zakorenená v konfucianizme, budhizme a taoizme, prvým krokom ČKS k tomu, aby zničila tradičnú kultúru, bolo zadusenie prejavov božských princípov v ľudskom svete a ničenie troch náboženstiev, ktoré s týmito princípmi korešpondujú.

Všetky tri hlavné náboženstvá, konfucianizmus, budhizmus a taoizmus, sa v rôznych historických časových obdobiach stretávali s prenasledovaním. Vezmime si ako príklad budhizmus. Ten bol počas histórie sužovaný štyrmi veľkými prenasledovaniami, ktoré sú historicky známe ako „San Wu I Cung“, ide o prenasledovanie nasledovníkov budhizmu štyrmi čínskymi cisármi. Cisár Tchaj-wu⁹¹ z dynastie Severný Wej (386 – 534 n. l.) a cisár Wu-cung⁹² z dynastie Tchang (618 – 907 n. l.) sa obaja pokúšali zničiť budhizmus, aby presadili taoizmus; cisár Wu⁹³ zo severnej dynastie Čou (557 – 581 n. l.) sa pokúsil zničiť budhizmus a taoizmus súčasne, ale uctieval konfucianizmus; cisár Š'-cung⁹⁴ z neskoršej dynastie Čou (951 – 960 n. l.) sa pokúsil zničiť budhizmus, aby použil sochy Budhov na razenie mincí, no taoizmu a konfucianizmu sa ani nedotkol.

ČKS je jediným režimom v histórii, ktorý ničí všetky tri náboženstvá súbežne.

Krátko potom, čo ČKS zriadila vládu, začala ničiť chrámy, páliť sväté písma a nútiť budhistických mníchov a mníšky, aby sa vrátili k svetskému životu. O nič citlivejšie sa nesprávala ani pri ničení ostatných náboženských miest. Od 60. rokov nezostali v Číne takmer žiadne náboženské miesta. Kultúrna revolúcia priniesla ešte väčšiu náboženskú a kultúrnu katastrofu prostredníctvom kampane „zahadzovania štyroch starých vecí“⁹⁵ – t. j. starých myšlienok, starej kultúry, starých obyčajov a starých zvykov.

Napríklad prvý budhistický chrám v Číne, chrám Bieleho koňa⁹⁶ (chrám Paj Ma), bol postavený v ranej Východnej dynastii Chan (25 – 220 n. l.) na okraji mesta Luo-jiang, provincia Che-nan. Bol uctievaný ako „kolíska budhizmu v Číne“ a „Zakladateľov dom“. V priebehu „zahadzovania štyroch starých vecí“ však ani chrám Bieleho koňa neunikol drancovaniu.

„Neďaleko chrámu pracoval výrobný oddiel chrámu Bieleho koňa. Tajomník výboru strany viedol sedliakov, aby zdemolovali chrám v mene ‚revolúcie‘. Viac než 1000 rokov staré hlinené sochy osemnástich arhatov vytvorené v období dynastie Liao (916 – 1125 n. l.) boli

⁹¹ Cisár Tchaj-wu, dynastia Severnej Wej, alias Tchuo Tchao (424 – 452 n. l.)

⁹² Cisár Wu-cung, dynastia Tchang, alias Li Jen (840 – 846 n. l.).

⁹³ Cisár Wu, dynastia Severnej Čou, alias Jü Jung (561 – 579 n. l.).

⁹⁴ Cisár Š'-cung, dynastia neskorá Čou, alias Čchaj-žung (954 – 959 n. l.).

⁹⁵ Slogan používaný uprostred 60. rokov počas kultúrnej revolúcie v Číne.

⁹⁶ Chrám Bieleho koňa, prvý budhistický kláštor v Číne, bol postavený v roku 68 n. l., v jedenástom roku vlády Jung Pchinga z Východnej dynastie Chan.

zničené. Písma Pej-jie⁹⁷, ktoré pred 2000 rokmi priniesol do Číny významný indický mních, boli spálené. Vzácný poklad, jadeitový kôň, bol rozbitý na kusy. O niekoľko rokov neskôr chcel kambodžský exilový kráľ Norodom vzdať poctu chrámu Bieleho koňa. Čou Enlaj, vtedajší čínsky predseda vlády, narýchlo nariadil prepravu písma Pej-je uskladneného v cisárskom paláci v Pekingu a sôch osemnástich arhatov vyrobených v období dynastie Čching z chrámu Azúrových oblakov (chrám Pi-jün, ktorý sa nachádza v parku Siang-šan na predmestí Pekingu) do Luo-jangu⁹⁸. Touto falošnou náhradou bola diplomatická záležitosť ‚vyriešená‘.⁹⁹

Kultúrna revolúcia začala v máji 1966. Bolo to v skutočnosti ‚revolucionizovanie‘ čínskej kultúry deštruktívnym spôsobom. Od augusta 1966 zachvátil zúrivy oheň ‚zahadzovania štyroch starých vecí‘ celé územie Číny. Budhistické chrámy, taoistické chrámy, sochy Budhov, historicky významné miesta, miesta prekypujúce prírodnými krásami, kaligrafie, obrazy a starozitnosti boli považované za objekty ‚feudalizmu, kapitalizmu a revizionizmu‘ a stali sa hlavnými cieľmi ničenia, ktoré vykonávali Červené gardy¹⁰⁰. Vezmime si príklad sôch Budhov. Na vrchole kopca Večnosti v Letnom paláci¹⁰¹ v Pekingu bolo ako reliéf umiestnených 1000 farebne glazovaných sôch Budhov. Po ‚zahadzovaní štyroch starých vecí‘ boli všetky poškodené. Žiadna z nich už nemá všetkých päť zmyslových orgánov.

Takto dopadlo hlavné mesto a podobne na tom bol i zvyšok krajiny. Dokonca ani odlahlé sídla tomu neunikli.

‚V oblasti Taj, provincia Šan-si, sa nachádza chrám Tchien-tchaj. Bol postavený v období Tchaj-jen počas Severnej dynastie Wej pred 1600 rokmi a boli v ňom vzácne sochy a fresky. Napriek tomu, že sa nachádzal na úbočí vzdialenom od krajského sídla, ľudia, ktorí sa zapojili do ‚zahadzovania štyroch starých vecí‘, nedbali na prekážky a všetky sochy a fresky tam úplne zničili. Chrám Lou-kuan¹⁰², kde vyučoval Lao-c’ a kde pred dva a pol tisíc rokmi zanechal svoj slávny Tao-te-t’ing, sa nachádza v oblasti Čou-č’, provincia Ša-an-si. V okolí 10 li¹⁰³ od pódia, kde vyučoval Lao-c’, je vyše 50 historických miest, vrátane chrámu Úcty mudrcovi (Cung-šeng Kung), ktorý dal pred viac než 1300 rokmi postaviť cisár Tchang Kao-cu Li Jüan¹⁰⁴, aby preukázal Lao-c’-ovi svoju úctu. Dnes je Chrám Lou-kuan, ako aj iné historické miesta, zničený a všetci taoistickí kňazi boli prinútení odísť. Podľa Taoistického kánonu, hneď ako sa človek stane taoistickým kňazom, nemôže si už nikdy oholiť bradu ani ostrihať vlasy. Napriek tomu sú dnes taoistickí kňazi nútení strihať sa, vyzliecť si taoistické rúcho

⁹⁷ V jazyku Tai sa písmo Pej-jie vyslovuje ako Tanlan. Pej-jie je subtropická rastlina, ktorá patrí do rodiny paliem. Je to druh vysokého stromu s hrubými listami, ktoré sú odolné voči moliam a veľmi pomaly vysychajú. V dávnych časoch, keď ešte nebol vynájdený papier, predchodcovia Tai tlačili znaky alebo články na listy. Znaky vyryté v listoch sa nazývajú korešpondenciou Pej-jie a písma na nich Tanlanom (písmom Pej-jie).

⁹⁸ Park Siang-šan, tiež nazvaný Parkom voňavých kopcov, sa nachádza 28 kilometrov severozápadne od centra Pekingu. Pôvodne bol postavený v roku 1186 počas dynastie Ťin a stal sa letným sídlom cisárskych rodín počas dynastií Jüan, Ming a Čching.

⁹⁹ Z *Kolko kultúrnych relikvií bolo spálených* od spisovateľa Ting Šu.

¹⁰⁰ Červené gardy sa vzťahujú na civilistov, ktorí boli v prvých radoch bojovníkov počas kultúrnej revolúcie. Väčšina z nich boli dospelávajúci mladíci.

¹⁰¹ Letný palác sa nachádza 15 kilometrov od Pekingu a je najväčšou a najlepšie zachovanou kráľovskou záhradou v Číne. Letný palác má históriu viac ako 800 rokov.

¹⁰² Chrám Lou-kuan je známou taoistickou svätyňou v Číne, ktorá je ctená ako ‚prvá zem blahoslavených pod neбом‘. Chrám sa nachádza na úbočí severne od hôr Čung-nan, 15 kilometrov juhovýchodne od oblasti Čou-č’ a 70 kilometrov od mesta Sien.

¹⁰³ Li je čínska jednotka dĺžky (1 li = 0,5 km).

¹⁰⁴ Cisár Kao-cu z dynastie Tchang, alias Li Jüan (618 – 626 n. l.) prvý cisár dynastie Tchang.

a stať sa členmi Ľudových komún¹⁰⁵. Niektorí si vzali za ženy dcéry miestnych roľníkov. ... Boli zničené a spálené sochy bohov, posvätné nádoby, zvitky budhistických sútier, kultúrne relikvie a pamätné tabule v chrámoch na posvätných taoistických miestach na hore Lao-šan v provincii Šan-tung, medzi inými v chráme Najvyššieho pokoja, v chráme Najvyššej jasnosti, v chráme Vrcholnej jasnosti, v chráme Tou-mu, v ženskom kláštore Chua-jen, v chráme Ning-čen, v chráme Kuan Jü ... Chrám literatúry v provincii Ťi-lin je jedným zo štyroch známych Konfuciových chrámov v Číne. Počas „zahadzovania štyroch starých vecí“ bol vážne poškodený.“¹⁰⁶

Špeciálny spôsob ničenia náboženstva

Lenin raz povedal: „Najjednoduchší spôsob, ako sa zmocniť pevnosti, je znútra.“ Ako deti a vnuci marxizmu-leninizmu, funkcionári ČKS tomu prirodzene a automaticky rozumeli.

V mahájánovej „Maháparinirvána sútre“¹⁰⁷ Budha Šákjamuni predpovedal, že po jeho nirváne sa démoni reinkarnujú ako mnísi, mníšky a mužskí a ženskí laickí budhisti, aby rozvrátili jeho Dharmu. Samozrejme, nedá sa overiť, o čom presne Budha Šákjamuni hovoril. Napriek tomu ČKS skutočne začala budhizmus ničiť vytvorením „zjednoteného frontu“ s niektorými budhistami. Dokonca vyslala niekoľko tajných členov komunistickej strany, aby sa priamo infiltrovali do náboženstva a rozvrátili ho znútra. Na mítingu kritiky počas kultúrnej revolúcie sa niekto pýtal Čao Pchu-čchua, vtedajšieho viceprezidenta Čínskej budhistickej asociácie: „Ste členom komunistickej strany, prečo veríte v budhizmus?“

Budha Šákjamuni dosiahol úplné osvietenie skrz „prikázanie, koncentráciu a múdrosť“. Predtým, než dosiahol nirvánu, učil svojich učeníkov: „Udržujte prikázania a dodržujte ich. Nevzdávajte sa ich a neporušujte ich.“ Varoval tiež: „Ľuďmi, ktorí porušujú prikázania, opovrhujú nebo, draci, duchovia aj božstvá. Ich zlá povest' sa šíri široko ďaleko... Keď ich životy skončia, budú za svoju karmu trpieť v pekle a postihne ich neúprosný osud. Potom vyjdú von a budú pokračovať v utrpení, nesúc telá hladných duchov a zvierat. Budú neustále trpieť v takomto kruhu a nebude pre nich úniku.“¹⁰⁸

Politickí budhistickí mnísi sa stali hluchými k Budhovým varovaniám. V roku 1952 poslala ČKS zástupcov, aby sa zúčastnili inauguračného zasadania Čínskej budhistickej asociácie. Na zasadaní navrhlo mnoho budhistov z asociácie zrušiť Budhove prikázania. Vyhlasovali, že tieto požiadavky spôsobili smrť mnohých mladých mužov a žien. Niektorí ľudia dokonca hovorili: „Ľudia by mali mať slobodu veriť v akékoľvek náboženstvo. Taktiež by tu mala byť sloboda pre mníchov a mníšky, aby sa mohli ženiť a vydávať, aby mohli piť alkohol a aby mohli jesť mäso. Do tohto by nikto nemal zasahovať.“ V tom čase bol na zasadaní taktiež majster Sü-jün a videl, že budhizmu v Číne hrozí zánik. Vystúpil, aby odporoval návrhom a apeloval za zachovanie budhistických prikázaní a náležitého ošatenia. Majster Sü-jün bol potom osočovaný a označený za „kontrarevolucionára“. Zadržali ho v opátskej miestnosti a odopierali mu jedlo i pitie. Z miestnosti nesmel vyjsť ani na toaletu. Bolo mu tiež nariadené, aby odovzdal svoje zlato, striebro a zbrane. Keď Sü-jün odpovedal, že nič z toho nemá, bol tak kruto zbitý, že utrpel zlomeninu lebečnej kosti, krvácal z hlavy a mal zlomené rebrá. V tej dobe mal Sü-jün 112 rokov. Vojenská polícia ho zhodila z postele na zem. Keď na ďalší deň

¹⁰⁵ V období 1958 až do cca 1982 boli ľudové komúny vo vidieckych oblastiach v Čínskej ľudovej republike pôvodne najvyššou z troch administratívnych úrovní. Neskôr ich nahradili mestské oblasti. Komúny boli najväčšie kolektívne jednotky a delili sa ďalej na výrobné brigády a výrobné tímy. Komúny mali vládne, politické a ekonomické funkcie.

¹⁰⁶ Z *Kolko kultúrnych relikvií bolo spálených* od spisovateľa Ting Šu.

¹⁰⁷ Mahájána súra (Maháparinirvána) sa považuje za poslednú Budhovu Mahájána sútru, ktorú dal v posledný deň svojho pozemského života. Hovorí sa, že vytvára základnú esenciu všetkých mahájána sútier.

¹⁰⁸ Neoficiálny preklad. Taisho Tripitaka, zväzok T01, č. 7, Mahájána Maháparinirvána súra.

prišli policajti a našli Sü-jüna stále živého, znova ho brutálne zbili.

Čínska budhistická asociácia založená v roku 1952 a Čínska taoistická asociácia založená v roku 1957 jasne deklarovali vo svojich zakladajúcich stanovách, že sa podvolia vedeniu ľudovej vlády. V skutočnosti sa podvolili vedeniu ateistickej ČKS. Obe asociácie sa vyjadrili, že sa budú aktívne zúčastňovať výrobných a stavebných aktivít a uskutočňovať politiku vlády. Premenili sa na úplne svetské organizácie. Budhisti a taoisti, ktorí ešte ostali oddaní prikázaniam a trvali na nich, boli označení za kontrarevolucionárov alebo za členov poverčivých siekt a tajných spolkov. Pod revolučným sloganom „očistenie budhistov a taoistov“ boli uväznení a prinútení „reformovať sa pomocou ťažkej práce“ alebo boli dokonca popravení. Ani náboženstvá rozšírené zo západu, ako kresťanstvo a katolicizmus, neboli ušetrené.

„Na základe štatistík z knihy *Ako Čínska komunistická strana prenasleduje kresťanov*, publikovanej v roku 1958, bolo z obmedzeného počtu zverejnených dokumentov odhalené, že spomedzi duchovných, ktorí boli označení za „statkárov“ alebo „miestnych tyranov“, bolo až 8 840 zabitých a 39 200 bolo poslaných do pracovných táborov. Z duchovných, ktorí boli označení ako „kontrarevolucionári“, bolo 2 450 zabitých a 24 800 bolo poslaných do pracovných táborov.“¹⁰⁹

Náboženstvá sú pre ľudí cestou, ako sa odpútať od svetského sveta a kultivovať sa. Zdôrazňujú existenciu „druhého brehu“ (brehu dokonalého osvietenia) a „neba“. Šákjamuni bol indickým princom. Aby dosiahol mukti¹¹⁰, stav v ktorom môže človek získať pokoj mysle, vyššiu múdrosť, úplné osvietenie a nirvánu¹¹¹, vzdal sa svojho trónu a šiel do zalesnených hôr, aby sa kultivoval znášaním námahy a ťažkostí. Predtým, než sa Ježiš stal osvieteným, ho diabol preniesol na vrchol hory a ukázal mu všetky kráľovstvá na svete v ich nádhere. Diabol povedal: „Ak sa mi pokloníš a budeš ma uctievať, dám ti všetky tieto veci.“ Ale Ježiša to nezlákalo. Teraz politickí mnísi a pastori, ktorí sformovali jednotné fronty s ČKS, vymysleli radu podvodov a lží, ako napríklad „budhizmus ľudského sveta“ a „náboženstvo je pravda, rovnako ako socializmus“. Tvrдили, že: „Nie je žiaden rozpor medzi týmto brehom a druhým brehom“. Povzbudzovali budhistov a taoistov, aby sa oddávali šťastiu, sláve, nádhere, bohatstvu a poctám v tomto živote a aby zmenili náboženské doktríny a ich význam.

Budhizmus zakazuje zabíjanie. ČKS počas „potlačenia kontrarevolucionárov“¹¹² zabíjala ľudí ako muchy. Politickí mnísi hneď na to vymysleli ospravedlnenie, že „zabíjanie kontrarevolucionárov je dokonca ešte väčším súcitom“. Počas „vojny proti agresii USA a na pomoc Kórei“¹¹³ (1950 – 1953) boli mnísi dokonca priamo posielaní do prvých línií, aby zabíjali.

Vezmime si kresťanstvo ako ďalší príklad. V roku 1950 Wu Jao-cung¹¹⁴ vytvoril cirkev „Trojakej sebestačnosti“, ktorá nasledovala princípy vlastnej správy, vlastnej podpory a vlastného šírenia. Vyhlasoval, že táto cirkev sa odtrhne od „imperializmu“ a aktívne sa pri-

¹⁰⁹ *Teória a prax pri potláčaní náboženstiev čínskou komunistickou stranou* od spisovateľa Paj Č'. Čínsky text: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>.

¹¹⁰ Mukti možno preložiť ako „uvoľnenie, oslobodenie; vytrhnutie sa z pút a získanie slobody, slobody od prevteľovania, od karmy, od ilúzie, od utrpenia;“ označuje nirvánu a tiež slobodu získanú v Dhyana (meditácii). Je to únik zo samsáry (reinkarnácie).

¹¹¹ Nirvána, v budhizme alebo hinduizme, je stav blaženého pokoja a harmónie mimo utrpenia a citov individuálnej existencie; stav jednoty s večným duchom.

¹¹² Kampaň na potlačenie kontrarevolucionárov začiatkom roka 1951 kruto zaobchádzala s mnohými bývalými členmi tajných spoločenstiev, náboženských združení a KMT.

¹¹³ „Vojna na odpor voči agresii USA a na pomoc Kórei“, ako ju nazývala ČKS, vypukla v roku 1950. V západnom svete je známa pod názvom „Kórejská vojna“.

¹¹⁴ Wu Jao-cung (1893 – 1975) a ďalší vydali v roku 1950 takzvané „Prostriedky čínskeho kresťanstva pri jeho snahe o vybudovanie novej Číny“ tiež takzvaný „Inovatívny manifest Trojitej sebestačnosti“. Následne bola sformovaná Cirkev trojitej sebestačnosti.

pojí k „vojne proti agresii USA a na pomoc Kórei“. Jeho dobrý priateľ bol uväznený na viac než 20 rokov za to, že sa odmietol pripojiť ku Trojakej sebestačnosti a vo väzbe trpel všemožným mučením a ponižovaním. Keď sa spýtal Wu Jao-cunga: „Ako sa dívaš na zázraky, ktoré vykonal Ježiš?“ Wu odpovedal: „Všetky som ich zavrhol.“

Neuznávanie Ježišových zázrakov je rovnaké ako neuznávanie Ježišovho neba. Ako môže byť človek pokladaný za kresťana, ak neuznáva nebo, do ktorého vystúpil Ježiš? Avšak Wu Jao-cung, zakladateľ cirkvi „Trojakej sebestačnosti“, sa stal členom stáleho výboru politickej rady. Keď vstúpil do Veľkej siene ľudu¹¹⁵, musel úplne zabudnúť na Ježišove slová. „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie.“ (Matúš, 22:37-38). „Dávajte teda čo je cisárovo, cisárovi a čo je Božie, Bohu.“ (Matúš, 22:21)

„ČKS skonfiškovala majetok chrámu, prinútila mníchov a mníšky študovať marxizmus-leninizmus, aby im vymyla mozgy a dokonca ich nútila pracovať. Napríklad v provincii Čeťiang, v meste Ning-po, bola „budhistická dielňa“. Viac než 25 000 mníchov a mníšok tam bolo nútených pracovať. Ešte absurdnejšie bolo, že ČKS povzbudzovala mníchov a mníšky, aby sa ženili a vydávali, čím rozkladala budhizmus. Napríklad, tesne pred sprievodom, ktorý sa konal na Medzinárodný deň žien 8. marca 1951, nariadil Zväz žien mesta Čchang-ša v provincii Chu-nan všetkým mníškam v provincii, aby sa počas niekoľkých dní vydali. Navyše mladí a silní mnísi boli donútení, aby sa pripojili k armáde a boli poslaní na bojisko, kde slúžili ako nabíjači diel.“¹¹⁶

Viacere náboženské skupiny v Číne boli rozložené pod brutálnym tlakom ČKS. Skutočná elita budhizmu a taoizmu bola potlačená. Medzi tými, ktorí zostali, sa mnohí vrátili k svetskému životu a mnohí ďalší sa stali tajnými členmi komunistickej strany, ktorí sa špecializovali na obliekanie kašaje, taoistického šatu alebo pastorského dlhého talára, aby narušili budhistické písma, Taoistický kánon a Bibliu, a aby v týchto učeniach hľadali ospravedlnenia pre hnutie ČKS.

Ničenie kultúrnych pamiatok

Ničenie kultúrnych pamiatok je dôležitou súčasťou deštrukcie tradičnej kultúry, ktorú vykonáva ČKS. Pri „zahadzovaní štyroch starých vecí“ bolo mnoho unikátnych kníh, kaligrafií a obrazov, ktoré mali vzdelaní ľudia vo svojich zbierkach, jednoducho spálených alebo rozdrvených do papierového odpadu. Čang Po-t'ün mal v rodinnej zbierke viac než 10 000 kníh. Vodcovia Červenej gardy ich spálili, aby sa zahriali. To, čo zostalo, bolo poslané do pierní a rozdrvené na papierový odpad.

„Odborník na rámovanie a väzbu obrazov a kaligrafie, Chung Čchiou-šeng, bol starší muž, známy ako „zázračný doktor“ starodávnej kaligrafie a obrazov. Zarámoval nespočetne veľa majstrovských diel na svetovej úrovni, ako napríklad scenériu nakreslenú Chuej-cungom¹¹⁷, cisárom dynastie Sung, Su Tung-pchov¹¹⁸ obraz bambusu alebo obrazy Wen Čeng-minga¹¹⁹ a Tchang Po-chua¹²⁰. Za niekoľko desaťročí sa z väčšiny zo stoviek starodávnych kaligrafií

¹¹⁵ Veľká sieň ľudu vybudovaná v roku 1959 sa nachádza na západnej strane Námestia nebeského pokoja. Schádza sa tu Národný ľudový kongres Číny.

¹¹⁶ *Teória a prax pri potláčaní náboženstiev čínskou komunistickou stranou* od spisovateľa Paj Č'. Čínsky text: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm>.

¹¹⁷ Cisár Chuej-cung z dynastie Sung, alias Čao Ťi (1100 – 1126 n. l.).

¹¹⁸ Su Tung-pcho, (1036 – 1101) známy čínsky básnik a spisovateľ z dynastie Sung. Patril medzi „osem veľkých majstrov prózy dynastií Tchang a Sung“.

¹¹⁹ Wen Čeng-ming, (1470 – 1559), čínsky maliar dynastie Ming.

¹²⁰ Tchang Po-chu, (1470 – 1523) slávny čínsky učenc, maliar a poet dynastie Ming.

a obrazov, ktoré zachránil, stala prvotriedna národná zbierka. Kaligrafie a obrazy, ktoré namáhavo zozbieral, boli označené za „štyri staré veci“ a následne ich odovzdali plameňom. Neskôr pán Chung so slzami v očiach povedal: „Viac než 100 ťin (50 kilogramov) kaligrafie a obrazov... Trvalo veľmi dlhú dobu, než ich spálili!“

*„Kým svetské veci prichádzajú a odchádzajú,
Dávne, moderné, tam a späť,
Rieky a hory sú nemenné vo svojej sláve
A stále ich je vidieť z tejto cestičky. ...“¹²¹*

Keby si dnešní Číňania pamätali niečo z vlastnej histórie, asi by sa cítili inak, keď recitujú túto báseň Meng Chao-žana. Známe horské a historické pamiatky pri riekach boli zničené a stratili sa vo víre kampane „zahadzovania štyroch starých vecí“. Bol zničený nielen Orchideový pavilón, v ktorom Wang Si-č’¹²² napísal slávny „Predslov ku zbierke básní zveršovaných v Orchideovom pavilóne“¹²³, ale neušetřili ani básnikov hrob. Wu Čcheng-enova¹²⁴ niekdajšia rezidencia v provincii Ťiang-su bola zbúraná, Wu Ťing-č’-ovo¹²⁵ bývalé sídlo v provincii An-chuej bolo zdemolované a kamenná tabuľa, ktorá niesla Su Tung-pchoov ručne napísaný text „Pavilón starého opitého muža“¹²⁶, bola „mladými revolucionármi“¹²⁷ prevrhnutá a znaky boli z kamennej tabule zoškrabané.

Esencia čínskej kultúry sa dedila a zhromažďovala po niekoľko tisíc rokov. Keď raz bola zničená, nedá sa obnoviť. Avšak ČKS ju doteraz barbarsky ničí v mene „revolúcie“ bez ľútosťi a hanby. Keď sme vzdychali nad starým Letným palácom, známym ako „palác palácov“, ktorý vypálili spojené sily Veľkej Británie a Francúzska, keď sme vzdychali nad monumentálnou prácou Encyklopédie Jung-le¹²⁸, ktorú zničili plamene vojen, ako sme mohli predvídať, že deštrukcia spôsobená ČKS bude omnoho širšia, dlhšie trvajúcejšia a dôkladnejšia, než to, čo bolo spôsobené akýmikol’vek narušiteľmi?

Ničenie duchovných vierovyznaní

Okrem deštrukcie fyzických foriem náboženstva a kultúry sa ČKS snaží v maximálnej miere zničiť aj duchovnú identitu ľudí, ktorú v nich sformovala viera a kultúra.

Veźmeme si ako príklad zaobchádzanie ČKS s vierou etnických skupín. ČKS považovala tradície moslimskej skupiny Chuj za jednu zo „štyroch starých vecí“ – staré myslenie, stará kultúra, staré tradície a staré zvyky. Z toho dôvodu prinútila etnickú skupinu Chuj jesť bravčové mäso. Moslimskí farmári a mešity mali nariadené chovať prasce a každá domácnosť musela štátu dodať každý rok dve prasce. V obzvlášť krutom incidente Červené gardy dokon-

¹²¹ Z básne Meng Chao-žana (689 – 740) známeho básnika z dynastie Tchang.

¹²² Wang Si Č’ (321 – 379), najznámejší kaligraf v histórii, žil v dynastii Tchang.

¹²³ Pôvodný prológ Lan Tching, údajne napísaný Wang Si Č’-m na vrchole jeho kaligrafickej kariéry (ako 51 ročný, 353 n. l.), všeobecne sa uznáva za najdôležitejšie dielo v histórii čínskej kaligrafie.

¹²⁴ Wu Čche-nen (1506? – 1582), čínsky románopisec a básnik dynastie Ming, autor Cesty na západ, jedného zo štyroch najznámejších čínskych románov.

¹²⁵ Wu Ťing-c’ (1701 – 1754), uhladený spisovateľ dynastie Čching, autor knihy Učenci.

¹²⁶ Próza, ktorú napísal Ou-jang Siou (1007 – 1072), jeden z „ôsmich veľkých majstrov prózy dynastií Tchang a Sung“. Ou-jang Siou sám seba nazýval „starý pijan“.

¹²⁷ Alternatívne meno pre Červené gardy.

¹²⁸ Encyklopédiu Jung-le alebo Jung-le Ta-tien si objednal cisár dynastie Ming, Jung-le v roku 1403. Je považovaná za najskoršiu a najveľkolepejšiu svetovú encyklopédiu. Na tomto projekte pracovalo 2 000 učencov a začlenili do nej 8 000 textov od starovekých čias až po skoré obdobie dynastie Ming. Encyklopédia bola skompletizovaná roku 1408, skladala sa z 22 000 rukopisných zväzkov zaberajúcich 40 m³.

ca prinútili druhého najvyššieho tibetského žijúceho Budhu, pančenlám, jest' ľudské výkaly. Trom mníchom z najväčšieho budhistického chrámu postavenom v novoveku (1921) – budhistického chrámu Požehnaní v Cha-(r)-pine, provincia Chej-lung-ťiang – nariadili, aby držali tabuľu s nápisom: „Do pekla so sútrami – sú plné hovien“.

V roku 1971 sa Lin Piao, zástupca predsedu centrálného výboru ČKS, pokúsil utiecť z Číny, avšak umrel pri leteckej havárii v Undurkhane v Mongolsku. Neskôr sa v jeho pekinskom sídle v Mao-ťia-wane našli niektoré citáty od Konfucia. ČKS potom začala zúrivé hnutie na „kritizovanie Konfucia“. Spisovateľ s pseudonymom Liang Siao¹²⁹ publikoval článok v *Červenej zástave*, poprednom časopise ČKS, nazvaný „Kto je Konfucius?“ Článok popisoval Konfucia ako „blázna, ktorý chcel prevrátiť históriu naruby“ a ako „zákerného a prefikáneho demagóga.“ Nasledovala celá séria karikatúr a piesní demonizujúcich Konfucia.

Týmto spôsobom bola zničená dôstojnosť a posvätnosť náboženstva a kultúry.

Nekonečné ničenie

V dávnej Číne si centrálna vláda držala svoju moc iba po úroveň okresov, pod ich úrovňou si udržovali autonómnu kontrolu patriarchálne klany. Takže deštrukcie v čínskej histórii, ako „pálenie kníh a pochovávanie Konfuciánskych učencov“ cisárom Čchin Š'-chuangom¹³⁰ v dynastii Čchin (221 – 207 pr. n. l.) a štyri kampane na odstránenie budhizmu medzi piatym a desiatym storočím, šli len smerom zhora dole a nemohli reálne odstrániť kultúru. Konfuciove a budhistické klasické diela a myšlienky prežívali naďalej v obrovskej časti spoločnosti. Naproti tomu, mladí študenti podnecovaní ČKS ničili v kampani „zahadzovania štyroch starých vecí“ kultúru a tradíciu po celej krajine od základu a „so spontánnym nadšením“. Prostredníctvom miestnych orgánov na najnižšej úrovni sa ČKS rozšírila do každej dediny a ovládala spoločnosť tak pevne, že „revolučné“ hnutie ČKS sa neobmedzene šírilo a pôsobilo na každého po celom území Číny.

Nikdy v histórii cisár nevyhubil z ľudských myslí to, čo považovali za najkrajšie a najposvätejšie pomocou takej ohováračskej a urážlivej propagandy spojenej s násilím, akú použila ČKS. Zničenie viery môže byť často omnoho účinnejšie a trvácnejšie ako samotná fyzická likvidácia.

Reformovanie intelektuálov

Čínske písmo stelesňuje esenciu 5000 rokov starej civilizácie. Vonkajšie formy jeho znakov, ich výslovnosť, idiómy a symbolika, ktorú obsahujú, majú hlboké kultúrne významy. ČKS ich nielenže zjednodušila, ale pokúsila sa ich aj nahradiť latinkou písaným pin-jinom, ktorý by odstránil celú kultúrnu tradíciu čínskych znakov a nemerateľne bohatého jazyka. Plán nahradenia však stroskotal, čím bol čínsky jazyk ušetrený od ďalšieho poškodzovania. Čínski intelektuáli, ako dediči tradičnej kultúry, však také šťastie nemali a zničeniu neunikli.

Pred rokom 1949 boli v Číne dva milióny intelektuálov. Napriek tomu, že niektorí študovali v západných krajinách, aj tak v sebe niesli niektoré Konfuciove myšlienky. ČKS nikdy

¹²⁹ „Liang Siao“ predstavuje skupinu určených spisovateľov, medzi ktorými bol Čou I-liang – keď sa zapojil do spisovateľskej skupiny, vyslúžil si anonymný list od starého priateľa, ktorý hovoril o „najväčšej nehanebnosti“.

¹³⁰ Cisár Čchin Š'-chuang (259 – 210 pr. n. l.) alias Jing Čeng, bol prvým cisárom v histórii zjednotenej Číny. Štandardizoval základné práva a zákony, písomný jazyk, menu, váhy a miery, a prikázal postaviť Veľký čínsky múr. Všetky tieto opatrenia mali ohromný a hlboký vplyv na čínsku históriu a kultúru. Prikázal spáliť knihy rôznych škôl, vrátane kníh konfucianizmu a taoizmu, a raz dokonca nariadil pochovať zaživa 460 učencov konfucianizmu. Tieto udalosti boli neskôr nazvané „pálenie kníh a pochovávanie konfuciánskych učencov“. Postavil pre seba obrovské mauzóleum a jeho armáda tehlovočervených bojovníkov v hrobke cisára Čchin je známa ako ôsmy div sveta.

nepoľavila v tvrdej kontrole intelektuálov, pretože tí vzišli z tradičných aristokratických, učenských kruhov a ich myslenie hralo dôležitú rolu pri utváraní názorov bežných ľudí.

V septembri 1951 ČKS začala široké „hnutie reformy myšlienok“, ktoré bolo zahájené medzi intelektuálmi Pekinskej univerzity. Od všetkých intelektuálov sa požadovalo, aby zorganizovali hnutia (medzi učiteľmi na vysokých školách, stredných školách a základných školách a študentmi vysokých škôl), v ktorých by sa priznali k svojim historickým „chybám“ a očistili sa od kontrarevolučných elementov¹³¹.

Mao Ce-tung nikdy nemal rád intelektuálov. Raz povedal: „Oni (intelektuáli) by si mali byť vedomí toho, že v skutočnosti je mnoho takzvaných intelektuálov relatívne povedané dosť nevzdelaných a robotníci a farmári niekedy vedia viac než oni.“¹³² „V porovnaní s robotníkmi a sedliakmi sú nereformovaní intelektuáli nečistí a v podstate sú najčistejšími ľuďmi práve robotníci a roľníci, aj keď ich ruky sú špinavé a ich nohy sú zamazané od kravského hnoja...“¹³³

Prenasledovanie intelektuálov začalo rôznymi formami obvinení, od kritiky Wu Süna¹³⁴ v roku 1951 za „financovanie škôl vyžobanými peniazmi“, až po osobný útok Mao Ce-tunga v roku 1955 na spisovateľa Chu Fenga¹³⁵ ako na kontrarevolucionára. Na začiatku neboli intelektuáli označení za reakčnú triedu, ale v roku 1957, potom čo sa niekoľko náboženských skupín poddalo „zjednotenému frontu“, mohla ČKS zamerať svoju pozornosť na intelektuálov. Tak bola spustená „anti-pravičiarska“ kampaň.

Vo februári 1957 vyzvala ČKS intelektuálov (pod heslom „Nech sto kvetov rozkvitne a sto myšlienkových škôl zápasí“), aby vyjadrili svoje návrhy a kritizovali stranu. Vláda sľúbila, že za to nebudú potrestaní. Intelektuáli nesúhlasili s útlakom „kontrarevolucionárov“ (v rokoch 1950 – 1953), čistkami na ich odstránenie (1955 – 1957) a totalitnou formou vlády, ktorá zahŕňala veľké zmeny v oblastiach, ktorým ČKS nerozumela, ako veda, filozofia, kultúra a umenie. Tentokrát si však mysleli, že ČKS sa stala otvorenejšou a tolerantnejšou. Neváhali a vyslovili svoje skutočné názory a ich kritika bola čím ďalej intenzívnejšia.

Po mnohých rokoch si ľudia stále myslia, že Mao Ce-tung začal napádať intelektuálov preto, že stratil trpezlivosť s ich prílišnou kritikou. Pravda je však úplne iná.

15. mája 1957 napísal Mao Ce-tung článok nazvaný „Situácia sa mení“ a nechal ho kolovať medzi staršími funkcionármi ČKS. Článok uvádzal: „Nedávno sa mnoho pravičiarov správalo divoko. Sú to antikomunisti, ktorí chcú rozbúriť tajfún siedmeho stupňa a zvrhnúť ČKS.“¹³⁶ Potom sa zrazu prebudili tí, ktorí boli voči kampani „Nech sto kvetov rozkvitne a sto myšlienkových škôl zápasí“ doposiaľ ľahostajní. Čang Po-ťün, zástupca vedúceho Demokratického zväzu a vedúci Ústredného organizačného oddelenia ČKS sa čoskoro stal jednou z obetí tejto kampane.

Čangova dcéra vo svojich pamätiach *Minulosť nezmizne ako dym*, rozpráva, ako sa jej otec stal „najhorším pravičiarom“:

Li Wej-chan, vedúci Oddelenia zjednoteného frontu ČKS, zavolať osobne Čang Po-ťüna a pozval ho na stretnutie, kde diskutovali o tom, ako napraviť ČKS. Čang sedel na pohovke

¹³¹ Zo Spisov Mao Ce-tunga (1949 – 1976)

¹³² Z Maovho „Napravme štýl práce strany“ (1942).

¹³³ Z Maových „Príhovorov na Jen-anskom fóre o literatúre a umení“ (1942)

¹³⁴ Wu Sün (1838 – 1896), pôvodne Wu Čchi, sa narodil v Tchang-i, Šan-tung. Svojho otca stratil v mladom veku a jeho rodina žila v chudobe. Musel žobrať o jedlo, aby nakŕmil svoju matku, a stal sa známym ako žobrák z úcty k rodičom. Keď jeho matka umrela, žobranie sa stalo jeho jediným prostriedkom na živobytie. Viedol bezplatné školy za peniaze, ktoré získal žobraním.

¹³⁵ Chu Feng (1902 – 1985), učenec a literárny kritik, ktorý odporoval doktrínarskej politike ČKS. V roku 1955 bol vylúčený zo strany a odsúdený na 14 rokov väzenia.

¹³⁶ Z Vybraných prác Mao Ce-tunga, „Veci sa začínajú meniť“ (1957).

v prvej rade a pretože nevedel, že je to chyták, vyjadril svoju kritiku voči ČKS. Čangova dcéra hovorí: „Li Wej-chan vyzeral uvoľnene. Môj otec si asi myslel, že Li súhlasí s tým, čo povedal. Nevedel, že Li sa v skutočnosti raduje, že jeho korist' prehltna návnadu.“ Po tomto stretnutí bol Čang označený za pravičiara číslo jedna.

Môžeme vymenovať názvy niektorých vystúpení a prejavov intelektuálov v roku 1957. Všetky predkladali kritiku a návrhy na zlepšenie spoločenského poriadku: Čang Po-ťünov „Návrh politického programu“ z 21. mája; Long Jünove „Absurdné anti-sovietske názory“ z 22. mája; Luo Long-ťiho „Rehabilitačný výbor“ z 22. mája; Lin Si-lingov prejav o „Kritike feudalistického socializmu ČKS“ na Pekinskej univerzite z 30. mája; Wu Cu-kuangova „Strana by mala prestať viesť umenie“ z 31. mája a Čchu An-pchingov „Strana dominuje svetu“ z 1. júla. Všetci títo zúčastnení boli vyzvaní, aby predniesli svoje návrhy a prejavy, pričom Mao Ce-tung si už brúsil svoj mäsiarsky nôž.

Všetci títo intelektuáli boli (ako sa dalo očakávať) neskôr označení za pravičiarov. V Číne bolo celkovo viac než 550 000 intelektuálov označených za pravičiarov a prenasledovaných.

Čínska tradícia vraví, že „učencov možno zabiť, ale nemožno ich ponižovať“. ČKS dokázala uvaliť na intelektuálov najhoršie poníženie tým, že im vzala možnosť žiť sa svojou prácou a vznášala obvinenia i proti ich rodinám, ak toto poníženie neprijali. Mnoho intelektuálov sa vzdalo a niektorí z nich zvalili vinu na iných, aby sa zachránili. Tí, čo sa poníženiu nepodvolili, boli zabíjani – poslúžili ako odstrašujúci príklad pre ostatných.

Tradičná „trieda učencov“, ktorá slúžila ako vzor pre morálku v spoločnosti, bola vyhladená.

Mao Ce-tung svoje úspechy hrdo komentoval: „Čím sa môže pýšiť cisár Čchin Š'-chuang? On zabil len 460 konfucijských učencov, my sme pochovali 46 000 intelektuálov. Neodstránili sme snáď aj nejakých kontrarevolučných intelektuálov pri potlačovaní kontrarevolúcie? Diskutoval som s niektorými prodemokratickými aktivistami, ktorí nás obvinili z toho, že sa správame ako cisár Čchin Š'-chuang. Povedal som im, že nemajú pravdu. Stokrát sme ho prevýšili.“¹³⁷

Mao sa skutočne postaral o viac než samotné zabíjanie intelektuálov. Zničil ich myseľ a srdce.

Strana vytvára dojem, že tradície sú udržiavané, no ostala z nich len prázdna škrupina

Potom, čo ČKS začala s ekonomickou reformou a politikou otvorených dverí, nechala renovovať mnoho kostolov, ako aj budhistických a taoistických chrámov. Usporiadala tiež festivaly v chrámoch v Číne a kultúrne festivaly mimo Číny. Toto bola posledná snaha ČKS využiť a zničiť pozostatky tradičnej kultúry. Na jednej strane to strana robila, aby uspokojila vrodenu ľudskú dobrotu, ktorá stále v ľuďoch existuje. Táto dobrotá prekáža „straníckej kultúre“ a nakoniec povedie k jej deštrukcii. Na druhej strane ČKS nanáša tradičnú kultúru ako kozmetickú masku na svoju skutočnú tvár a zakrýva tak svoju zlú povahu podvodov, násilia a zla.

Základom kultúry je jej vnútorný morálny význam, pričom jej povrchové formy majú len zábavnú hodnotu. ČKS obnovila povrchné formy kultúry, ktoré poskytujú ľuďom zábavu, aby zakryla svoj cieľ – zničiť morálku. Bez ohľadu na to, koľko výstav umenia a kaligrafie ČKS zorganizovala, koľko kultúrnych festivalov s tancami draka a leva usporiadala, koľko kulinárskych festivalov na svojom území privítala, koľko klasickej architektúry zrenovovala, strana jednoducho obnovuje povrchné formy, ale nie vnútorný význam kultúry. ČKS podporuje kul-

¹³⁷ Čchien Po-čcheng, *Orientálna kultúra*, štvrté vydanie (2000).

túrne prehliadky vnútri Číny i mimo nej v podstate len za účelom udržania svojej politickej moci.

Vezmime si napríklad chrámy. Majú byť miestami, kde sa ľudia zušľachtujú. Ráno počúvajú odbíjanie zvonov a pri západe slnka zasa zvuk bubnov. Vo svetle olejových lúč tu vzdávajú úctu Budhom. Ľudia v bežnej ľudskej spoločnosti sa sem môžu prísť vyspovedať a prinášať obete. Pri zušľachtovaní sa mimoriadne zdôrazňuje čisté srdce, ktoré o nič neusiluje. Spoveď a uctievanie bohov vyžaduje vážne a slávnostné prostredie. Tieto miesta však boli kvôli ekonomickému zisku premenené na známe turistické miesta. Medzi ľuďmi, ktorí navštevujú chrámy, koľko z nich do chrámu vstupuje potom, čo sa vykúpalo a prezlieklo, aby sa očistilo? Koľko z nich tam skutočne prichádza s úprimným a úctivým srdcom voči Budhovi, aby rozjímal nad svojimi chybami?

Obnovenie vonkajšieho vzhľadu, ale zničenie vnútorného významu tradičnej kultúry je taktika, ktorú ČKS prijala, aby poplietla ľudí. Či už ide o budhizmus, iné náboženstvá alebo kultúrne formy z nich odvodené, ČKS ich svojvoľne degraduje, aby dosiahla svoje ciele.

III. Kultúra strany

Kým ČKS ničila tradičnú polobožskú kultúru, potichu vytvárala svoju vlastnú kultúru strany pomocou neustálych politických hnutí. Kultúra strany premenila staršiu generáciu, otrávil tú mladšiu, a mala taktiež dopad na deti. Jej vplyv je široký a ide do hĺbky. Hoci sa mnoho ľudí pokúsilo odhaliť zlo ČKS, nemohli sa vyhnúť tomu, že súdili dobré a zlé spôsobom analýzovania a slovníkom vytvoreným ČKS, ktorý nutne niesol odtlačok straníckej kultúry.

Kultúra strany nielenže zdedila a prehĺbila zlo zahraničnej marxisticko-leninskej kultúry, ale tiež šikovne skombinovala všetky negatívne elementy z tisícročia čínskej kultúry s násilnou revolúciou a filozofiou boja straníckej propagandy. Tieto negatívne prvky zahŕňali vnútorné boje na dvore panovníka, vytváranie klík kvôli dosiahnutiu sebeckých záujmov, rôzne druhy politických podvodov, ktoré pôsobili ľuďom utrpenie, a tiež špinavé triky a konšpirácie. V posledných desaťročiach, počas boja ČKS o prežitie, bola jej povaha „podvodu, skazenosti a násilia“ obohatená, pestovaná a rozvíjaná.

Skutočnou povahou kultúry strany sú despotizmus a diktatúra. Kultúra slúži strane v politických a triednych bojoch. Z nasledujúcich štyroch bodov je ľahké pochopiť, akým spôsobom vytvára strana „humanitné“ prostredie teroru a despotizmu.

Aspekt dominancie a kontroly

A. Kultúra izolácie

Kultúra komunizmu je izolovaným monopolom bez slobody myšlienok, prejavu, zhromažďovania sa alebo viery. Mechanizmy straníckej nadvlády sú veľmi podobné hydraulickému systému – spolieha sa na vysoký tlak a izolované prostredie, aby si udržala kontrolu. Dokonca i malá trhlinka by mohla spôsobiť kolaps systému. Strana napríklad odmietla rozhovory so študentmi počas incidentu 4. júna¹³⁸ z obavy, že hneď ako by sa tlak znížil, robotníci, roľníci, intelektuáli a armáda by tiež požadovali dialóg. Následne by sa celá Čína pohla smerom k demokracii a diktatúra jednej strany by bola ohrozená. Preto sa radšej rozhodli spáchať vraždu, než aby vyhovel požiadavkám študentov. Súčasná blokáda internetu je rovnakou taktikou, ČKS ju používa, aby zabránila ľuďom v prístupe k informáciám.

¹³⁸ Študentské hnutie 4. júna bolo výsledkom rady národných protestov v Číne, ktoré sa stali od 15. apríla do 4. júna 1989 s centrom na Námestí nebeského pokoja v Pekingu. Bolo potlačené Ľudovou oslobodeneckou armádou a medzinárodné spoločenstvo nazvalo incident masakrom na Námestí nebeského pokoja.

B. Kultúra teroru

Počas uplynulých 55 rokov používala ČKS teror, aby potlačila myslenie svojich ľudí. Prinútila ľudí podriaďiť sa jej, ovládla ich bičom a mäsiarskym nožom – ľudia nikdy nevedeli, kedy na nich dopadnú neočakávané pohromy. Ľudia žijúci v strachu sa stali poslušnými. Bojovníci za demokraciu, nezávislí myslitelia, skeptici v spoločnosti a členovia rozličných duchovných skupín sa stali cieľmi komunistického teroru a boli popravovaní pre výstrahu verejnosti. Strana potlačila všetku opozíciu hneď v zárodku.

C. Kultúra centralizovaného riadenia

Kontrola ČKS nad domácnosťami siaha všade. Existuje registračný systém domácností, systém susedských výborov a rôzne úrovne výborov strany. Stranícke organizácie sú ustanovené na úrovni podnikov a svoju stranícku pobočku má i každá dedina, pričom členovia strany a zväzáci majú svoje pravidelné aktivity. Tu je niekoľko ukážok sloganov, ktoré strana uviedla do obehu: „Strážte si svoje dvere a dávajte pozor na svojich ľudí“, „Nedovoľte ľuďom apelovať“, „Systém vám uložil povinnosti a dohliadne na ich splnenie – každý za ne ponese svoju zodpovednosť. Udržujte pevne vládu. Dbajte na disciplínu a nariadenia a zabezpečte 24 hodinový preventívny dozor“, „Úrad 610¹³⁹ bude vytvárať dozorné výbory a v náhodných intervaloch kontrolovať a monitorovať aktivity každého regiónu a všetkých pracovísk“.

D. Kultúra obvinenia na základe vzťahu k obvinenému

ČKS celkom popiera princípy zákonnej vlády (aké sú uplatňované v modernej spoločnosti) a propaguje politiku obvinenia na základe vzťahu k obvinenému. Strana použila absolútnu moc, aby potrestala príbuzných tých, ktorí boli označení za „statkárov“, „boháčov“, „reakcionárov“, „zlé elementy“ a „pravičiarov“ a používa „teóriu triedneho pôvodu“¹⁴⁰.

Aby tlmila apely praktizujúcich Falun Gongu, strana vyhlasuje, že „vyšetří a stanoví zodpovednosť vedúcich, ktorí urobili chybu vo svojich povinnostiach, nevykonali adekvátne opatrenia a spôsobili, že praktizujúci Falun Gongu išli do Pekingu podnecovať problémy. Budú verejne pokarhaní a ak to vyžaduje situácia, disciplinárne potrestaní“. „Ak jeden človek praktizuje Falun Gong, každý člen rodiny bude prepustený zo zamestnania.“ „Ak jeden zamestnanec praktizuje Falun Gong, zadržia sa prémie všetkým zamestnancom v celej firme.“

ČKS tiež spustila diskriminačnú politiku, ktorá označila deti ako „tie, čo môžu byť vychované a transformované“ a „deti z piatich čiernych tried“ (veľkostatkári, bohatí roľníci, reakcionári, zlé elementy a pravičiar). ČKS vyžaduje podrobenie sa strane a „vernosť strane je nad vernosťou rodine“. Na zabezpečenie realizácie tejto politiky boli ustanovené systémy ako personálny a organizačný registračný systém a dočasný presídľovací systém. Ľudia boli podporovaní v tom, aby obviňovali iných a boli odmeňovaní za podporu strany.

Aspekt propagandy

A. Kultúra jedného hlasu

Počas kultúrnej revolúcie bola Čína plná sloganov ako „Najvyššie pokyny“, „Jedna (Mao-va) veta má váhu desiatok tisíc viet, každá jedna je pravdivá“ a pod. Všetky médiá boli vyburcované, aby stranu ospevovali a kolektívne rozprávali v prospech strany. Keď to bolo potrebné, vedúci funkcionári, zástupcovia armády, robotníci, zväzáci a ženské organizácie boli vyzvaní, aby strane vyjadrili svoju podporu. Touto skúškou musel prejsť každý.

¹³⁹ Úrad špeciálne zriadený na prenasledovanie Falun Gongu s absolútnou mocou nad každou úrovňou administrácie v strane a nad všetkými ostatnými politickými a súdnymi systémami.

¹⁴⁰ Teória „triedneho pôvodu“ (alebo krvnej línie alebo rodokmeňa) tvrdí, že povaha človeka je predurčená triedou danej rodiny, do ktorej sa človek narodí.

B. Kultúra šírenia násilia

Šírenie násilia je ďalšou charakteristikou kultúry strany. Mao Ce-tung raz povedal: „Žijte tu 800 miliónov ľudí, ako by to mohlo fungovať bez boja?“ Pri prenasledovaní Falun Gongu povzbudzoval Ťiang Ce-min políciu vyhlásením, že „nikto nebude potrestaný, ak ubije na smrť praktizujúceho Falun Gongu“. ČKS hájila „boj až za svoje hranice“ a prehlásila, že „atómová bomba je len papierový tiger... aj keby zahynula polovica nášho obyvateľstva, zostávajúca polovica z ruín znovu vystavia našu rodnú zem“.

C. Kultúra podnecovania nenávisti

ČKS vyžadovala, aby ľudia „nezabudli na utrpenie chudobných tried a aby si slzami a krvou pripomínali triedne nepriateľstvo...“ Krutosť voči triednym nepriateľom chválila ČKS ako cnosť. Takáto nenávisť bola jasne ukázaná v jednej populárnej modernej opere: „Zahryzni sa do svojho hnevu, prežuj ho a zhltni. Hnev potom vstúpi do tvojho srdca a vypučí.“¹⁴¹

D. Kultúra podvodov a lži

(Tu je niekoľko príkladov lží ČKS) „Výnos z jedného mu je viac než desaťtisíc ťin“ počas Veľkého skoku vpred (1958), „Na Námestí nebeského pokoja nebol nikto zabitý“ behom masakru 4. júla 1989, „Vírus SARS máme pod kontrolou“ v roku 2003, až k súčasným vyhláseniam, že „v súčasnosti sú na tom ľudské práva v Číne najlepšie“ a „Trom reprezentantom“.

E. Kultúra vymývania mozgov

ČKS vytvorila mnoho sloganov, aby ľudom vymývala mozog: „Bez komunistickej strany by nebola nová Čína“; „Jadro sily, ktorá nás ženie vpred, je ČKS, marxizmus-leninizmus je teoretický základ, ktorý vedie naše myslenie“¹⁴², „Udržujme zhodu s Ústredným výborom strany“ a „Vykonávajte nariadenia strany, či už im rozumiete alebo nie. Ak im nerozumiete, vykonajte ich aj tak a vaše pochopenie sa počas ich vykonávania prehĺbi“.

F. Kultúra pochlebovania

ČKS podporuje vyhlásenia, ktoré ju kladú na najvyššiu priečku: „Nebo a zem sú veľké, ale доброта strany je najväčšia“, „Za všetky naše úspechy vďačíme strane“, „strana je naša matka“, „Nasadím svoj život na ochranu Ústredného výboru strany“, „strana je veľká, slávna a správna“, „strana je neporaziteľná“ atď.

G. Kultúra okázalosti

Strana vytvára modely príkladného správania, zahájila kampane „pokroku socialistickej ideológie a správania“ a „ideologickej výchovy“. Avšak nakoniec ľudia po kampani pokračovali v robení toho, čo robili pred ňou. Všetky verejné politické prednášky, zasadnutia a výmeny skúseností mali byť „ukážkou toho najlepšieho“, morálne štandardy spoločnosti však naďalej veľmi rýchlo upadali.

Aspekt medziludských vzťahov

A. Kultúra závidosti

Strana propagovala „absolútnu rovnosť“, takže „každý, kto vyčnieva, sa stane cieľom útoku“. Ľudia sa ľahko stanú závidlivými voči tým, ktorí majú väčšie schopnosti a tým, ktorí sú bohatší – takej závidisti sa tiež vraví „syndróm červených očí“¹⁴³.

¹⁴¹ Z piesne modernej pekínskej opery „Legenda červeného lampáša“, jednej z ôsmich veľkých „vzorových hier“, ktoré boli oficiálne vytvorené počas kultúrnej revolúcie (1966 – 1976).

¹⁴² Otvárací príhovor na prvom zasadaní prvého Národného ľudového kongresu ČĽR (15. september 1954).

¹⁴³ Mat’ „syndróm červených očí“, alebo v západnom vyjadrení „horieť závidosťou“, sa používa na popis človeka, ktorý sa cíti

B. Kultúra vzájomného boja

ČKS propagovala „boje tvárou v tvár“ a „udávanie za chrbtom“ a vyzývala ľudí, aby s ostatnými bojovali a za chrbtom na seba donášali. Udávanie kolegov, vytváranie písomných materiálov na falošné obvinenia, výroba podvrhnutých dôkazov a zveličovanie chýb, ktoré urobili druhí – takéto zvrátené formy správania boli meradlom spriaznenosti so stranou a spôsobom, ako urobiť kariéru.

Nenápadné vplyvy na dušu človeka a jeho správanie

A. Kultúra, ktorá ľudské bytosti mení na stroje

Strana chce, aby sa ľudia stali „nikdy nehrdzavejúcimi kolieskami v revolučnom stroji“, aby sa stali „pokorným nástrojom strany“ alebo aby „pochodovali do boja tam, kam ukáže strana“. „Vojaci vodcu Maa počúvajú stranu na slovo; idú tam, kde sú potrební, usadia sa tam, kde sú problémy.“

B. Kultúra, ktorá si pletie dobré so zlým

Počas kultúrnej revolúcie chcela ČKS radšej mať „socialistickú burinu než kapitalistické ovocie“; o dve desaťročia neskôr dala armáde príkaz strieľať a zabíjať študentov, aby mohli nastať „ďalších 20 rokov stability“. „Robte iným to, čo nechcete, aby sa stalo vám“, toto charakterizuje morálny postoj ČKS.

C. Kultúra vymývania mozgov a bezvýhradnej poslušnosti

„Nižšie úrovne počúvajú príkazy vyšších úrovní, strana ako celok nasleduje Ústredný výbor.“ „Nemilosrdne bojujme, aby sme odstránili všetky sebecké myšlienky, ktoré sa objavia v myslí.“ „Spustite revolúciu v hĺbke svojej duše.“ „Nasledujte čo najviac Ústredný výbor strany.“ „Zjednoťte mysle, kroky, pokyny, príkazy.“

D. Kultúra premeny ľudí na poslušných otrokov

„Bez komunistickej strany by sa Čína zmietala v zmätku.“ „Čína je taká veľká. Kto iný by ju mohol viesť než ČKS?“ „Pád Číny by spôsobil celosvetovú katastrofu, pracujme na tom, aby sa ČKS udržala pri moci.“ Zo strachu a kvôli svojej ochrane sa skupiny neustále utláčané ČKS často javia ešte ľavicovejšie ako ČKS.

Toto je len niekoľko z mnohých sloganov, ktoré používala ČKS. Je ich omnoho viac. Ľudia, ktorí zažili kultúrnu revolúciu, si stále živo pamätajú moderné opery, piesne s Maovými textami či „tanec lojality“.

Mnohí si tiež spomínajú na dialógy v *Bielovlasom dievčati* či vo filmoch *Tunelová vojna*¹⁴⁴ a *Vojna mín*¹⁴⁵. Týmito dokumentárnymi filmami a literárnymi dielami ČKS vymývala ľuďom mozgy a naplňala ich mysle odkazmi typu aká „žiarivá a výborná je strana“, ako „ťažko bojovala voči nepriateľom“, ako jej vojaci preukazovali „najvyššiu vernosť“ a obetovali sa za ňu a akí hlúpi a zlí boli jej nepriatelia. Deň po dni násilne vstúpila propagandistická mašinéria ČKS každému jednotlivcovi názory, ktoré vyhovovali jej potrebám. Ak by sa niekto dnes spätne pozrel na epickú báseň *Východ je červený*, uvidel by, že forma i obsah tohto diela

nevyrovnané a nepríjemné, keď vidí, že sa iným ľuďom darí lepšie ako jemu a myslí si, že on by mal byť tým, čo sa má lepšie.

¹⁴⁴ *Tunelová vojna* (Ti-tao Čan) je čiernobiely film z roku 1965. Tento film zobrazuje udatný boj čínskych partizánov v centrálnej Číne, ktorí bojovali proti japonským nepriateľom pomocou rozličných podzemných tunelov v štyridsiatych rokoch 20. storočia.

¹⁴⁵ *Vojna mín* (Ti-lej Čan) je čiernobiely film nakrútený v roku 1962, v ktorom ČKS tvrdí, že štyridsiatych rokoch 20. storočia bojovali partizáni v provincii Che-pej proti oddielom japonských nepriateľov pomocou doma vyrobených mín.

sa úplne venujú „zabíjaniu, zabíjaniu a zase zabíjaniu“.

ČKS súčasne vytvorila svoj vlastný systém prejavu a reči. Ide o hanlivý jazyk, používaný pri „kritizovaní más“, pochlebovačné slová, ktoré majú ospevovať stranu a banálne oficiálne frázy podobné „osemdielnej eseji“¹⁴⁶. Strana ľudí prinútila, aby sa nevedome vyjadrovali v rámci vzorcov uvažovania, ktoré podporujú koncept „triedneho boja“ a „chvály strany“. Pokojné a racionálne uvažovanie bolo nahradené panovačným a arogantným vyjadrovaním. ČKS tiež zneužila slovník náboženstva a zdeformovala obsah jeho výrazov.

Jeden krok mimo pravdy, a z pravdy sa stane klam. Kultúra ČKS v istom zmysle zneužíva tradičnú morálku. Tradičná kultúra si váži „vieru“ a podobne i komunistická strana propaguje vieru, avšak ako „vernosť a úprimnosť voči strane“. Tradičná kultúra zdôrazňuje „synovskú úctu“ a ČKS uväzňuje ľudí, ktorí sa nestarajú o svojich rodičov, ale skutočným dôvodom je, že títo starí ľudia by sa inak stali pre vládu „bremenom“. Keď sa to strane hodí, žiada od detí, aby sa od svojich rodičov jasne dištancovali. Tradičná kultúra tiež zdôrazňuje „vernosť“ a na prvé miesto stavia ľudí, na druhé národ a na posledné panovníka štátu. „Vernosť“, ktorú vyžaduje ČKS, je „slepá oddanosť“ – ľudia majú v ČKS bezpodmienečne veriť a bez otázok ju nasledovať.

Slová, ktoré ČKS väčšinou používa, sú veľmi klamné. Napríklad nazvala občiansku vojnu medzi Kuomintangom a komunistami „Vojnou za oslobodenie“, akoby ľudí oslobodzovala od útlaku. Obdobie po roku 1949 nazýva obdobím „po založení národa“, pričom v skutočnosti Čína existovala dlho predtým, než ČKS ustanovila nový politický režim. Trojročný hladomor¹⁴⁷ bol premenovaný na „tri roky prírodných pohrôm“, pričom v skutočnosti vôbec nešlo o prírodnú pohromu, ale o nešťastie, ktoré spôsobil človek. Keď tieto slová ľudia počúvajú v každodennom živote, podvedome ich prijímú – a s nimi aj ideológiu v nich obsiahnutú, presne ako si želá ČKS.

V tradičnej kultúre sa hudba považuje za spôsob, akým možno umierniť ľudské vášne. V Knihe piesní (Jüe Šu), dvadsiatomštvrtom zväzku Zápisok historika (Š' Ťi), vraví S'-ma Čchien (145 – 85 pr. n. l.), že povaha človeka je pokojná, ale vnímanie vonkajších vecí ovplyvňuje emócie človeka a podnecuje pocit lásky alebo nenávisť podľa múdrosti a charakteru človeka. Ak tieto sentimenty nie sú obmedzované, človek bude zvädzaný nekonečnými vonkajšími pokušeniami a bude páchať mnohé zlé činy. Preto (vraví S'-ma Čchien) používali cisári v minulosti rituály a hudbu, aby ľudí umiernovali. Piesne by mali byť „veselé, ale nie oplzlé, smutné, ale nie príliš deprimujúce“. Mali vyjadrovať pocity a túžby, ale súčasne by mali mať kontrolu nad týmito citmi. Konfucius povedal vo svojich Hovoroch: „Tristo veršov Ód (jedno zo štyroch klasických diel, ktoré Konfucius zostavil a upravil) možno zhrnúť do jedinej vety: Nemyslíte na nič zlého.“

Aj taká vznešená vec ako hudba bola ČKS použitá ako metóda na vymývanie mozgov ľudí. Piesne ako „Socializmus je dobrý“, „Bez komunistickej strany by nebola nová Čína“ a ďalšie sa spievali od škôlky až po univerzitu. Ako ľudia tieto piesne spievali, postupne podvedome prijali významy ich textov. Navyše ČKS ukradla melódie najpopulárnejších ľudových piesní a nahradila ich texty slovami, ktoré chvália stranu. Toto na jednej strane slúžilo na zničenie tradičnej kultúry a na druhej strane to podporovalo stranu.

Jeden z klasických dokumentov ČKS, Maov „Prejav na Jen-anskom fóre o literatúre a umení“¹⁴⁸, označil kultúru a armádu za „dva vojnové fronty“. Hovoril, že nestačí mať len ozbrojenú armádu; sú nutné tiež „zbrane literárnych schopností“. „Literárne umenie by malo slúžiť politike“ a „literárne diela robotníckej triedy sú skrutky a súkolesia v stroji revolúcie“.

¹⁴⁶ Literárna kompozícia predpísaná pre cisárske civilné skúšky, známa strnulosťou svojej formy a chudobou myšlienok.

¹⁴⁷ Veľký hladomor v rokoch 1959 – 1961 v Číne je najväčším hladomorom v ľudskej histórii. Odhadovaný počet „abnormálnych smrtí“ v dôsledku hladu sa pohybuje medzi 18 až 43 miliónmi.

¹⁴⁸ Od Mao Ce-tunga (1942).

Z tohto systému uvažovania vyšiel ateizmus a „triedny boj“ ako jadro straníckej kultúry. Tá sa vydala presne opačným smerom než kultúra tradičná.

„Stranícka kultúra“ zohrala významnú úlohu pri pomáhaní ČKS získať moc a nadvládu nad spoločnosťou. Spolu s armádou, väzenským systémom a políciou patrí kultúra strany tiež k rovnakej politickej mašinérii, napriek tomu, že vytvára odlišný spôsob brutality a útlaku – „kultúrnu brutalitu“. Táto kultúrna brutalita ničí 5000 rokov starú tradičnú kultúru, podkopáva morálku spoločnosti, znižuje vôľu ľudí niečo zmeniť a poškodzuje súdržnosť čínskeho národa.

Dnes má mnoho Číňanov veľmi málo vedomostí o esencii tradičnej kultúry. Niektorí dokonca porovnávajú 50 rokov „straníckej kultúry“ s 5000 rokmi čínskej tradičnej kultúry. Toto je pre Číňanov veľmi smutné. Mnohí si neuvedomujú, že ak sa stavajú proti takzvanej tradičnej kultúre, v skutočnosti sú proti „kultúre strany“ ČKS, nie proti skutočnej tradičnej čínskej kultúre.

Niektorí ľudia dúfajú, že súčasný čínsky systém bude nahradený západným demokratickým systémom. V skutočnosti západná demokracia bola tiež vytvorená na kultúrnych základoch, najmä na kresťanstve, ktoré sa drží zásady, že „všetci sú si v očiach Boha rovní“, a preto rešpektuje ľudskú povahu a možnosť voľby. Ako by despotická a neľudská „kultúra strany“ mohla byť použitá za základ demokratického systému v západnom štýle?

Záver

Tradičná kultúra bola poškodzovaná od dynastie Sung (960 – 1279) a v neskorších obdobiach sa začala odchyľovať od tradície. Po Hnutí 4. mája v roku 1919 sa niektorí horliví intelektuáli (hľadajúci osobný prospech) pokúšali nájsť pre Čínu cestu von tým, že sa od tradičnej kultúry odklonili smerom k západnej civilizácii. Avšak konflikty a zmeny v oblasti národnej kultúry zostávali predmetom akademických sporov, bez zapojenia sa štátnych síl. Keď však vznikla ČKS, vyhlásila tieto konflikty za vec života a smrti. Začala priamo útočiť na tradičnú kultúru, čo zahŕňalo priame ničenie aj nepriame zneužívanie vo forme prijatia povrchných rysov, ale odmietnutí podstaty.

Ničenie národnej kultúry bolo tiež procesom vytvárania novej „kultúry strany“. ČKS rozvracala ľudské svedomie a morálny úsudok, čím ľudí viedla k tomu, aby sa k tradícii otáčali chrbtom. Ak národná kultúra celkom zanikne, podstata národa zmizne spolu s ňou a národu ostane len jeho prázdne meno – toto nie je prehnané varovanie.

Deštrukcia tradičnej kultúry priniesla súčasne spoločnosti nepredstaviteľnú hmotnú škodu.

Tradičná kultúra si váži jednotu neba a ľudí a harmonické spolužitie ľudí s prírodou. ČKS naopak nachádza bezmedznú radosť v „boji s nebom a zemou“. To priamo viedlo k vážnemu poškodeniu životného prostredia, ktoré následne ničí Čínu. Vezmime si ako príklad vodné zdroje. Číňania opustili tradičný princíp, že „šľachtici si cenia bohatstvo, ale zarábajú ho spravodlivým spôsobom“, a tak bezohľadne pustošili a znečisťovali životné prostredie. V súčasnosti 75 % z 50 000 km čínskych riek nie je vhodných pre život rýb; už pred 10 rokmi bola viac ako 1/3 podzemnej vody znečistená a situácia sa ďalej zhoršuje. Zvláštny „úkaz“ sa prihodil na rieke Chuaj-che: malé dieťa hrajúce sa v rieke plnej oleja vykresalo iskru, ktorá po dopade na povrch vody zapálila plameň vysoký päť metrov. Ako sa oheň šírila, spálil na uhoľ viac než desať vrb, ktoré rástli na brehu¹⁴⁹. Každý chápe, že je nemožné, aby ľudia, ktorí pijú takúto vodu, neochoreli na rakovinu alebo inú chorobu. Ďalšie environmentálne problémy, ako je rozširovanie púští, zasoľovanie pôd v severozápadnej Číne a priemyselné znečistenie v rozvinutých oblastiach – majú všetky jedinú príčinu, konkrétne to, že spoločnosť stratila

¹⁴⁹ Čchen Kuej-li Varovanie rieky Chuaj-che (1995).

úctu k prírode.

Tradičná kultúra si váži život. ČKS vyhlasuje, že „vzbura je oprávnená“ a „boj proti ľudským bytostiam prináša radosť“. V mene revolúcie môže strana zavraždiť alebo nechať vyhladovať desiatky miliónov ľudí. Ľudia si preto prestali vážiť život, čo potom podporuje narastajúce množstvo falošných a jedovatých výrobkov na trhu. Napríklad v meste Fu-jang, provincia An-chuej, sa u mnohých zdravých detí počas kojenia objavilo skrátenie končatín, oslabenie telesnej konštitúcie a zväčšenie hlavy. Osem detí na túto zvláštnu chorobu umrelo. Vyšetrenie ukázalo, že táto choroba bola spôsobená jedovatým mliekom v prášku, ktoré predával bezohľadný a chamtivý výrobca. Niektorí ľudia krmia kraby, hady a korytnačky hormónmi a antibiotikami, miešajú stolové víno s priemyselným alkoholom, spracovávajú ryžu použitím priemyselných olejov a bielia chlieb priemyselnými bielidlami. Napríklad výrobca v provincii Che-nan osem rokov používal recyklovaný olej, olej zo surovej nafty a iné karcinogénne látky na výrobu desiatok ton jedovateho „jedlého oleja“. Výroba jedovatých potravín nie je miestnym alebo ojedinelým javom – je v celej Číne dosť bežná. Toto všetko sa týka sebeckej snahy o materiálny zisk, ktorá prichádza potom, ako bola zničená kultúra a následne poklesla ľudská morálka.

Na rozdiel od absolútneho monopolu a výlučnosti kultúry strany má tradičná kultúra obrovskú integračnú silu. Počas vrcholného obdobia dynastie Tchang existovali vedľa seba budhistické učenia, kresťanstvo a iné západné náboženstvá v harmónii s taoistickými a Konfuciovými myšlienkami. Čínska tradičná kultúra si tak udržala otvorený postoj voči modernej západnej civilizácii. Štyria ázijskí „tigri“ (Singapur, Tchaj-wan, Južná Kórea a Hongkong) vytvorili kultúrnu identitu „neokonfucianizmu“. Ich vývoj dokázal, že tradičná kultúra netvorí prekážku ekonomickému ani sociálnemu rozvoju.

Autentická tradičná kultúra meria kvalitu ľudského života na základe šťastia vo vnútri, a nie vonkajšieho materiálneho pohodlia. Tchao Jüanming¹⁵⁰ (365 – 427 n. l.) povedal: „Radšej mám, keď ma nikto za chrbtom neobviňuje, ako keby ma niekto tvárou v tvár chválil; Radšej mám pokoj v mysli, než pohodlie tela“¹⁵¹. Hoci žil v chudobe, udržoval si veselého ducha a užíval si „zbieranie astier pod východnou hradbou, vzhliadajúc k Južnej hore v diaľke“.

Kultúra neponúka odpovede na otázky, ako rozšíriť priemyselnú výrobu alebo aké sociálne systémy prijať. Hrá však dôležitú úlohu pri poskytovaní morálneho vedenia a morálnych obmedzení. Jej obnova je nápravou ľudstva vo vzťahu k nebesiam, zemi a prírode, úcte k životu a bázni pred Bohom. Dovoľuje ľudstvu žiť v harmónii s nebom a zemou a užívať si dlhý život.

¹⁵⁰ Tchao Jüan-ming (365 – 427 n. l.) tiež známy ako Tchao Čchien, je jedným z najväčších básnikov v čínskej literatúre.

¹⁵¹ Z Prológu k Li Jüan-ovmu návratu do Pchan-ku, od spisovateľa Chan Jü (768 – 824 n. l.), jedného z „ôsmich veľkých majstrov prózy dynastií Tchang a Sung“.

VII. komentár: História zabíjania Čínskej komunistickej strany

Úvod

Päťdesiatpäťročná história ČKS je písaná krvou a klamstvami. Príbehy za touto krvavou históriou sú veľmi tragické a málo známe. Za vlády ČKS bolo zabitých 60-80 miliónov nevinných Číňanov, po ktorých zostali rozbité rodiny. Mnoho ľudí sa čuduje, prečo ČKS zabíja. Kým ČKS pokračuje v brutálnom prenasledovaní praktizujúcich Falun Gongu a súčasne rozháňa strelbou protestujúce davy v Chan-jüane, ľudia sa zamýšľajú, či niekedy príde deň, kedy sa ČKS naučí hovoriť slovami a nie zbraňami.

Mao Ce-tung zhrnul zmysel kultúrnej revolúcie takto: „...po chause svet dosiahne mier, avšak po siedmich až ôsmich rokoch musí chaos zavládnuť opäť.“¹⁵² Inými slovami, politická revolúcia by mala nastať každých 7 či 8 rokov a každých 7 či 8 rokov je taktiež nutné vyvraždiť obrovské množstvo ľudí.

Za masakrami páchanými ČKS stojí jej ideológia a jej praktické záujmy.

Ideologicky ČKS verí v „diktatúru proletariátu“ a „nepretržitú revolúciu pod diktatúrou proletariátu“. Takže keď ČKS prevzala moc nad Čínou, pozabíjala veľkostatkárov, aby vyriešila problémy s výrobou v poľnohospodárskych oblastiach. Zabíjala kapitalistov, aby dosiahla ciele komerčnej a priemyselnej reformy a vyriešila tak výrobné vzťahy v mestách. Keď boli tieto dve triedy odstránené, problémy týkajúce sa ekonomickej základne boli v podstate vyriešené. Podobne, riešenie problémov s nadstavbou¹⁵³ takisto volalo po jatkách. Potlačenie opozičnej strany Chu Fenga a antipravičarskeho hnutia eliminovalo intelektuálov. Zabíjanie kresťanov, taoistov, budhistov a populárnych ľudových skupín vyriešilo problém náboženstva. Masové vraždy počas kultúrnej revolúcie ustanovili (kultúrne i politicky) absolútne vodcovstvo ČKS. Masaker na Námestí nebeského pokoja vláda použila, aby predišla politickej kríze a zároveň umlčala všetky demokratické požiadavky. Prenasledovanie Falun Gongu slúži na vyriešenie otázky viery a tradičných spôsobov liečenia. Tieto kroky videla ČKS ako nevyhnutné na posilnenie svojej moci a udržanie si nadvlády zoči-voči neustálej finančnej kríze (keď sa ČKS dostala k moci, ceny začali astronomicky stúpať a po kultúrnej revolúcii sa čínska ekonomika takmer zrútila), politickej kríze (niektorí ľudia nenasledujú nariadenia strany, iní zasa chcú so stranou zdieľať politické práva) a kríze viery (rozpad bývalého Sovietskeho zväzu, politické zmeny vo východnej Európe a otázka Falun Gongu). Okrem prípadu Falun Gongu boli všetky tieto politické hnutia použité na oživenie zlého ducha ČKS a vyprovokovanie jeho túžby po revolúcii. ČKS tiež použila tieto hnutia na preskúšanie svojich členov a odstránenie tých, ktorí nespĺňali požiadavky strany.

Zabíjanie je nevyhnutné takisto z praktických dôvodov. ČKS začala ako skupina kriminálnikov a lotrov, ktorí zabíjali, aby získali moc. Hneď ako bol tento precedens ustanovený, nebolo cesty späť. Neustály teror bol nutný, aby zastrašil ľudí a prinútil ich zo strachu prijať absolútnu vládu ČKS.

Na povrchu sa môže zdať, že ČKS bola „nútená zabíjať“ a že rôzne incidenty sa odohrali preto, lebo podráždili temnú stránku strany a nepredvídané spustili vražedné mechanizmy

¹⁵² List Mao Ce-tunga jeho žene Ťiang Čching (1966).

¹⁵³ V kontexte marxistickej teórie nadstavbu tvorí duchovná kultúra, inštitúcie (umenie, náboženstvo, štát, myslenie), pričom základňu tvoria sily a výrobné vzťahy.

ČKS. V skutočnosti tieto incidenty slúžia na zamaskovanie potreby strany zabíjať a ČKS dokonca periodické zabíjanie požaduje. Bez týchto bolestivých lekcií by si ľudia mohli začať myslieť, že sa ČKS zlepšuje a mohli by požadovať demokraciu, rovnako ako si ju žiadalo demokratické hnutie idealistických študentov v roku 1989. Masakre opakujúce sa každých 7 alebo 8 rokov slúžia na to, aby oživilí spomienky ľudí na teror a majú byť varovaním pre mladšie generácie – každý, kto pracuje proti ČKS, stavia sa proti jej absolútnej nadvláde, alebo chce povedať pravdu o jej roli v čínskej histórii, okúsi „železnú päsť diktatúry proletariátu“.

Zabíjanie sa pre ČKS stalo jedným z najzákladnejších spôsobov na udržanie moci. Pri jej narastajúcom krvavom dlhu by odloženie mäsiarskeho noža povzbudilo ľudí k odplate za jej kriminálne činy. Takže ČKS nielenže potrebovala hojne a dôkladne vraždiť, ale jatky museli byť navyše vykonané čo najbrutálnejším spôsobom, aby efektívne zastrašili ľud, hlavne v skoršom období, keď ČKS ustanovovala svoju vládu.

Keďže účelom zabíjania bolo vzbudiť v ľuďoch pocit maximálneho teroru, ČKS si vyberala ciele na zničenie svojvoľne a iracionálne. V každom politickom hnutí ČKS používala stratégiu genocídy. Vezmime si ako príklad „potlačenie reakcionárov“. ČKS skutočne neodstránila reakcionárske „správanie“ ale „ľudí“, ktorých nazvali reakcionármi. Ak niekto pár dní slúžil v armáde u Nacionalistov (KMT), avšak neurobil nič politického potom, ako ČKS získala moc, tento človek bol aj tak popravený kvôli svojej „reakcionárskej minulosti“. Aby v priebehu pozemkovej reformy ČKS odstránila „koreň problému“, často zabila celú rodinu vlastníka pozemku.

Od roku 1949 ČKS prenasledovala viac než polovicu ľudí v Číne. Odhaduje sa, že 60-80 miliónov ľudí zomrelo neprirodzenou smrťou. Toto číslo prevyšuje celkový počet úmrtí za obe svetové vojny.

Rovnako ako v iných komunistických krajinách, súčasťou svojvoľného zabíjania ČKS je aj likvidácia vlastných členov s cieľom odstrániť disidentov, ktorí pred povahou strany uprednostňujú hodnoty ľudskosti. V snahe zostať „nepremožiteľnou pevnosťou“ dopadá vláda teroru ČKS rovnako na ľud ako aj na členov ČKS.

V normálnej spoločnosti ľudia voči sebe prejavujú starostlivosť a lásku, majú v úcte život a prejavujú vďačnosť Bohu. Na východe majú ľudia príslovie: „Nerob iným to, čo nechceš, aby oni robili tebe.“¹⁵⁴ Na západe sa hovorí: „Miluj blížneho svojho, ako seba samého.“¹⁵⁵ ČKS však naopak hlása: „História všetkého, čo doposiaľ v spoločnosti existovalo, je históriou triednych bojov.“¹⁵⁶ Aby sa tieto „boje“ vo vnútri spoločnosti udržiavali živé, musí byť podnecovaná nenávisť. ČKS nielenže berie životy, ale zároveň povzbudzuje ľudí k tomu, aby sa zabíjali navzájom. Snaží sa znížiť citlivosť ľudí voči utrpeniu druhých tým, že ich obklopuje neustálym zabíjaním. Tým, že ich často vystavuje neľudskej brutalite, chce docieľiť, aby sa ľudia stali otupenými voči násiliu a vyvinúť v nich mentalitu „najlepšie, v čo môžeš dúfať, je to, aby si sám nebol prenasledovaný.“ Všetky tieto lekcie brutálneho potláčania umožňujú ČKS udržať si svoju vládu.

Okrem zničenia nespočetných ľudských životov zničila ČKS aj dušu čínskych ľudí. Veľké množstvo ľudí si zvyklo reagovať na hrozby ČKS tým, že sa vzdali svojho uvažovania a svojich princípov. V istom zmysle duše týchto ľudí zomreli – čo je ešte desivejšie ako fyzická smrť.

¹⁵⁴ Konfuciove Hovory

¹⁵⁵ Leviticus 19:18.

¹⁵⁶ Marx, Komunistický manifest (1848).

I. Hrôzostrašný masaker

Už predtým, ako sa ČKS dostala k moci, Mao Ce-tung napísal: „Na reakcionárov a ani na ich aktivity rozhodne nebudeme uplatňovať politiku dobrej vôle.“¹⁵⁷ Inými slovami, už predtým, ako ČKS prevzala vládu v Pekingu, bola rozhodnutá praktizovať tyranium pod eufemizmom „ľudovej demokratickej diktatúry“. Nasleduje niekoľko príkladov.

Potlačenie reakcionárov a pozemková reforma

V marci roku 1950 vydala ČKS „Príkaz k úplnému potlačeniu reakcionárskych živlov“, historicky známy ako hnutie „potlačenia kontrarevolúcie“.

Na rozdiel od všetkých cisárov, ktorí po korunovácii udelili amnestiu v celej krajine, ČKS začala zabíjať v minúte, keď získala moc. Mao Ce-tung v jednom ozname napísal: „Ešte stále sú mnohé miesta, kde sú ľudia plachí a neodvažujú sa otvorene zabíjať kontrarevolucionárov vo veľkej miere.“¹⁵⁸ Vo februári 1951 ČKS prehlásila, že okrem provincie Če-ťiang a južnej časti provincie An-chuej by „ostatné oblasti, ktoré nezabíjajú dostatočne, predovšetkým veľké a stredne veľké mestá, mali pokračovať v zatýkaní a zabíjaní v čo najväčšej možnej miere, a nemali by tak skoro prestať.“ Mao dokonca odporučil, aby „pri zabíjaní kontrarevolucionárov bola vo vidieckych oblastiach zabitá 1/1000 z celkovej populácie... v mestách by to malo byť menej ako 1/1000“¹⁵⁹. V tom čase bola čínska populácia približne 600 miliónov ľudí; toto „cisárske nariadenie“ od Maa by teda zapríčinilo najmenej 600 000 úmrtí. Nikto nevie, odkiaľ sa vzal pomer 1/1000. Možno z rozmaru sa Mao rozhodol, že týchto 600 000 životov bude stačiť ako základ na vytvorenie atmosféry strachu medzi ľuďmi, a tak vydal takéto nariadenie.

ČKS sa nezaujímal o to, či si tí, ktorí boli zabití, zaslúžili zomrieť. „Nariadenia Čínskej ľudovej republiky o trestaní kontrarevolucionárov“ vydané v roku 1951 dokonca hovorili, že aj tí, ktorí „šíria chýry“, môžu byť „ihneď popravení“.

Kým sa divoko realizovalo potlačovanie kontrarevolucionárov, zároveň sa vo veľkom odohrávala aj pozemková reforma. V oblastiach, ktoré okupovala, začala ČKS pozemkovú reformu v skutočnosti už koncom dvadsiatych rokov. Na povrchu pripomínali ideály tejto reformy obdobie Nebeského kráľovstva Tchaj-pching¹⁶⁰, konkrétne, každý mal mať pôdu na farmárčenie, ale v skutočnosti to bolo len ospravedlnenie pre zabíjanie. Tchao Ču, neskôr štvrtý najvyšší funkcionár v ČKS, zaviedol pre pozemkovú reformu slogan: „Každá dedina krváca, každá domácnosť bojuje“, naznačujúc, že v každej dedine musia majitelia pôdy zomrieť.

Pozemková reforma sa dá dosiahnuť aj bez zabíjania. Mohlo sa to urobiť rovnako, ako to spravila tchaj-wanská vláda, keď pozemky od statkárov odkúpila. Avšak ČKS pôvodne vzišla z násilníkov a lumpenproletariátu, takže vedela len kradnúť. Kvôli obave z pomsty za svoje rabovanie ČKS prirodzene potrebovala zabiť obeť, aby tak odstránila možný zdroj problémov.

Najbežnejší spôsob zabíjania počas pozemkovej reformy bol známy ako „bojové zhromaždenie“. ČKS vykonštruovala zločiny a obvinila z nich vlastníkov pôdy alebo bohatých statká-

¹⁵⁷ Mao Ce-tung, Demokratická ľudová diktatúra (1949).

¹⁵⁸ Mao Ce-tung, „Musíme plne propagovať [útlak kontrarevolucionárov], aby každá rodina bola informovaná.“ (30. marca 1951)

¹⁵⁹ Mao Ce-tung: „Musíme násilne a presne napadnúť kontrarevolucionárov.“ (1951)

¹⁶⁰ Nebeská ríša veľkého mieru (1851 – 1864), tiež známa ako Taipingská rebélie, bol jeden z najkrvavejších konfliktov v čínskej histórii. Bola to bitka medzi silami imperiálnej Číny a tými, ktorí boli inšpirovaní samozvaným mystikom kultúrnej skupiny Hakka menom Chung Siou-čchüan, ktorý konvertoval na kresťanstvo. Odhaduje sa, že v nej umrelo najmenej 30 miliónov ľudí.

rov. Opýtali sa obecnosť, ako by mali byť potrestaní. Do davu boli nastrčení niekoľkí členovia alebo aktivisti ČKS kričiaci: „Mali by sme ich zabiť!“ Vlastníci pôdy a bohatí roľníci boli potom na mieste popravení. Každý, kto v tej dobe na dedine vlastnil pôdu, bol označený za „tyrana“. Tí, ktorí využívali dedičanov, boli „zlí tyrani“; tí, ktorí pomáhali s opravami verejných zariadení a darovali peniaze školám a na pomoc po prírodných nešťastiach, boli „láskaví tyrani“; a tí, ktorí nerobili nič, boli nazvaní „tichí tyrani“. Toto rozdelenie však nemalo žiaden význam, pretože všetci „tyrani“ boli popravení priamo na mieste, bez ohľadu na to, do ktorej kategórie patrili.

Na konci roka 1952 ČKS zverejnila, že počet popravených „kontrarevolucionárov“ bol okolo 2,4 milióna. V skutočnosti bol celkový počet mŕtvych z radov bývalých vládnych úradníkov Kuomintangu pod úrovňou okresov ako aj z radov veľkostatkárov najmenej 5 miliónov.

Potlačenie kontrarevolucionárov a pozemková reforma mali tri priame dopady. Po prvé – boli odstránení miestni úradníci, v minulosti vyberaní na základe systému rodových klanov. Pomocou potlačania kontrarevolucionárov a pozemkovej reformy ČKS zabila všetkých vedúcich ľudí z predošlého systému a prevzala úplnú kontrolu nad vidiekom tým, že založila bunky strany v každej dedine. Po druhé – kradnutím a rabovaním počas potlačania reakcionárov a počas pozemkovej reformy získala pre seba strana obrovské bohatstvo. Po tretie – civilné obyvateľstvo bolo zastrašené brutálnym prenasledovaním vlastníkov pôdy a bohatých roľníkov.

„Tri antikampane“ a „päť antikampaní“

Potlačenie kontrarevolucionárov a pozemková reforma ovplyvnili predovšetkým vidiek, zatiaľ čo následné „Tri antikampane“ a „Päť antikampaní“ sa dajú považovať za tomu zodpovedajúcu genocídu v mestách.

„Tri antikampane“ sa začali v decembri 1951 a zamerali sa na korupciu, plytvanie a byrokráciu medzi kádrami ČKS. Niektorí skorumpovaní členovia ČKS boli popravení. Krátko potom ČKS pripísala korupciu vlastných vládnych úradníkov na konto údajného zvädzania kapitalistami. Súčasne bolo v januári 1952 zahájených „Päť antikampaní“ proti podplácaniu, daňovým únikom, rozkrádaniu štátneho majetku, nekvalitným stavbám a špionáži štátnych ekonomických informácií.

„Päť antikampaní“ bolo v podstate kradnutím majetku kapitalistov, či skôr vraždením kapitalistov pre ich peniaze. Čchen I, starosta mesta Šanghaj v tej dobe, si každú noc vypočul hlásenie, sediac na pohovke so šálkou čaju v ruke. Pokojne sa spýtal: „Koľko bolo dnes parašutistov?“ čo znamenalo: „Koľko podnikateľov spáchalo samovraždu skokom z výškových budov?“ Nikto z kapitalistov nemohol uniknúť „piatim antikampaniam“. Požadovalo sa od nich, aby splatili dane, ktorým „sa vyhli“ v období Kuang-sü (1875 – 1908) dynastie Čching (1644 – 1911), v dobe, keď bol založený šanghajský obchodný trh. Kapitalisti si jednoducho nemohli dovoliť takéto „dane“ zaplatiť, ani keď použili celý svoj majetok. Nemali inú možnosť, než ukončiť svoje životy, ale neodvažovali sa skočiť do rieky Chuang-pchu. Ak by sa nenašli ich telá, ČKS by ich obvinila, že unikli do Hongkongu a ich rodina by stále bola za dane zodpovedná. Kapitalisti teda skákali z vysokých budov, zanechajúc svoje mŕtve telo, aby tak ČKS mala dôkaz, že sú naozaj mŕtvi. Vraví sa, že v tej dobe sa ľudia neodvažovali chodiť v Šanghaji popri vysokých budovách z obavy, aby ich nerozmliaždilo telo niekoho, kto vyskočil z vysokého poschodia.

Podľa zbierky *Fakty o politických kampaniach od založenia ČLR*, ktorú v roku 1996 spoločne vydali štyri vládne ústavy vrátane Centra pre výskum histórie ČKS, bolo počas „Troch antikampaní“ a „Piatich antikampaní“ uväznených viac než 323 100 ľudí a viac ako 280 spáchalo samovraždu alebo zmizlo. V roku 1955, počas „kampane proti Chu Fengovej strane“, bolo 5000 ľudí obvinených z trestného činu, viac než 500 ľudí bolo zatknutých, viac než 60

spáchalo samovraždu a 12 zomrelo na neprirodzené príčiny. V nasledujúcom potlačení represí kontrarevolucionárov bolo popravených viac než 21 300 ľudí a 4 300 ľudí spáchalo samovraždu alebo zmizlo¹⁶¹.

Veľký hladomor

Najvyššia úmrtnosť bola zaznamenaná počas čínskeho Veľkého hladomoru, tesne po Veľkom skoku vpred¹⁶². Kapitola „Veľký hladomor“ z knihy *Záznamy dejín ČĽR* vydané vo februári 1994 štátnym vydavateľstvom Červená zástava uvádza: „Počet neprirodzených úmrtí a redukovaných narodení v rokoch 1959 – 1961 je odhadovaný na 40 miliónov... Strata 40 miliónov životov v Číne je pravdepodobne najväčším hladomorom na svete v tomto storočí.“¹⁶³

ČKS falošne urobila z Veľkého hladomoru „trojročnú prírodnú pohromu“. V skutočnosti však po tieto tri roky bolo počasie priaznivé, bez veľkých prírodných pohrôm ako sú záplavy, obdobia sucha, hurikány, tsunami, zemetrasenia, mrazy, krupobitia alebo premnoženia kobyliiek. „Pohroma“, o ktorej je reč, bola úplne spôsobená človekom. Kampaň Veľkého skoku vpred vyžadovala, aby sa každý v Číne zapojil do výroby ocele a farmári boli donútení, aby svoju úrodu nechali zhnúť na poliach. Napriek tomu úradníci v každej oblasti stupňovali požiadavky na poľnohospodárske výnosy. Che I-žan, najvyšší úradník výboru ČKS v Liou-čou, osobne sfaľšoval šokujúce výnosy úrody o „65 000 kilogramoch ryže z 1 mu“ v kraji Chuan-ťiang. Toto sa stalo práve po zasadaní pléna v Lušane, keď sa antipravičiarska kampaň ČKS rozšírila po celej krajine. Aby ČKS ukázala, že má vždy pravdu, vláda znárodnila úrodu ako formu zdanenia za zveličené výnosy. V dôsledku toho boli dedinčanom zabavené prídely zrna, semien a hlavných plodín. Keď požadované množstvo stále nedosiahli, ČKS obvinila dedinčanov, že svoju úrodu skrývajú.

Che I-žan raz povedal, že sa musia zo všetkých síl snažiť získať prvé miesto v súťaži o najvyššiu úrodu, bez ohľadu na to, koľko ľudí v Liou-čou zomrie. Niektorým dedinčanom vzali všetko, pričom niektorí si ukryli niekoľko hrstí ryže v záchodových nádržiach. Stranický výbor v Sün-le, kraj Chuan-ťiang, dokonca zakázal dedinčanom variť, aby sedliakom znemožnil jesť úrodu. Na noc boli nariadené hliadky domobrany. Keď zbadali svetlo ohňa, vpadli do domu a prehládali ho. Mnoho sedliakov sa preto neodvážilo variť ani divoko rastúce bylinky alebo kôru a zomrelo hladom.

Vždy keď v histórii nastalo obdobie hladomoru, vláda zásobovala obeť ryžovou kašou, rozdávala úrodu a umožnila obetiam pred hladomorom utiecť. Avšak ČKS považovala útek obetí pred hladomorom za poškodenie prestíže strany a nariadila milíciu zablokovať cesty, aby nikto pred hladomorom nemohol uniknúť. Keď boli sedliaci tak hladní, že brali zrna zo sýpok, ČKS nariadila strieľať do davu, aby potlačili rabovanie a zabitých označila ako kontrarevolučné elementy. V mnohých provinciách, vrátane Kan-su, Šan-tung, Che-nan, An-chuej, Chu-pej, Chu-nan, S'-čchuan a Kuang-si, umrelo od hladu obrovské množstvo sedliakov. Vyhľadovaní sedliaci boli stále nútení zúčastňovať sa prác pri zavlažovaní, stavaní hrádzí a pri výrobe ocele. Mnohí klesli na zem počas práce a už nikdy nevstali. Tí, ktorí prežili, nemali už síl pochovávať mŕtvych. Mnohé dediny úplne vymreli, keď rodiny jedna po druhej umierali od hladu.

V období najväčších hladomorov v čínskej histórii, predtým ako sa ČKS dostala k moci,

¹⁶¹ Údaje z výňatku z knihy publikovanej Hongkongom z časopisu Chengming (www.chengmingmag.com), októbrové vydanie, 1996

¹⁶² Veľký skok vpred (1958 – 1960) bola kampaň ČKS na rozbehnutie čínskeho priemyslu, najmä výroby ocele. Všeobecne sa považuje za veľkú ekonomickú pohromu.

¹⁶³ Zverejnené vo februári 1994 vydavateľstvom Červená vlajka.

boli prípady, keď si rodiny vymenili deti, aby ich zjedli, ale nikto nikdy nejedol svoje vlastné deti. Za vlády ČKS boli ľudia dohnaní jesť tých, čo zomreli, zabíjať a jesť tých, čo utiekli z iných oblastí, a dokonca zabíjať a jesť svoje vlastné deti. Spisovateľ Ša Čching opisuje vo svojej knihe I Si Ta Ti Wan (Skrytá zem v zátok) scénu: Počas Veľkého hladomoru ostal v sedliackej rodine v jednom dome otec so synom a dcérou. Jedného dňa otec vyhnal dcéru von z domu. Keď sa vrátila, nemohla nájsť svojho mladšieho brata, ale videla v kotli plávať biely tuk a vedľa pece ležala hromada kostí. O niekoľko dní neskôr otec nanosil do kotla ďalšiu vodu a volal dcéru, aby prišla k nemu bližšie. Dievča bolo zdesené a skrývajúc sa za dverami prosila svojho otca: „Tatko, prosím, nejedz ma. Môžem nazbierať drevo na oheň a variť ti. Keď ma zješ, nikto iný to pre teba nebude robiť.“

Konečný rozsah a počet takýchto tragédií nie je známy. ČKS ich falošne vydávala za dôkazy vznešenej cnosti prehlasujúc, že ČKS viedla ľudí k statočnému boju s „prírodnými pohromami“ a pokračovala vo vychvaľovaní samej seba ako „úžasnej, veľkolepej a spravodlivej“.

Po Lušanskom plenárnom zasadnutí, ktoré sa konalo v roku 1959, bol generál Pcheng Tschuaj zbavený moci, potom čo prehovoril za čínskych občanov. Skupina vládnych úradníkov a kádrov, ktorí sa opovážili hovoriť pravdu, bola prepustená zo svojich pozícií, zatknutá alebo vyšetovaná. Potom sa už nikto neodvážil hovoriť pravdu. V období Veľkého hladomoru ľudia namiesto hovorenia pravdy zatajovali fakty o tých, ktorí umreli na podvýživu, aby si ochránili svoje úradné pozície. Provincia Kan-su dokonca odmietla potravinovú pomoc od provincie Ša-an-si s tvrdením, že Kan-su má prebytok jedla.

Tento Veľký hladomor bol pre kádre ČKS kvalifikačnou skúškou. Podľa kritérií ČKS, tie kádre, ktoré odolali pokušeniu povedať pravdu zoči-voči desiatkam miliónov ľudí vyhladovaných na smrť, boli určite „kvalifikovaní“. Po tejto skúške mohla ČKS skutočne veriť, že nič také, ako ľudské emócie alebo nebeské princípy, sa nestanú psychologickým bremenom, ktoré by zabraňovalo týmto kádom v nasledovaní straníckej línie. Po skončení Veľkého hladomoru boli zodpovední provinční úradníci podrobení iba formálnej sebakritike. Li Ťing-čchüan, tajomník ČKS v provincii S'-čchuan, kde od hladu zomrelo niekoľko miliónov ľudí, bol povýšený na prvého tajomníka Úradu ČKS pre juhozápadnú oblasť.

Od kultúrnej revolúcie cez masaker na námestí Nebeského pokoja k Falun Gongu

Kultúrna revolúcia sa formálne začala 16. mája 1966 a trvala do roku 1976. Toto obdobie dokonca aj samotná ČKS nazýva „Desaťročná katastrofa“. Chu Jao-pang, predchádzajúci generálny tajomník strany, neskôr v interview s juhoslovanským reportérom povedal: „V tom čase tým bolo postihnutých takmer 100 miliónov ľudí, čo bola desatina čínskej populácie“.

Fakty o politických kampaniach od založenia ČLR uvádzajú, že: „V máji 1984, po 31 mesiacoch intenzívneho vyšetrovania, overovania a prehodnocovania Ústredným výborom ČKS, boli počty vzťahujúce sa ku kultúrnej revolúcii nasledujúce: viac než 4,2 milióna ľudí bolo zatknutých a vyšetovaných, viac než 1,7 milióna ľudí umrelo neprirodzenou smrťou, viac než 135 000 ľudí bolo označených za kontrarevolucionárov a popravených, viac než 237 000 ľudí bolo zabitých, viac než 7,03 milióna ľudí bolo zmrzačených pri ozbrojených útokoch a 71 200 rodín bolo rozvrátených.“ Štatistiky zostavené z krajských zdrojov ukazujú, že v priebehu kultúrnej revolúcie zomrelo 7,73 milióna ľudí neprirodzenou smrťou.

Okrem zabíjania ľudí spustila kultúrna revolúcia taktiež vlnu samovrážd. Mnoho významných intelektuálov, medzi inými Lao Še, Fu Lej, Ťien Po-can, Wu Chan a Čchu An-pching, ukončili svoj život v úvodných etapách kultúrnej revolúcie.

Kultúrna revolúcia bola najľavicovejším obdobím v Číne. Zabíjanie sa stalo súťažou, v ktorej sa ukazoval vlastný revolučný postoj, takže masakre „triednych nepriateľov“ boli

extrémne kruté a brutálne.

Politika „reformy a otvárania sa“ značne zlepšila šírenie informácií, čo umožnilo mnohým zahraničným reportérom stať sa priamymi svedkami masakru na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 a odvysielat' televízne reportáže ukazujúce tanky, ktoré drvia vysokoškolských študentov.

O desať rokov neskôr, 20. júla 1999, zahájil Ťiang Ce-min prenasledovanie Falun Gongu. Ku koncu roka 2002 potvrdili interné informácie z vládnych zdrojov pevninskej Číny, že počet utajených prípadov zabitia v záchytných centrách, pracovných táborech, väzeniach a psychiatrických liečebniach prekročil 7 000 a priemerne bolo zabitých 7 ľudí denne.

V dnešnej dobe má ČKS tendenciu zabíjať oveľa menej ako v minulosti, keď boli zabití milióny až desiatky miliónov ľudí. Existujú na to dva dôležité dôvody. Na jednej strane ČKS zdeformovala mysle ľudí svojou kultúrou, takže sú teraz poddajnejší a cynickejší. Na druhej strane, kvôli veľkej korupcii a sprenevere úradníkov ČKS, sa čínska ekonomika stala závislou ekonomikou, ktorá významne závisí na zahraničnom kapitáli, aby si udržala ekonomický rast a sociálnu stabilitu. ČKS si živo pamätá ekonomické sankcie, ktoré nasledovali po masakri na Námestí nebeského pokoja a vie, že verejné zabíjanie by vyústilo do stiahnutia zahraničného kapitálu, čo by ohrozilo jej totalitný režim.

ČKS sa za scénou nikdy nevzdala zabíjania, avšak dnešná ČKS vynakladá obrovské úsilie, aby ukryla krvavé dôkazy.

II. Extrémne kruté spôsoby zabíjania

Všetko, čo ČKS robí, má len jeden účel: získať a udržať si moc. Čím viac ľudí je zabitých a čím krutejšie sú zabíjania, tým lepšie to poslúži na zastrašenie ľudí. Tento teror sa začal už pred čínsko-japonskou vojnou.

Masaker v severnej Číne počas čínsko-japonskej vojny

Keď bývalý americký prezident Hoover odporúčal knihu *Nepriateľ vo vnútri* od pátra Raymonda J. De Jaeghera¹⁶⁴, povedal, že táto kniha úplne odhaľuje teror komunistických hnutí. Odporúčal ju každému, kto chce porozumieť tejto zlovoľnej sile v tomto svete.

V tejto knihe De Jaegher hovoril príbehy o tom, ako ČKS použila násilie na zastrašovanie ľudí, aby sa podriadili. Napríklad jedného dňa ČKS vyzvala každého na dedine, aby sa dostavil na námestie. Učiteľia priviedli na námestie deti zo školy. Dôvodom tohto zhromaždenia bolo sledovať popravu trinástich mladých vlastencov. Po ohlásení vykonštruovaných obvinení proti obetiam nariadila ČKS vydesenej učiteľke, aby s deťmi začali spievať vlastenecké piesne. Počas ich spevu sa namiesto tanečníkov objavil na pódiu kat držiaci v rukách nabrúsený nôž. Bol to mladý krvilačný komunistický vojak so svalnatými pažami. Vojak pristúpil zo zadu k prvej obeti, rýchlo zodvihol veľký ostrý nôž a sekol – prvá hlava spadla na zem. Krv striekala ako z fontány, hlava sa kotúľala po zemi a hysterický detský spev sa zmenil v chaotický krik a plač. Učiteľka stále udávala rytmus, v snahe udržať deti v spievaní. Jej zvonček bolo uprostred tohto zmätku počuť znova a znova.

Kat sekol trinásťkrát a trinásť hláv spadlo na zem. Potom sa na pódium nahrnuli mnohí komunistickí vojaci, otvorili obetiam hrudníky a vyňali z nich srdcia, určené na hostinu. Celá táto brutálna scéna sa odohrala pred očami detí. Deti pri tejto hrôze bledli a niektoré z nich začali vracat'. Učiteľka vynadala vojakom a zoradila deti, aby sa vydali späť do školy.

Neskôr páter De Jaegher často vídaval, ako sú deti nútené sledovať zabíjanie. Deti si na kr-

¹⁶⁴ De Jaegher, Raymond J., *Nepriateľ vnútri*. Guild Books, katolícky prieskum (1968).

vavé scény zvykli, znecitlivelí voči zabíjaniu, a niektoré si dokonca začali toto vzrušenie užívať.

Keď ČKS mala dojem, že jednoduché zabíjanie už nie je dostatočne desivé a vzrušujúce, vymyslela mnoho spôsobov krutého mučenia. Napríklad prinútili obeť zhltnúť veľké množstvo soli, bez toho, aby sa mohla napiť – obeť trpela až do chvíle, kým zomrela smädom; alebo bol človek vyzlečený donaha a donútený váľať sa po sklenných črepoch; alebo bol človek vhodený do diery vysekanej v zime v zamrzutej rieke, kde buď zamrzol alebo sa utopil.

De Jaegher napísal tiež o funkcionárovi ČKS v provincii Šan-si, ktorý vynášiel ďalšiu príšernú metódu mučenia. Jedného dňa si pri svojich potulkách mestom všimol pred jednou reštauráciou obrovský kotol s vriacou vodou. Neskôr zakúpil niekoľko takýchto obrovských kotlov a ihneď nechal zatknúť niekoľko ľudí, ktorí boli proti komunistickej strane. Počas náhlevého súdu boli kotle naplnené vodou a voda privedená do varu. Tri obeť boli ihneď po procese zoblečené a vhodené do kotlov s vriacou vodou, kde zomreli. V Pching-šane sa De Jaegher stal svedkom toho, ako bol otec zaživa stiahnutý z kože. Členovia ČKS prinútili syna, aby mučenie sledoval, a dokonca sa na neľudskom mučení sám podieľal, aby videl svojho otca umierať v neznesiteľných bolestiach a počul jeho krik. Členovia ČKS poliali otcovo telo octom a kyselinou a potom z neho rýchlo stiahli celú kožu. Začali od chrbta, cez ramená, a za chvíľu bola koža z celého jeho tela stiahnutá, nedotknutú ponechali iba kožu na hlave. Otec zomrel v priebehu niekoľkých minút.

Červený teror počas „červeného augusta“ a kanibalizmus v Kuang-si

Po získaní absolútnej moci nad krajinou ČKS vôbec neukončila svoje násilie. Počas kultúrnej revolúcie sa toto násilie stalo ešte horším.

18. augusta 1966 sa Mao Ce-tung stretol s predstaviteľmi Červenej gardy na veži Námestia nebeského pokoja. Sung Pin-pin, dcéra komunistického vodcu Sung Žen-čchiunga, pripichla Maovi na rukáv symbol Červenej gardy. Keď Mao zistil, že meno Sung Pin-pin znamená láskavý a vľúdny, povedal: „Potrebujeme viac násilia.“ Sung si z toho dôvodu zmenila meno na Sung Jao-wu (doslovný preklad je „chcieť násilie“).

Násilné ozbrojené útoky sa zakrátko rozšírili po celej krajine. Mladšia generácia, vychovaná v komunistickom ateizme, sa ničoho nebála a ničím sa neznepokojovala. Pod priamym vedením ČKS a podľa Maových inštrukcií sa z Červených gárd stali ignorantskí fanatici, ktorí sa stavali nad zákon a začali biť ľudí a plieniť domy v celej Číne. V mnohých oblastiach bolo politikou genocídy vyhladených všetkých „päť čiernych tried“ (majitelia pozemkov, bohatí farmári, reakcionári, zlé elementy a pravičiar) vrátane členov ich rodín. Typickým príkladom bol priebeh udalostí v kraji Ta-sing blízko Pekingu, kde bolo od 27. augusta do 1. septembra 1966 v 48 brigádach z trinástich obcí zabitých celkom 325 ľudí. Najstarší zabitý mal 80 rokov a najmladší iba 38 dní. Vyvráždenej bolo 22 domácností, z ktorých neostal nažive nikto.

Ubitie človeka na smrť bolo bežným zjavom. Na ulici Ša-tchan skupina mužov Červenej gardy trýznila starú ženu železnými reťazami a koženými remeňmi, až kým sa nemohla vôbec hýbať a jedna členka Červenej gardy jej aj tak ďalej skákala po tele a po bruchu. Žena na mieste zomrela... Blízko Čchung-wen-mengu, keď Červená garda prehládávala dom „manželky statkára“ (osamelej vdovy), donútila všetkých susedov, aby každý doniesol hrniec vriacej vody, ktorú jej potom liali za golier, až kým nebolo jej telo úplne obarené. O niekoľko dní neskôr sa našlo mŕtve telo tejto starej pani v jej izbe, pokryté červami... Používalo sa mnoho rozličných spôsobov zabíjania, vrátane ubitia na smrť obuškami, sekania kosákom a škrtenia lanom... Spôsob zabíjania malých detí bol najbrutálnejší: vrah šliapol dieťaťu na jednu nohu a za druhú ťahal, čím dieťa roztrhol napoly. (*Vyšetrovanie masakru v Ta-singu* od Ju Luo-

wena.)¹⁶⁵

Kanibalizmus v Kuang-si bol ešte neľudskejší než masaker v Ta-singu. Spisovateľ Čeng I, autor knihy Červený memoriál, opisuje ako sa kanibalizmus vyvíjal v troch etapách¹⁶⁶.

Prvá bola úvodná etapa, kedy bol teror skrytý a nejasný. Krajské zdroje zdokumentovali typickú scénu: o polnoci sa vrahovia vkradli ku obeti, ktorú rozrezali a vybrali z nej srdce a pečeň. Pretože boli neskúsení a vystrašení, odrezali omylom pľúca, a tak sa museli opäť vrátiť. Keď mali srdce a pečeň uvarené, niekto priniesol z domu omáčku, iný korenie, a potom všetci vrahovia spoločne v tichosti jedli ľudské orgány vo svetle horiaceho krbu.

Druhá bola vrcholná etapa, keď sa teror dial otvorene a na verejnosti. Starší zabijaci v tejto etape získali skúsenosti ako vyrezať srdce a pečeň, zatiaľ čo obeť stále žila a učila to aj ostatných, pričom cibrili svoje techniky do dokonalosti. Napríklad, keď rezali živého človeka, stáčať, aby mu narezali brucho do kríža, šliapli na telo (pokiaľ bol človek priviazaný k stromu, tak ho kolenom udreli do brušnej dutiny) a srdce a ďalšie orgány jednoducho vypadli. Hlavný zabijak mal nárok na srdce, pečeň a genitálie, zatiaľ čo ostatní zobrali, čo sa zvýšilo. Tieto ukrutné a strašidelné scény bývali „skrásňované“ vejúcimi vlajkami a sloganmi.

Tretia etapa bola šialenstvom. Kanibalizmus sa stal masovo rozšíreným hnutím. V kraji Wu-san ľudia nepríčetne pojedali iných ľudí, podobne ako psy požierajú mŕtvolu pri epidémii. Často boli obeť najskôr „verejne kritizované“, po čom vždy hneď nasledovalo zabitie a kanibalizmus. Hneď ako obeť spadla na zem, či už bola mŕtva alebo živá, ľudia vytiahli nože, ktoré mali pripravené, obštúpili ju a ukrojili akúkoľvek časť, ktorú sa im podarilo získať. V tejto etape boli do kanibalizmu zapojení takmer všetci bežní občania. Hurikán „triednych bojov“ vymietol z ľudských myslí akékoľvek povedomie o tom, čo je hriech a čo je ľudská prirodzenosť. Kanibalizmus sa šíril ako epidémia a ľudia sa vyžívali v kanibalských hostinách. Jedli sa akékoľvek časti tela, vrátane srdca, mäsa, pečeni, obličiek, ramien, chodidiel a šliach. Ľudské telá boli pripravované najrôznejšími spôsobmi, vrátane varenia, dusenia na pare, smaženia, pečenia a grilovania... Ľudia pili tvrdý alkohol alebo víno a pri jedení ľudského mäsa hrali rôzne hry. Počas vrcholnej etapy tohto trendu boli jedlá z ľudského mäsa ponúkané dokonca v jedálňach najvyššej vládnej organizácie – Revolučného výboru wu-sanského kraja.

Čitatelia by sa nemali mylne domnievať, že tieto prejavy kanibalizmu boli výhradne neorganizovaným chovaním ľudí. ČKS bola totalitná organizácia kontrolujúca každú jednu bunku spoločnosti. Bez povzbudzovania a manipulácie ČKS by sa hnutie kanibalizmu nikdy neodohralo.

V piesni napísanej ČKS, kde chváli samú seba, sa spieva: „Stará spoločnosť¹⁶⁷ zmenila ľudí na duchov, nová spoločnosť z duchov urobila ľudí.“ Avšak vyššie popísané zabíjanie a kanibalizmus nám hovoria, že ČKS dokázala zmeniť ľudí na príšery alebo démonov, pretože ČKS je sama osebe krutejšia než akákoľvek príšera alebo démon.

¹⁶⁵ Ta-singský masaker sa stal v auguste 1966 počas zmeny tajomníka strany v Pekingu. V tom čase predniesol minister verejnej bezpečnosti Sie Fu-č' na stretnutí s pekinským Úradom pre verejnú bezpečnosť reč, ktorá sa týkala nezasahovania červených gárd proti „piatim čiernym triedam“. Táto reč bola čoskoro prednesená na stretnutí stáleho výboru Úradu verejnej bezpečnosti v Ta-singu. Po tomto stretnutí Úrad verejnej bezpečnosti v Ta-singu začal okamžite konať a zosnoval plán, v ktorom poštal masy v okrese Ta-sing, aby zabíjali „päť temných tried“.

¹⁶⁶ Čeng I, Červený pamätník (Tchaj-pej: vydavateľstvo Čínskej televízie, 1993). Táto kniha je tiež dostupná v angličtine: Červený pamätník: Príbehy o kanibalizme v modernej Číne od I Čenga, preložené a upravené T. P. Symom (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.)

¹⁶⁷ „Stará spoločnosť,“ ako ju ČKS nazýva, sa týka obdobia pred rokom 1949 a „nová spoločnosť“ sa týka obdobia po roku 1949, keď ČKS prevzala moc nad krajinou.

Prenasledovanie Falun Gongu

Keď ľudia v Číne vstúpili do veku počítačov a ciest do vesmíru a môžu súkromne hovoriť o ľudských právach, slobode a demokracii, mnoho ľudí si myslí, že odporne a príšerné zverstvá sú všetky minulosťou. ČKS si obliekla civilizovanejší šat a je pripravená spojiť sa so svetom.

Ale to je ďaleko od pravdy. Keď ČKS objavila, že existuje skupina, ktorá sa nebojí jej krutých metód mučenia a zabíjania, začala používať ešte šialenejšie prostriedky. Takto prenasledovanou skupinou je Falun Gong.

Násilie Červenej gardy a kanibalizmus v provincii Kuang-si sa zameriavali na odstránenie tela obete, keďže človeka zabili v priebehu niekoľkých minút alebo hodín. Praktizujúci Falun Gongu sú prenasledovaní, aby boli donútení vzdať sa svojej viery v „pravdivosť, súcit a znášanlivosť“. Navyše, kruté mučenia často trvajú niekoľko dní, niekoľko mesiacov alebo dokonca niekoľko rokov. Odhaduje sa, že následkom mučenia zomrelo viac než 10 000 praktizujúcich Falun Gongu.

Praktizujúci Falun Gongu, ktorí pretrpeli všemožné druhy mučenia a unikli smrti, zaznamenali viac než 100 ukrutných metód týrania. Nižšie je uvedených iba niekoľko príkladov.

Najrozšírenejším spôsobom mučenia praktizujúcich Falun Gongu je ich kruté bitie. Polícia a vedúci väzňov vo väzniciach priamo bijú praktizujúcich a podnecujú k tomu i ostatných väzňov. Mnoho praktizujúcich následkom bitia ohluchlo, ich ušné laloky boli roztrhnuté, očné bulvy rozmliaždené, mali vyrazené zuby a zlomenú lebku, chrbticu, rebrá, kľúčne kosti, panvu, ruky a nohy. V dôsledku bitia im museli byť amputované ruky a nohy. Niektorí mučitelia mužským praktizujúcim nemilosrdne stláčajú a drvia genitálie a ženám kopú do oblasti genitálií. Pokiaľ sa praktizujúci nevzdajú svojej viery, mučenie pokračuje, pokiaľ im od bitia nepopraská koža a neodhalí sa mäso. Telá praktizujúcich sú od mučenia úplne zmrzačené a pokryté krvou, ale dozorcovia na nich aj tak lejú slané roztoky a dávajú im šoky elektrickými obuškami. Pach krvi a mäsa sa mieša dohromady s desivými výkrikmi agónie. Mučitelia taktiež používajú plastové vrecia, ktoré pretiahnu praktizujúcim cez hlavu a skúšajú tak, či sa zo strachu z udusenía poddajú ich požiadavkám.

Ďalšou metódou bežne používanou na mučenie praktizujúcich Falun Gongu v čínskych pracovných táboroch sú šoky elektrickými obuškami. Polícia používa elektrické obušky, aby praktizujúcim dávala šoky na citlivé miesta ako sú ústa, vrch hlavy, hrud', genitálie, boky, stehná, chodidlá, ženám do prs a mužom do penisu. Niektorí policajti dávajú praktizujúcim šoky niekoľkými elektrickými obuškami zároveň, až kým nie je cítiť uskvarené mäso a pokiaľ poranené miesta nesčernejú a nesfialovejú. Niekedy dávajú šoky obuškami zároveň do hlavy aj do konečníka. Polícia často používa 10 alebo i viac elektrických obuškov naraz, aby dávala šoky praktizujúcim po dlhú dobu. Normálny elektrický obušok má desaťtisíce voltov. Keď je použitý, vyjde z neho modrý blesk so zvukom podobným zvuku statickej elektriny. Keď elektrický prúd prechádza ľudským telom, človek má pocit, akoby horel alebo akoby ho pohrýzol had. Každá takáto rana je veľmi bolestivá, ako hadie uštipnutie. Koža obete sčervenie, popraská, spáli sa a rany hnisajú. Existujú i oveľa silnejšie obušky s oveľa vyšším napätím, ktoré dajú obeti takú ranu, že človek má pocit, akoby dostal úder kladivom do hlavy.

Polícia taktiež používa zapálené cigarety, aby praktizujúcim páčila ruky, tvár, spodky nôh, hrudník, chrbát, bradavky atď. Používajú zapaľovače, aby praktizujúcim pálili ruky a genitálie. Špeciálne vyrobené oceľové tyče sú rozžeravené v elektrických kachliach, pokiaľ nie sú červené. Potom sú používané, aby praktizujúcim pálili nohy. Na tváre praktizujúcich sú sypané rozžeravené uhlíky. Polícia takto na smrť upálila praktizujúceho, ktorý ešte aj po najkrutejšom mučení stále dýchal a mal pulz. Polícia potom oznámila, že jeho smrť bola „samo-upálenie“.

Policajti bijú ženy do prs a do oblasti genitálií. Znásilňujú ich, ako jednotlivo, tak

i skupinovo. Navyše sú ženy zbliekané a vhadzované do ciel preplnených trestancami, ktorí ich potom znásilňujú. Elektrickými obuškami im dávajú rany do prs a genitálií. Zapalovačmi im pália bradavky a strkajú im do vagín elektrické obušky, aby im dali elektrický šok. Zväzujú štyri zubné kefky dohromady, strkajú ich praktizujúcim do vagín a krúčia nimi. Do intímnych častí praktizujúcich pichajú železným hákom. Ruky ženských praktizujúcich sú spútané za chrbtom a do ich bradaviek pichajú drôty, v ktorých je elektrický prúd.

Policajti násilím oblečú praktizujúcim „zvieracie kazajky“¹⁶⁸ a potom im prekrížia a zviažu ruky za chrbtom. Ruky pretiahnu ponad ramená až pred hrud', zviažu praktizujúcim nohy a zavesia ich von z okna. Zároveň im zapchajú ústa látkou a nasadia im na uši slúchadlá, ktoré nepretržite prehrávajú správy očiernujúce Falun Gong. Podľa očitých svedkov sa ľudom, ktorí prechádzajú týmto mučením, rýchlo zlomia ruky a pretrhnú sa im šľachy, to isté sa stane s ich ramenami, zápästiami a lakt'ami. Tým, ktorí sú takto mučení po dlhú dobu, sa úplne zlomila chrbtica a umreli v mučivých bolestiach.

Taktiež hádžu praktizujúcich do kobiek plných odpadkov. Kladivom im vrážajú tenké bambusové tyčky pod nechty a nútia ich žiť vo vlhkých miestnostiach plných červených, zelených, žltých, bielych či iných plesní na stropoch, podlahe a stenách, čo spôsobuje hnisanie ich zranení. Taktiež nechajú psy, hady a škorpióny, aby praktizujúcich hrýzli a okrem toho im injekciami dávajú do tela drogy, ktoré poškodzujú nervový systém. Toto je iba niekoľko spôsobov mučenia praktizujúcich v pracovných táboroch.

III. Krutý boj vo vnútri strany

Pretože ČKS zjednocuje svojich členov na základe vernosti strane a nie na základe morálky a spravodlivosti, lojalita jej členov, predovšetkým starších funkcionárov, voči hlavnému vodcovi je ústrednou otázkou. Strana potrebuje vytvoriť atmosféru teroru zabíjaním svojich členov. Tí, čo prežijú, potom vidia, že keď hlavný diktátor chce, aby niekto zomrel, táto osoba zomrie veľmi nepríjemne.

Vnútorne boje v komunistických stranách sú dobre známe. Všetci členovia politbyra Komunistickej strany Sovietskeho zväzu, okrem Lenina, ktorý zomrel a samotného Stalina, boli v prvých dvoch obdobiach jej vlády odsúdení na smrť alebo spáchali samovraždu. Popravení boli traja z piatich maršalov armády, ako aj traja z piatich najvyšších veliteľ'ov, všetkých desať ich zástupcov, 57 z 85 veliteľ'ov armádnych zborov a 110 z 195 oblastných veliteľ'ov.

ČKS bola vždy zástancom „brutálnych bojov a nemilosrdných útokov“. Taká taktika sa nezameriava iba na ľudí mimo strany. Už v dobe revolúcie v provincii Ťiang-si zabila ČKS toľko členov anti-bolševickej armády¹⁶⁹, že len málo z nich prežilo, aby bojovalo vo vojne. V meste Jan-an strana zahájila kampaň „nápravy“. Neskôr, keď bola strana politicky ustanovená, odstránila Kao Kanga, Žao Šu-s'-ho, Chu Fenga, a Pcheng Te-chuaia. Počas kultúrnej revolúcie boli odstránení takmer všetci starší členovia strany. Žiadneho z bývalých generálnych tajomníkov ČKS nečakal dobrý koniec.

Liou Šao-čchi, bývalý čínsky prezident, ktorý bol kedysi pre národ osobnosťou číslo dva, zomrel nešťastne. V deň jeho sedemdesiatych narodenín Mao Ce-tung a Čou En-laj výslovne povedali Wang Tung-singovi (veliteľ'ovi Maovej osobnej stráže), aby Liou Šao-čchiovci doniesol narodeninový dar, rádio, nech si vypočuje oficiálne vyhlásenie záverov 8. plenárneho za-

¹⁶⁸ Zvieracia kazajka je mučiaci nástroj v tvare kabáta. Ruky obeť sú vzadu skrútené a zviazané lanom a potom vytiahnuté dopredu ponad hlavu; táto mučiaca metóda dokáže okamžite ochromiť ruky. Najpriamejším dôsledkom tejto krutej metódy mučenia je zlomenina ramenných kostí, lakt'a, zápästia a chrbta a následne smrť obeť v neznesiteľnej bolesti. Mnohí praktizujúci Falun Gongu umreli na následky tohto mučenia.

¹⁶⁹ V roku 1930 Mao nariadil strane zabiť tisíce členov strany, vojakov Červenej armády a nevinných civilistov v provincii Ťiang-si v snahe konsolidovať svoju moc v oblastiach kontrolovaných ČKS.

sadania 12. ústredného výboru, v ktorom sa hovorilo: „Navždy vylúčte toho vlastizradcu, špióna a odpadlíka Liou Šao-čchia zo strany a pokračujte v odhaľovaní a kritizovaní zločinov vlastizrady Liou Šao-čchia a jeho komplicov.“

Liou Šao-čchi bol psychicky zdrvený a jeho choroby sa prudko zhoršili. Pretože bol po dlhú dobu pripútaný na lôžko a nemohol sa hýbať, na krku, chrbte, bokoch a na päťach mal boľavé hnisavé preležaniny. Keď mal veľké bolesti, schmatol oblečenie, rôzne predmety alebo niekoho ruku a nechcel ju pustiť, takže ľudia mu potom dali do každej ruky tvrdú plastovú fľašu. Keď zomrel, tvrdé plastové fľaše od jeho stisku nadobudli tvar presýpacích hodín.

V októbri 1969 začalo celé telo Liou Šao-čchia hniť a infikovaný hnis vydával silný zápach. Bol nesmierne chudý a na pokraji smrti. Ale špeciálny inšpektor z ústredného výboru strany mu nepovolil, aby sa osprchoval, alebo aby ho obrátili a prezliekli. Namiesto toho mu zobliekli všetky šaty, zabalili ho do prikrývky a letecky ho poslali z Pekingu do Kchai-fengu, kde ho uzamkli na prízemí pevného železobetónového bunkra. Keď mal vysoké horúčky, nelenže mu nedali žiadne lieky, ale ešte poslali všetok ošetrojúci personál preč. Keď Liou Šao-čchi zomrel, jeho telo bolo úplne zdegenerované, mal pol metra dlhé neupravené biele vlasy. O dva dni neskôr, o polnoci, bolo jeho telo spopolnené spôsobom, akým sa spaľujú ľudia s ťažkou infekčnou chorobou. Spolu s ním spálili jeho posteľnú bielizeň, vankúš a všetky veci, ktoré po ňom ostali. Na Liouovom úmrtnom liste je napísané: Meno: Liou Wej-chuang; zamestnanie: nezamestnaný; dôvod smrti: choroba. Takto ČKS umučila prezidenta krajiny bez udania jediného jasného dôvodu.

IV. Vyvážanie revolúcie, zabíjanie ľudí v zahraničí

Okrem zabíjania ľudí v Číne a vo vnútri strany sa ČKS podieľala aj na vývoze „revolúcie“ a na zabíjaní ľudí v zahraničí pomocou rôznych metód, vrátane Číňanov žijúcich v zahraničí. Typickým príkladom sú Červení Kméri.

Pol Potovi Červení Kméri existovali v Kambodži iba 4 roky. Napriek tomu bolo od roku 1975 do roku 1978 v tejto malej krajine, ktorá má len okolo 8 miliónov obyvateľov, zabitých viac než dva milióny ľudí, z toho cez 200 000 Číňanov.

Zločiny Červených Kmérov sú nespočetné, o nich sa tu ale zmieňovať nebudeme. Musíme sa však zmieniť o ich vzťahu k ČKS.

Pol Pot uctieval Mao Ce-tunga. Začalo to v roku 1965, keď štyrikrát navštívil Čínu, aby si osobne vypočul Maovu náuku. Už v novembri 1965 ostal Pol Pot v Číne na tri mesiace. Čchen Po-ta a Čang Čhun-čchiao s ním preberali teórie, ako napr.: „Politická moc vychádza z hlavných pušiek“, „Triedne boje“, „Diktatúra proletariátu“ atď. Toto sa neskôr stalo základom jeho vládnutia v Kambodži. Keď sa vrátil domov, Pol Pot zmenil meno svojej strany na Komunistickú stranu Kambodže a založil revolucionárske základne podľa modelu ČKS s cieľom obklúčiť mestá z vidieka.

V roku 1968 Kambodžská komunistická strana (KKS) oficiálne založila armádu. Na konci roku 1969 v nej slúžilo niečo cez tritisíc ľudí. Ale v roku 1975 sa z nej pred útokom a obsadením mesta Phnom Penh stala dobre vybavená a statočne bojujúca sila s 80 tisíc vojakmi. To všetko bolo možné vďaka podpore ČKS. Spisovateľ Wang Sian-gen¹⁷⁰ vo svojej knihe *Dokumenty o podpore Vietnamu a vojne s USA* píše, že Čína dala v roku 1970 Pol Potovej armáde zbrane pre 30 tisíc vojakov. V apríli 1975 prevzal Pol Pot moc nad hlavným mestom Kambodže a o dva mesiace neskôr šiel do Pekingu, aby vykonal návštevu u ČKS a vypočul si ďalšie inštrukcie. Je zrejmé, že ak by zabíjanie Červených Kmérov nebolo podporované teóriami a materiálnym zabezpečením ČKS, nikdy by sa nemohlo odohrať.

¹⁷⁰ Wang Sien-ken, *Dokument o podpore Vietnamu a boji s Amerikou*. (Peking: Medzinárodná kultúrna vydavateľská spoločnosť, 1990)

Napríklad potom, čo boli obaja synovia princa Sihanouka zabití Kambodžskou komunistickou stranou, tá na príkaz Čou En-laja poslušne poslala Sihanouka do Pekingu. Bolo dobre známe, že keď Kambodžská komunistická strana zabíjala ľudí, zabíjali dokonca aj „embryá“, aby predišla akýmkoľvek možným problémom v budúcnosti. Pol Pot sa však bez protestu podriadil Čou En-lajovým rozkazom.

Stačilo jediné slovo a Čou En-laj zachránil Sihanoukov život, ČKS však nič nenamietala proti zabitiu viac než 200 000 Číňanov Kambodžskou komunistickou stranou. V tej dobe sa kambodžskí Číňania obracali na čínsku ambasádu s prosbami o pomoc, ale tá ich ignorovala.

V máji 1998, keď sa v Indonézii vo veľkom meradle odohrávalo zabíjanie a znásilňovanie čínskeho etnika, ČKS proti tomu nepovedala ani slovo. Neponúkla žiadnu pomoc a dokonca zabránila prieniku akýchkoľvek správ do Číny. Zdá sa, že čínskej vláde ani nemohlo menej záležať na osude Číňanov v zahraničí; neponúkla im ani žiadnu humanitárnu podporu.

V. Ničenie rodín

Nedá sa vôbec spočítať, koľko ľudí zahynulo počas politických kampaní ČKS. Kvôli informačnej blokáde a bariéram medzi jednotlivými oblasťami, etnickými skupinami a miestnymi dialektmi, nie je možné spraviť štatistické prieskumy. Vláda ČKS by takéto prieskum nikdy nespravila, keďže by si tým kopala svoj vlastný hrob. ČKS pri písaní vlastnej histórie radšej vynecháva detaily.

Ešte ťažšie sa dá zistiť počet rodín, ktoré ČKS zničila. V niektorých prípadoch bola smrťou jedného člena zničená celá rodina. V iných prípadoch bola vyhladená celá rodina. Aj tam, kde nikto neumrel, boli mnohí donútení k rozvodom. Otec a syn alebo matka a dcéra sa často museli zrieknuť svojich rodinných zväzkov. Niektorí boli zmrzačení, iní sa zbláznili a niektorí umreli v mladom veku na následky ťažkých chorôb spôsobených mučením. Záznamy o týchto rodinných nešťastiach sú veľmi neúplné.

Yomiuri News z Japonska raz spravil reportáž o tom, ako ČKS prenasledovala viac než polovicu čínskej populácie. Pokiaľ je to pravda, odhadovaný počet rodín zničených ČKS by bol vyše 100 miliónov.

Meno Čang Č'-sin¹⁷¹ sa vďaka množstvu reportáží o nej stalo všeobecne známym. Mnoho ľudí vie, že pretrpela fyzické mučenie, skupinové znásilnenie a psychické mučenie. Nakoniec sa zbláznila a bola zastrelená potom, čo jej podrezali hrdlo. Mnohí ale možno nevedia, že za touto tragédiou je skrytý ďalší krutý príbeh – dokonca aj členovia jej rodiny sa museli zúčastniť „študijného stretnutia pre rodiny tých, čo čakali na smrť“.

Lin Lin, dcéra Čang Č'-sin, spomína na jar 1975 na túto udalosť takto:

Človek zo súdu v Šen-jangu nahlas predniesol: „Tvoja matka je skutočne zarytá kontrarevolucionárka. Odmieta prijať reformu a je nenapraviteľne tvrdohlavá. Je proti nášmu veľkému vodcovi, predsedovi Maovi, proti nepremožiteľným myšlienkam Mao Ce-tunga a proti revolučnému smeru proletariátu predsedu Maa. Kvôli nespočítateľným zločinom, ktoré spáchala, zvažuje naša vláda zvýšenie trestu. Keď bude popravená, aký bude tvoj postoj?“ Bola som v šoku a nevedela som, ako odpovedať. Zlomilo mi to srdce. Ale predstierala som, že som pokojná a pokúšala som sa zadržať slzy. Otec mi povedal, že pred ostatnými nemôžeme plakať, inak by sme sa už nemali ako zriecť nášho vzťahu k mame. Otec za mňa odpovedal: „Pokiaľ je to tak, vláda môže urobiť, čo uzná za vhodné.“

Ten človek zo súdu sa spýtal znovu: „Prídete si pre jej telo, keď bude popravená? Vy-

¹⁷¹ Čang Č'-sin bola intelektuálka, ktorú ČKS umučila na smrť počas kultúrnej revolúcie za kritizovanie Maovho zlyhania vo Veľkom skoku vpred a za otvorenosť pri hovorení pravdy. Väzenskí dozorcovia ju mnohokrát vyzliekli, zviazali jej ruky za chrbát a hodili ju do mužskej cely, aby ju banda väzňov znásilňovala, až kým sa nezbláznila. Väznica sa bála, že bude pri poprave kričať slogany na protest, a tak jej pred popravou podrezali hrdlo.

zdvihnete si jej pozostatky vo väzení?“ Sklonila som hlavu a nevravela som nič. Otec za mňa znovu odpovedal: „Nič nepotrebujeme.“ ... Otec vzal mňa a brata za ruku a vyšli sme von z okresného motela. Potácali sme sa domov v strašnej snehovej fujavici. Nič sme nevarili; otec rozlomil poslednú kukuričnú žemľu, ktorú sme doma mali a podal ju mne a bratovi. Povedal: „Zjedzte to a bežte skoro spať.“ Potichu som si ľahla na hlinenú posteľ. Otec sedel na stoličke a omráčene pozeral do svetla. Po chvíli sa pozrel na posteľ a myslel si, že už spíme. Vstal, ticho otvoril kufor, ktorý sme priniesli z nášho starého domu v Šen-jangu a vytiahol maminu fotografiu. Pozrel sa na ňu a nemohol sa ubrániť slzám.

Vstala som z posteľe, položila som hlavu otcovi do dlaní a začala som hlasno plakať. Otec ma pohladkal a povedal: „Neplač, susedia to nesmú počuť.“ Brat vstal, keď započul môj plač. Otec nás vzal oboch pevne do náručia. Nevieme, koľko slz sme tej noci uronili, vieme len, že sme sa nemohli ani slobodne vyplakať.“¹⁷²

Jeden univerzitný učiteľ mal šťastnú rodinu, ale bola zničená počas kampane pre nápravu pravičiarov. V dobe antipravičarskeho hnutia sa jeho žena stýkala s mužom, ktorý bol označený za pravičiara. Jej milý bol neskôr poslaný do vzdialenej oblasti, kde veľmi trpel. Pretože ako mladé dievča nemohla ísť s ním, vzdala sa svojej lásky a vydala sa za učiteľa. Keď sa jej milovaný konečne vrátil späť do ich rodného mesta, táto žena, teraz matka niekoľkých detí, nevedela nájsť spôsob, ako odčiniť svoju zradu z minulosti. Trvala na rozvode so svojim manželom, aby utíšila svoje svedomie. V tej dobe mal ten učiteľ cez päťdesiat rokov; nedokázal prijať túto náhlu zmenu a pomiatol sa. Zobliekol sa donaha a behal po okolí, aby si našiel miesto, kde by začal nový život. Žena nakoniec opustila jeho aj deti. Bolestivé odlúčenie nariadené stranou sa stáva neriešiteľným problémom a nevyliciteľnou chorobou spoločnosti, pri ktorej jedno odlúčenie vytvára ďalšie.

Rodina je základným článkom čínskej spoločnosti. Je tiež posledným útočiskom tradičnej kultúry pred kultúrou strany. Preto je ničenie rodín tou najkrutejšou vecou v histórii násilia ČKS.

ČKS si vyhradzuje právo na všetky spoločenské zdroje; človek, ktorý je označený za oponenta diktatúry, bude okamžite nútený bojovať o prežitie, bude odsúdený celou spoločnosťou a zbavený svojej dôstojnosti. Keď sa s ľuďmi zaobchádza nespravodlivo, rodina je jediným bezpečným útočiskom a útechou pre nevinných ľudí. Ale politika dôsledkov odrádzala členov rodín od vzájomnej pomoci, inak by riskovali, že budú tiež označení za oponentov diktatúry. Napríklad Čang Č'-sin bola nútená rozviesť sa. Pre mnohých ľudí bola zrada členov rodiny – udávanie, rozbroje, verejné kritizovanie alebo žalovanie – poslednou kvapkou, ktorá zlomila ich ducha. Mnoho ľudí v dôsledku toho spáchalo samovraždu.

VI. Spôsoby a následky zabíjania

Ideológia zabíjania ČKS

ČKS sa vždy prehlasovala za veľmi talentovanú a kreatívnu pri rozvíjaní ideálov marxizmu-leninizmu, v skutočnosti však kreatívne vyvinula zlo, aké nemá v histórii a na celom svete obdoby. Využíva komunistickú ideológiu sociálnej jednoty na podvádzanie verejnosti a intelektuálov. Zneužíva vedu a technológiu k popretiu viery a k propagácii úplného ateizmu. Uplatňuje komunizmus, aby znemožnila osobné vlastníctvo a Leninovu teóriu a prax násilnej revolúcie, aby vládla krajine. Zároveň skombinovala a stále viacej posilňovala najskazenejšiu

¹⁷² Zo správy Nadácie pre výskum Lao-kaj, 12. októbra 2004: <http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (v čínštine)

časť čínskej kultúry, ktorá sa odkláňa od hlavného prúdu čínskych tradícií.

ČKS prišla s ucelenou teóriou a rámcom „revolúcie“ a „nepretržitej revolúcie“ pod diktatúrou proletariátu; použila tento systém, aby zmenila spoločnosť a zaistila diktatúru strany. Jej teória má dve časti – ekonomický základ a nadstavbu pod nadvládou proletariátu, pričom ekonomický základ určuje nadstavbu, zatiaľ čo nadstavba zároveň vplýva na tento ekonomický základ. Aby bola posilnená nadstavba, predovšetkým sila strany, musí sa najskôr začať revolúcia od ekonomického základu, čo zahŕňa:

(1) Zabíjanie vlastníkov pôdy pre vyriešenie problému výroby na vidieku¹⁷³ a

(2) Zabíjanie kapitalistov pre vyriešenie problému výroby v mestách.

Na úrovni nadstavby bolo zabíjanie tiež opakovane použité na udržanie absolútnej kontroly strany v oblasti ideológie. To zahŕňa:

(1) *Vyriešenie otázky politického postoja intelektuálov voči strane*

Počas dlhého obdobia ČKS zahájila mnoho kampaní na reformovanie názorov intelektuálov. Obvinila intelektuálov z buržoázneho individualizmu, buržoáznej ideológie, apolitických názorov, beztriednej ideológie, liberalizmu atď. ČKS zbavila intelektuálov dôstojnosti vymývaním mozgov a ničením ich svedomia. ČKS takmer úplne zničila nezávislé myslenie intelektuálov a mnoho ďalších ich dobrých vlastností, vrátane tradície prehovoriť za spravodlivosť a obetovať život pre udržanie spravodlivosti. Táto tradícia učila: „Neoddať sa výstrednostiam v bohatstve a sláve, ani sa neodkloniť od svojho cieľa v chudobe a ústraní a neskloniť sa pred nadvládou.“¹⁷⁴; „Človek by sa mal najskôr starať o štát a až nakoniec žiadať svoj podiel šťastia.“¹⁷⁵; „Každý obyčajný človek by mal prevziať zodpovednosť za úspechy a nezdary svojho národa.“¹⁷⁶ a „Keď žije šľachetný človek v ústraní, zdokonaľuje sám seba; keď žije šľachetný človek na poprednej pozícii, zdokonaľuje celú krajinu.“¹⁷⁷

(2) *Zahájenie kultúrnej revolúcie a zabíjanie ľudí pre získanie absolútnej kultúrnej a politickej nadvlády ČKS.*

ČKS spustila masové kampane vnútri aj mimo strany a začala zabíjanie ľudí z oblasti literatúry, umenia, divadla, histórie a školstva. ČKS zacielenila svoje prvé útoky na niekoľkých známych ľudí, ako napr. na autorov „Dediny troch rodín“¹⁷⁸, Liou Šao-čchi, Wu Chan, Lao Še a Ťian Po-can. Neskôr sa počet zabitých rozrástol o „malú skupinku v strane“ a „malú skupinku v armáde“, a nakoniec sa zabíjanie vystupňovalo na všetkých ľudí v krajine, vrátane tých v strane a v armáde. Ozbrojené boje odstraňovali fyzické telá; kultúrne útoky zabíjali ľudského ducha. Bolo to extrémne chaotické a násilné obdobie pod nadvládou ČKS. V krízach, keď strana potrebovala obnoviť svoju moc, bola zlá stránka ľudskej povahy zosilnená na maximum. Každý mohol ľubovoľne zabíjať v mene „revolúcie“ a „obrany Maovho revolučného smeru“. Takéto celonárodné ničenie ľudskej prirodzenosti bolo predtým nevídané.

¹⁷³ Jeden z troch nástrojov (výrobné prostriedky, spôsoby výroby a výrobné vzťahy), ktorými Marx zvykol analyzovať spoločenské triedy. Vzťahy produkcie sa týkali vzťahov medzi ľuďmi, ktorí vlastnili výrobné prostriedky a tými, ktorí ich nevlastnili, napr. vzťah medzi statkárom a roľníkom alebo vzťah medzi kapitalistom a robotníkom.

¹⁷⁴ Z knihy *Mencius*, 3. edícia klasických diel Penguin, preklad: D. C. Lau.

¹⁷⁵ Od Fan Čung-jena (989 – 1052), popredného čínskeho vychovávateľa, spisovateľa a vládneho predstaviteľa zo Severnej dynastie Sung. Tento citát je z jeho známej prózy „Stúpanie na vežu Jüe-jang.“

¹⁷⁶ Od Ku Jen-wu (1613 – 1682), popredného učenca ranej dynastie Čching.

¹⁷⁷ Z knihy *Mencius*, 7. edícia klasických diel Penguin, preklad: D. C. Lau.

¹⁷⁸ Dedina troch rodín bol pseudonym pre troch spisovateľov v 60. rokoch, Teng Kchuo, Wu Chan a Liao Mo-ša. Wu bol autorom hry „Čaj Žuej odstupuje zo svojho postu“, ktorú Mao považoval za politickú satiru na jeho vzťah s generálom Pcheng Te-chuaj.

(3) ČKS 4. júna 1989 strieľala na študentov na Námestí nebeského pokoja, v reakcii na demokratické požiadavky po kultúrnej revolúcii

Toto bolo prvýkrát, keď armáda ČKS verejne zabíjala civilistov, aby potlačila ich ľudové protesty proti sprenevere, korupcii a tajným dohodám medzi vládou a obchodníkmi a ich požiadavky na slobodu tlače, prejavu a zhromažďovania. ČKS počas masakru na Námestí nebeského pokoja dokonca zinscenovala pálenie vojenských vozidiel a zabíjanie vojakov, aby podnietila nenávisť medzi vojakmi a civilistami, čo viedlo k tragédii, v ktorej Ľudová armáda masakrovala vlastných občanov.

(4) *Zabíjanie ľudí s odlišnou vierou*

Oblasť viery je pre ČKS životne dôležitá. Na začiatku svojej vlády začala ČKS odstraňovať všetky náboženstvá a systémy viery, aby svojim kacírstvom podviedla ľudí. Keď sa ČKS stretla s duchovnou vierou novej éry – Falun Gongom – znovu vytiahla svoj mäsiarsky nôž. Stratégiou ČKS je využiť princípy Falun Gongu „Pravdivosť, Súcit a Znásanlivosť“ a skutočnosť, že praktizujúci neklamú, nepoužívajú násilie a nespôsobujú spoločenskú nestabilitu. Keď ČKS získala skúsenosť s prenasledovaním Falun Gongu, zdokonalila sa i v ničení ľudí iných vyznaní. Ťiang Ce-min a ČKS tentokrát vykročili napred sami, aby zabíjali, namiesto toho, aby využili iných ľudí alebo iné skupiny.

(5) *Zabíjanie ľudí, aby sa utajila pravda*

Občianske právo poznať pravdu je ďalším slabým miestom ČKS; tá zabíja ľudí aj preto, aby blokovala informácie. V minulosti bolo „počúvanie vysielania nepriateľského rádia“ ťažkým zločinom, za ktorý sa trestalo väzením. Ťiang Ce-min vydal tajný rozkaz „zabíjať bez milosti“ v reakcii na viaceré pokusy prerušiť vysielanie štátnej televízie a odvysielat pravdu o prenasledovaní Falun Gongu. Liou Čcheng-t'ün, ktorému sa podarilo v prerušení oficiálneho vysielania odvysielat pravdu, bol umučený na smrť. ČKS zmobilizovala Úrad 610 (organizáciu podobnú Gestapu počas nacistického Nemecka, ktorá bola vytvorená za účelom prenasledovania Falun Gongu), políciu, prokurátorov, súdy a masívny systém internetovej polície, aby monitorovali každý ľudský čin.

(6) *ČKS kvôli svojim vlastným záujmom zbavuje ľudí práva na život*

Teória nepretržitej revolúcie v skutočnosti znamená, že ČKS sa nikdy nevzdá svojej moci. V súčasnosti korupcia a sprenevera vnútri ČKS vyústila do konfliktov medzi absolútnou mocou strany a právom ľudí na život. Keď sa ľudia zorganizujú kvôli legálnej ochrane svojich práv, ČKS použije násilie a bude mávať mäsiarskym nožom pred takzvanými „vodcami“ týchto hnutí. Na tieto účely má už ČKS pripravených vyše 100 miliónov ozbrojených policajtov. V dnešnej dobe je ČKS oveľa lepšie pripravená na zabíjanie než v dobe masakru na Námestí nebeského pokoja v roku 1989, keď musela dočasne zmobilizovať svoje vojenské jednotky. Avšak kým ČKS vedie svojich ľudí k záhube, vtláča samú seba do slepej uličky. Ako vraví čínske príslovie, ČKS sa dostala do takeého bodu zraniteľnosti, že „keď fúka vietor, považuje aj stromy a trávu za svojich nepriateľov.“

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ČKS je zlým duchom už vo svojej podstate. Bez ohľadu na to, ako sa ČKS pre udržanie úplnej kontroly v rôznych obdobiach a na rôznych miestach menila, nikdy nezmení svoju históriu zabíjania – zabíjala ľudí predtým, zabíja ich teraz a bude v zabíjaní pokračovať aj v budúcnosti.

Rôzne spôsoby zabíjania za rôznych okolností

A. Propaganda na úvod

ČKS používala v rôznych obdobiach rôzne spôsoby zabíjania. Vo väčšine prípadov spusti-

la pred zabíjaním propagandu. ČKS často hovorila: „Jedine zabíjanie môže utíšiť verejné pobúrenie,“ akoby ľudia žiadali ČKS, aby zabíjala. V skutočnosti to „verejné pobúrenie“ bolo podnecované ČKS.

Napríklad dráma „Bielovlasé dievča“, ktorá je úplným prekrútením ľudovej legendy alebo vymyslené príbehy o úžere a vodných žalároch v dráme „Liou Wen-cchaj“ – obe boli použité, aby ľudia „vychovávali“ k nenávisti voči statkárom. ČKS bežne démonizovala svojich nepriateľov, ako napríklad v prípade bývalého čínskeho prezidenta Liou Šao-čchi. V januári 2001 ČKS zinscenovala „sebaupálenie“ na Námestí nebeského pokoja, aby podnietila nenávisť ľudí voči Falun Gongu, a potom zdvojnásobila masívnu genocídnu kampaň proti Falun Gongu. ČKS nielenže nezmenila spôsoby zabíjania ľudí, ale namiesto toho ich zdokonalila využitím nových informačných technológií. V minulosti mohla ČKS podvádzať iba Číňanov, dnes klame ľudí po celom svete.

B. Podnecovanie davu, aby zabíjal ľudí

ČKS nezabíja ľudí len prostredníctvom mechanizmov svojej diktatúry, ale aktívne mobilizuje ľudí, aby sa zabíjali navzájom. Aj keby ČKS na začiatku mobilizácie dodržiavala nejaké nariadenia a zákony, v dobe, keď podnecovala ľudí, aby sa do nej zapojili, už nič nemohlo vraždenie zastaviť. Napríklad keď ČKS zahájila svoju pozemkovú reformu, úrad pozemkovej reformy mohol rozhodovať o živote a smrti statkárov.

C. Zničenie ducha človeka pred zničením jeho fyzického tela

Ďalším spôsobom zabíjania je zničiť ducha človeka pred likvidáciou jeho fyzického tela. Dokonca ani tá najkrutejšia a najstrašnejšia dynastia v dejinách Číny – dynastia Čchin (221 – 207 pr. n. l.) neničila ľudského ducha. ČKS nikdy nedala ľuďom príležitosť, aby umreli ako mučeníci. Vyhlasovala zásady ako „zhovievavosť k tým, ktorí sa priznali a prísny trest tým, ktorí odporujú“ a „skloniť hlavu a priznať zločin je jediným východiskom.“ ČKS núti ľudí, aby sa vzdali svojich názorov a viery a núti ich umrieť ako psov bez dôstojnosti; dôstojná smrť by totiž povzbudila ich nasledovníkov. Iba keď ľudia umrú v ponížení a hanbe, môže ČKS dosiahnuť svoj cieľ „vychovávaní“ ľudí, ktorí obdivovali obeť. Dôvodom, prečo ČKS prenasleduje Falun Gong tak ukrutne a násilne je to, že praktikujúci Falun Gongu považujú svoju vieru za dôležitejšiu než svoj život. Keď sa ČKS nepodarilo zničiť ich dôstojnosť, urobila všetko pre to, aby umučila ich fyzické tela.

D. Zabíjanie ľudí spojenectvom a nepriateľstvom

Pri zabíjaní ČKS používa cukor i bič na spriatelnenie sa s jednými a znepriatelnenie si druhých. ČKS sa stále snaží napádať „malú časť“ populácie, okolo 5 %. „Väčšina“ spoločnosti je vždy dobrá, stále je však potrebné ju „vychovať“. Takáto výchova pozostáva z teroru aj starostlivosti. Výchova terorom používa strach, aby sa ľuďom ukázalo, že tí, čo sa postavia strane, nedopadnú dobre a núti ich strániť sa tých, ktorých v minulosti strana odsúdila. Výchova „starostlivosťou“ ľuďom ukazuje, že keď si získajú dôveru strany a stoja na strane ČKS, budú nielen v bezpečí, ale možno budú mať šancu byť povýšení alebo získať iné výhody. Lin Piao raz povedal: „Malá časť [potlačená] dnes a malá časť zajtra a onedlho to bude dohromady veľká časť.“ Tí, ktorí sa radovali, že prežili jedno hnutie, sa často stali obeťami hnutia nasledujúceho.

E. Potlačenie potenciálnych hrozieb v zárodku a utajené nezákonné zabíjanie

ČKS v poslednej dobe vyvinula ďalšie prostriedky zabíjania – potlačenie problému v zárodku a utajené nezákonné zabíjanie. Napríklad, keďže štrajky robotníkov a protesty roľníkov na rôznych miestach sa stávajú čoraz bežnejšími, ČKS odstraňuje tieto povstania ešte predtým, než sa rozrastú zatýkaním ich „vodcov“ a ich odsúdením na kruté tresty. Ďalším príkladom je, že keďže sloboda a ľudské práva sa stávajú vo svete bežne uznávanými, ČKS neodsúdila žiadneho praktizujúceho Falun Gongu na trest smrti, avšak po Ťiang Ce-minovom

vyhlásení, že „Nikto nebude braný na zodpovednosť za zabitie praktizujúceho Falun Gongu“, sú praktizujúci Falun Gongu po celej krajine bežne umučení s následkom tragickej smrti. Napriek tomu, že čínska ústava vyhradzuje občanom právo protestovať, keď trpia nespravodlivo. ČKS používa tajnú políciu alebo najíma miestnych zločincov, aby protestujúcich praktizujúcich zastavili, zatkli a poslali späť domov alebo aby ich dokonca poslali do pracovných táborov.

F. Zabitie jedného pre výstrahu ostatným

Takýmto príkladom bolo prenasledovanie Čang Č'-sin, Jü Luo-kche¹⁷⁹ a Lin Čao.

G. Používanie útlaku na zakrytie pravdy o zabíjaní

Známi ľudia s medzinárodným vplyvom sú obyčajne umlčaní, ale nie zabíjaní ČKS. Účelom je skryť zabíjanie tých, ktorých smrť nepriťahne pozornosť verejnosti. Napríklad počas kampane na potlačenie reakcionárov ČKS nezabila vysoko postavených generálov Kuomintangu ako Long Juna, Fu Cuo-ia a Tu Jü-minga a namiesto toho zavraždila úradníkov a vojakov nižšej úrovne Kuomintangu.

Dlhodobé zabíjanie ČKS pokrútilo duše čínskych ľudí. Dnes majú v Číne mnohí ľudia sklón k zabíjaniu. Keď teroristi zaútočili na USA 11. septembra 2001, mnoho Číňanov sa z útokov na čínskych internetových stránkach radovalo. Zástancov „totálnej vojny“ bolo počť všade a ľudia sa pred nimi triasli strachom.

Záver

Kvôli informačnej blokáde ČKS nie je možné presne zistiť, koľko ľudí umrelo v rôznych prenasledovaniach, ktoré sa počas vlády ČKS odohrali. V doterajších prenasledovaniach umrelo najmenej 60 miliónov ľudí. ČKS navyše zabíjala príslušníkov etnických menšín v Sín-tiangu, Tibete, Vnútorom Mongolsku, Jün-nane a na ďalších miestach; informácie o týchto incidentoch je ťažké zistiť. *Washington Post* raz odhadol počet ľudí, ktorých ČKS prenasledovala na smrť, na vyše 80 miliónov¹⁸⁰.

Okrem počtu úmrtí nevieme zistiť ani koľko ľudí bolo zmrzačených, koľkí psychicky ochoreli, boli dohnaní k šialenstvu či depresiám, ani koľkí boli vydesení k smrti počas prenasledovania, ktorým trpeli. Každá smrť je trpkou tragédiou, ktorá spôsobuje nekonečnú bolesť členom rodín obetí.

Japonské *Yomiuri News* raz uverejnili reportáž¹⁸¹ o tom, ako centrálna čínska vláda spravila v 29 provinciách a priamo spravovaných mestách prieskum o počte ľudí postihnutých kultúrnou revolúciou. Výsledky ukázali, že počas kultúrnej revolúcie bolo prenasledovaných alebo obvinených takmer 600 miliónov ľudí, čo tvorilo polovicu čínskej populácie.

Stalin raz povedal, že smrť jedného človeka je tragédia, ale smrť jedného milióna ľudí je len štatistika. Keď sa zistilo, koľko ľudí umrelo hladom v provincii S'-čchuan, Li Ťing-čchüan, vtedajší tajomník komunistickej strany v S'-čchuan, poznamenal: „V ktorej dynastii

¹⁷⁹ Jü Luo-kche bol ľudskoprávny mysliteľ a aktivista, ktorý bol zabitý ČKS počas kultúrnej revolúcie. Jeho monumentálna esej „O pozadí rodiny“ napísaná 18. januára 1967 sa tešila najširšej a najdlhšej odozve zo všetkých jeho esejí odzrkadľujúcich nekomunistické názory počas rokov kultúrnej revolúcie. Lin Čao bola pekinská vysokoškolská študentka žurnalistiky, ktorá bola v roku 1957 označená za pravičiarku pre jej nezávislé myslenie a otvorenú kritiku komunistického hnutia. Bola obvinená z konšpirácie s cieľom zvrhnutia diktatúry ľudovej demokracie a v roku 1960 ju uväznili. V roku 1962 bola odsúdená na 20 rokov väzenia. 29. apríla 1968 bola zabitá ako kontrarevolucionárka.

¹⁸⁰ Údaje z: <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (v čínštine).

¹⁸¹ Z „Otvoreného listu od Sung Mej-ling pre Liao Čcheng-č“ (17. augusta 1982). Zdroj: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (v čínštine).

ľudia neumierali?“ Mao Ce-tung povedal: „Obete sú nevyhnutné v akomkoľvek boji. Smrť sa vyskytuje často.“ Toto je výsledok komunistického ateistického pohľadu na život. Preto počas prenasledovania za Stalinovho režimu zahynulo 20 miliónov ľudí, čo predstavuje 10 % populácie bývalého ZSSR. ĆKS zavraždila najmenej 80 miliónov ľudí, čo je tiež takmer 10 % populácie [ku koncu kultúrnej revolúcie]. Ćervení Ćméri vyhladili dva milióny ľudí, teda jednu štvrtinu vtedajšej populácie Kambodže. V Severnej Kórei sa počet obetí hladomoru odhaduje na vyše milión. Toto sú krvavé dlhy komunistických strán.

Zlé kulty obetujú ľudí a ich krv používajú k uctievaniu zlých duchov. Komunistická strana od svojho vzniku nepretržite zabíjala – keď nemohla zabiť tých, ktorí boli mimo stranu, zabíjala svojich vlastných ľudí – aby oslávila svoje „triedne boje“, „vnútrostranícke boje“ a podobné výmysly. Kladie dokonca svojich vlastných straníckych generálnych tajomníkov, maršalov, generálov, ministrov a ďalších na obetný oltár svojho zlého kultu.

Mnohí ľudia si myslia, že by sme mali dať ĆKS čas, aby sa zlepšila a hovoria, že sa vo svojom zabíjaní v poslednej dobe celkom krotí. Po prvé, aj keď niekto zabije len jedného ľloveka, stále je vrahom. Navyše, keďže zabíjanie je jednou z metód, ktorú ĆKS využíva, aby udržala svoj režim založený na terore, zvyšuje a znižuje mieru zabíjania podľa svojich potrieb. Zabíjanie ĆKS je vo všeobecnosti nepredvídateľné. Keď ľuďom chýba silný pocit strachu, ĆKS ich zabíja viac, aby v nich zosilnila pocit hrôzy; keď sa už ľudia boja, stačí pár mŕtvych na udržanie pocitu hrôzy; ak sa ľudia už veľmi boja ĆKS, stačí ohlásiť úmysel zabíjať, bez potreby skutočného zabíjania a ĆKS udrží teror. Potom čo ľudia zažili nespočetné množstvo politických hnutí a čistiek, reagujú na teror ĆKS už podmieneným reflexom. ĆKS preto už nemusí zabíjanie ani spomínať, postačí masové kritizovanie jej propagandistickou mašinériou a ľudia si ihneď spomenú na teror.

ĆKS mení intenzitu zabíjania podľa toho, ako sa u ľudí mení pocit hrôzy. Počet zabitých sám osebe nie je cieľom ĆKS; pre udržanie moci je dôležitá dôslednosť v zabíjaní. ĆKS sa nestala zhovievavejšou. Ani neodložila svoj mäsiarsky nôž. Naopak, ľudia sa stali poslušnejšími. Hneď ako ľudia povstanú a žiadajú viac, než je pre ĆKS prípustné, nebude váhať zabíjať.

Náhodné zabíjanie je najúčinnejším spôsobom pre udržanie teroru. Vo veľkých čistkách, ktoré sa odohrali v minulosti, udržiavala ĆKS zámernú nejasnosť v údajoch ako identita, zločin a výška trestu obžalovaného. Aby sa vyhli zabitiu, ľudia sa často obmedzili na „bezpečnú oblasť“ na základe svojho vlastného úsudku. Táto „bezpečná oblasť“ bola niekedy dokonca užšia ako tá, ktorú ĆKS pôvodne plánovala určiť. Preto sa ľudia v každom hnutí správali skôr ako „ľavičari než ako pravičari.“ Následkom toho sa hnutie často „rozrástlo“ za plánované hranice, keďže ľudia na rôznych úrovniach sa dobrovoľne obmedzovali, aby si zaistili bezpečnosť. Čím nižšia úroveň, tým bolo hnutie krutejšie. Toto celonárodné dobrovoľné zosilňovanie teroru pramenilo z náhodného zabíjania ĆKS.

ĆKS sa počas svojej dlhej histórie zabíjania premenila na zvráteného masového vraha. Zabíjaním uspokojuje svoju zvrhlú túžbu po úplnej moci pri rozhodovaní o ľudských životoch. Zabíjaním zakrýva svoj najvnútornejší strach. Zabíjaním potláča spoločenské nepokoje a nespokojnosť spôsobenú svojimi predchádzajúcimi vraždami. V súčasnosti už nahromadené krvavé dlhy ĆKS znemožňujú nájsť akékoľvek dobrotivé riešenie. Môže sa len spoliehať na intenzívny tlak a totalitnú vládu, aby si udržala svoju existenciu až do poslednej chvíle. Napriek príležitostnému prestrojeniu, pri ktorom odškodňuje obeť svojich vražd, sa krvilačná povaha ĆKS nikdy nezmenila. V budúcnosti bude jej zmena ešte menej pravdepodobná.

VIII. komentár: Prečo je Čínska komunistická strana zlý kult

Úvod

Kolaps socialistického bloku vedeného Sovietskym zväzom na počiatku deväťdesiatych rokov ukázal, že komunizmus po takmer storočí zlyhal. ČKS však neočakávane prežila a stále ovláda Čínu, národ s jednou pätinou svetovej populácie. Vystáva nevyhnutná otázka: Je dnešná ČKS stále skutočne komunistická?

Nikto v súčasnej Číne, vrátane členov strany, už v komunizmus neverí. Po päťdesiatich rokoch socializmu teraz ČKS prijala súkromné vlastníctvo a dokonca má burzu s cennými papiermi. Uchádza sa o zahraničné investície, aby založila nové podniky, pričom zneužíva robotníkov a roľníkov ako sa len dá. To je úplným opakom komunistických ideálov. Napriek ústupkom voči kapitalizmu si ČKS zachováva autokratickú kontrolu ľudí v Číne. Ústava, zmenená v roku 2004, stále strnulo uvádza: „Číňania rôznych etník budú naďalej podporovať ľudovo demokratickú diktatúru a socialistickú cestu pod vedením Čínskej komunistickej strany, marxizmu-leninizmu, ideológie Mao Ce-tunga, teórie Teng Siao-pchinga a dôležitých myšlienok ‚Troch reprezentantov‘...“

„Leopard zomrel, ale jeho koža stále zostala“¹⁸². Dnes z ČKS zostala už iba „jej koža“. ČKS zdedila túto kožu a používa ju, aby si udržala vládu nad Čínou.

Áká je povaha tejto kože, ktorú zdedila ČKS, inými slovami, aká je samotná organizácia ČKS?

I. Rysy kultu ČKS

Komunistická strana je vo svojej podstate zlý kult, ktorý škodí ľudstvu.

Aj keď Komunistická strana samu seba nikdy nenazvala náboženstvom, má všetky črty náboženstva (tabuľka 1). V úvodnej fáze svojho zakladania považovala marxizmus za absolútnu pravdu sveta. Zbožne uctievala Marxa ako svojho duchovného Boha a vyzývala ľudí, aby sa zapojili do celoživotného zápasu s cieľom vybudovať „komunistické nebo na zemi“.

Hlavné formy náboženstva	Korešpondujúce formy ČKS
Kostol alebo tribúna (pódium)	Všetky úrovne stranických výborov; pódium siaha od stranických mítingov až po všetky médiá ovládané ČKS

¹⁸² Veta „Leopard zomrel, ale jeho koža stále ostala“ je zo starodávnej čínskej knihy prorociev, z Básne o slivkovom kvete od Šao Junga (1011 – 1077). Leopard sa vzťahuje na geografické územie bývalého Sovietskeho zväzu, ktoré tvarom naozaj pripomína bežiacieho leoparda. S rozpadom bývalého Sovietskeho zväzu sa rozpadlo jadro komunistického systému a ostala iba „koža“ (forma), ktorú zdedila Čínska komunistická strana.

Hlavné formy náboženstva	Korešpondujúce formy ČKS
Doktríny	Marxizmus-leninizmus, Mao Ce-tungova ideológia, teória Teng Siao-pchinga, Ťiang Ce-minovi „Traja reprezentanti“ a Ústava strany
Iniciačné rituály	Ceremonie s prisahou, že človek bude navždy verný ČKS
Zaviazanie sa jednému náboženstvu	Člen môže veriť iba v komunistickú stranu
Kňazi	Stranícki tajomníci a vedúci personál strany na všetkých úrovniach
Uctievanie Boha	Očierňovanie všetkých Bohov a následné ustanovenie samej seba ako bezmenného „Boha“
Smrť sa nazýva „vystúpenie do neba alebo zostúpenie do pekla“	Smrť sa nazýva „ísť navštíviť Marxa“
Sväté písma	Teórie a spisy komunistických vodcov
Kázanie	Všetky druhy schôdzi, prejavy vodcov
Odriekanie písniem a študovanie alebo skúšanie z písniem	Politické štúdiá, spoločné schôdze alebo aktivity pre členov strany
Náboženské piesne, hymny	Piesne velebiace stranu
Dary	Povinné členské príspevky, povinný prídelený peňazí zo štátneho rozpočtu strane – t. j. peniaze, ktoré ľudia tvrdo zarobili, sú prídelené strane
Disciplinárne tresty	Stranícke tresty zoradené od „domáceho väzenia a vyšetrovania“ a „vylúčenia zo strany“ až po smrteľné mučenia a dokonca tresty pre príbuzných a priateľov

Tabuľka 1: Náboženské črty ČKS

Komunistická strana sa výrazne odlišuje od akéhokoľvek spravodlivého náboženstva. Všetky ortodoxné náboženstvá veria v Boha a láskavosť a ich účelom je učiť ľudstvo o morálke a spásu duší. Komunistická strana v Boha neverí a odporuje tradičnej morálke.

To, čo Komunistická strana robí, dokazuje samo osebe, že ide o zlý kult. Doktríny Komunistickej strany sú založené na triednom boji, násilnej revolúcii a diktátorstve proletariátu, čo

malo za následok tak-zvanú „komunistickú revolúciu“ plnú krvi a násilia. Červený teror komunizmu trvajúci okolo jedného storočia prináša pohromy desiatkam krajín vo svete a vyžiadal si desiatky miliónov životov. Komunistická viera, tá, ktorá vytvorila peklo na zemi, nie je nič iného, než ten najhorší kult na svete.

Črty kultu komunistickej strany môžu byť zhrnuté v šiestich hlavných bodoch:

Zmes doktrín a eliminácia disidentov

Komunistická strana berie marxizmus ako svoju náboženskú doktrínu a označuje ho za „nezničiteľnú pravdu“. Doktrínam Komunistickej strany chýba добрota a tolerancia. Namiesto toho sú plné arogancie. Marxizmus bol produktom počiatkového obdobia kapitalizmu, keď bola produktivita nízka a veda nerozvinutá. Nemal vôbec správne pochopenie vzťahov medzi ľudstvom a spoločnosťou alebo medzi ľudstvom a prírodou. Nanešťastie sa táto kacírka ideológia rozvinula do medzinárodného komunistického hnutia a poškodzovala svet viac než storočie, pokiaľ ju ľudia neodmietli, keď zistili, že v praxi vôbec nefunguje.

Stranícki vodcovia, počnúc Leninom, neustále dopĺňali doktríny tohto kultu. Od Leninovej teórie násilnej revolúcie, cez Mao Ce-tungovu teóriu neustálej revolúcie pod diktátom proletariátu, až po Ťiang Ce-minových „Troch reprezentantov“, je história Komunistickej strany plná kacírskych teórií a nesprávnych predstáv. Aj keď tieto teórie v praxi neustále spôsobujú pohromy a vzájomne si odporujú, Komunistická strana stále prehlasuje, že sú univerzálne platné a núti ľudí, aby jej nauky študovali.

Odstraňovanie disidentov je najefektívnejším prostriedkom, akým zlý kult komunizmu šíri svoju doktrínu. Pretože doktrína a správanie tohto zlého kultu sú príliš absurdné, Komunistická strana musí nútiť ľudí, aby ich prijali, pričom násilím eliminuje disidentov. Keď ČKS v Číne uchopila opraty moci, spustila „pozemkovú reformu“, aby zlikvidovala triedu veľkostatkárov; „socialistickú reformu“ v priemysle a obchode, aby zničila kapitalistov, „hnutie na očistenie sa od reakcionárov“, aby odstránila ľudové náboženstvá a úradníkov, ktorí zastávali svoje miesta predtým, než komunisti prevzali moc, „antipravicové hnutie“ na umlčanie intelektuálov a „kultúrnu revolúciu“, aby vyhubila tradičnú čínsku kultúru. ČKS bola schopná zjednotiť Čínu pod komunistickým zlým kultom a dosiahnuť situáciu, že každý čítal *Červenú knihu*, predvádzal „tanec lojality“ a „žiadal si ráno od strany inštrukcie a večer jej podával hlásenie“. V období po panovaní Maa a Tenga ČKS prehlásila, že Falun Gong, tradičná metóda kultivácie, ktorá verí v pravdivosť, súcit a znášateľnosť, sa chystá so stranou súperiť o masy, a tak prikázala Falun Gong vykoreniť. Takto spustila genocídne prenasledovanie Falun Gongu, ktoré pokračuje dodnes.

Uctievanie vodcu a predstava nadradenosti

Portréty vodcov Komunistickej strany, od Marxa po Ťiang Ce-mina, sú vystavované na prominentných miestach kvôli ich uctievaniu. Absolútna autorita vodcov Komunistickej strany zakazuje akékoľvek pochybnosti. Mao Ce-tung bol prezentovaný ako „červené slnko“ a „veľký osloboditeľ“. Strana do nebies vychvaľovala jeho spisy a hovorila, že „jedna veta sa rovná desaťtisícom obyčajných viet“. Ako „bežný člen strany“ dominoval Teng Siao-pching čínskej politike ako nadboh. Ťiang Ce-minova teória „Troch reprezentantov“ má iba niečo cez štyridsať znakov vrátane interpunkcie, ale štvrtý plenárny zjazd ČKS ju vychvaľoval, že „poskytuje tvorivé odpovede na otázky, ako: čo je socializmus, ako budovať socializmus, aký typ strany budujeme a ako budovať stranu“. Strana tiež vychvaľovala myšlienky „Troch reprezentantov“ a povedala, že sú pokračovaním a vývojom marxizmu-leninizmu, myšlienok Mao Ce-tunga a teórií Teng Siao-pchinga, čím to všetko vlastne v očiach ľudí zosmiešnila.

Stalinove bezohľadné vraždenie nevinných ľudí, katastrofická „kultúrna revolúcia“ spustená Mao Ce-tungom, Teng Siao-pchingov rozkaz na masaker na Námestí nebeského pokoja a Ťiang Ce-minove pretrvávajúce prenasledovanie Falun Gongu, sú hroznými dôsledkami kacírskych diktatúry Komunistickej strany.

Na jednej strane ČKS vo svojej ústave uvádza, že „všetka moc v Čínskej ľudovej republike patrí ľuďom. Orgány, prostredníctvom ktorých ľudia vykonávajú štátnu moc, sú Národný ľudový kongres a miestne kongresy na rôznych úrovniach. „Žiadna organizácia alebo jednotlivец nemôže mať privilégium stáť nad ústavou alebo nad zákonom.“¹⁸³ Na druhej strane stanov ČKS určujú, že ČKS je jadrom vodcovstva čínskeho socializmu a je povýšená nad štát i ľudí. Predseda Stáleho výboru Ľudového kongresu učinil pri svojej ceste po krajine mnoho „dôležitých prejavov“, v ktorých vyhlásil, že Ľudový kongres, najvyšší orgán štátnej moci, musí byť podriadený vedeniu ČKS. Podľa princípu „demokratického centralizmu“ musí celá strana poslúchať Ústredný výbor strany. V samotnom jadre kladie Ľudový kongres dôraz na diktátorstvo generálneho tajomníka, ktorý je následne legislatívne chránený.

Násilné vymývanie mozgov, ovládanie mysle, prísna organizácia a nemožnosť vystúpiť po vstúpení do strany

Organizácia ČKS je mimoriadne prísna: aby človek mohol byť prijatý do ČKS, je potrebné mať odporúčanie dvoch členov strany; nový člen musí strane prisahať večnú vernosť, členovia strany musia platiť členské príspevky, zúčastňovať sa aktivít a skupinových politických štúdií. Stranícke organizácie prenikajú do všetkých úrovní vlády. V každej dedine, meste a susedstve sa nachádzajú základné organizácie ČKS. ČKS neovláda iba svojich členov a stranícke záležitosti, ale aj nečlenov, pretože celý režim sa musí „oddane držať vedúcej úlohy strany“. Počas rokov, keď sa uskutočňovali triedne boje, „kňazi“ náboženstva ČKS, menovite tajomníci strany na všetkých úrovniach, väčšinou nevedeli nič iné než trestať ľudí.

„Kritika a sebakritika“ na straníckych zhromaždeniach slúži ako bežný a nekonečný prostriedok na kontrolovanie mysli členov strany. ČKS počas svojej existencie zahájila množstvo politických hnutí na „očistenie členov strany“, „napravenie atmosféry v strane“, „pochytenie zradcov“, „očistenie antiboľševických jednotiek“¹⁸⁴ a „zdisciplinovanie strany“. Pomocou násilia a teroru pritom pravidelne skúša „zmysel pre stranícku povahu“ členov strany, aby tak zaistila, že s ňou navždy udržia krok.

Vstúpiť do strany je ako podpísať neodvolateľnú zmluvu o predaji tela a duše. Pretože stranícke zákony sú vždy nad zákonmi národa, strana môže svojvoľne vylúčiť ktoréhokoľvek člena, pričom žiaden jednotlivý člen nemôže stranu opustiť bez tvrdého postihu. Vystúpenie zo strany sa považuje za porušenie vernosti a prináša katastrofálne následky. Počas kultúrnej revolúcie, keď mal kult ČKS absolútnu moc, bolo všeobecne známe, že ak strana chcela vašu smrť, nemohli ste žiť; ak strana chcela, aby ste žili, nemohli ste zomrieť. Ak človek spáchal samovraždu, označili ho za niekoho, kto „mal strach, že bude ľuďmi potrestaný za svoje zločiny“, a tak boli do toho vtiahnutí aj členovia jeho rodiny, ktorí boli tiež potrestaní.

Proces rozhodovania v strane funguje ako čierna skrinka, keďže vnútrostranícke zápasy sa musia držať v absolútnej tajnosti. Všetky stranícke dokumenty sú tajné. Z obáv o odhalenie jej zločinov ČKS opakovane prenasleduje disidentov za „prezrádzanie štátnych tajomstiev“.

¹⁸³ Ústava Čínskej ľudovej republiky (oficiálny preklad, 1999).

¹⁸⁴ Incident „AB jednotiek“ sa vzťahuje na operáciu čistiek „antiboľševických jednotiek“ v roku 1930, keď Mao nariadil zavraždenie tisícov členov strany, vojakov Červenej armády a nevinných civilistov v provincii Ťiang-si v snahe upevniť svoju moc v oblastiach kontrolovaných ČKS.

Podnecovanie násilia, krviprelievania a obetí za stranu

Mao Ce-tung povedal: „Revolúcia nie je nejakým večierkom, písaním eseje, kreslením obrázkov či vyšívaním; nemôže to byť také kultivované, také pokojné a jemné, také mierne, láskavé, zdvorilé, zdržanlivé a veľkodušné. Revolúcia je vzbura, akt násilia, ktorým jedna trieda zvrháva druhú.“¹⁸⁵

Teng Siao-pching odporúčal: „Zabiť 200 000 ľudí výmenou za 20 rokov stability strany.“

Ťiang Ce-min nariadil: „Odstráňte ich (praktizujúcich Falun Gongu) fyzicky, zničte ich povest' a zruinuňte ich finančne.“

ČKS podporuje násilie a v predchádzajúcich politických hnutiach zabila nespočetne mnoho ľudí. Učí ľudí, aby boli k nepriateľom „chladní ako drsná zima“. Červená zástava je červenou, pretože je „sfarbená krvou mučeníkov“. Strana uctieva červenú farbu kvôli svojej závislosti na krvi a krviprelievaniach.

ČKS vystavuje na obdiv „hrdinské“ príklady, aby povzbudila ľudí obetovať sa pre stranu. Keď Čang S'-te zomrel pri práci v sušiacej peci na výrobu ópia, Mao Ce-tung velebil jeho smrť, že „má váhu ako hora Tchaj-šan“¹⁸⁶. V týchto búrlivých rokoch neohrozené slová ako „neboj sa ani ťažkostí, ani smrti“ a „trpká obeť posilní smelé odhodlanie; odvážime sa nechať slnko a mesiac svietiť na nových nebesiach“, dodávali potravu snahám ľudí uprostred extrémneho nedostatku materiálnych zásob.

Koncom sedemdesiatych rokov vyslal Vietnam vojsko a zvrhol režim Červených Kmérov, ktorý podporovala ČKS a ktorý napáchal neopísateľné zločiny. Aj keď ČKS zúrila, nemohla vyslať svoje jednotky na podporu Červených Kmérov, pretože Čína a Kambodža nemajú spoločnú hranicu. Namiesto toho zahájila Čína vojnu proti Vietnamu na čínsko-vietnamskej hranici, aby potrestala Vietkong v mene „sebaobrany“. Desaťtisíce čínskych vojakov tak obetovali krv a svoje životy pre zápas medzi komunistickými stranami. Ich smrť nemala v skutočnosti nič spoločného s teritóriom alebo suverenitou. ČKS aj tak o niekoľko rokov neskôr znevážila pamiatku nezmyselnej obeť toľkých prostých a čistých mladých životov a nazvala to „revolučným hrdinským duchom“, pričom si neúctivo požičala pieseň „Vznešené správanie sfarbené krvou“. 154 čínskych ľudí zomrelo v roku 1981 pri znovuzískaní hory Fakcha v provincii Kuang-si, ale ČKS ju nedbanlivo vrátila Vietnamu potom, čo s ním nanovo vymerala štátnu hranicu.

Keď začiatkom roku 2003 ohrozovala život ľudí nekontrolovateľne šíriaca sa epidémia SARS, ČKS pohotovo prijala mnoho mladých zdravotných sestier. Tie boli odsúdené na to, aby sa v nemocniciach starali o pacientov so SARS. ČKS poslala mladých ľudí do najnebezpečnejšej prvej línie, aby ustanovila vlastný „veľkolepý obraz“ toho, že sa „nebojí ťažkostí ani smrti“. Avšak ČKS nemá žiadne vysvetlenie k tomu, kde bolo zvyšných 65 miliónov členov strany a aký obraz o strane podali oni.

Popretie viery v Boha a potláčanie ľudskej prirodzenosti

ČKS propaguje ateizmus a tvrdí, že náboženstvo je „duchovné ópium“, ktoré môže omámiť ľudí. Použila svoju moc, aby potlačila všetky náboženstvá v Číne a potom spravila zo seba samej Boha. ČKS, tento najhorší kult, získal absolútnu vládu v krajine.

Súčasne s tým, ako ČKS ničila náboženstvá, ničila i tradičnú kultúru. Tvrdila, že tradície, morálka a etika sú feudálne, poverčivé a spiatocnícke a hubila ich v mene revolúcie. Tieto nepeknné fenomény rozšírené počas kultúrnej revolúcie narušili čínske tradície. Napríklad zo-

¹⁸⁵ Z Maovej „Správy o vyšetrovaní Roľníckeho hnutia v Chu-nane“ (1927).

¹⁸⁶ Pohorie Tchaj (Tchaj-šan) je prvé z piatich slávnych pohorí v provincii Šan-tung. Od roku 1987 je súčasťou svetového dedičstva OSN.

sobášené páry sa navzájom obviňovali, študenti bili svojich učiteľov, otcovia a synovia sa obracali proti sebe, Červené gardy svojvoľne zabíjali nevinných a rebeli bili, rozbíjali a rabovali. Toto boli prirodzené dôsledky toho, že ČKS potláčala ľudskú prirodzenosť.

Po ustanovení svojho režimu ČKS donútila menšinové národnosti, aby prisahali vernosť komunistickému vedeniu, čím obetovala ich bohatú a pestrofarebnú etnickú kultúru.

Takzvaná „Ľudová oslobodenecká armáda“ zmasakrovala 4. júna 1989 v Pekingu mnoho študentov. Toto spôsobilo, že Číňania úplne stratili nádej v politickú budúcnosť Číny. Od tej doby všetci ľudia obrátili svoju pozornosť na zarábanie peňazí. Od roku 1999 až dodnes ČKS brutálne prenasleduje Falun Gong a obracia sa tak proti „pravdivosti, súcitu a znášanlivosti“, čo spôsobuje urýchľovanie morálneho úpadku spoločnosti.

Od začiatku nového storočia bolo zahájené ďalšie kolo ilegálneho vymedzovania pozemkov¹⁸⁷ a zabavovania finančných a materiálnych prostriedkov (skorumpovanými funkcionármi ČKS po dohode s úžerníkmi). Mnoho ľudí to dohnalo k núdzi a k strate domova. Počet ľudí apelujúcich na vládu a pokúšajúcich sa o nápravu nepravostí prudko rastie a sociálne konflikty sa zintenzívňujú. Hromadné demonštrácie sú časté a polícia a ozbrojené sily ich násilne potláčajú. Zvýraznila sa fašistická povaha „republiky“ a spoločnosť stratila morálne svedomie.

V minulosti darebák neublížoval svojim najbližším susedom, alebo ako vraví príslovie, líška lovila ďaleko od svojej nory. V dnešných časoch, keď chcú ľudia niekoho podvieť, radšej sa zamerajú na svojich príbuzných a priateľov a nazývajú to „zabitím známych“.

V minulosti si Číňania najviac zo všetkého cenili cudnosť, zatiaľ čo dnešní ľudia sa budú vysmievat' chudobnému, ale nie prostitútkam. História ničenia ľudskej prirodzenosti a morálky v Číne je jasne zachytená v tejto balade:

*„V päťdesiatych rokoch ľudia jeden druhému pomáhali,
v šesťdesiatych rokoch ľudia medzi sebou zápasili,
v sedemdesiatych rokoch ľudia jeden druhého podvádzali,
v osemdesiatych rokoch sa ľudia starali iba o seba,
v deväťdesiatych rokoch ľudia využívali každého, koho stretli.“*

Vojenské uchopenie moci, monopolizácia ekonomiky a divoké politické a ekonomické ambície

Výhradným účelom založenia ČKS bolo uchopiť moc ozbrojenými silami a potom vytvoriť systém štátneho vlastníctva, v ktorom štát drží monopol v plánovanej ekonomike. Divoké ambície ČKS ďaleko presahujú ambície bežných zlých kultov, ktoré iba zhromažďujú peniaze.

V krajinách ovládaných komunistickou stranou so socialistickým verejným vlastníctvom má strana najväčšiu moc. To znamená, že sa k existujúcim štátnym orgánom pridružila ešte stranické organizácie – stranické výbory a pobočky na rôznych úrovniach. Tieto „stranícke parazity“ kontrolujú štátnu mašinériu a využívajú peniaze z fondov vlád na rôznych úrovniach. ČKS vyciela ako upír obrovské množstvo financií krajiny.

¹⁸⁷ Hnutie ilegálneho vymedzovania pozemkov sa vzťahuje na temnú stránku ekonomických reforiem v Číne. Podobne ako v priemyselnej revolúcii v Anglicku (1760 – 1850), v dnešnej Číne boli vymedzené časti poľnohospodárskych pozemkov, kde sa vybudovali rozličné ekonomické zóny na všetkých úrovniach (mestská časť, mesto, provincia, štát). V dôsledku vymedzovania pozemkov strácali čínski farmári svoju pôdu. Obyvatelia starších miest a mestských štvrtí boli často násilne presídľovaní, aby uvoľnili pozemky na komerčné účely, pričom dostali iba minimálne odškodnenie. Viac informácií na: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>

II. Škody, ktoré spôsobil kult ČKS

Keď sa spomenú incidenty ako útok kultu Óm šinrikjó (Najvyššia pravda) na ľudí v tokijskom metre plynom sarin, alebo masová samovražda 900 nasledovníkov „Chrámu ľudu“ Jima Jonesa, každý sa trasie strachom a rozhorčením. ČKS, ktorej zďaleka nie je venovaná taká pozornosť, sa pritom dopustila tisíckrát horších zločinov a uškodila nespočetnému množstvu životov. ČKS má totiž nasledujúce unikátne črty, ktoré bežné kulty nemajú:

Zlý kult sa stal štátnym náboženstvom

Vo väčšine krajín, aj keď nenasledujete nejaké náboženstvo, môžete žiť šťastný život bez toho, aby ste museli čítať literatúru daného náboženstva alebo počúvať jeho princípy. V Číne sa však nedá žiť bez toho, aby bol človek neustále vystavený doktrínam a propagande kultu ČKS, keďže odkedy sa ČKS chopila moci, urobila z tohto zlého kultu štátne náboženstvo.

ČKS začína svoje politické kázanie vstúpiť už deťom v škôlke a na základnej škole. Človek nemôže získať vyššie vzdelanie alebo byť povýšený v úrade bez toho, aby prešiel politickými skúškami. Žiadna z otázok politických skúšok nedovoľuje nezávislé myslenie. Tí, ktorí nimi chcú prejsť, si musia namemorovať štandardné odpovede, dopredu poskytované ČKS. Úbohí Číňania sú nútení opakovať komunistické kázne už od útleho veku, vymývajú si mozog zas a znova. Ak má byť nejaký káder povýšený do vyššieho úradu vo vláde, či už je členom ČKS alebo nie, musí navštevovať stranícku školu. Nebude povýšený, pokiaľ nesplní požiadavky ukončenia straníckej školy.

V Číne, kde je komunistická strana štátnym náboženstvom, nemajú skupiny s odlišnými názormi dovolené existovať. Dokonca aj „demokratické strany“, ktoré sú väčšinou založené ČKS ako dekorácia, a taktiež reformovaná „Cirkev Trojitej sebestačnosti“ (seba-spravovanie, seba-podpora a seba-propagácia), musia formálne uznať vedúcu úlohu ČKS. Lojálnosť voči ČKS je prvoradá, dôležitejšia než akákoľvek viera, čo zodpovedá logike kultu ČKS.

Sociálna kontrola dohnaná do extrému

Tento zlý kult bol schopný stať sa štátnym náboženstvom, lebo ČKS má úplnú sociálnu kontrolu a zbavila jednotlivcov osobnej slobody. Tento typ kontroly je bezprecedentný. Trvá odvtedy, čo ČKS pripravila ľudí o súkromné vlastníctvo, ktoré je jedným zo základov slobody. Pred rokom 1980 si ľudia v mestách mohli zarábať peniaze na živobytie iba v podnikoch kontrolovaných stranou. Roľníci v dedinských oblastiach museli žiť na pôde patriacej straníckym komúnam. Nikto nemohol uniknúť spod kontroly ČKS. V socialistickej krajine, akou je Čína, sú organizácie komunistickej strany všadeprítomné – od centrálnej vlády až po najzákladnejšiu úroveň spoločnosti, vrátane dedín a susedstiev. Prostredníctvom straníckych výborov a miestnych organizácií na všetkých úrovniach si ČKS udržiava absolútnu kontrolu nad spoločnosťou. Takto striktná kontrola úplne potláča individuálnu slobodu – slobodu pohybu (systém registrácie bydliska), slobodu prejavu (500 000 pravičiarov bolo v histórii prenasledovaných, pretože ju uplatňovali), slobodu myslenia (Lin Čao a Čang Č'-sin boli popravené, pretože mali pochybnosti o ČKS) a slobodu získavania informácií (je ilegálne čítať zakázané knihy alebo počúvať „nepriateľské rozhlasové stanice“; používanie internetu je tiež monitorované).

Dalo by sa povedať, že ČKS teraz povolila súkromné vlastníctvo. Ale nemali by sme zabúdať, že táto politika reformy a otvorenosti prišla až potom, čo socializmus dosiahol bod, keď ľudia nemali čo jesť a národná ekonomika bola na pokraji zrútenia. ČKS musela ustúpiť, aby samu seba zachránila pred zničením. Aj napriek reformám a otvorenosti však ČKS nikdy

kontrolu nad ľudmi nezvoľnila. Pokračujúce brutálne prenasledovanie praktizujúcich Falun Gongu sa mohlo udiat iba v krajine kontrolovanej komunistickou stranou. Ak by sa ĀKS stala takou ekonomickou veľmocou, ako si praje, je isté, že by svoju kontrolu nad Číňanmi zintenzívnila.

Obhajovanie násilia a pohrdanie životom

Takmer všetky zlé kulty kontrolujú svojich nasledovníkov alebo odolávajú vonkajšiemu tlaku pomocou násilia. Napriek tomu sa len málo z nich uchýlilo k násilným a neľútostným prostriedkom v takom rozsahu ako ĀKS. Dokonca ani celkový počet úmrtí spôsobených všetkými ostatnými zlými kultmi po celom svete sa nedá porovnať s počtom ľudí zavraždených ĀKS. Kult ĀKS vidí ľudstvo iba ako prostriedok k dosiahnutiu svojich cieľov; zabíjanie je len ďalším prostriedkom. A tak ĀKS nemá žiadne zábrany či škrupule pri prenasledovaní ľudí. Ktokoľvek, vrátane podporovateľov, členov a lídrov ĀKS, sa môže stať terčom jej prenasledovania.

ĀKS podporovala kambodžských Červených Kmérov, typický príklad brutality a úplnej neúcty k životu. Inšpirovaná a vedená učením Mao Ce-tunga, vyvražďila Kambodžská komunistická strana, vedená Pol Potom, počas troch rokov a ôsmich mesiacov svojej vlády, až dva milióny ľudí – teda asi štvrtinu celej populácie tejto malej krajiny, aby „eliminovala systém súkromného vlastníctva“. Z celkového počtu mŕtvych malo viac než 200 000 obetí čínsku národnosť.

Aby si Kambodža pripomenula zločiny spáchané komunistickou stranou a uctila si pamiatku obetí, založila múzeum, v ktorom sú zdokumentované a vystavené ukrutnosti Červených Kmérov. Múzeum je v bývalej väznici Červených Kmérov. Pôvodná budova strednej školy bola prerobená na väznicu S-21, určenú výhradne pre väzňov svedomia. Bolo tam uväznených a umučených na smrť mnoho intelektuálov. Popri budovách väzení a rôznych mučiacich nástrojoch sú tu vystavené i čiernobiele fotografie obetí pred ich popravou. Zdokumentované sú mnohé hrozné spôsoby mučenia: podrezanie hrdla, vŕtanie do mozgu, dojatá hodenie o zem a zabíjanie atď. Všetky tieto metódy mučenia boli údajne vyučované „expertmi a technickými profesionálmi“, ktorých ĀKS dodala Červeným Kmérom na pomoc. ĀKS dokonca zaúčala fotografov, ktorí sa špecializovali na fotografovanie väzňov pred popravou, či už kvôli dokumentácii alebo pre pobavenie.

Práve v tomto väzení S-21 bol navrhnutý prístroj na vŕtanie do hlavy, pomocou ktorého sa z hlavy väžňa vybral mozog, aby sa z neho vyrobilo výživné jedlo pre vodcov Kambodžskej komunistickej strany. Väzni svedomia boli pred prístrojom na vŕtanie hlavy priviazaní na stoličku. Obet bola extrémne vystrašená, keď jej rýchlo sa otáčajúca vrtačka prenikla zozadu do hlavy a rýchlo a efektívne vyňala mozog ešte predtým, než obet skonala.

III. Podstata kultu komunistickej strany

Prečo je komunistická strana taká tyranská a zlá? Duch komunistickej strany vstúpil do tohto sveta, aby tu zohral hrôzostrašnú úlohu. Komunistický manifest končí veľmi známou pasážou:

„Komunisti pokladajú za nedôstojné tajiť svoje názory a úmysly. Otvorene vyhlasujú, že ich ciele sa dajú dosiahnuť len násilným zvrhnutím celého doterajšieho spoločenského zriadenia. Nech sa trasú panujúce triedy pred komunistickou revolúciou! Proletári nemajú v nej čo stratiť, len svoje putá. Dobyť môžu celý svet.“

Poslaním tohto ducha bolo použiť násilie k otvorenému spochybneniu ľudskej spoločnosti,

k rozbitiu starého sveta, „odstráneniu súkromného vlastníctva“, „odstráneniu povahy, nezávislosti a slobody buržoázie“, odstráneniu vykorisťovania, zničeniu rodín a nastoleniu vlády proletárov nad celým svetom.

Táto politická strana, ktorá otvorene hlása túžbu „biť, ničiť a kradnúť“ svoj pohľad nielenže nepokladá za zlý, ale v *Komunistickom manifeste* ešte aj pokrytecky deklaruje: „Komunistická revolúcia je najradikálnejším zúčtovaním s tradičnými vlastníckymi vzťahmi; nie div, že sa v priebehu jej rozvoja najradikálnejšie zúčtuje s tradičnými myšlienkami.“

Odkiaľ tieto tradičné myšlienky pochádzajú? Podľa ateistických zákonov prirodzeného vývoja vychádzajú zo zákonov prírody a spoločnosti. Sú výsledkom systematického vývoja vesmíru. Podľa tých, čo veria v Boha, sú však ľudské tradície a morálne hodnoty dané ľudom od Boha. Bez ohľadu na ich pôvod sú ľudská morálka, normy správania sa a štandardy na posudzovanie dobrého a zlého pomerne ustálené; sú základom regulácie ľudského správania a udržiavania spoločenského poriadku po tisíce rokov. Ak ľudstvo stratí morálne normy a štandardy na posudzovanie dobrého a zlého, nezdegenerujú ľudia na zvieratá? Keď *Komunistický manifest* deklaruje svoju vôľu „najradikálnejšie zúčtovať s tradičnými myšlienkami“, ohrozuje základ pre normálnu existenciu ľudskej spoločnosti. Komunistická strana sa tak vformovala na zlý kult, ktorý prináša ľudstvu skazu.

Celý *Komunistický manifest*, ktorý stanovuje vedúce princípy komunistickej strany, je plný extrémistických vyhlásení a neobsahuje ani kúsok láskavosti a tolerancie. Marx a Engels si mysleli, že prostredníctvom dialektického materializmu objavili zákon spoločenského vývoja. Takže s touto „pravdou“ v rukách všetko spochybňovali a popierali. Tvrdohlavo vnucovali ľudom svoju ilúziu komunizmu a neváhali ani pri zastávaní sa použitia násillia na zničenie existujúcich sociálnych štruktúr a základov kultúry. Zločinný duch, ktorý prišiel s *Komunistickým manifestom* do novonarodenej komunistickej strany, odporuje zákonom nebies, ničí ľudskú povahu, je arogantný, mimoriadne sebecký a nemá žiadne zábrany.

IV. Komunistická teória úplného zániku – strach o prežitie strany

Marx a Engels vstúpili komunistickej strane skazeného ducha. Lenin založil komunistickú stranu v Rusku a prostredníctvom násillia darebákov zvrhol prechodnú vládu zostavenú po Februárovej revolúcii¹⁸⁸, ukončil buržoáznu revolúciu v Rusku, prevzal vládu a získal oporu pre komunistický kult. Avšak Leninov úspech neznamenal, že proletári získali celý svet. Práve naopak, ako sa píše v prvom odseku *Komunistického manifestu*: „K svätej honbe proti tomuto strašidlu spojili sa všetky mocnosti starej Európy...“. Hneď ako sa komunistická strana zrodila, okamžite čelila kríze vlastného prežitia a obávala sa zničenia, ktoré mohlo prísť kedykoľvek.

Po Októbrovej revolúcii¹⁸⁹ nepriniesli ruskí komunisti, či boľševici, ľudom mier ani chlieb, iba svojvoľné zabíjanie. V prvých líniiach prehrávali vojnu a revolúcia zhoršovala ekonomickú situáciu v spoločnosti. Ľudia sa teda začali búriť. Celý národ rýchlo zachvátila občianska vojna a roľníci odmietali dodávať potraviny do miest. Najväčšie nepokoje pochádzali od kozákov na rieke Don; ich boj s Červenou armádou priniesol brutálne krviprelievania. Popis barbarského vraždenia, ktoré sa v tomto boji odohrávalo, možno v literatúre nájsť v Šolochovom diele „Tichý Don“ a v jeho ďalších poviedkach o rieke Don. Vojenským jednotkám pod vedením bývalého admirála bielej armády Alexandra Vasilijeviča Kolčaka

¹⁸⁸ „Februárová revolúcia“ sa vzťahuje na Ruskú buržoáznu revolúciu vo februári 1917, ktorá zvrhla cára.

¹⁸⁹ Októbrová revolúcia, známa aj ako Boľševická revolúcia, bola vedená Leninom v októbri 1917. V revolúcii zavraždili revolucionárov z kapitalistickej triedy, ktorí zvrhli cára, čím potlačili Ruskú buržoáznu revolúciu.

a generála Antona Denikina sa v jednom bode takmer podarilo zvrhnúť Ruskú komunistickú stranu. Už ako novovzniknutá politická sila čelila komunistická strana odporu takmer celého národa, možno preto, že komunistický kult bol proste príliš zlý na to, aby si získal srdcia ľudí.

Skúsenosti ČKS boli podobné tým ruským. Od „incidentu Mari“ a „masakru 12. apríla“¹⁹⁰, až po päťnásobný pokus Kuomintangu o jej potlačenie v oblastiach kontrolovaných čínskymi komunistami. Nakoniec museli podstúpiť 25 000 kilometrový „Dlhý pochod“ – ČKS neustále čelila kríze odstránenia.

Komunistická strana bola zrodená s odhodlaním zničiť starý svet akýmikoľvek prostriedkami. Potom však musela sama čeliť skutočnému problému: ako prežiť bez toho, aby bola zničená. Komunistická strana žije v neustálom strachu zo svojho vlastného zániku. Prežitie sa stalo pre komunistický kult hlavnou záležitosťou, stredobodom jeho záujmu. S narastajúcim zmätkom v medzinárodnej aliancii komunistickej strany sa zhoršila aj kríza prežitia ČKS. Od roku 1989 sa stal jej strach z vlastného zániku skutočnejším – jej zánik sa priblížil.

V. Čarovná zbraň na prežitie komunistického kultu – brutálny boj

Komunistická strana neustále zdôrazňovala železnú disciplínu, absolútnu vernosť a organizačné princípy. Tí, čo vstupujú do ČKS, musia odprisať:

„Chcem vstúpiť do Čínskej komunistickej strany, aby som podporoval stanovy strany, nasledoval jej smernice, plnil si členské povinnosti, vykonával rozhodnutia strany, prísne nasledoval stranícku disciplínu, udržiaval tajomstvá strany, bol verný strane, usilovne pracoval, zasvätil celý svoj život komunizmu, bol pripravený obetovať všetko pre stranu a ľud, a nikdy stranu nezradil.“ (Stanovy ČKS, kapitola I, článok 6)

ČKS nazýva túto kultovú oddanosť strane „citom pre stranu“. Žiada od členov ČKS, aby boli kedykoľvek pripravení vzdáť sa všetkých osobných presvedčení a princípov a zachovávať absolútnu poslušnosť voči vôli strany a jej vodcov. Keď strana chce, aby ste boli láskavý, potom by ste mali byť láskavý; keď strana chce, aby ste činili zlo, potom by ste mali činiť zlo. Inak nespĺníte štandard člena strany a nepreukážete silný „cit pre stranu“.

Mao Ce-tung povedal: „Marxistická filozofia je filozofiou boja.“ Aby ČKS posilnila a udržala „cit pre stranu“, spolieha sa na mechanizmus pravidelných bojov vo vnútri strany. ČKS odstraňuje disidentov a vytvára červený teror prostredníctvom neustálej mobilizácie brutálnych bojov vo vnútri aj mimo strany. Súčasne neustále prevádza „čistky“ členov strany, sprísňuje pravidlá svojho kultu a pestuje schopnosti členov strany v otázke „zmyslu pre stranu“, čím zvyšuje bojové schopnosti strany. Toto je tá čarovná zbraň, ktorú ČKS používa, aby predĺžila svoje prežitie.

Medzi vodcami ČKS bol Mao Ce-tung najväčší znalec ovládania tejto zbrane – brutálneho boja vo vnútri strany. Brutalita tohto boja a zlo jeho metód začali už v tridsiatych rokoch 20. storočia v oblastiach kontrolovaných čínskymi komunistami, v takzvanej „sovietskej zóne“.

V roku 1930 Mao Ce-tung spustil najhorší revolučný teror v sovietskej zóne v provincii Ťiang-si, známy ako čistenie antibolševických jednotiek, resp. AB jednotiek. Tisíce vojakov Červenej armády, členov strany a Ligy mladých komunistov a civilistov na komunistických základniach bolo brutálne zavraždených. Tento incident spôsobilo Maovo despotické riadenie. Potom, čo Mao založil sovietsku zónu v Ťiang-si, musel čeliť miestnej Červenej armáde a straníckym organizáciám v juhozápadnom Ťiang-si vedenými Li Wen-linom. Mao nemohol

¹⁹⁰ „Incident Mari“ a „Masaker z 12. apríla“ sa vzťahujú na útoky Kuomintangu na ČKS. „Incident Mari“ sa stal 12. mája 1927 v meste Čchang-ša provincie Chu-nan. „Masaker z 12. apríla“ sa udial 12. apríla 1927 v Šanghaji. V oboch prípadoch boli členovia ČKS a prokomunistickí aktivisti napadnutí, zatknutí alebo zabití.

vystáť akúkoľvek organizovanú opozičnú silu priamo pod nosom a na potlačenie stranických členov, ktorých podozrieval z disidentstva, použil najextrémnejšie metódy. Na vytvorenie prísnej atmosféry očisty neváhal Mao začať s vojskom pod jeho priamym vedením. Od konca novembra do polovice decembra prešiel prvý front Červenej armády „rýchlou vojenskou nápravou“. Na každej úrovni armády, vrátane divízií, regimentov, práporov, družstiev a čát, boli založené organizácie na vyčistenie kontrarevolucionárov, ktoré zatýkali a zabíjali členov strany z rodín veľkostatkárov alebo z rodín bohatých roľníkov a tých, čo sa sťažovali. Počas obdobia kratšieho než jeden mesiac bolo z viac než 40 000 vojakov Červenej armády 4 400 označených za elementy AB jednotiek a všetci, vrátane 10 kapitánov (kapitánov AB jednotiek), boli popravení.

V nasledujúcom období začal Mao trestať disidentov v sovietskej zóne. V decembri 1930 nariadil Li Šao-t'iou-ovi, generálnemu tajomníkovi Hlavného politického oddelenia prvej línie Červenej armády a predsedovi Výboru pre očistenie, aby sa v mene Generálneho frontového výboru vypravili do mesta Fu-tchien v provincii Ťiang-si, kde sídli miestna komunistická vláda. Li Šao-t'iou zatkol členov Akčného výboru provincie a osem hlavných veliteľov dvadsiatej Červenej armády, vrátane Tuan Liang-piho a Li Paj-fanga. Použil mnohé kruté metódy mučenia, ako bitie a pálenie tela – ľudia, ktorí boli takto mučení, mali zranenia všade po tele, zlomené prsty, popáleniny všade po tele a nemohli sa hýbať. Podľa zdokumentovaných dôkazov tej doby obeť kričali tak hlasno, že to prenikalo až k nebesiam; kruté metódy mučenia boli mimoriadne neľudské.

Ôsmeho decembra 1930 šli manželky Li Paj-fanga, Ma Minga a Čou Miana navštíviť svojich manželov do väzenia, avšak boli taktiež zatknuté ako členky AB jednotiek a kruto mučené. Kruto ich bili, pálili všade po tele, hlavne v rozkroku, a nožmi im rezali prsia. V dôsledku tohto krutého mučenia Tuan Liang-pi dosvedčil, že Li Wen-lin, Ťin Wan-pang, Liou Ti, Čou Mien, Ma Ming a ďalší boli vedúcimi AB jednotiek, a že v školách Červenej armády bolo mnoho členov AB jednotiek.

Od 7. decembra do večera 12. decembra, teda v priebehu iba piatich dní, Li Šao-t'iu a ďalší zatkli počas krutých čistiek AB jednotiek vo Fu-tchiene viac než 120 údajných členov AB jednotiek a desiatky hlavných kontrarevolucionárov. Vyše 40 ľudí bolo popravených. Kruté činy Li Šao-t'ioua nakoniec spustili „Fu-tchienský incident“¹⁹¹, ktorý 12. decembra 1930 veľmi otriasol sovietskou zónou. (Z historického vyšetrovania Mao Ce-tungových čistiek „AB jednotiek“ v sovietskej zóne, provincia Ťiang-si od historika Kao Chua).

Od sovietskej zóny až po Jen-an sa Mao spoliehal na svoju teóriu a prax boja a postupne si v strane vybudoval absolútne vodcovstvo. Keď sa ČKS dostala v roku 1949 k moci, pokračoval Mao v tomto štýle bojov vo vnútri strany. Napríklad na ôsmom pléne zasadnutia Ôsmeho ústredného výboru ČKS v Lu-šane v roku 1959 spustil neočakávaný útok na Pcheng Te-chuaja a odobral mu jeho pozíciu. Všetci hlavní vodcovia, ktorí sa zúčastnili konferencie, boli požiadaní, aby zaujali stanovisko; tí niekoľkí, ktorí sa odvážili vyjadriť odlišný názor, boli označení za antistranícky blok Pcheng Te-chuaja. Počas kultúrnej revolúcie boli bývalé kádre z Ústredného výboru ČKS jeden po druhom potrestaní, avšak všetci sa vzdali bez boja. Kto by sa odvážil povedať čo i len slovo proti Mao Ce-tungovi? ČKS vždy zdôrazňovala železnú disciplínu, vernosť strane a organizačné princípy, vyžadovala sa absolútna poslušnosť vodcovi hierarchie. Takéto stranícke princípy sú nepretržitými politickými zápasmi hlboko posilňované.

Li Li-san, bývalý vodca ČKS, bol počas kultúrnej revolúcie dohnaný k hranici svojej znášanlivosti. Vo veku 68 rokov bol vypočúvaný v priemere sedemkrát mesačne. Jeho žena Li Ša

¹⁹¹ Liou Ti, politický funkcionár 20. Červenej armády, ktorý bol obvinený z príslušnosti k „AB jednotkám“, viedol vzburu vo Fu-tchiene a Li Šao-t'ioua označil za kontrarevolucionára. Prevzali kontrolu nad mestom Fu-tchien a prepustili asi sto zatknutých vojakov z „AB jednotiek“ a vykrikovali slogan „Dole s Mao Ce-tungom“.

bola považovaná za „sovietskeho revizionistického“ špióna a poslali ju do väzenia; jej miesto pobytu nebolo známe. Z veľkého zúfalstva a nevidiac iné východisko spáchal Li samovraždu pozitívom veľkého množstva uspávacích piluliek. Pred svojou smrťou napísal list Mao Ce-tungovi, ktorý pravdivo odzrkadľoval „zmysel pre stranu“, podľa ktorých sa člen ČKS nevzdáva ani na prahu smrti:

Predseda,

vstupujem teraz na cestu, kedy zradím stranu spáchaním samovraždy a nemám žiadne prostriedky, ktorými by som svoj zločin obhájil. Len jedna vec: moja rodina ani ja sme nikdy nekolaborovali s nepriateľskými štátmi. Iba v tejto otázke žiadam centrálnu vládu, aby preskúmala fakty a vyvodila dôsledky na základe pravdy...

Li Li-san, 22. júna 1967¹⁹²

Hoci Maova filozofia boja napokon dohnala Čínu do bezprecedentnej katastrofy, tento typ politických kampaní a vnútrostraníckych bojov, ktorý sa rozšíri „každých sedem až osem rokov“, zaisťuje ČKS prežitie. Vždy, keď bola spustená nejaká kampaň, 5 % obyvateľov bolo prenasledovaných a zostávajúcich 95 % bolo privedených k tomu, aby sa ešte viac poslušne prímlo k nasledovaniu základnej straníckej línie, čo zvýšilo organizačnú súdržnosť strany a jej ničivé schopnosti. Tieto zápasy taktiež odstraňovali „váhavých“ členov ČKS, ktorí neboli ochotní vzdať sa svojho svedomia, a zároveň útočili na akúkoľvek silu, ktorá sa odvážila odporovať. Prostredníctvom tohto mechanizmu boja získali nadvládu v strane tí členovia ČKS, ktorí mali najväčšiu túžbu bojovať a boli najlepší v používaní zločinných metód. Vodcami kultu ČKS sú vždy neohrození ľudia, ktorí majú bohaté skúsenosti z bojov a ktorí sú naplnení duchom strany. Tieto brutálne boje dávajú tým, ktorí ich zakúsili, „krvavú lekciu“ a spôsobujú im násilné vymytie mozgu. Súčasne dodávajú ČKS energiu, ďalej posilňujú jej túžbu po boji, zaisťujú jej prežitie a zabraňujú, aby sa z nich stala umiernená skupina, ktorá sa vzdáva boja.

Tento typ straníckej povahy vyžadovanej ČKS pochádza presne z podstaty jej kultu. ČKS je pre dosiahnutie svojho cieľa rozhodnutá vzdať sa všetkých tradičných princípov a bez váhania použiť všetky prostriedky na boj s akoukoľvek silou, ktorá by jej prekážala. Preto potrebuje vycvičiť a zotročiť všetkých svojich členov, ktorí sa stanú bezcitnými, nespravodlivými a neveriacimi nástrojmi strany. Táto povaha ČKS pochádza z jej nenávisti k ľudskej spoločnosti a k tradíciám, z jej iluzórneho seba-hodnotenia, z extrémnej sebeckosti a z opovrhovania ľudskými životmi. Aby dosiahla svoj takzvaný ideál, ČKS použila násilie s cieľom za každú cenu zničiť svet a odstrániť všetkých disidentov. Takýto zlý kult sa bude stretávať s odporom ľudí, ktorí majú svedomie, takže musí ich svedomie a zhovievavé myšlienky odstrániť, aby ľudia uverili v jeho doktrínu zla. Aby si ČKS zaistila svoje prežitie, musí v prvom rade zničiť svedomie ľudí, ich dobré myšlienky a morálne štandardy a prerobiť ich na krotkých otrokov a nástroje. Podľa logiky ČKS sú život a záujmy strany nadradené všetkému ostatnému; sú dokonca nadradené aj spoločným záujmom všetkých členov strany, a tak musí byť každý jej člen pripravený obetovať sa pre stranu.

Pohľad na históriu ČKS ukazuje, že jednotlivci, ktorí si udržali myslenie tradičných intelektuálov ako Čchen T-siou a Čchü Čchiu-paj, alebo ktorým stále záležalo na záujmoch ľudí ako Chu Jao-pangovi a Čao C'-jangovi, alebo tí, ktorí boli odhodlaní byť čistými funkcionármi a prinášať skutočnú službu ľuďom, ako napríklad Ču Žung-t'i, bez ohľadu na to, ako strane prospeli, a bez ohľadu na to, že nemali žiadne osobné ambície, boli nevyhnutne vylúčení, od-

¹⁹² Od „Li Li-sana: Človek, ktorému spravili štyri pohrebné ceremónie.“

sunutí nabok, alebo obmedzení záujmami a disciplínou strany.

Zmysel pre stranu alebo spôsobilosť pre stranu, ktoré boli pestované v kostiach ľudí počas mnohých rokov bojov, ich často prinútili v kritických okamihoch spraviť kompromis a vzdať sa, pretože prežitie strany predstavovalo v ich podvedomí najvyšší záujem. Radšej obetovali seba a prizerali sa, ako zlá sila vo vnútri strany pácha vraždy, ako by spochybnili samotné prežitie strany svojimi zásadovými a súcitnými myšlienkami. Toto je presne výsledok mechanizmu boja ČKS: dobrých ľudí premení na nástroje, ktoré používa, a povahu strany použije na obmedzenie alebo dokonca odstránenie ľudského svedomia v najväčšom možnom rozsahu. Desiatky „bojov medzi líniami“ ČKS priviedli k pádu viac než 10 straníckych vodcov alebo určených nástupcov na najvyšších úrovniach; žiaden z vodcov na najvyšších úrovniach nemal dobrý koniec. Aj keď bol Mao Ce-tung vodcom 43 rokov, krátko po jeho smrti bola jeho žena so synovcom uvrhnutá do väzenia, čo celá strana oslavovala ako veľkolepé víťazstvo maoizmu. Je toto komédia, alebo fraška?

Od chvíle, keď sa ČKS chopila politickej moci, prebiehali neúfňajúce politické kampane, od vnútrostraníckych bojov, až po zápasy mimo stranu. Toto bol stav počas éry Mao Ce-tunga a je to stále tak aj v postmaoistickej ére „reformy a otvorenosti“. V osemdesiatych rokoch, keď bola ľuďom práve umožnená malá troška slobody v myslení, ČKS zahájila kampaň „odpor voči buržoáznej liberalizácii“ a navrhla „štyri základné princípy“¹⁹³, aby si uchovala absolútne vodcovstvo. V roku 1989 boli študenti, ktorí mierumilovne žiadali o demokraciu, krvavo potlačení, pretože ČKS demokratické snahy nepripustí. V deväťdesiatych rokoch rýchlo rástol počet praktizujúcich Falun Gongu, ktorí veria v pravdivosť, súcit a znášateľnosť, avšak od roku 1999 sa stretávajú s genocídnym prenasledovaním, pretože ČKS nedokáže tolerovať ľudskú povahu a dobré myšlienky. Musí použiť násilie, aby zničila ľudské svedomie a zaistila si svoju vlastnú moc. Od počiatku 21. storočia je celý svet spojený cez internet, ČKS však utráca obrovské sumy peňazí na zakladanie webových blokad, aby chytala „online liberálov“. ČKS sa totiž veľmi obáva voľného získavania informácií.

VI. Degenerácia zlého kultu ČKS

Zlý kult ČKS vládne zásadne proti ľudskej prirodzenosti a princípom nebies. ČKS je známa svojou aroganciou, pocitom vlastnej dôležitosti, sebeckom a brutálnymi, nespútanými činmi. Neustále prináša krajine a ľuďom pohromy, avšak nikdy nepripustí vlastné chyby ani neodhalí ľuďom svoju pravú povahu. ČKS nikdy neváhala zmeniť svoje slogany a označenia, ktoré považuje za prostriedky k udržaniu svojej kontroly. Spraví čokoľvek, aby ostala pri moci, a vôbec pritom nedbá na morálku, spravodlivosť či ľudský život.

Tento inštitucionalizovaný a socializovaný zlý kult ide po ceste smerujúcej k svojmu zániku. Ako výsledok centralizácie moci je umlčaná verejná mienka a boli zničené všetky možné monitorovacie mechanizmy, takže nezostala žiadna sila, ktorá by zabránila ČKS v skorumpovaní a rozpade.

Dnes sa ČKS stala najväčšou vládnucou „stranou sprenevery a korupcie“ na svete. Podľa oficiálnych čínskych štatistík bolo z 20 miliónov funkcionárov, úradníkov a kádrov strany alebo vlády počas posledných dvadsiatich rokov 8 miliónov usvedčených z korupcie a následne boli potrestaní na základe straníckych alebo vládných nariadení. Keď do toho započítame aj podiel neidentifikovaných skorumpovaných úradníkov, tak podľa odhadov tvoria skorumpovaní stranícki a vládni funkcionári viac ako dve tretiny, pričom je len malá časť z nich vyšetrovaná a odhalená.

Zabezpečenie materiálnych výhod prostriedkami korupcie a vydierania sa stalo najmocnej-

¹⁹³ Štyri princípy sú: socialistická cesta, diktátorstvo proletariátu, vedúca úloha ČKS a myšlienky marxizmu-leninizmu a Mao Ce-tunga.

šou spájajúcou silou, ktorá dnes zjednocuje ČKS. Skorumpovaní funkcionári vedia, že bez ČKS by nemali príležitosť tajne podvádzať kvôli osobným ziskom, a že ak ČKS padne, nielenže stratia svoju moc a pozíciu, ale budú taktiež čeliť vyšetrovaniu. V románe *Hnev nebies*, ktorý odhaľuje zákulisné machinácie funkcionárov ČKS, autor Čchen Fang vyzradil najväčšie tajomstvo strany použitím slov Chao Siang-šoua, námestníka mestského úradu ČKS: „Korupcia stabilizovala našu politickú moc.“

Číňania to vidia jasne: „Keď budeme bojovať proti korupcii, strana padne; keď nebudeme bojovať proti korupcii, národ zahynie.“ Avšak ČKS nebude riskovať svoju skazu tým, že by bojovala s korupciou. Čo urobí je, že nechá zabiť niekoľko skorumpovaných jednotlivcov ako symbolickú obeť kvôli svojmu imidžu. To predĺži jej život o ďalších pár rokov, výmenou za stratu malého počtu skorumpovaných elementov. Dnes je jediným cieľom tohto zlého kultu ČKS udržať si svoju moc a odvrátiť svoj zánik.

Etika a morálka sú v dnešnej Číne zdegenerované až k nepoznaniu. Nekvalitný tovar, prostitúcia, drogy, zmluvy medzi funkcionármi a zločineckými skupinami, organizované kriminálne syndikáty, hazardné hry a úplatkárstvo – korupcia každého druhu je nadmieru rozšírená. ČKS tento morálny úpadok vo veľkom ignoruje, pretože mnohí vysoko postavení úradníci sú v pozadí gangov, ktoré vymáhajú výpalné od vystrašených ľudí. Čchaj Šao-čching pôsobí na univerzite v Nan-ťingu a je expertom na mafiu a organizovaný zločin. Odhaduje, že v Číne je dnes najmenej jeden milión členov organizovaného zločinu. Zakaždým, keď je zatknutá nejaká postava v tejto organizácii, odhalí sa niekoľko skorumpovaných komunistov v pozadí, či už sú to vládni úradníci, sudcovia alebo policajti.

ČKS sa bojí, že čínski ľudia by mohli získať zmysel pre svedomie a morálku, takže sa neodváži dovoliť im náboženskú vieru alebo slobodu myslenia. Používa všetky svoje zdroje, aby prenasledovala dobrých ľudí, ktorí majú svoju vieru, ako napríklad podzemných kresťanov veriacich v Ježiša a Boha, ako aj praktizujúcich Falun Gongu, ktorí sa snažia byť pravdiví, súcitní a znášaví. ČKS sa obáva, že demokracia by ukončila jej vládu jednej strany, takže sa neodváži dať ľuďom politickú slobodu. Koná bleskurýchlo, aby uväznila nezávislých liberálov a aktivistov za ľudské práva. Avšak ČKS dáva ľuďom iný druh slobody. Konkrétne, pokiaľ sa nestaráte o politiku a nespochybnujete vedúce postavenie ČKS, môžete nechať svojim túžbam voľný priebeh, aj keby to znamenalo, že budete robiť skazené, neetické veci. V dôsledku toho ČKS sama dramaticky upadá a spoločenská morálka v Číne zažíva alarmujúco prudký pokles.

„Zablokovanie cesty do neba a otvorenie brány do pekla,“ táto veta najlepšie vystihuje to, ako zlý kult ČKS devastuje súčasnú čínsku spoločnosť.

VII. Úvahy o vláde zlej ČKS

Čo je komunistická strana?

Táto zdanlivo jednoduchá otázka nemá jednoduchú odpoveď. Pod zámienkou, že je tu „pre ľudí“ a pod maskou politickej strany, oklamala komunistická strana milióny ľudí. Avšak aj tak to nie je politická strana v bežnom zmysle slova, ale škodlivý a zlý kult posadený zlým duchom. Komunistická strana je živá bytosť, ktorá sa prejavuje v tomto svete prostredníctvom stranických organizácií. To, čo skutočne ovláda komunistickú stranu, je zlý duch, ktorý do nej na začiatku vstúpil a je to on, kto určuje zlú povahu komunistickej strany.

Vodcovia komunistickej strany, hoci pôsobia ako guruovia kultu, slúžia iba ako hlasná trúba zlého ducha a strany. Ak je ich vôľa a cieľ v súlade so stranou a môžu ňou byť použítí, budú vybraní za vodcov. Avšak keď už pre stranu nie sú viac potrební, budú nemilosrdne

zvrhnutí. Mechanizmy boja v strane zaistujú, že iba tí najprešibanejší, najhorší a najtvrdší jedinci budú pevne držať pozíciu vodcu komunistickej strany. Asi desať najvyšších vodcov bolo zosadených zo svojich piedestálov, čo dokazuje pravdivosť tohto argumentu. V skutočnosti vrcholní predstavitelia strany kráčajú po veľmi tenkom lane. Bud' vybočia z línie strany a zanechajú v histórii dobré meno, ako urobil Gorbačov, alebo sa stanú obeťami strany, ako mnoho bývalých generálnych tajomníkov strany.

Ľudia sú terčom zotročovania a útlaku strany. Pod kontrolou strany ľudia nemajú žiadne právo odmietat' stranu. Namiesto toho sú nútení prijať jej vedúcu úlohu a plniť povinnosti podporovania strany. Pod hrozbou násilia sú taktiež vystavení pravidelnému vymývaniu mozgov, typickému pre kult. ČKS núti celý národ, aby v ňu veril a udržiaval tento zlý kult. To je v dnešnom svete zriedkakedy videné. Čo sa týka útlaku, musíme uznať, že zručnosti ČKS v tomto ohľade nemajú obdobu.

Členovia strany sú fyzickou masou, ktorá je použitá na vytvorenie tela strany. Mnohí z nich sú čestní a láskaví a mohli by dokonca byť veľmi schopní vo verejnom živote. To sú ľudia, ktorých ČKS rada verbuje, pretože ich povest' a schopnosti môžu byť použité na službu strane. Mnohí ďalší, z túžby stať sa funkcionármi a užívať si vyššieho spoločenského postavenia, budú tvrdo pracovať, aby sa do nej dostali, a tak budú tejto zlej bytosti pomáhať. Sú tiež takí, ktorí sa rozhodli vstúpiť do strany, pretože chcú v živote niečo dokázať a uvedomili si, že pod komunistickou vládou by to nemohli urobiť, ak by do strany nevstúpili. Niektorí do strany vstúpili preto, že chceli dostať pridelený byt alebo si jednoducho chceli zlepšiť svoju povest'. Čiže medzi desiatkami miliónov členov strany sú dobrí aj nedobří ľudia. Bez ohľadu na motívy, keď raz odprisaháte vernosť pred červenou vlajkou strany, dobrovoľne alebo inak, znamená to, že ste sa jej dobrovoľne zasľúbili. Potom musíte prejsť procesom vymytia mozgu tým, že sa každý týždeň zúčastníte na politických štúdiách. Významný počet členov strany si tak zachová sotva nejaké – ak vôbec nejaké – vlastné myšlienky a budú ľahko ovládaní zlým duchom v tele ČKS. Títo ľudia budú fungovať v rámci strany ako bunky ľudského tela a budú nepretržite pracovať na jej pretrvaní, aj keď aj oni sami sú súčasťou stranou zotročenej populácie. Ešte smutnejšie je, že potom, čo ste na seba uvalili otroctvo „straníckej povahy“, je veľmi ťažké zbaviť sa ho. Hneď ako ukážete svoju ľudskú stránku, budete čeliť čistkám alebo prenasledovaniu. Nemôžete sami zo strany vystúpiť, dokonca ani keby ste chceli, pretože strana so svojou politikou „vstúpenie – áno, vystúpenie – nie“ by vás považovala za zradcu. Kvôli tomu ľudia často preukazujú dvojakú povahu: vo svojom politickom živote si osvojujú povahu komunistickej strany a vo svojom dennom živote povahu ľudskú.

Stranícke kádre sú skupinou, ktorá si udržiava moc medzi členmi strany. Hoci môžu mať možnosť voľby medzi dobrým a zlým a za určitých okolností robiť svoje vlastné rozhodnutia, za konkrétnych okolností a v konkrétnych prípadoch musia ako celok nasledovať vôľu strany. Mandát prikazuje, že „celá strana poslúcha Ústredný výbor“. Stranícke kádre stranu vedú na rôznych úrovniach a sú chrbticou strany. Sú však tiež iba nástrojom strany a boli tiež podvedení, použítí a obetovaní v priebehu minulých politických hnutí. Základným kritériom ČKS je skúšať vás, či nasledujete toho správneho vodcu a či ste vo svojej oddanosti úprimný.

Prečo ľudia ostávajú nevedomí?

ČKS sa počas svojej viac než päťdesiatročnej nadvlády nad Čínou správa zle a skazene. Prečo ale čínski ľudia nedokážu rozpoznať zlú povahu ČKS? Je to preto, že by čínski ľudia boli hlúpi? Nie. Číňania tvoria jeden z najmúdrejších národov na svete a môžu sa pochváliť dávnou a bohatou kultúrou a dedičstvom piatich tisícov rokov. Číňania však stále žijú pod nadvládou ČKS a boja sa vyjadriť svoju nespokojnosť. Dôvodom je to, že ČKS si udržiava kontrolu nad myslením ľudí.

Keby Číňania mali slobodu prejavu a mohli by otvorene debatovať o dobrých a zlých

stránkach ČKS, dokážeme si predstaviť, že by už dávno prehliadli zlú povahu ČKS a oslobodili by sa spod vplyvu tohto zlého kultu. Nanešťastie Číňania slobodu vyjadrovania a myslenia stratili s príchodom vlády ČKS už pred polstoročím. Dôvodom prenasledovania pravícových intelektuálov v roku 1957 bolo obmedziť slobodu vyjadrovania a ovládať mysle ľudí. V spoločnosti, kde chýbajú tieto základné slobody, je väčšina mládeže, ktorá z celého srdca študovala diela Marxa a Engelsa počas kultúrnej revolúcie, ironicky označená za „antistranícku kliku“ a následne je prenasledovaná. Diskutovanie o kladoch a záporoch ČKS bolo jednoducho vylúčené.

Len málo Číňanov by sa odvážilo nazvať ČKS zlým kultom. Avšak pre toto tvrdenie nie je problém nájsť dôkazy medzi ľuďmi, čo žijú v Číne, či už by vychádzali zo svojej vlastnej skúsenosti, alebo zo skúseností svojej rodiny a priateľov.

Číňania sú nielenže okradnutí o slobodu myslenia, ale navyše sú ešte naočkovaní učením a kultúrou strany. A tak všetko, čo ľudia môžu počuť, je chvála strany a ich mysle sú ochudobnené o akékoľvek iné myšlienky, okrem takých, ktoré posilňujú ČKS. Vezmime si napríklad masaker na Námestí nebeského pokoja. Keď sa 4. júna 1989 začalo strieľať, ľudia inštinkatívne utiekli a schovali sa v kroví. Za chvíľu však aj napriek riziku odvážne vyšli von a spievali spolu „Internacionálu“. Títo Číňania boli skutočne odvážni, nevinní a čestní. Prečo teda spievali „Internacionálu“, komunistickú hymnu, keď boli konfrontovaní s komunistickým zabíjaním? Dôvod je jednoduchý. Keďže boli vzdelávaní v kultúre strany, všetko, čo tí úbohí ľudia poznali, bol komunizmus. Tí, čo boli vtedy na Námestí nebeského pokoja, nepoznali inú pieseň než „Internacionálu“ a ešte pár ďalších, ktoré oslavujú komunistickú stranu.

Aká je cesta von?

ČKS ide smerom k svojmu úplnému zničeniu. Je smutné, že ešte pred svojím zánikom sa snaží svoj osud zviazať s osudom celého čínskeho národa.

Umierajúca ČKS očividne slabne a jej kontrola nad myšliami ľudí sa uvoľňuje. S rozvojom telekomunikácií a internetu je pre ČKS stále ťažšie kontrolovať prístup k informáciám a potlačovať slobodu prejavu. Ako skorumpovaní funkcionári čoraz viac drancujú a utláčajú ľudí, verejnosť sa začína prebúdzat' zo svojich ilúzií o ČKS a mnohí začínajú prejavovať občiansku neposlušnosť. ČKS nielenže nedosiahla cieľ zvýšenej ideologickej kontroly pri prenasledovaní Falun Gongu, ale sa ešte viac oslabil, pričom odhalila svoju absolútnu bezohľadnosť. Ľudia v tejto situácii začali prehodnocovať ČKS a dláždiť čínskemu národu cestu k oslobodeniu sa spod ideologického otroctva a k úplnému odtrhnutiu sa spod kontroly zlého komunistického ducha.

Čínski ľudia, ktorí žili pod hrôzovládou ČKS viac než 50 rokov dnes nepotrebujú násilnú revolúciu; potrebujú skôr spásu svojich duší. V tomto si môžu pomôcť len oni sami a prvým krokom k tomuto cieľu je začať si uvedomovať zlú povahu ČKS.

Príde deň, keď ľudia vystúpia zo straníckych organizácií spojených so štátnym aparátom, čo umožní, aby sociálny systém fungoval nezávisle a bol podporovaný hlavnými silami spoločnosti. So zánikom diktátorských organizácií strany sa zlepší a zvýši efektívnosť vlády. Ten deň je už za rohom. V skutočnosti už od osemdesiatych rokov 20. storočia reformátori vo vnútri strany obhajujú ideu „odlúčenia strany od vlády“ pokúšajúc sa stranu z vlády vyňať. Reformné snahy vo vnútri ČKS sa ukazujú ako nedostatočné a neúspešné, pretože ideológia „absolútneho vodcovstva strany“ nebola úplne odmietnutá.

Kultúra strany je prostredie nutné k prežitiu zlého komunistického kultu. Odstránenie posadnutia ČKS z ľudských myslí môže byť ťažšie než očistenie posadnutia ČKS zo štátnej administratívy, ale je jediným spôsobom ako naozaj vykoreniť komunistické zlo. Toto sa dá dosiahnuť jedine snahou samotných čínskych ľudí. Ak sa ich mysle napravia a ľudská priro-

dzenosť sa navráti do svojho pôvodného stavu, verejnosť opäť získa svoju morálku a dokáže prejsť na systém slušnej nekomunistickej spoločnosti. Vyliečenie sa z tohto zlého posadnutia spočíva v uvedomení si povahy a škodlivosti zlého ducha, ktorú treba z mysli ľudí odstrániť a úplne ho zlikvidovať, aby sa nemal kam schovať. Komunistická strana zdôrazňuje ideologickú kontrolu, pretože samotná nie je ničím iným než ideológiou. Ideológia sa rozplynie, keď všetci Číňania odmietnu vo svojej mysli komunistickú lož, aktívne zničia kultúru strany a zbavia sa vo svojom uvažovaní i v živote vplyvu od zlého kultu komunizmu. Keď ľudia zachránia samých seba, ČKS sa rozloží.

Národy ovládané komunistami sú spájané s chudobou, totalitou a prenasledovaním. Týchto krajín už zostalo veľmi málo: Čína, Severná Kórea, Vietnam a Kuba. Ich dni sú spočítané.

S múdrosťou čínskeho národa a inšpirovaná historickou slávou sa Čína, oslobodená od zlého posadnutia komunizmom, stane sľubnou krajinou.

Záver

ČKS už viac neverí komunizmu. Jej duša zomrela, avšak jej tieň ešte zostáva. Zdedila iba „kožu“ komunizmu, avšak stále prejavuje povahu zlého kultu: aroganciu, namyslenosť, sebecťvo a záľubu vo svojvoľnom ničení. Presne v zmysle komunistickej ideológie ČKS naďalej odmieta zákony nebies a takisto potláča aj ľudskú prirodzenosť.

Dnes ČKS pokračuje vo vláde nad Čínou svojimi metódami boja, ktoré sa roky učila. Používa prísnu organizačnú štruktúru, formu vlády „posadnutia stranou“, ako aj zlú propagandu, ktorá funguje ako štátne náboženstvo. Podľa šiestich vlastností komunistickej strany načrtnutých vyššie zodpovedá ČKS bez pochybností definícii „zlého kultu“. Nečiní žiadne dobro, iba zlo.

Ako sa blíži jeho koniec, tento komunistický zlý kult zvyšuje tempo svojej korupcie a degenerácie. Najneprijemnejšie je, že tvrdohlavo robí, čo môže, aby do bezodnej priepasti korupcie a degenerácie so sebou vzal aj celý čínsky národ.

Číňania musia sami sebe pomôcť. Musia o tom sami pouvažovať a striasť zo seba ČKS.

IX. komentár: O bezohľadnej povahe Čínskej komunistickej strany

Úvod

Komunistické hnutie, ktoré robilo veľký hurhaj viac ako jedno storočie, prinieslo ľuďstvu len vojnu, biedu, brutalitu a diktatúru. Pádom Sovietskeho zväzu a východoeurópskych komunistických strán na konci minulého storočia vstúpila táto katastrofálna a absurdná dráma do svojej poslednej fázy. Nikto – od obyčajných ľudí až po generálneho tajomníka komunistickej strany – už viac neverí na mýtus komunizmu.

Čínsky komunistický režim nevznikol z „vôle nebies“¹⁹⁴, ani na základe demokratických volieb. So svojou zničenou ideológiou čelí dnes legitimita jeho panovania bezprecedentnej výzve.

Čínska komunistická strana nie je ochotná opustiť javisko histórie v súlade s prúdom dejín. Namiesto toho používa nemilosrdné metódy vyvinuté v priebehu desaťročí politických kampaní, aby obnovila svoj šíalený boj o legitímnosť a oživila svoj mŕtvy mandát.

Politika reforiem a otvárania sa ČKS len zakrýva jej zúfalú túžbu po udržaní totalitnej vlády. Napriek prísnyim obmedzeniam ju ani hospodárske výsledky dosiahnuté tvrdou prácou čínskych ľudí v posledných 20 rokoch nepresvedčili, aby odložila svoj mäsiarsky nôž. Namiesto toho si tieto úspechy privlastnila a používa ich ako dôkaz pre legitimitu svojej vlády, čím robí svoje beztak už bezcharakterné správanie ešte klamlivejším a zavádzajúcejším. Najhoršie na tom je, že ČKS sa snaží zničiť morálne základy celého národa. Pokúša sa zmeniť každého čínskeho občana na väčšieho či menšieho podvodníka, s cieľom vytvoriť pre seba priaznivé prostredie.

V tomto historickom okamihu je pre nás obzvlášť dôležité jasne pochopiť, prečo sa ČKS správa ako banda darebákov a odhaliť jej skazený charakter, aby tak čínsky národ mohol dosiahnuť dlhodobú stabilitu a mier a vstúpiť tak čo najskôr do éry bez ČKS a vstúpiť do obdobia nového rozkvetu.

1. Bezohľadná povaha ČKS sa nikdy nezmenila

Komu slúži reforma ČKS?

Vždy keď v priebehu histórie zažívala ČKS krízy, názorne ukázala určité známky zlepšenia a viedla ľudí k tomu, aby si o nej vytvorili ilúzie. Všetky tieto ilúzie boli bez výnimky rad za radom rozbité. Dnes sa ČKS usiluje o krátkodobý prospech. Preto vytvorila obraz ekonomickej prosperity, ktorý má ľudí opäť presvedčiť, aby verili rozprávkam o ČKS. Avšak zá-

¹⁹⁴ Podľa tradičného konfuciánskeho myslenia vládli cisári alebo králi na základe mandátu od nebies, pričom aby dostali takúto moc, ich morálna úroveň musela zodpovedať ich vysokej zodpovednosti. U Mencia môžeme nájsť podobné myšlienky. Keď sa ho pýtali, kto dal krajinu a moc vládnuť cisárovi Šunovi, vo verši „Kto dáva moc monarchovi?“ Mencius povedal: „Dali mu ju nebesia.“ Predstavu o božskom pôvode moci možno nájsť aj v západnej kresťanskej tradícii. Napríklad v Biblii (Biblia kráľa Jakuba) v Liste Rimanom 13:1 nájdeme: „Nech sa každá duša poddá vyššej moci, lebo niet moci, ktorá by nebola od Boha. A tie, čo sú, ustanovil Boh.“

kladné konflikty medzi záujmami ČKS a čínskeho národa naznačujú, že falošná prosperita nemôže trvať dlho. „Reforma“, ktorú ČKS sľúbila, má jediný cieľ – udržať si vládu. Je to chabá reforma, zmena na povrchu, ale nie vo vnútri. Pod krehkou fasádou „hospodárskeho rozvoja“ leží hlboká sociálna kríza. Keď táto kríza prepukne, znova bude trpieť celá krajina a ľudia.

Po zmene vedenia nová generácia vodcov ČKS nehrala žiadnu úlohu v komunistickej revolúcii, a preto má čoraz menšiu prestíž a dôveryhodnosť pri vedení národa. Uprostred krízy legitimity jej vlády sa ochrana straníckych záujmov postupne stáva základnou zárukou pre ochranu záujmov jednotlivých členov ČKS. Povaha ČKS je sebecká. Nepozná žiadne obmedzenia. Dúfať v to, že takáto strana by sa mohla pokojne venovať rozvoju krajiny, je len zbožným želaním.

Pozrime sa, čo Ľudový denník, hlásna trúba ČKS, hovorí 12. júla 2004 vo svojom úvodníku: „Historická dialektika naučila členov ČKS nasledujúce: Tie veci, ktoré by mali byť zmenené, sa musia zmeniť, inak bude nasledovať zhoršenie; tie, ktoré by nemali byť zmenené, musia ostať bez zmeny, inak to povedie k sebazničeniu.“

Čo by malo zostať nezmenené? Ľudový denník vysvetľuje: „Základná línia strany – „jeden stred, dva základné body“ – musí stabilne vydržať sto rokov bez toho, aby zakolísala.“¹⁹⁵

Ľudia nemusia nutne pochopiť, čo znamená „stred“ a „základné body“, všetci ale vedia, že odhodlanie ducha komunizmu udržať svoje kolektívne záujmy a diktatúru sa nikdy nezmení. Komunizmus bol už globálne porazený a je predurčený k zničeniu. Avšak čím skorumpovanejším sa režim stáva, tým je ničivejší počas svojho smrteľného zápasu. Diskutovať s komunistickou stranou o demokratických zmenách je ako žiadať tigra, aby si prezliekol svoju kožu.

Čo sa stane s Čínou, keď nebude komunistická strana?

Ako ČKS postupne slabne, ľudia s prekvapením zisťujú, že zlé faktory zlého ducha ČKS boli po desaťročia vštepované pomocou jeho neustále sa meniacich a podlých spôsobov do každého aspektu ich každodenného života.

Keď zomrel Mao Ce-tung, mnohí čínski ľudia trpko plakali pred jeho portrétom a pýtali sa: „Ako to v Číne pôjde ďalej bez predsedu Maa?“ Iróniou je, že o dvadsať rokov neskôr, keď komunistická strana stratila svoju legitimitu pre vládu v krajine, sama rozšírila novú vlnu propagandy, ktorá má ľudí priviesť k tomu, aby mali obavy a pýtali sa: „Čo sa stane s Čínou, keď nebude komunistická strana?“

V skutočnosti všadeprítomná politická kontrola ČKS poznamenala súčasnú čínsku kultúru a mentalitu tak hlboko, že dokonca aj kritériá, ktorými ľudia hodnotia ČKS, pochádzajú od ČKS. Keď v minulosti ČKS ovládala ľudí tým, že im vštepovala svoje elementy, dnes žne to, čo zasiala – tieto veci vložené do mysli ľudí sa im vryli do každej ich bunky. Ľudia premýšľajú podľa straníckej logiky a sami seba vkladajú do role ČKS, keď posudzujú, čo je správne a čo nie. Keď príde reč na protestujúcich študentov, zabitých na príkaz ČKS 4. júna 1989, niektorí ľudia prehlasujú: „Keby som bol Teng Siao-pching, tiež by som ten protest potlačil tankami.“ K prenasledovaniu Falun Gongu niektorí ľudia hovoria: „Keby som bol Ťiang Ce-min, tiež by som nechal odstrániť Falun Gong.“ O zákaze slobody prejavu zase povedia: „Ak by som bol ČKS, urobil by som to isté.“ Pravdivosť a svedomie sa vytratili, zostala len logika ČKS. Toto bola jedna z najodpornejších a najkrutejších metód, ktoré ČKS použila. Kým morálne jedy vštepené ČKS zostanú v myšliach ľudí, bude z nich ČKS naďalej čerpať energiu

¹⁹⁵ Jeden stred znamená ekonomický rozvoj, pričom dva hlavné body sú: zachovať štyri základné princípy (socialistickú cestu, diktatúru proletariátu, vodcovstvo ČKS, marxisticko-leninistické a Maove myšlienky) a pokračovať v politike reformy a otvorenosti.

a udržiavať sa pri svojom zločinnom živote.

„Čo sa stane s Čínou, keď nebude komunistická strana?“ Tento spôsob zmýšľania dokonale korešponduje s cieľom ČKS nechať ľudí uvažovať jej vlastnou logikou.

Čína prešla cez 5000 rokov histórie svojej civilizácie bez ČKS. V žiadnej krajine na svete sa nezastavil sociálny pokrok kvôli pádu určitého režimu. Avšak po desaťročiach vlády ČKS už ľudia nie sú schopní tento fakt prijať. Dlhotrvajúca stranícka propaganda priviedla ľudí k tomu, že rozmýšľajú o strane ako o ich matke. Všadeprítomná politika strany zapríčinila, že ľudia si už nevedia predstaviť život bez nej.

Bez Mao Ce-tunga sa Čína nezrútila. Zrúti sa Čína bez ČKS?

Čo je skutočnou príčinou nepokoja?

Mnoho ľudí pozná a neznáša machiavelistické správanie ČKS, opovrhuje jej účelovými bojmi a podvodmi. No zároveň majú ľudia strach z možných politických hnutí a následného nepokoja. Boja sa, že Čínu by opäť zachvátil chaos. Takže hneď ako sa ČKS vyhráza „nepokojom“, ľudia upadnú do tichej akceptácie spôsobu vlády ČKS a cítia sa bezmocní tvárou v tvár jej despotickej moci.

V skutočnosti je príčinou nepokojov práve ČKS s jej niekoľkomiliónovým vojskom a ozbrojenou políciou. Bežní občania nemajú ani dôvod, ani schopnosť iniciovať nepokoje. Len spiatočníčka ČKS je taká bezohľadná, že radšej vyvolá nepokoj v celej krajine, než by pripustila hoci len malé zmeny. „Stabilita je nad všetkým ostatným“ a „Zničme všetky nestabilné prvky už v zárodku“ – tieto slogany sa stali teoretickou základňou ČKS pri utláčaní ľudí. Kto je najväčšou príčinou nestability v Číne? Nie je to ČKS, ktorá sa špecializuje na tyraniiu? ČKS sama podnecuje nepokoje, ktoré potom využíva na to, aby prinútila ľudí k poslušnosti. To je bežné správanie všetkých darebákov.

II. ČKS obetovala ekonomický rozvoj

Strana si prisvojuje výsledky tvrdej práce čínskych ľudí

Prehlásenie ČKS o vlastnej legitimitate sa opiera o ekonomický rozvoj v posledných dvadsiatich rokoch. Avšak v skutočnosti tento rozvoj postupne dosiahli čínski ľudia, potom ako ČKS mierne uvoľnila obmedzenia. Preto tento vývoj nemá nič do činenia so zásluhami ČKS. ČKS napriek tomu prehlasuje ekonomický rozvoj za svoj vlastný úspech a žiada ľudí, aby jej zaň boli vdáční, pretože bez nej by sa údajne tento rozvoj nedosiahol. V skutočnosti všetci vedia, že mnohé nekomunistické krajiny už dávno dosiahli rýchlejšiu ekonomickú rast.

Vítazi olympijských zlatých medailí sú povinní ďakovať strane. Tá neváha použiť vykonštruovaný obraz „veľkého národa športovcov“, aby velebila samú seba. Počas epidémie SARS značne utrpela celá krajina, avšak Ľudový denník oznámil, že Čína porazila vírus „dôverou v základnú teóriu strany, v jej základné princípy a skúsenosti“. Vypustenie čínskej vesmírnej rakety Šen-čou V uskutočnili profesionáli z astronomickej a technologickej oblasti. ČKS to však využila ako dôkaz, že jedine ona môže priviesť čínsky ľud medzi svetové mocnosti. Čo sa týka usporiadania Olympijských hier v roku 2008 v Číne, bola to v skutočnosti „olivová ratolesť“ ponúknutá západnými krajinami, aby povzbudili Čínu k zlepšeniu v otázke ľudských práv. Ona to však použila ako argument pre legitimitu svojej vlády a ako zámienuku pre útlak čínskych ľudí. „Veľký trhový potenciál“ Číny, ktorý vyhľadávajú zahraniční investori, pochádza z kúpnej sily čínskej populácie, ktorú tvorí 1,3 miliardy ľudí. ČKS si prisvojuje zásluhu na tomto potenciáli a používa ho ako ostrú zbraň, ktorou núti západnú spoločnosť ku spo-

lupráci podľa pravidiel ČKS.

ČKS prisudzuje všetko zlé reakcionárskym silám a postranným úmyslom jednotlivcov, pričom všetko dobré pripisuje straníckemu vedeniu. ČKS využije všetko, čo sa v krajine podarí dosiahnuť, na vyzdvihnutie svojho nároku na legitimitu. Dokonca aj zločiny, ktoré ČKS spáchala, môžu byť označené ako „dobré“, aby poslúžili jej účelom. Napríklad, keď sa pravda o prudkom šírení AIDS nedala už ďalej utajovať, ČKS si nasadila celkom novú masku. Starostlivo zmobilizovala svoju propagandistickú mašinériu, na ktorú využila všetky známe tváre – od populárnych hercov až po generálneho tajomníka strany, aby označila hlavného vinníka – ČKS – za požehnanie pre pacientov, ničiteľa AIDS a premožiteľa choroby. Aj pri riešení takejto závažnej otázky života a smrti ČKS myslela jedine na to, ako využiť túto záležitosť na vyzdvihnutie samej seba. Jedine intrigán ako ČKS je schopný takéhoto nemilosrdného správania a bez ohľadu na ľudský život nehanebne využíva výsledky práce iných.

Ekonomické nevýhody zapríčinené krátkozrakým jednaním

V 80. rokoch minulého storočia začala ČKS zoči-voči vážnej kríze legitimacy realizovať politiku reformy a otvorenosti. Jej dychtivosť po rýchlom úspechu umiestnila Čínu do nevýhodnej pozície, označovanej ekonómami ako „preklatie toho, kto prichádza neskôr“.

Koncept „preklatia toho, kto prichádza neskôr“ alebo „výhody toho, kto prichádza neskôr“, ako to nazývajú niektorí iní odborníci, sa vzťahuje na to, že nevyvinuté krajiny, ktoré sa začali rozvíjať neskôr, môžu v mnohých aspektoch napodobniť rozvinuté krajiny. Napodobňovanie môže mať dve formy: môžu napodobniť buď ich sociálny systém alebo ich technologické a priemyselné modely. Napodobnenie sociálneho systému je obvykle ťažké, pretože takáto reforma by ohrozila záujmy niektorých sociálnych alebo politických skupín. Nevyvinuté krajiny teda inklinujú k napodobneniu technológií rozvinutých krajín. Aj keď technologické napodobnenie môže vytvoriť krátkodobý ekonomický rast, môže byť príčinou mnohých skrytých rizík, či dokonca neúspechu v dlhodobom ekonomickom vývoji.

ČKS nasledovala presne cestu „preklatia toho, kto prichádza neskôr“, cestu k neúspechu. V posledných dvadsiatich rokoch viedlo čínske „technologické napodobňovanie“ k určitým úspechom. Tie si ČKS privlastnila, aby jej slúžili ako dôkaz o legitimitate jej vlády a vďaka nim naďalej odoláva politickej reforme, ktorá by podlomila jej vlastné záujmy. Týmto spôsobom obetovala dlhodobé záujmy národa.

Bolestivá cena za ekonomický rozvoj ČKS

Hoci sa ČKS neustále chváli svojím ekonomickým pokrokom, v skutočnosti je čínska ekonomika na nižšej úrovni ako bola za vlády Čchien-lunga (1711 – 1799) z dynastie Čching. V tej dobe tvoril čínsky hrubý domáci produkt (HDP) 51 % z celosvetového HDP. Potom ako Dr. Sun Jat-sen založil Čínsku republiku (obdobie Kuomintangu) v roku 1911, čínsky HDP tvoril 27 % celosvetového HDP. V roku 1923 síce podiel poklesol, ale stále to bolo slušných 12 %. V roku 1949, keď ČKS prevzala moc, bol tento podiel 5,7 %, no v roku 2003 bol čínsky HDP nižší ako 4 % celosvetového HDP. V protiklade s ekonomickým poklesom v období Kuomintangu, ktorý bol zapríčinený niekoľkými desaťročiami vojny, nepretržitý ekonomický pokles v dobe vlády ČKS sa deje v mierovom období.

Aby upevnila svoju silu, snaží sa dnes ČKS o rýchly úspech a okamžité zisky. Chabá ekonomická reforma, ktorú spustila, aby ochránila svoje záujmy, vyšla krajinu veľmi drahú. Za rýchlym ekonomickým rastom posledných dvadsiatich rokov stojí z veľkej časti neprimerané čerpanie prírodných zdrojov alebo dokonca mrhanie nimi – bol dosiahnutý za cenu zničeného životného prostredia. Značná časť čínskeho HDP bola dosiahnutá obetovaním príleži-

tosť budúcich generácií. V roku 2003 bol podiel Číny na celosvetovej ekonomike menej než 4 %, avšak jej spotreba ocele, cementu a ostatných materiálov tvorila tretinu celosvetovej spotreby.¹⁹⁶

V období od osemdesiatych do konca deväťdesiatych rokov sa rýchlosť narastania púšte v Číne zväčšila z približne 1000 na 2460 kilometrov štvorcových ročne. Podiel ornej pôdy na obyvateľa sa taktiež znížil z približne 2 mu v roku 1980 na 1,43 mu v roku 2003. Zaberanie ornej pôdy pre účely priemyselnej výroby viedlo Čínu v priebehu niekoľkých rokov k strate 100 miliónov mu ornej pôdy. Avšak používa sa vlastne len 43 % z tejto skonfiškovanej pôdy. V súčasnosti je celkové množstvo vyprodukovanej odpadovej vody 43,95 miliardy ton, čo o 82 % prevyšuje prijímacie schopnosti životného prostredia. V riečnych systémoch siedmich hlavných tokov 40,9 % vody nie je vhodnej na pitie pre ľudí ani pre dobytok. 75 % jazier je znečistených, takže vytvárajú rôzne stupne eutrofizácie.¹⁹⁷ Konflikt medzi človekom a prírodou nebol v Číne nikdy taký intenzívny, ako je dnes. Ani Čína ani ostatný svet nemôžu vydržať tento nezdravý vývoj. Ľudia sa nechali oklamať povrchným leskom výškových budov a obytných sídel a neuvedomujú si blížiacu sa ekologickú krízu. Keď príde čas, aby si príroda začala vyberať od ľudí svoje dlhy, prinesie to čínskemu národu katastrofálne následky.

Pre porovnanie, odvtedy ako Rusko opustilo komunizmus, uskutočnilo zároveň aj ekonomické a politické reformy. Po krátkom období agónie zaznamenalo rýchly ekonomický rast. Od roku 1999 do roku 2003 sa ruský HDP zvýšil o 29,9 %. Životná úroveň obyvateľov Ruska sa výrazne zlepšila. Západné obchodné trhy začali nielen diskutovať o „ruskom ekonomickom fenoméne“, ale začali taktiež v širokej miere investovať do perspektívnych oblastí Ruska. V rebríčku krajín atraktívnych pre investície zo zahraničia stúplo Rusko zo 17. miesta v roku 2002 na 8. miesto v roku 2003. Po prvýkrát vo svojej histórii sa tak stalo jednou z desiatich investormi najobľúbenejších krajín sveta.

Dokonca India, krajina, ktorá je v mysliach väčšiny Číňanov chudobná a plná etnických konfliktov, sa teší výrazne rýchlejšiemu rozvoju a od ekonomických reforiem v roku 1991 dosiahla ekonomický rast 7-8 % za rok. India má pomerne úplný právny systém v trhovom hospodárstve, zdravý finančný systém, dobre rozvinutý demokratický systém a motivovaných ľudí. Medzinárodné spoločenstvo uznalo Indiu ako krajinu s veľkým potenciálom rozvoja.

Na druhej strane, ČKS sa zaoberá iba ekonomickou reformou, bez uskutočňovania tej politickej. Falošný vzhlád ekonomiky, ktorej sa krátkodobo darí, je prekážkou pre prirodzený „vývoj sociálnych systémov“. Táto neúplná reforma spôsobuje v čínskej spoločnosti stúpajúcu nerovnováhu a vyostreje sociálne konflikty. Finančný vývoj, ktorý dosiali ľudia, nie je chránený stabilnou sociálnou štruktúrou. Navyše pri privatizácii štátneho majetku využili funkcionári ČKS svoje pozície na to, aby si naplnili svoje vlastné vrecká.

Opakované podvádzanie roľníkov zo strany ČKS

ČKS sa dostala k moci vďaka veľkej podpore roľníkov. Obyvatelia vidieka v oblastiach kontrolovaných ČKS venovali v počiatočnom „budovateľskom“ období strane všetko, čo mali. Avšak odvtedy ako ČKS získala nad krajinou kontrolu, zažívajú roľníci tvrdú diskrimináciu.

Keď sa ČKS chopila moci, zaviedla veľmi nespravodlivý systém – registračný systém obyvateľstva. Tento systém násilne delí ľudí na obyvateľov vidieka a obyvateľov miest a vytvára tak nezmyselnú separáciu a opozíciu vo vnútri krajiny. Roľníci nemajú zdravotné poistenie, podporu v nezamestnanosti ani starobné dôchodky. Nemôžu si brať pôžičky z bánk. Nielenže sú najchudobnejšou triedou v Číne, ale taktiež triedou, ktorá odvádza najvyššie da-

¹⁹⁶ Údaje sú zo správy od Tlačovej agentúry Nová Čína zo 4. marca 2004.

¹⁹⁷ Údaje sú zo správy Tlačovej agentúry Nová Čína z 29. februára 2004.

ne. Roľníci si musia platiť rezervný fond, sociálnu daň, daň pre administratívny manažment, zvláštny vzdelávací poplatok, poplatok za riadenie pôrodnosti, poplatok za milície a vzdelávanie, poplatok na stavbu ciest a kompenzačný poplatok armáde. Okrem všetkých týchto poplatkov musia taktiež povinne predávať štátu za pevnú čiastku časť úrody, ktorú vypestujú a platiť poľnohospodársku daň, daň z pôdy, daň z miestnej výroby, mäsiarsku daň a mnoho ďalších poplatkov. Na rozdiel od nich obyvatelia miest tieto poplatky a dane platiť nemusia.

Na začiatku roka 2004 vydal čínsky premiér Wen Ťia-pao „Dokument č.1“, v ktorom sa uvádza, že čínsky vidiek prechádza najťažším obdobím od počiatku ekonomickej reformy v roku 1978. Príjem väčšiny obyvateľov vidieka stagnuje, alebo dokonca klesá. Obyvatelia vidieka sa stali chudobnejšími a priepasť medzi nimi a mestskými obyvateľmi sa zväčšuje.

Pre ilustráciu uveďme tento príklad: Lesnej farme vo východnej provincii S' -čchuan venovala miestna vláda 500 000 jüanov (skoro 50 000 EUR) na projekt zalesňovania. Vedúci lesnej farmy si najprv vložili 200 000 jüanov do vlastných vreciek a zostávajúcich 300 000 jüanov prideliť na vysádzanie stromov. Ako si každá vrstva vládných úradníkov vzala časť peňazí, ktoré cez nich išli, obyvateľom vidieka, ktorí zalesňovanie vykonávali, zostalo len minimum. Vláda sa aj napriek tomu nemusela obávať, že by vidiečania odmietli na projekte pracovať kvôli nedostatočnému financovaniu, pretože sú takí chudobní, že pracujú aj za veľmi málo peňazí. Toto je jeden z dôvodov, prečo sú výrobky vyrábané v Číne také lacné.

Vytváranie tlaku na západné krajiny pomocou ekonomických záujmov

Mnoho ľudí verí, že obchodovanie s Čínou podporí ľudské práva, slobodu prejavu a demokratickú reformu v Číne. Po viac než desiatich rokoch je zrejmé, že táto domnienka je len zbožným želaním. Ak porovnáme zásady, podľa ktorých sa obchoduje v Číne a v západných krajinách, uvidíme jasné rozdiely. Bezúhonnosť a transparentnosť v obchodovaní v západných krajinách sú v Číne nahradené protekciou, úplatkárstvom a spreneverou. Mnoho západných korporácií sa stalo spoluvinníkmi ďalšieho prehlbovania korupcie v Číne. Niektoré podniky dokonca pomáhajú ČKS zakrývať jej porušovanie ľudských práv a prenasledovanie vlastných ľudí.

ČKS sa správa ako mafia, ktorá vo vzťahu so zahraničnou diplomaciou vsádza na ekonomickú kartu. Napríklad to, či Čína podpíše zmluvu na výrobu lietadiel s Francúzskom alebo so Spojenými štátmi, závisí na tom, ktorá krajina bude mlčať o porušovaní ľudských práv. Mnohí západní obchodníci a politici sú vedení a ovládaní ekonomickými záujmami v Číne. Niektoré severoamerické firmy s informačnými technológiami dodali ČKS špecializované produkty na blokovanie internetu. Aby mohli vstúpiť na čínsky trh, niektoré internetové stránky súhlasili s vlastnou cenzúrou a filtrujú informácie, ktoré sa ČKS nepáčia.

Podľa informácií z čínskeho Ministerstva hospodárstva získala Čína prostredníctvom rôznych zmlúv so zahraničnými spoločnosťami do konca apríla 2004 celkovo 990 miliárd dolárov. Obrovská „transfúzia zahraničného kapitálu“ do ekonomiky ČKS je evidentná. Avšak zahraničný kapitál nepriniesol čínskym ľuďom zmenu k lepšiemu v oblasti základných práv: vo veciach demokracie, slobody a ľudských práv. ČKS využíva vo svojej propagande bezpodmienečnú spoluprácu zahraničných investorov a zahraničných vlád a lichotenie niektorých krajín. Funkcionári ČKS využívajú povrchnú ekonomickú prosperitu Číny a stali sa nesmierne obratnými v spolčovaní sa s firmami pri rozdeľovaní si štátneho majetku a zamedzovaní politickým reformám.

III. Metódy na vymývanie mozgov sa menia od „otvorených“ k „rafinovaným“

Ľudia často hovoria: „Ja viem, že ČKS v minulosti veľmi často klamala, ale teraz hovorí pravdu.“ Pri pohľade späť však vidíme, že práve toto ľudia hovorili vždy, keď ČKS spravila vážnu chybu. To odráža schopnosť ČKS, ktorú nadobudla za desiatky rokov používania ľží na podvádzanie ľudí.

Ľudia si vyvinuli voči „rozprávkam“ ČKS určitú odolnosť, preto sa aj výmysly a propaganda ČKS stali jemnejšími a „profesionálnejšími“. Po propagande vedenej prostredníctvom sloganov v minulosti sa dnes stali klamstvá ČKS „jemnejšími“ a „rafinovanejšími“. Obzvlášť v podmienkach informačnej blokády, ktorú ČKS vystavala po celej Číne, prichádza strana s príbehmi založenými na čiastočných faktoch, ktorými mátie verejnosť, čo je omnoho horšie ako „rozprávky“ z minulosti.

*Chinascop*e, časopis v anglickom jazyku, uverejnil v októbri 2004 článok analyzujúci prípady, v ktorých ČKS používala „delikátnejšie“ spôsoby na zakrytie pravdy. Keď v Číne v roku 2003 vypukla epidémia SARS, svet krajinu upodozrieval zo zakrývania informácií o epidémii, čo ČKS opakovane odmietla priznať. Aby autor článku zistil, či ČKS informovala o epidémii SARS pravdivo, prečítal si všetkých viac než 400 správ o SARS, ktoré boli publikované na webovej stránke tlačovej agentúry Nová Čína od začiatku apríla 2003.

Tieto správy podávali nasledujúci príbeh: Hneď ako sa objavil SARS, centrálna a miestne úrady zmobilizovali odborníkov, aby poskytli včasnú liečbu pacientom. Tí boli po zotavení prepustení z nemocníc. V reakcii na výzvy výtržníkov, ktorí podnecovali ľudí, aby si nakúpili zásoby a nemuseli chodiť von, keď sa šíri choroba, vláda bez váhania poprela fámy a zabezpečila tak verejný poriadok. Hoci malý počet proti-čínskych síl bezdôvodne upodozrieval ČKS zo zakrývania faktov, väčšina krajín a ľudí týmto fámam neverila. Nadchádzajúci veľtrh v Kuang-čou mal mať historicky najväčšiu účasť podnikov z celého sveta. Turisti zo zahraničia potvrdili, že je bezpečné cestovať do Číny. Obzvlášť odborníci zo Svetovej zdravotníckej organizácie [ktorí boli podvedení ČKS] verejne prehlásili, že čínska vláda je v spolupráci ústretová a prijíma primerané opatrenia v boji so SARS, takže by nemalo dôjsť k žiadnym problémom. Špecialisti tiež povolili (s viac než dvadsaťdňovým oneskorením) miestnu inšpekciu v provincii Kuang-tung.

Z týchto viac než 400 článkov nadobudol autor dojem, že ČKS bola po dobu týchto štyroch mesiacov úplne poctivá a zodpovedná k zdraviu ľudí. Články presvedčili ľudí, že ČKS nič neskrýva. Avšak 20. apríla 2003 oznámila Informačná kancelária štátnej rady na svojej tlačovej konferencii, že v Číne skutočne vypukol SARS, a tak nepriamo pripustila, že vláda epidémiu zatajuje. Až v tomto momente autor článku spoznal pravdu a pochopil klamlivé, podlé metódy používané ČKS, ktoré boli „zdokonalené časom“.

V priebehu všeobecných volieb na Tchaj-wane použila ČKS rovnako „rafinovaný“ prístup, naznačujúc, že prezidentské voľby povedú ku katastrofám – k nárastu samovrážd, ku kolapsu na burze cenných papierov, k rozšíreniu „zvláštnych chorôb“, k duševným poruchám, k migrácii ostrovných obyvateľov, rodinným sporom, necitlivému postoju k životu, k poklesu obchodu, k strelbe na uliciach, k protestom a demonštráciám, k obliehaniu prezidentského sídla, sociálnym nepokojom, politickým fraškám atď. Dennodne ľudom nalievala do hlavy tieto myšlienky v snahe priviesť ich k viere, že všetky tieto kalamity sú katastrofálne dôsledky volieb, a že Čína by nikdy nemala usporiadať slobodné voľby.

Pokiaľ ide o otázku Falun Gongu, ČKS prejavovala v klamlivých prostriedkoch na jeho očistenie ešte väčšiu obratnosť. Programy zinscenované ČKS prichádzali jeden po druhom. Niet divu, že tak veľa Číňanov bolo uvedených do omylu. Propaganda ČKS je taká zákerná, že obeť ochotne veria jej klamstvám a myslia si, že poznajú pravdu.

Schopnosť propagandy ČKS a jej vymývanie mozgov sa za minulé desaťročia vycibrili

a zjemnili, čo prirodzene rozširuje bezohľadnú povahu ČKS.

IV. Pokrytectvo v otázke ľudských práv

Od uzurpovania demokracie kvôli moci až k predstieraniu demokracie na uchovanie despotických pravidiel

„V demokratickej krajine by mala byť vláda v rukách ľudí, čo je v súlade s princípmi neba a zeme. Ak o sebe krajina prehlasuje, že je demokratická, ale suverenita nie je v rukách ľudí, potom rozhodne nie je na správnej ceste a možno ju považovať len za odchylenú a táto krajina nie je demokratickou krajinou... ako môže nastať demokracia bez ukončenia vlády jednej strany a bez všeobecných volieb? Vráťte ľuďom ich ľudské práva!“

Znie tento citát ako z článku napísaného „zahraničnými nepriateľmi“ s úmyslom odstrániť ČKS? V skutočnosti tento citát pochádza z článku, ktorý uverejnili oficiálne noviny ČKS *Denník Nová Čína* 27. septembra 1945.

Pre ČKS, ktorá všade rozhlasovala potrebu „všeobecných volieb“ a žiadala „navrátenie ľudských práv ľuďom“, sa „všeobecné volebné právo“ stalo tabu, len čo sa chopila moci. Ľud, ktorý je údajne „vedúcou silou štátu“, nemá žiadne právo robiť vlastné rozhodnutia. Nie je možné slovami popísať bezohľadnú povahu ČKS.

Pokiaľ sa domnievate, že tieto veci sú už minulosťou a že kult ČKS, ktorý sa dostal k moci cez zabíjanie a klamanie ľudí, sa začne reformovať, stane sa zhovievavým a prejaví vôľu „vrátiť ľuďom ich práva“, myľte sa. Pozrime sa na to, čo Ľudový denník, oficiálny hovorca ČKS, napísal 23. novembra 2004, 60 rokov po vyššie uvedenom vyhlásení: „Stála kontrola ideológie je zásadným ideologickým a politickým základom pre konsolidovanie vlády strany.“

Nedávno ČKS navrhla takzvané nové „Tri nie-princípy“¹⁹⁸, z ktorých prvý je „Rozvoj bez diskusie“. Cieľom tohto vyjadrenia ČKS nie je „rozvoj“, ktorý je beztak umelo vytvorený, ale spojenie „bez diskusie“, ktoré je v súlade so straníckou zásadou „jednohlasnosti“.

Keď sa v roku 2000 renomovaný spravodajca CBS Mike Wallace opýtal Ťiang Ce-mina, prečo Čína neuspôriadala všeobecné voľby, Ťiang Ce-min mu na to odpovedal: „Číňania sú príliš nevzdelaní.“

Avšak už 25. februára 1939 ČKS vyhlasovala vo svojom *Denníku Nová Čína*: „Myslia si (Kuomintang), že demokratická politika v Číne sa nemôže uskutočniť v tejto dobe, ale až za pár rokov. Dúfajú, že demokratická politika počká, pokiaľ vedomosti a úroveň vzdelanosti čínskych ľudí nedosiahnu úroveň buržoázných demokratických krajín v Európe a Amerike... ale iba v rámci demokratického systému bude možné ľahšie vzdelávať a vychovávať ľudí.“

Pokrytecký rozdiel medzi tým, čo *Nová Čína* vyhlasovala v roku 1939 a tým, čo Ťiang Ce-min povedal v roku 2000, odráža skutočný obraz zločinnej povahy ČKS.

Po masakri na Námestí nebeského pokoja v roku 1989 vystúpila ČKS opäť na svetovú scénu s biednym záznamom v oblasti ľudských práv. História dala ČKS na výber. Buď mohla rešpektovať svojich ľudí a skutočne zlepšiť ľudské práva, alebo mohla pokračovať v porušovaní ľudských práv na domácej pôde, pričom predstierala okolitému svetu, že ľudské

¹⁹⁸ „Tri nie-princípy“ sa objavili už v minulosti. V roku 1979 navrhol Teng Siao-pching „tri nie-princípy“, aby povzbudil ľudí vyjadriť svoj názor: nenálepkovanie, neútočenie a nezameriavanie sa na chyby. Toto malo pripomínať ľuďom dobu, keď v 50. rokoch Mao podobne povzbudzoval intelektuálov a potom nasledovalo brutálne prenasledovanie tých, ktorí prehovorili. Dnešné nanovo predložené „tri nie“ hovoria o „rozvoji bez debát, pokroku bez bojov a postupe vpred bez spokojnosti so zaostávaním.“

práva rešpektuje, aby sa vyhla medzinárodnému odsúdeniu.

Nanešťastie si ČKS so svojou despotickou povahou bez váhania vybrala druhú cestu. Dala dokopy veľký počet bezcharakterných ľudí z oblasti vedy a náboženstva a výslovne im nariadila šíriť klamlivú propagandu do zahraničia, s cieľom predstierať pokrok v oblasti ľudských práv. Vytvorila mnoho právnych podvodov ako „právo na prežitie“ alebo „právo na strechu nad hlavou“ či „právo na potravu“, pre zabezpečenie ktorých musia byť iné práva „obmedzené“. (Čiže hladní ľudia nemajú právo prehovoriť? Keď hladní nemôžu hovoriť, malo by byť povolené tým, ktorí sú sýti, hovoriť za hladných?) ČKS sa dokonca pokúsila oklamať čínskych ľudí aj zahraničné demokracie hraním hry s ľudskými právami a dokonca nehanebne tvrdí, že „súčasnosť je vrcholným obdobím ľudských práv v Číne“.

Článok 35 čínskej ústavy hovorí, že obyvatelia Čínskej ľudovej republiky majú slobodu prejavu, tlače, zhromažďovania, združovania, slobodu protestovať a zúčastňovať sa demonštrácií. ČKS jednoducho hrá hru so slovami. Počas vlády ČKS bolo nesčísle veľa ľudí zbavených svojich práv na slobodu viery, prejavu, zhromažďovania a obhajoby. ČKS dokonca nariadila, že apel niektorých skupín sa považuje za protiprávny. Vo viacerých prípadoch žiadali niektoré občianske skupiny v roku 2004 o povolenie demonštrovať v Pekingu. Namiesto toho, aby vláda udelila súhlas, zatkla žiadateľov. Hongkongská politika „jedna krajina, dva systémy“ potvrdená ústavou ČKS je takisto leš'. ČKS sľubovala Hongkongu ďalších 50 rokov bez zmeny a teraz sa snaží zmeniť dva systémy na jeden prostredníctvom diktátorskej legislatívy ústavného článku 23, a to len 5 rokov po tom, čo bol Hongkong navrátený Číne.¹⁹⁹

Nová zlovestná leš' zo strany ČKS je použitie predstierané „uvoľnenie slobody prejavu“ na zakrytie masívneho monitorovania a kontroly. Zdá sa, že Číňania teraz hovoria omnoho slobodnejšie a navyše internet umožňuje šíriť správy rýchlejšie. Takže ČKS tvrdí, že dovoľuje slobodu prejavu a dosť veľký počet ľudí tomu uveril. Je to však klamlivé zdanie. To neznamená, že ČKS sa stala miernejšou, ide skôr o to, že strana už nemôže zastaviť sociálny rozvoj a technologický pokrok. Pozrime sa na to, čo robí ČKS ohľadom internetu: blokuje webové stránky, filtruje informácie, monitoruje diskusné skupiny, kontroluje emaily a vznáša obvinenia voči užívateľom internetu. Všetko, čo robí, je vo svojej podstate spiatočnicke. Dnes sa s pomocou niektorých kapitalistov, ktorí nedbajú na ľudské práva a svedomie, vybavila štátna polícia hi-tech zariadeniami, pomocou ktorých sú schopní sledovať z hliadkového vozidla každý pohyb, ktorý spraví užívateľia internetu. Keď sa pozrieme na degenerovanosť ČKS – na to, aké zlé veci robí za bieleho dňa – v kontexte globálneho vývoja smerom k demokratickej slobode, ako môžeme očakávať nejaký pokrok v oblasti ľudských práv? ČKS sama hovorí: „Uvoľňovanie navonok, ale sprísňovanie vo vnútri“. Bezcharakterná povaha ČKS sa nikdy nezmenila.

Aby si vytvorila dobrý obraz pred Komisiou OSN pre ľudské práva, zinscenovala ČKS v roku 2004 rad udalostí, kde kruto potrestala tých, ktorí porušujú ľudské práva. Tieto udalosti však boli určené len pre zraky cudzincov a nebola to skutočná zmena. Je to preto, že v Číne najviac porušuje ľudské práva práve ČKS samotná, rovnako ako jej bývalý generálny tajomník Ťiang Ce-min, bývalý tajomník Politického a právneho výboru Luo Kan, minister verejnej bezpečnosti Čou Jung-kchang a jeho námestník Liou Ťing. Spoliehať sa na nich pri trestaní tých, ktorí porušujú ľudské práva, je asi ako keď človek počíta s tým, že jeden zlodej chytí iného zlodeja.

Pre porovnanie použijeme príklad sexuálneho násilníka, ktorý denne znásilnil 10 dievčat, ukrytý pred zrakom verejnosti. Keď je potom naokolo príliš veľa ľudí, znásilní pred davom len jednu dievčinu denne. Môže sa o ňom povedať, že sa polepšil? Prešiel od znásilňovania za

¹⁹⁹ Základný Článok 23 ústavy Hongkongu bol predložený pod tlakom Pekingu v roku 2002 hongkongskou vládou. Článok predstavoval vážne narušenie slobody a ľudských práv v Hongkongu a podkopával politiku „jednej krajiny, dvoch systémov“ sľubovanú ČKS. Článok 23 vyvolal globálny nesúhlas a v roku 2003 bol nakoniec stiahnutý.

scénou k znásilňovaniu na verejnosti, čo je ešte podlejšie a nehanebnejšie než predtým. Povaha sériového sexuálneho násilníka sa vôbec nezmenila. Zmenilo sa však to, že už pre neho nie je také ľahké spáchať zločin.

ČKS je presne ako tento sériový sexuálny násilník. Jej diktátorská povaha a inštinktívny strach zo straty moci určuje, že nebude rešpektovať ľudské práva. Ľudské, materiálne a finančné zdroje použité na skrášlenie jej povesti v oblasti ľudských práv ďaleko presiahli jej snahy o skutočné zlepšenie v tejto oblasti. Záľuba ČKS v bezohľadnom masakrovaní a prenasledovaní ľudí po celej Číne je najväčším nešťastím čínskeho národa.

Prezliekanie kabátov a páchanie zločinov pod zásterkou „zákona“

Na jednej strane, v snahe ochrániť zisky záujmových skupín, ČKS odhodila svoju predchádzajúcu masku a zabudla na robotníkov, roľníkov a obyvateľov. Na druhej strane, čím viac je medzinárodnému spoločenstvu známe porušovanie ľudských práv, o to viac zdokonalila svoje podvodné a podlé spôsoby. ČKS používa obľúbený slovník ako „právny systém“, „trh“, „pre ľudí“ a „reforma“, aby poplietla ľudí. ČKS nemôže zmeniť svoju skazenú povahu, ani keď sa oblečie do „obleku v západnom štýle“. Takýto obraz je omnoho zavádzajúcejší ako ČKS v „Maovom obleku“. Vo *Zvieracej farme* od Georgea Orwella (publikovanej v roku 1945) sa prasce učili stáť a chodiť na dvoch nohách. Táto novozískaná zručnosť dala prasatám nový vzhľad, avšak nezmenila ich prasaciu povahu.

A. Tvorba zákonov a nariadení v rozpore s čínskou ústavou

Zákony a predpisy, ktoré sú v rozpore s ústavou, sú postupované pracovníkom právnych orgánov na rôznych úrovniach ako „právny základ“, aby tak v zárodku zlikvidovali snahy ľudí o zastavenie prenasledovania, získanie slobody a dodržiavanie ľudských práv.

B. Nepochitické problémy sú riešené politickými prostriedkami

Bežný sociálny problém sa pozdvihne na úroveň „súperenia so stranou o masy“, „prinášania skazy strane a krajine“, „nepokoja“ či „pôsobenia nepriateľských síl“. Nepochitická záležitosť sa spolitizuje, aby ČKS mohla použiť svoje politické hnutia ako nástroj propagandy k podnecovaniu nenávisťi medzi ľuďmi.

C. Politické záležitosti sa riešia podvodnými prostriedkami

Najnovší trik ČKS pri útoku proti prodemokratickým občanom a nezávisle mysliacim intelektuálom je nastavenie „pascí“, aby mohli byť uväznení. Takéto pasce zahŕňajú klamlivé obvinenia z civilných deliktov ako je prostitúcia a daňové úniky. Deje sa to nenápadne, aby sa predišlo kritike zo strany vonkajších skupín. Tieto zločiny, ktoré stačia na zničenie povesti obvinených, sa tiež používajú na ich verejné poníženie.

Ak v bezcharakternej povahe ČKS nastala vôbec nejaká zmena, je to tak, že sa stala ešte nehanebnejšou a neľudskejšou.

ČKS drží v zajatí svojej prevrátenej logiky viac ako jednu miliardu ľudí

Predstavte si, že sa nemravný násilník vláme do domu a znásilní dievča. Na súde sa tento zločinec obhajuje, že obeť nezabil, len ju znásilnil. Vzhľadom k tomu, že zabitie je horšie ako znásilnenie, obhajuje sa, že je nevinný a mal by byť okamžite prepustený. Hovorí, že ľudia by ho vlastne mali chváliť za to, že ju iba znásilnil a nezabil.

Táto logika je absurdná. Avšak logika ČKS vo svojej obhajobe v otázke masakra na Námestí nebeského pokoja 4. júna 1989 je presne rovnaká ako logika tohto zločince. ČKS sa obhajovala slovami, že „potlačením študentov“ predišla možnému „vnútornému nepokoju“

v Číne. Aby sa zabránilo „vnútornému nepokoju“, potlačenie študentov bolo oprávnené.

„Znásilnenie alebo zabitie, čo je lepšie?“ Ak zločinec predloží takúto otázku súdu, len tým naznačuje, aký nehanebný v skutočnosti je. Rovnako tak v otázke masakru na Námestí nebeského pokoja sa ČKS a jej skupina nestarali o to, či sú vinní zo zabitia. Namiesto toho sa pýtali spoločnosti, čo je lepšie – „potlačenie študentov, alebo vnútorný nepokoj, ktorý by mohol viesť k občianskej vojne?“

ČKS ovláda celú štátnu mašinériu a všetky prostriedky propagandy. Inými slovami, zajatcami ČKS je 1,3 miliardy čínskych ľudí. S 1,3 miliardou zajatcov môže stále argumentovať svojou „zajateckou teóriou“, že ak nepotlačí istú skupinu ľudí, celý národ upadne do chaosu a nešťastí. S týmto ospravedlnením môže ČKS potlačiť každého jednotlivca alebo skupinu podľa svojvoľe a jej potlačenie bude vždy oprávnené. Keď sa pozrieme na tieto istivé argumenty a klamlivé ospravedlnenia, existuje vo svete nehanebnejší zločinec ako ČKS?

Cukor a bič – od poskytnutia „slobody“ k eskalovaniu útlaku

Mnoho čínskych ľudí sa nazdáva, že teraz majú viac „slobody“ ako predtým, takže veria v perspektívu zlepšenia ČKS. Popravde povedané, stupeň slobody „poskytnutý“ ľuďom závisí na pocite krízy ČKS. ČKS by spravila hocičo, len aby udržala kolektívne záujmy strany, vrátane poskytnutia takzvanej demokracie, slobody a ľudských práv.

Avšak pod vedením ČKS nebola takzvaná „sloboda“ poskytnutá stranou chránená žiadnymi zákonmi. Takáto „sloboda“ je len nástrojom na podvádzanie a ovládanie ľudí uprostred medzinárodného trendu smerovania k demokracii. Táto „sloboda“ je v podstate nezmieriteľným konfliktom s diktatúrou ČKS. Hneď ako sa tento konflikt dostane za hranicu tolerancie ČKS, môže okamžite všetku „slobodu“ stiahnuť späť. V histórii ČKS bolo niekoľko období, počas ktorých bola možnosť relatívne slobodného prejavu, pričom po každom jednom nasledovalo obdobie prísnej kontroly. Takéto cyklické vzory sa opakujú počas celej histórie ČKS, čo dokazuje jej zločineckú povahu.

V dnešnej ére internetu, ak navštívite oficiálnu stránku čínskej tlačovej agentúry Nová Čína alebo on-line *Ľudový denník*, zistíte, že je tam naozaj dosť správ, ktoré obsahujú negatívne informácie o Číne. Na jednej strane je to preto, že v dnešných dňoch sa v Číne šíri príliš veľa zlých správ a tlačová agentúra musí o týchto veciach hovoriť, aby si udržala vierohodnosť. Na druhej strane, východiskový bod takýchto správ je v súlade so záujmami ČKS, t. j. „nepatrná kritika je veľkou pomocou“. Správy vždy pripisujú príčinu zlých správ istému jednotlivcovi, ktorý nemá nič dočinenia so stranou, pričom strane pripisujú vedúce postavenie pri každom riešení. ČKS zručne riadi, čo sa má oznámiť, čo sa nemá oznámiť, koľko toho oznámiť a či sa o tom má písať v čínskych médiách alebo zahraničných médiách riadených ČKS.

ČKS je zručná v prekrúcaní zlých správ na niečo, čo môže dosiahnuť želaný efekt v získaní si priazne ľudí. Mnoho mladých ľudí v Číne sa nazdáva, že ČKS teraz ponúka značnú slobodu prejavu, a tak v ňu veria a sú jej vďační. Sú obeťami „rafinovaných“ stratégií zločinných, štátom riadených médií. Navyše, pomocou vytvárania chaotických udalostí v čínskej spoločnosti a ich následnom pokrytí v médiách dokáže ČKS presvedčiť ľudí, že len ona môže zvládnuť takú chaotickú spoločnosť, čím manipuluje ľudí, aby podporili vládu ČKS.

Nemali by sme sa preto nesprávne domnievať, že ČKS sa sama od seba zmenila, aj keď vidíme určité známky zlepšenia v oblasti ľudských práv. V histórii, keď sa ČKS snažila zvrhnúť vládu Kuomintangu, predstierala, že bojuje za demokraciu pre národ. Skazená povaha ČKS je taká, že žiaden jej sľub nie je dôveryhodný.

V. Aspekty bezohľadnej povahy ČKS

Márnivé rozpredávanie národnej pôdy a zrada krajiny pod maskou „národnej jednoty“

V posledných desaťročiach hlásala ČKS propagandistické slogany ako „oslobodíme Tchaj-wan“ a „zjednotíme Tchaj-wan.“ V takejto propagande vystupovala ako nacionalista a patriot. Zaujímá sa ČKS skutočne o integritu národného územia? Vôbec nie. Tchaj-wan je len historickým problémom, ktorý vznikol bojom medzi ČKS a Kuomintangom a je len zámienkou, ktorú ČKS používa na zaútočenie proti svojim oponentom a na získanie podpory ľudí.

V začiatkoch keď ČKS počas vlády Kuomintangu založila „Čínsky sovietsky“, článok 14 jeho ústavy uvádzal, že „každá etnická skupina alebo provincia vnútri Číny môže vyhlásiť nezávislosť.“ Aby vyhovel Sovietskemu zväzu, sloganom ČKS bolo „ochraňujme Sovietsky“. Namiesto boja proti japonským okupantom počas čínsko-japonskej vojny bolo prvoradým cieľom ČKS využiť túto príležitosť na svoj vzostup. V roku 1945 sovietska Červená armáda vstúpila do severovýchodnej Číny a páchala tu krádeže, vraždy a znásilnenia, no ČKS nevyjadrila nesúhlas ani slovom. Aj keď Sovietsky zväz podporil Vonkajšie Mongolsko pri získaní nezávislosti od Číny, ČKS nepovedala ani slovo.

Na konci roku 1999 podpísali ČKS a Rusko Dohodu o vymedzení čínsko-ruských hraníc, v ktorej ČKS prijala nerovnocennú dohodu medzi dynastiou Čching a Ruskom spred 100 rokov a predala tak Rusku milión kilometrov štvorcových pôdy, plochu väčšiu ako niekoľko desiatok Tchaj-wanov. V roku 2004 podpísala ČKS s Ruskom dodatok k Čínsko-ruskej dohode o východných hraniciach a podľa zverejnených správ tak stratila suverenitu nad polovicou ostrova Chej-sia-c' v provincii Chej-lung-t'iang v prospech Ruska.

Čo sa týka diskutabilných hraníc, ako sú ostrovy Nan-ša a Tiao-jü, ČKS sa o ne vôbec nestará, keďže nemajú vplyv na udržanie jej moci. Hoci ČKS spravila mnoho kriku okolo „zjednotenia s Tchaj-wanom“, bola to len akási dymová clona a chytrácky prostriedok na podnietenie slepého patriotizmu a odklonenie verejnej pozornosti od domácich problémov.

Politickí zločinci bez morálnych zábran

Vláda by mala byť vždy kontrolovaná. V demokratických krajinách je rozdelenie moci, spolu so slobodou prejavu a tlače, dobrým kontrolným mechanizmom. Náboženstvá poskytujú dodatočné morálne obmedzenia.

ČKS propaguje ateizmus, neuznáva teda žiadnu božskú povahu, ktorá by morálne obmedzovala jej správanie. ČKS je diktatúrou, nie je teda žiaden zákon, ktorý by ju politicky obmedzoval. Výsledkom toho je, že keď ČKS jedná zo svojej tyranskej a zločineckej povahy, je úplne bezohľadná a bez zábran. Podľa samotnej ČKS, kto ju kontroluje? „ČKS kontroluje samu seba!“ Toto je slogan, ktorým ČKS podvádzala ľudí celé desaťročia. Predtým to nazývala „sebakritikou“, potom „sebakontrolou“ a „sebazdokonaľovaním vedenia strany“ a nedávno „sebazvyšovanie schopnosti strany vládnuť.“ ČKS o tom nielen hovorí, ale v skutočnosti tak aj koná, keďže zriadila napríklad „Centrálne disciplinárny a inšpekčný výbor“, „Úrad pre apely“ a podobne. Tieto organizácie sú však len peknou, ale nepoužiteľnou výzdobou, ktorá mátie a zavádza ľudí.

Bez morálnych a právnych obmedzení sa „sebazlepšovanie“ ČKS rovná „vytváraniu démonov vo vlastnom srdci“, ako sa hovorí v tradičnom čínskom prísloví. Je to len výhovorka, ktorú ČKS používa, aby sa vyhla vonkajšej kontrole a mohla odmietnuť slobodu tlače a politických strán. Politickí darebáci používajú podvody, aby oklamali ľudí, ochránili moc

ČKS a záujmy vláducej skupiny.

ČKS je expertom na politické úklady. „Diktatúra ľudovej demo-kracie,“ „demokratický centralizmus“, „politické konzultácie“ atď. sú všetko klamlivé zavádzania. Okrem diktatúry sú to všetko výmysly.

Klamstvá – od zdanlivého odporu proti japonskej invázii až k zdanlivému boju proti terorizmu

ČKS vždy tvrdila, že viedla Číňanov pri porážke japonských okupantov. Avšak bohaté historické archívy odhaľujú, že ČKS sa v čínsko-japonskej vojne zámerne vyhýbala bojom. ČKS len bránila protijaponský odboj a využila to, že sa Kuomintang zapojil do vojny, aby posilnila svoju moc.

Jedinými väčšími bitkami, v ktorých ČKS bojovala, boli bitka o priesmyk Pching-sing a bitka sto regimentov. V bitke o priesmyk Pching-sing ČKS vôbec nebola lídrom ani prevažujúcou silou, ktorá by túto bitku viedla. Namiesto toho jednotky ČKS len prepadli japonské zásobovacie jednotky. Čo sa týka bitky sto regimentov, vo vnútri strany sa verí, že účasť v tejto bitke nebola v súlade so strategickou politikou centra strany. Po týchto dvoch bitkách sa vojská Maa ani ČKS nezúčastnili žiadnych vážnejších bojov, ani nevytvorili takých hrdinov čínsko-japonskej vojny ako boli Tung Cchun-žuej počas vojny s Kuomintangom v roku 1948 alebo Chuang Ťi-kuang počas Kórejskej vojny. V bojoch s Japonskom zahynul len malý počet vysokopostavených vojenských veliteľov ČKS. ČKS dodnes ani nezverejnila počet obetí čínsko-japonskej vojny a v celej Číne nenájdeme veľa pomníkov hrdinov ČKS padlých v čínsko-japonskej vojne.

V tom čase ČKS zriadila „vládu v oblasti hraníc“ v provinciách Ša-an-si, Kan-su a Ning-sia ďaleko od bojiska. Použitím dnešného názvoslovja zavádzala ČKS „jednu krajinu, dva systémy“ alebo „dve Číny“ v Číne. Hoci veliteľom ČKS nechýbala vášeň v boji proti Japoncom, vysokopostavení predstavitelia ČKS nebojovali v čínsko-japonskej vojne úprimne. Namiesto toho ochraňovali svoje zdroje a použili vojnu ako prostriedok na posilnenie svojej moci. Keď Čína a Japonsko obnovili v roku 1972 diplomatické vzťahy, Mao Ce-tungovi ušlo pred japonským premiérom Kakuei Tanakaom, že ČKS musí ďakovať Japonsku, keďže ak by nebolo čínsko-japonskej vojny, ČKS by v Číne nezískala moc.

ČKS tvrdí, že viedla Číňanov, aby vydržali v 8-ročnej vojne proti Japonsku a nakoniec vojnu vyhrali. Toto je len ďalšia zo lží ČKS.

O vyše pol storočia neskôr sa po teroristických útokoch 11. septembra na americkej pôde svet zamerl na boj proti terorizmu. ČKS znova využila podvodné stratégie podobné tým z čias čínsko-japonskej vojny. Použila boj proti terorizmu ako zámienku a označila za teroristov mnohých nábožensky veriacich, disidentov a skupiny zapojené do etnických alebo teritoriálnych konfliktov. Pod vlajkou medzinárodného boja proti terorizmu zahájila ČKS mnohé násilné represie.

Tlačová agentúra Nová Čína uviedla 27. septembra 2004 v novinách Sin-ťing, že spomedzi všetkých provincií a miest v Číne to bol Peking, čo zriadil prvý protiteroristický úrad. Niektoré zahraničné prokomunistické médiá to dokonca zverejnili pod titulkom „Úrad 610 sa zapojil do boja proti terorizmu“ (Úrad 610 je sieť vládnych úradov zriadených špeciálne na prenasledovanie praktizujúcich Falun Gongu), tvrdiac, že úrad boja proti terorizmu sa bude zameriavať na boj proti „teroristickým organizáciám“, vrátane Falun Gongu.

ČKS označuje za „teroristov“ ľudí, ktorí nemajú žiadne zbrane, nevracajú úder ak sú bití alebo urážaní a pokojne apelujú za svoju slobodu vyznania. ČKS využila atmosféru boja proti terorizmu a zmobilizovala svoje po zuby ozbrojené „špeciálne protiteroristické jednotky“ na rýchle potlačenie tejto bezbrannej skupiny pokojných ľudí. ČKS navyše použila boj proti terorizmu, aby unikla medzinárodnej pozornosti a odsúdeniu za prenasledovanie Falun Gongu.

Takéto podvody, ktoré ČKS používa dnes, sa v ničom nelíšia od tých, ktoré používala počas čínsko-japonskej vojny a sú hanebným spôsobom, akým sa stavia k tak vážnej veci ako je medzinárodný boj proti terorizmu.

Predstieranie úprimnosti – navonok súhlas, potajme odpor

ČKS neverí svojim vlastným doktrínam, ale núti v ne veriť druhých. To je jednou z najzákernejších metód používaných kultom ČKS. Strana vie, že jej doktríny sú nesprávne a idea socializmu je falošná. ČKS týmto doktrínam neverí, ale núti ľudí, aby im verili. Prenašľuje ľudí, ktorí v doktríny neveria. ČKS nehanebne použila túto podvodnú ideológiu ako základ čínskeho štátu a ústavy.

V reálnom živote existuje zaujímavý jav. Mnohí vysokopostavení predstavitelia prichádzajú o svoje pozície v mocenských bojoch na čínskej politickej scéne kvôli korupcii. Ale to sú presne tí ľudia, ktorí na verejných zhromaždeniach propagujú čestnosť a nesebeckosť, pričom za scénou sú zapojení do úplatkárstva, korupcie a iných zločinov. Mnohí takzvaní „služobníci ľudu“ šli touto cestou vrátane Li Ťia-tchinga, bývalého guvernéra provincie Jün-nan; Liou Fang-žena, tajomníka strany v provincii Kuej-čou, Čcheng Wej-kaoa, tajomníka strany v provincii Che-pej, Tchien Feng-ša, ministra pôdohospodárstva a zdrojov, či Wang Chuaj-čunga, zástupcu guvernéra v provincii An-chuej. Avšak ak preskúmate ich prejavy, zistíte, že všetci bez výnimky podporovali protikorupčné kampane a opakovane vyzývali svojich podriadených k čestnému správaniu, hoci oni sami spreneverili štátne peniaze a brali úplatky.

Hoci ČKS propagovala mnohé vzorové kádre a často pritiahla do strany nejakých idealistických a ctižiadostivých ľudí, aby si vylepšila imidž, celý svet vidí, na akú biednu úroveň morálny štandard v Číne poklesol. Prečo sa propaganda ČKS o „duchovnej civilizácii“ nepokúšala napraviť to?

V skutočnosti vodcovia komunistickej strany šírili prázdne slová, keď hovorili o „morálnej kvalite komunizmu“ alebo „službe ľudu.“ Rozpor medzi činmi komunistických vodcov a ich slovami možno nájsť už u ich otca zakladateľa Karla Marxa. Marxovi sa narodil nemanželský syn. Lenin dostal syfilis od prostitútok. Stalin bol obžalovaný z nútenia speváčky do sexuálneho vzťahu. Mao Ce-tung sa oddával chlipným pôžitkom. Ťiang Ce-min je promiskuitný. Rumunský komunistický vodca Ceaușescu nechal zbohatnúť celú svoju rodinu. Kubánsky komunistický vodca Castro nazhromaždil stovky miliónov dolárov v zahraničných bankách. Démonický vrah Severnej Kórey Kim Il-song viedol skazený a márnivý život a jeho deti v ňom pokračujú.

V bežnom živote sa obyčajným ľuďom v Číne protivia prázdne politické študijné schôdzky. Čoraz viac sa ohľadom politických otázok vyjadrujú neurčito, keďže každý vie, že sú to len podvodné hry. Ale nikto, ani rečníci, ani poslucháči, by na politických schôdzkach nehovorili o týchto podvodoch otvorene. Je to verejné tajomstvo. Ľudia nazývajú tento fenomén „úprimnou pretvárkou.“ Vznesene znejúce teórie ČKS, či už to boli „Traja reprezentanti“ pred niekoľkými rokmi alebo „zlepšovanie schopnosti vládnuť“, či dnešné „tri srdcia“ – „zohrievanie, stabilizovanie a získavanie ľudských srdiec“ – sú všetko nezmysly. Ktorá vedúca strana by nebola za dobro ľudu? Ktorá vedúca strana by sa nestarala o schopnosť vládnuť? Ktorá vedúca strana by sa nesnažila získať srdcia ľudí? Každá strana, ktorá by sa nestarala o tieto otázky, by bola rýchlo odstavená z politickej scény. ČKS však tieto prázdne slogany považuje za duchaplné teórie s hlbokým významom a núti celú krajinu, aby ich študovala.

Keď sa predstieranie postupne vkradlo do myslenia a zvykov vyše miliardy ľudí a stalo sa kultúrou strany, spoločnosť samotná sa stáva falošnou, okázalou a hlúpou. Keď spoločnosť chýba čestnosť a dôvera, ocitne sa v kríze. Prečo ČKS vytvorila tieto podmienky? V minulosti to bolo kvôli jej ideológii, teraz je to kvôli zisku. Členovia ČKS vedia, že iba predstierajú, no napriek tomu v tom pokračujú. Ak by ČKS nepropagovala také slogany a frázy, nemohla by

tyranizovať ľudí. Nedokázala by prinútiť ľudí nasledovať ju a báť sa jej.

Zahodenie svedomia a obetovanie spravodlivosti pre záujmy strany

V knihe *O morálnom vývoji komunistickej strany* Liou Šao-čchi²⁰⁰ zdôrazňuje, „aby členovia strany podriadili svoje individuálne záujmy záujmom strany.“ Medzi členmi ČKS nebolo málo spravodlivých ľudí, ktorí dbali o krajinu a jej ľudí, ani tam nebolo málo čestných a spravodlivých funkcionárov, ktorí skutočne chceli slúžiť ľuďom. Ale v sebeckej mašinérii ČKS nemôžu títo ľudia prežiť. Pod nepretržitým tlakom „podriadenia ľudskosti povahe strany“ sa im často zdá nemožné pokračovať a riskovať svoje pozície. Hrozí, že sa tiež stanú skorpumpovanými.

Číňania osobne zažili a hlboko pocítili brutálny režim ČKS a vyvinuli si hlboký strach z jej násilia. Preto sa ľudia neodvážia obhajovať spravodlivosť a neveria už viac v nebeské zákony. Podvolia sa jednoducho moci ČKS. Postupne sa stanú necitlivými a ľahostajnými voči záležitostiam, ktoré sa ich netýkajú. Dokonca logika ich myslenia bola zámerne tvarovaná, aby sa podriadila ČKS. Toto je výsledok mafiánskej povahy komunistickej strany.

ČKS manipuluje patriotickým cítením, aby popudzovala ľudí

ČKS používa slogany „patriotizmu“ a „nacionalizmu“ na popudzovanie ľudí. Nie sú to len slová z plagátov, ale často vydávané nariadenia a overené stratégie. Po prečítaní nacionalistickej propagandy v zahraničnom vydaní *People's Daily* sa niektorí zahraniční Číňania, ktorí sa po desaťročia neodvážili vrátiť do Číny, mohli stať ešte nacionalistickejšími ako Číňania žijúci vnútri Číny. Číňania zmanipulovaní ČKS, ktorí sa neodvážia povedať „nie“ politike ČKS, nabrali dosť odvahy na to, aby napadli americkú ambasádu a konzulát v Číne, hádzali vajcia a kamene a zapalovali autá a vlajky USA, všetko pod pláštikom „patriotizmu“.

Vždy keď sa komunistická strana stretne s dôležitou otázkou, ktorá si vyžaduje poslušnosť ľudu, používa „patriotizmus“ a „nacionalizmus“ na rýchle mobilizovanie ľudí. V každom prípade, vrátane záležitostí týkajúcich sa Tehaj-wanu, Hongkongu, Falun Gongu, či kolízie amerického špionážneho lietadla s čínskou bojovou stíhačkou, použila ČKS metódu kombinovania teroru, vysokého tlaku a kolektívneho vymývania mozgov, čím priviedla myseľ ľudí do stavu ako počas vojny. Táto metóda sa podobá metóde používanej nemeckými fašistami.

Pomocou blokovania všetkých ostatných informácií sa stalo vymývanie mozgov mimoriadne úspešným. Hoci Číňania nemajú radi ČKS, uvažujú prekrúteným spôsobom, ktorý im strana vstúpila. Napríklad počas vojny v Iraku vedenej USA boli mnohí ľudia pobúrení, keď pozerali denné analýzy CCTV²⁰¹. Cítili silný pocit nenávisti, pomstychtivosti a túžby bojovať, pričom zároveň preklínali ďalšiu vojnu.

Nehanebnosť – umiestňovanie strany pred krajinu a nútenie ľudí k nepriateľstvu

Jednou z fráz, ktorú ČKS často používa na zastrašovanie, je „zánik strany a krajiny“, čím umiestňuje stranu pred krajinu. Založenie Číny vychádzalo z toho, že „bez ČKS by nebola žiadna nová Čína“. Od detstva boli ľudia učení „počúvať stranu“ a „správať sa ako dobré deti

²⁰⁰ Liou Šao-čchi, prezident Číny v rokoch 1959 až 1968, bol považovaný za nástupcu Mao Ce-tunga. Počas kultúrnej revolúcie (1966 – 1976) bol prenasledovaný ako zradca, špión a odpadlík. Umrel v roku 1969, po krutom mučení vo väzení.

²⁰¹ CCTV (Čínska ústredná televízia) je majetkom ústrednej vlády a je ňou priamo ovládaná. Je hlavnou vysielacou stanicou v pevninskej Číne.

strany.“ Spievali chvály strane: „Považujem stranu za svoju matku.“ „Och, strana, moja drahá matka.“ „Spásna milosť strany je hlbšia ako oceán.“ „Láska k môjmu otcovi a mame nemôže prerásť lásku k strane.“²⁰² Šli by „bojovať všade, kam strana ukáže“. Keď vláda ponúkla pomoc pri pohromách, ľudia „ďakovali strane a vláde“ – najprv strane a potom vláde. Vojenský slogan hovorí, že „strana velí zbraniam“. Keď sa čínski experti snažili navrhnúť uniformy pre sudcov, dali štyri zlaté gombíky na pásik pri krku na uniforme. Tieto gombíky sú zoradené od vrchu po spodok ako symbol strany, ľudu, zákona a krajiny. Znamená to, že dokonca aj keď ste sudca, strana bude vždy povýšená nad zákon, krajinu a ľud.

Strana sa stala v Číne najvyššou a krajina sa naopak stala podriadenou strane. Krajina existuje pre stranu a verí sa, že strana je stelesnením ľudu a symbolom krajiny. Láska k strane, stranickým lídrom a ku krajine sa zmiešali dohromady, čo je základným dôvodom, prečo sa patriotizmus v Číne tak prekrútil.

Pod nenápadným ale vytrvalým vplyvom výchovy a propagandy ČKS si mnoho ľudí, straníkov či nestraničkov, začalo mýliť stranu s krajinou, či už sú si toho vedomí, alebo nie. Prijali, že „záujmy strany“ sú nadriadené všetkému a súhlasia, že „záujmy strany sa rovnajú záujmom ľudu a krajiny.“ Tento výsledok indoktrinácie ČKS vytvoril pre stranu prostredie, v ktorom môže zrádzať národné záujmy.

Prezliekanie kabátov a nazývanie kriminálnych činov „veľkými úspechmi“

ČKS spravila počas svojej histórie mnoho vážnych chýb. Vždy však zvalila vinu na konkrétnych jednotlivcov alebo skupiny prostredníctvom „odškodnenia a rehabilitácie“. Vďaka tomu sa obeť nielenže stali vďačnými ČKS, ale zároveň to umožnilo ČKS úplne sa vyhnúť akejkoľvek zodpovednosti za svoje kriminálne činy. ČKS o sebe vyhlasuje, že nielenže „sa nebojí robiť chyby, ale je tiež dobrá v ich napravovaní“,²⁰³ a toto sa stalo magickým elixírom ČKS, pomocou ktorého opakovane uniká trestu. Preto ČKS ostáva navždy „veľkou, slávnou a správnou.“

Možno sa jedného dňa ČKS rozhodne odškodniť obeť masakru na Námestí nebeského pokoja a obnoviť meno Falun Gongu. No budú to len ďalšie machiavelistické taktiky, ktoré ČKS použije v zúfalom úsilí o predĺženie svojho vyhasínajúceho života. ČKS nebude mať nikdy odvahu uvažovať o sebe, odhaliť svoje vlastné zločiny a platiť za svoje vlastné hriechy.

VI. ČKS prejavuje svoju zločineckú povahu pri pokuse potlačiť pravdivosť, súcitiť a znášateľnosť štátnym terorom

Takzvané „sebaupálenie na Námestí nebeského pokoja“ zinscenované kultom ČKS by sa dalo považovať za jej klamstvo storočia. Aby potlačila Falun Gong, vláda zašla až tak ďaleko, že naviedla piatich ľudí, aby sa vydávali za praktizujúcich Falun Gongu a zahráli na Námestí nebeského pokoja falošné sebaupálenie. Ľudia zatahnutí do podvodu nevedome podpísali svoj rozsudok smrti a boli buď ubití na smrť priamo na scéne alebo zabití potom. Spomalený záber videa o sebaupálení zverejneného CCTV jasne ukazuje, že Liou Čchun-ling, jedna zo sebaupálených, umrela potom, čo bola silno udretá priamo na scéne policajným dôstojníkom. Medzi ostatné chyby na videu patrí to, v akej pozícii sedí Wang Ťing-tung, plastová fľaša (údajne naplnená benzínom), ktorá zostala nedotknutá medzi jeho kolenami po uhasení ohňa,

²⁰² Tieto citované frázy sú všetko názvy piesní napísaných a spievaných počas Maovej éry v 60. a začiatkom 70. rokov minulého storočia.

²⁰³ Mao raz povedal, že sa nebojíme robiť chyby, ale staráme sa o to, aby sme ich napravili.

dialóg lekára a najmladšej obete Liou S'-jing a prítomnosť kameramana pripraveného snímať scénu. Tieto a ďalšie fakty sú dostatočnými dôkazmi, že incident sebaupálenia bol zlomyseľne vykonštruovaným podvodom skazeného režimu Ťiang Ce-mina, aby falošne obvinil Falun Gong.²⁰⁴

ČKS počas svojej kampane na vyhladenie Falun Gongu použila ohavné a kruté metódy. Prisvojila si finančné zdroje národa nahromadené za posledných 20 rokov reformy a otvorenosti. Zmobilizovala stranu, vládu, vojsko, políciu, špiónov, zahraničných diplomatov a rôzne iné vládne i nevládne organizácie. Zmanipulovala systém globálneho mediálneho pokrytia, zaviedla prísnu informačnú blokádu s individuálnym a technicky vyspelým monitorovaním. Všetko to spravila kvôli prenasledovaniu pokojnej skupiny ľudí hlásiacich sa k Falun Gongu, tradičnej čínskej čchi-kungovej praxi na zušľachtenie tela, mysle a morálneho charakteru podľa princípov Pravdivosti, Súcitú a Znášanlivosti. Takéto brutálne prenasledovanie nevinných ľudí pre ich vieru odhaľuje zdegenerovanú povahu ČKS.

Žiaden zločinec v histórii neklamal tak zákerne a široko ako Ťiang Ce-min a ČKS. Vymýšľajú si množstvo klamstiev, z ktorých každé je namierené na rôzne názory a myšlienky ľudí a manipulujú nimi, takže sú potom náchylnejší uveriť klamstvám, a strana tak môže podnecovať nenávisť voči Falun Gongu. Veríte vede? ČKS hovorí, že Falun Gong je poverčivý. Ste znechutení politikou? ČKS hovorí, že Falun Gong sa zapája do politiky. Závidíte bohatým ľuďom, či už v Číne alebo v zahraničí? ČKS hovorí, že Falun Gong zhromažďuje majetok. Nemáte radi organizovanie? ČKS hovorí, že Falun Gong má prísnu organizáciu. Ste unavení z kultu osobnosti, ktorý trval v Číne niekoľko desaťročí? ČKS hovorí, že Falun Gong uplatňuje manipuláciu mysle. Ste patrioti? ČKS hovorí, že Falun Gong je proti Číne. Bojíte sa nepokojov? ČKS hovorí, že Falun Gong narúša stabilitu. Pochybujete, že Falun Gong sa skutočne drží zásad „Pravdivosti, Súcitú a Znášanlivosti“? ČKS hovorí, že Falun Gong nie je pravdivý, súcitný ani znášanlivý. Dokonca prekrútila túto logiku tvrdením, že súcit môže podnecovať túžbu zabíjať.

Neveríte, že vláda by vykonštruovala takéto klamstvá? ČKS si vymýšľa klamstvá, ktoré sú ešte väčšie a šokujúcejšie, od samovrážd po sebaupálenia, od zabíjania príbuzných po masové vraždy – tak mnoho lží, že sa zdá ťažké im uveriť. Sympatizujete s Falun Gongom? ČKS spája vaše politické hodnotenie s prenasledovaním Falun Gongu, takže vám zníži hodnotu, prepustí vás z práce alebo vám vezme prémie, keď praktizujúci Falun Gongu z oblastí vašej zodpovednosti apelujú v Pekingu. Takýmto spôsobom vás nútia stať sa nepriateľom Falun Gongu.

ČKS uniesla nespočetné množstvo praktizujúcich Falun Gongu a poslala ich na vymývanie mozgov, aby ich donútila vzdať sa svojej spravodlivej viery, kritizovať Falun Gong a prisľúbiť, že prestanú praktizovať. ČKS použila rôzne zlé spôsoby na presvedčanie, vrátane nátlaku od príbuzných, zamestnávateľov a škôl, pričom praktizujúcich kruto mučí, a dokonca trestá ich rodinných príslušníkov a kolegov. Praktizujúci Falun Gongu, ktorým bol úspešne vymytý mozog, sú vzápätí použítí, aby mučili a vymývali mozgy ďalším. Skazená ČKS nalieha na tom, aby sa dobrí ľudia premenili na zlých a nútí ich ísť po temnej ceste až do konca života.

VII. Podlý socializmus s „čínskymi rysmi“

Pojem „čínske rysy“ sa používa na zakrytie zločinov ČKS. ČKS celý čas tvrdí, že za svoje úspechy v čínskej revolúcii vďačí „spojeniu marxizmu-leninizmu s konkrétnou realitou čínskej revolúcie“. ČKS často zneužíva pojem „rysy“ na ideologické zdôvodnenie svojej roz-

²⁰⁴ Detailnú analýzu videa o sebaupálení nájdete na stránke:

<http://sk.minghui.org/20120131518/Video-Sebaupalenie-alebo-propagandisticky-kusok-CKS.html>

marnej a zločineckej politiky.

Nevypočítateľné a podvodné prostriedky

Pod klamlivou maskou „čínskych rysov“ je to, čo ČKS dokázala, len čistou absurditou.

Cieľom revolúcie ČKS bolo dosiahnuť verejné vlastníctvo výrobných prostriedkov. Mnoho mladých ľudí sa nechalo podviesť a vstúpili do stranických organizácií kvôli ideálom komunizmu a jednoty. Mnohí z nich dokonca zradili svoje rodiny, ktoré vlastnili majetok. Ale 83 rokov po vzniku ČKS sa kapitalizmus vrátil, len sa stal teraz časťou ČKS, ktorá pôvodne mávala zástavou rovnostárstva.

Dnes je medzi deťmi a príbuznými vedúcich predstaviteľov ČKS mnoho majetných kapitalistov a mnohí členovia strany sa snažia pridať k tejto skupine nových zbohatlíkov. ČKS odstránila statkárov a kapitalistov v mene revolúcie a ukradla im majetky. Teraz sa nová „smotánka“ ČKS stala vďaka sprenevere a korupcii dokonca ešte bohatšou než kapitalisti. Tí, ktorí nasledovali stranu v počiatočných revolúciách, teraz vzdychajú: „Keby som vedel, aká dnes bude situácia, nenasledoval by som ju“. Po niekoľkých desaťročiach driny a bojov zistili, že jednoducho obetovali majetky svojich bratov a otcov, ako aj svoje vlastné životy, kultu ČKS.

ČKS hovorí o ekonomickom základe, ktorý určuje nastavbu; v skutočnosti je to skorumpovaný byrokratický ekonomický základ predstaviteľov ČKS, ktorý rozhoduje o „nastavbe s vysokým tlakom“ – nastavbe, ktorá sa spolieha na vysoký tlak, aby sa udržala. Utláčanie ľudí sa preto stalo základnou politikou ČKS.

Ďalší zločinecký rys ČKS sa prejavuje v zmenách definícií kultúrnych konceptov a následnom používaní týchto pozmenených definícií na kritizovanie a kontrolovanie ľudí. Jedným z takýchto príkladov je koncept „strany“. Strany boli zakladané odjakživa doma i v zahraničí. Avšak len komunistická strana uplatňuje svoju moc za hranice stranického členstva. Keď vstúpite do strany, bude kontrolovať každý aspekt vášho života, vrátane vášho svedomia, živobytia a súkromného života. Keď jej je daná politická moc, ČKS kontroluje spoločnosť, vládu a štátny aparát. Rozhoduje o všetkých záležitostiach, od dôležitých, ako kto sa má stať vodcom krajiny či ministrom obrany alebo aké predpisy či zákony by sa mali prijať, až po malé, ako kde by mal človek bývať, s kým sa môže zosobašiť a koľko detí môže mať. ČKS si osvojila všetky možné metódy kontroly.

V mene dialektiky ČKS úplne zničila komplexné uvažovanie, argumentačné schopnosti a skúmaného ducha filozofie. Hoci ČKS hovorí o „prerozdelení podľa zásluh“, uskutočnil sa proces „umožnenia niektorým ľuďom zbohatnúť skôr“ spolu s „prerozdelením podľa moci“. Pod pláštikom „služby ľudu celým srdcom“ podvádza tých, ktorí sa držia týchto ideálov, a potom im úplne vymyje mozog a kontroluje ich, až kým ich postupne nezmení na poddajné nástroje, ktoré „slúžia strane celým srdcom“, a ktoré sa neodvážia prehovoriť za ľud.

Machiavelistická strana s „čínskymi rysmi“

Tým, že ČKS koná podľa princípu, že stranické záujmy stoja nad všetkým ostatným, zdeformovala čínsku spoločnosť metódami zlého kultu a spravila zo seba skutočne absurdnú bytosť, ktorá nemá v celej ľudskej histórii obdoby. Táto bytosť sa líši od každého iného štátu, vlády či organizácie. Jej princípom je nemať žiadne princípy; za jej úsmevom nie je žiadna úprimnosť. Avšak dobrosrdeční ľudia nemôžu porozumieť ČKS. Na základe univerzálnych morálnych štandardov si nevedia predstaviť, že takáto zlá entita by mohla reprezentovať nejakú krajinu. Pod zámienkou „čínskych rysov“ sa ČKS zaradila medzi svetové krajiny. „Čínske rysy“ sa stali eufemizmom pre „zločinecké rysy ČKS“.

Vďaka „čínskym rysom“ sa čínsky zmrzačený kapitalizmus zmenil na „socializmus“; „ne-

zamestnanosť“ sa stala „čakaním na zamestnanie“; „prepustenie z práce“ sa stalo „mimo službu“; „chudoba“ sa stala „počiatočnou fázou socializmu“; ľudské práva a sloboda prejavu a vyznania boli obmedzené na holé právo na prežitie.

Čínsky národ čelí bezprecedentnej morálnej kríze

Na začiatku 90. rokov sa v Číne často hovorilo: „Som surovec a nikoho sa nebojím.“ Toto je smutný dôsledok mnohých desaťročí nespravodlivej vlády ČKS a zasiatia skazenosti v národe. Spolu s falošnou prosperitou čínskej ekonomiky rýchlo upadá morálka vo všetkých oblastiach spoločnosti.

Predstavitelia čínskeho parlamentu často počas zasadania čínskeho ľudového parlamentu hovoria o probléme „čestnosti a vernosti“. Pri skúškach na vysokú školu sa od študentov vyžaduje písať o čestnosti a dôvere. Nedostatok čestnosti a dôvery a úpadok morálky odrážajú obrovskú hroziacu krízu. Táto kríza, hoci neviditeľná, je všadeprítomná v celej čínskej spoločnosti. Korupcia, sprenevera, falšované výrobky, podvody, nepriateľstvo a úpadok spoločenských pravidiel sú bežným javom. Medzi ľuďmi už nie je žiadna základná dôvera.

Nie je stabilita najzákladnejším záujmom v živote tých, čo tvrdia, že sú spokojní s lepším životným štandardom? Čo je najdôležitejší faktor sociálnej stability? Je to morálka. Spoločnosť s upadnutou morálkou nemôže vôbec poskytovať bezpečnosť.

Dodnes ČKS potlačila takmer všetky tradičné náboženstvá a zničila tradičný systém hodnôt. Bezohľadný spôsob, akým si ČKS uchvátila majetok a podvádzala ľudí, mal neblahý dopad na celú spoločnosť. Skazil spoločnosť celkovo a viedol ľudí k tomu, aby sa stali darebákmi. ČKS, ktorá vládne darebákymi prostriedkami, tiež potrebuje na svoje prežitie prostredie spoločnosti darebákov. Preto ČKS robí všetko čo môže, aby stiahla ľudí na svoju úroveň a snaží sa do rôznych stupňov zmeniť Číňanov na podvodníkov. Takto podvodná povaha ČKS vykorenila morálny základ, ktorý po dlhú dobu čínskych ľudí podopieral.

Záver

„Je ľahšie zmeniť rieky a hory ako povahu človeka.“²⁰⁵ História ukázala, že vždy, keď ČKS uvoľní svoje zovretie a okovy, nerobí tak preto, že sa ich zamýšľa vzdať. Po Veľkom hladomore začiatkom 60. rokov ČKS prijala program „Troch slobôd a jednej zmluvy“²⁰⁶ s cieľom obnoviť poľnohospodársku výrobu, avšak bez zámeru zmeniť „otrocké“ postavenie čínskych roľníkov. „Ekonomická reforma“ a „liberalizácia“ v 80. rokoch nezabránila ČKS v oháňaní sa mäsiarskym nožom voči svojim vlastným ľuďom v roku 1989. V budúcnosti bude ČKS pokračovať v zmenách svojej fasády, ale nezmení svoju zločineckú povahu.

Niektorí ľudia si môžu myslieť, že minulosť patrí minulosti, že situácia sa zmenila a dnešná ČKS nie je tou ČKS z predchádzajúceho obdobia. Niektorí môžu byť spokojní s jej falošným obrazom a dokonca chybné veria, že ČKS sa zlepšila a je v procese premeny alebo sa zamýšľa napraviť. Nepretržite sa snažia vytesňovať ťaživé spomienky z minulosti. Toto všetko môže dať bande zločincov ČKS iba príležitosť prežiť a ohrozovať ľudstvo.

Všetky snahy ČKS vedú k tomu, aby ľudia zabudli na minulosť. Naproti tomu, všetky snahy ľudí sú zamerané na pripomínanie si neprávostí, ktorými trpeli v rukách ČKS.

²⁰⁵ Toto je čínske príslovie, ktoré hovorí o nemennosti ľudskej povahy. Príslovie sa tiež prekladá ako „Liška mení srst', nie kožu.“

²⁰⁶ Politika ekonomických reforiem, známa ako program „troch slobôd a jednej zmluvy“ navrhnutá Liou Šao-čchim, vtedajším prezidentom Číny. Program sľuboval pozemky na súkromné účely, voľný trh, podniky so samostatnou zodpovednosťou za svoje výnosy a straty a tiež určovanie výrobných kvôt na pre každú domácnosť osobitne.

V skutočnosti je história ČKS takou históriou, ktorá odsekla ľudské spomienky. Je históriou, v ktorej deti nevedia o skutočných zážitkoch svojich rodičov; históriou, v ktorej stovky miliónov obyvateľov zažíva neuveriteľný konflikt, v ktorom na jednej strane preklínajú krvavú minulosť ČKS, pričom na druhej strane dúfajú, že ČKS ešte má nádej.

Keď zlý duch komunizmu vstúpil do ľudského sveta, komunistická strana pustila z reťaze spodinu spoločnosti a využila rebéliu darebákov, aby si ustanovila svoju politickú moc. Prostredníctvom krviprelievania a tyranie zriadila a udržiavala despotizmus vo forme „posadnutia stranou“. Použitím takzvanej ideológie „boja“, ktorá odporuje prírode, nebeským zákonom, ľudskej povahe a vesmíru, ničí ľudské svedomie a toleranciu, pričom ďalej ničí i tradičnú kultúru a morálku. Krvavými jatkami a násilným vymývaním mozgov zriadila zlý komunistický kult a vytvorila národ pokrútených myslí, aby tak vládla krajine.

Počas histórie ČKS sa striedali obdobia násilia, keď červený teror dosiahol svoj vrchol, s ťažkými obdobiami, keď ČKS len tak-tak ušla svojej záhube. Aby sa ČKS dostala z krízy, zakaždým sa uchýlila k plnému použitiu svojich ľstivých prostriedkov, aby potom znova zahájila ďalšie kolo násilia a pokračovala v podvádzaní Číňanov.

Keď ľudia spoznajú zločineckú povahu ČKS a budú odporovať tomu, aby sa nechali podviesť jej falošnými obrazmi, bude to koniec pre ČKS a jej bezohľadnú povahu.

###

V porovnaní s 5000-ročnou čínskou históriou je 55 rokov vlády ČKS len okamih. Predtým ako vznikla ČKS, vytvorila Čína najskvelejšiu civilizáciu v histórii ľudstva. ČKS sa chopila príležitostí, ktoré pre ňu vytvárali čínske domáce problémy a zahraničná invázia, aby priniesla skazu čínskemu národu. Vzala desiatky miliónov životov, zničila nespočítateľné množstvo rodín a obetovala prírodné zdroje, na ktorých závisí prežitie Číny. Ešte ničivejšie je však to, že takmer úplne zničila čínske morálne základy a bohatú kultúrnu tradíciu.

Áká bude budúcnosť Číny? Akým smerom sa Čína uberie? Odpovede na takéto vážne otázky je ťažké zhrnúť do niekoľkých slov. Avšak jedna vec je istá – keď nedôjde k obnove morálky národa, k obnoveniu harmonického vzťahu ľudstva a prírody, vzťahov medzi ľuďmi navzájom a ich vzťahu k nebu a zemi, keď nebude existovať žiadna viera ani kultúra pre pokojné spolunažívanie ľudí, čínsky národ nebude môcť mať svetlú budúcnosť.

Po niekoľkých desaťročiach vymývania mozgov a útlaku vstúpila ČKS do života Číňanov svoj spôsob myslenia a svoje štandardy pre dobré a zlé. To viedlo k tomu, že prijali a racionalizovali si jej zvrátenosť a ľstivosť, a stali sa tak súčasťou jej podvodov, čím poskytli ideologický základ pre jej existenciu.

Prvým a základným krokom na ceste k hladkému prechodu k spoločnosti oslobodenej od komunistickej strany je odstrániť z našich životov zlé doktríny, ktoré nám vstúpila ČKS, plne rozpoznať bezohľadnú povahu ČKS a obnoviť našu ľudskú povahu a svedomie.

Či sa dá ísť po tejto ceste pevne a pokojne, bude záležať na zmenách v srdci každého čínskeho občana. Hoci sa zdá, že ČKS vlastní všetky zdroje a mocenský aparát v krajine, ak každý občan verí v silu pravdy a bude hájiť morálku, zlý duch ČKS stratí základ pre svoju existenciu. Všetky zdroje sa môžu v okamihu vrátiť do rúk tých spravodlivých. Vtedy nastane znovuzrodenie Číny.

Len bez Čínskej komunistickej strany bude nová Čína.

Len bez Čínskej komunistickej strany má Čína nádej.

Bez Čínskej komunistickej strany budú môcť spravodliví a dobrosrdeční Číňania obnoviť historickú veľkoleposť Číny.